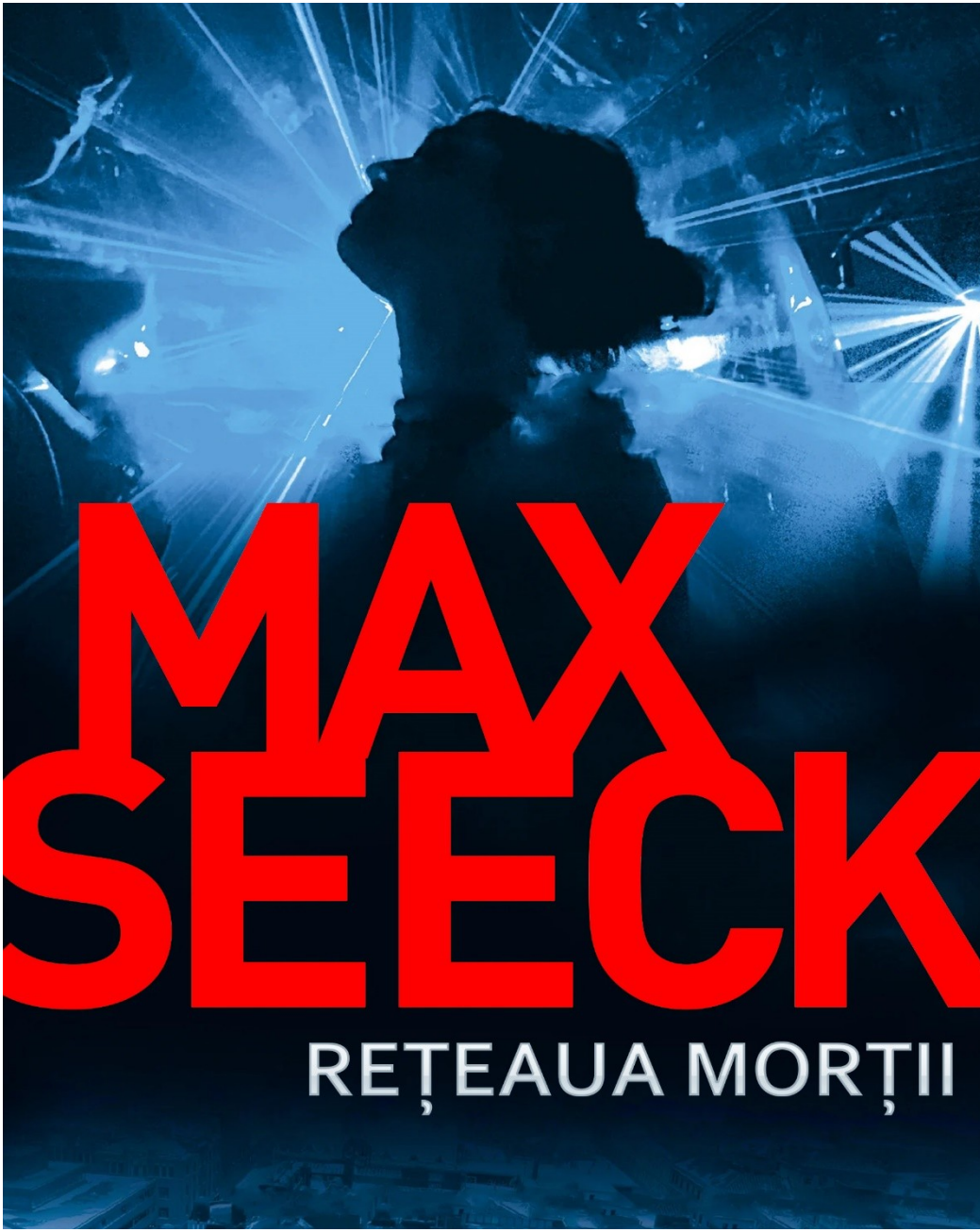
MAX
SEECK
REȚEAUA MORȚII

MAX SEECK

Seria: *Jessica Niemi*
Volumul 2

REŢEAUA MORŢII

Original: *Pahan verkko*
[*The Ice Coven*] (2020)

Traducere din limba engleză şi note de:
DANA-LIGIA ILIN

virtual-project.eu

LITERA®

2023

PROLOG

Pe masca de plastic sunt broboane de transpiraţie. Akifumi şi-o aşază mai bine înainte să deschidă sertarul din corpul central al bucătăriei în care tacâmurile – argint curat – sunt aşezate în compartimente. Cuţite mici, cuţite mari, furculiţe pentru antreuri, furculiţe pentru felul doi. Cuţitele pentru friptură, separat. Linguriţe pentru desert. Patru perechi de beţişoare din metal. Câteva infuzoare rotunde pentru ceai, cu lanţuri prinse de ele. Rafinat. Elegant.

— Îţi mai este foame, Asuna? întreabă Akifumi, ridicând în dreptul ochilor o furculiţă.

Metalul preţios are la îndoitură o pată întunecată. Un defect supărător într-un mediu în rest perfect – o chestiune care ar fi putut să fie remediată cu uşurinţă dacă mânerul ar fi fost frecat cu un pic de pastă de dinţi cu fluor.

— Nu, zice fata, încrucişându-şi picioarele.

La ordinul lui Akifumi, se aşezase pe pat fără să se şteargă la gură. *La dracu', târfoştina pare tânără.*

Akifumi scoate din sertar o farfurie, o umple de pe platourile lăsate pe blatul central: friptură de vită cu ardei iuţi verzi, somon, cartofi gratinaţi cu usturoi, salată, pâine. Soiul de mâncare servită la bufetul nunţilor mediocre sau în lojile VIP-urilor de pe stadioane, însă amănuntele, cum ar fi prezentarea, tacâmurile de foarte bună calitate şi porţelanul orbitor de alb, fără nicio zgârietură, dau întregii mese un aer de lux. Akifumi pune farfuria pe masă, destupă o sticlă de şampanie, umple un pahar. Whisky-ul dublu malţ pe care tocmai îl băuse încă îi mai arde gâtul, împreună cu impresia de invincibilitate pe care i-o dă.

— Tu nu poţi bea asta, zice Akifumi, bătând cu un deget în paharul îngust. Şcolăriţele n-au voie să bea alcool. E împotriva legii.

În vreme ce vorbele stârnesc ecou în încăpere, Akifumi e tot mai aţâţat.

Asuna nu-i şcolăriţă. Sigur că nu. Dar destul de tânără ca să arate aşa. Akifumi simte cum mâna i se face pumn şi dinţii i se încleştează.

Târfă blestemată.

Akifumi îşi dezmorţeşte gâtul. Nu, la urma urmei, nu-i e foame. Paharul de şampanie e golit dintr-o sorbitură.

— La ce şcoală înveţi, Asuna?

Fata pare să şovăie, şi tocmai când e pe cale să răspundă, Akifumi ridică un deget. *Şşşt.*

— Ştii ce, las-o baltă... M-am săturat să te aud vorbind, şopteşte Akifumi şi cu un deget încârligat o cheamă pe fată. Vino încoace. Acum.

Fata îşi îndreaptă fusta mini şi vine clătinându-se pe tocurile înalte.

Akifumi inspiră, trăgând în piept aroma înviorătoare de portocale care aminteşte de călătorii în Extremul Orient, de soare pârjolitor şi cremă cu protecţie solară. Apoi o înşfacă pe fată de cozi şi o împinge spre podea.

— Fă-o iar, Asuna. Fă-o iar, căţea, însă de data asta fă-o ca şi cum ţi-ai dori-o.

Şi apoi o să-ţi izbesc ţeasta de peretele ăla de ciment.

1.

Sâmbătă, 23 noiembrie

Lisa Yamamoto aşteaptă să se închidă uşile cromate. Apoi dă drumul, într-o singură suflare lungă, aerului ţinut în piept. Îşi scoate ochelarii de soare Prada negri şi se uită în oglinda de pe peretele din spate. Fardul corector ascunde stresul şi epuizarea, dar nu-i poate aduce în ochi bucurie. Nu-i nici urmă din exuberanţa exagerată pe care invitaţia la o petrecere pentru cel mai în vogă rapper – sau orice artist, dacă-i pe-aşa – i-ar fi stârnit-o în urmă cu un an sau doi. Acum emoţia predominantă este în principal un suspans neplăcut; îi pare rău că înainte de a ieşi din casă n-a luat ceva care să-i întărească încrederea în sine, ceva mai puternic decât şampania. Dar nu încape îndoială că unul dintre ceilalţi invitaţi va avea grijă să-i fie împlinite nevoile. E destul să-i arunce cui trebuie privirea care

trebuie, şi se va duce la toaletă cu un drog care să-i garanteze o stimulare plăcută.

Lisa îşi examinează trupul strâns într-o rochie mulată Hervé Léger – în formă bună şi cu rotunjimile potrivite. Cel puţin înfăţişarea îi este atrăgătoare. Nu că lucrurile n-ar merge bine sau că n-ar avea totul sub control: singurul punct din programul acestei seri este să-şi facă vreo două selfie-uri bune cu bărbatul momentului şi, poate, să înregistreze câteva poveşti video cu alte celebrităţi. Dacă ne gândim a cui petrecere de lansare este, cu siguranţă vor fi acolo cele mai multe dintre chipurile faimoase din Helsinki.

Lisa aude telefonul vibrând în buzunarul lateral al poşetei. Probabil e din nou Jason. A mai încercat deja de trei ori. *Vezi-ţi de viaţa ta.* Îşi mută privirea de la oglindă la panoul cu cifre de deasupra. Un patru roşu. Cinci. Şase.

Se aude o melodie scurtă şi peste o clipă se deschid uşile. Liftul e inundat de un bubuit de bas şi pălăvrăgeală zgomotoasă, accentuate de strigăte şi din când în când râsete.

Lisa coboară privirea spre covorul roşu care se întinde spre garderobă, asaltat de musafiri cu buchete şi sticle. *Neica nimeni, rataţi. Ce noroc că nu trebuie să mă prezint lor.*

Când iese din lift, portarul, un tip pe nume Sahib, pe care Lisa îl ştie de ani de zile, îi face discret semn cu capul.

Lisa trece pe lângă ferestrele din tavan până în podea care oferă o vedere panoramică. Acoperişurile din Helsinki lucesc după zile întregi de ploaie. Hotelul Torni, iluminat izbitor, se înalţă în depărtare, un Empire State Building în miniatură care domină silueta joasă a oraşului. Lumina felinarelor şi ferestrelor face să scânteieze scena întunecată. Oraşul încă nu a fost înviorat de prima zăpadă.

— Salut, mă bucur să te văd, zice portarul chel, cu umeri lăţi, cu blazer negru şi tricou alb, ajutând-o să-şi scoată mantoul din piele artificială cu blană artificială.

Cei doi din faţa Lisei s-au oprit la câţiva paşi şi şoptesc de zor, despre ea, după cum se pare. A fost o vreme în care o încântau privirile, atenţia din partea unor oameni complet necunoscuţi. Acum n-o fac decât să se simtă stingherită. *La ce naiba se holbează*?

— Cum merge? îl întreabă Lisa pe Sahib şi pune pe tejghea poşeta şi sacoşa cu pantofii.

Se sprijină cu o mână, în vreme ce cu cealaltă îşi scoate cu îndemânare adidaşii Superstar negri cu dungi albe şi încalţă o pereche de pantofi de lac bej, cu tocuri care îi mai adaugă zece centimetri.

— Petrecerea e deja în toi, răspunde liniştit Sahib, duce la cuier haina şi pantofii de sport ai Lisei şi îi înmânează un jeton încreţit de pumnii transpiraţi ai miilor de petrecăreţi.

Lisa îşi aude telefonul vibrând, peste bubuitul basului. Poate că a sunat în tot acest timp. Îl scoate din poşetă, se uită la ecran şi îl amuţeşte. *Rahat.*

— Mulţumesc, îi spune lui Sahib, zâmbindu-i.

— Ai grijă acolo, în seara asta sunt o mulţime de băieţi răi scăpaţi din lanţ, zice Sahib şi îi face semn cu ochiul.

Lisa zâmbeşte şi face şi ea semn cu ochiul, cu toate că, în realitate, nu poate suferi flirtul cu aer de superioritate al portarului.

Autostrada creată de covorul roşu trece printre draperiile întunecate şi intră în fulgerarea bliţurilor fotografilor. Aerul e plin de acel miros aparte al cluburilor de noapte: parfum stătut, alcool vărsat pe jos, fum de ţigară intrat pe parcursul anilor în duşumea, covoare şi perdele, o duhoare pe care nici măcar câteva renovări n-au izbutit s-o alunge. O femeie pe care Lisa n-o recunoaşte desface draperiile şi Lisa păşeşte în clubul propriu-zis, un

spaţiu înalt ticsit cu petrecăreţi care arborează cele mai noi tendinţe. Părul vopsit în nuanţe stridente, machiaj excentric şi buze botoxate, costume de comandă şi îmbrăcăminte sport care pun în valoare trupuri bine lucrate, mustăţi pe jumătate ironice de hipster şi bărbi tunse frumos. Lisa se opreşte să privească panoul pentru fotografiere de mărimea unei porţi de fotbal şi oaspeţii care sunt împinşi fără menajamente spre el ca şi cum ar fi un eşafod medieval.

— Yamamoto! schelălăie o voce feminină.

Ochii Lisei dau de o jurnalistă obeză cu ochelari, al cărei nume nu şi-l aminteşte, în ciuda faptului că femeia i-a luat odată un interviu.

— Bună! zice Lisa şi îi oferă un zâmbet îndelung exersat care îi arată dinţii albi.

— Ne-ar plăcea un mic articol despre tine...

Lisa se uită la fotograful care stă în spatele jurnalistei; are la gât ecusonul unui tabloid. Probabil că este *legitim* şi e publicitate bună pentru blogul ei.

— Lăsaţi-mă mai întâi să fac fotografia.

— Sigur. O să fim aici.

— Bine. Grozav, zice Lisa şi se apleacă să îmbrăţişeze un tânăr care vorbeşte în engleză şi pe care nu-şi aminteşte să-l fi întâlnit vreodată. *Hi*! *Good to see you. Sure, talk to you soon*![1]

După ce se desprinde din îmbrăţişarea mult prea entuziastă şi scăldată în mirosul copleşitor de aftershave al necunoscutului, Lisa se îndreaptă spre panou, alăturându-se cozii scurte care şerpuieşte într-acolo.

Se uită prin încăperea scăldată în lumină slabă, la marea de trupuri care văluresc acolo. Unele chipuri sunt cunoscute, altele nu; cele mai multe sunt între. Amintiri

[1] Bună! Mă bucur să te văd. Sigur, vorbim mai încolo! (în limba engleză în original).

palide, fulgerări îndepărtate ale vieţii de noapte din Helsinki. *PDSC*. *Pălăvrăgeală, dans, sărut, călăreală.* De obicei, în această ordine, cu toate că Lisa îşi aminteşte câteva nopţi în care de la pălăvrăgeală a sărit direct la călăreală. Şi poate una sau două în care a ajuns la acelaşi rezultat fără măcar să fie vreo pălăvrăgeală.

În spate, Lisa zăreşte un ghem de petrecăreţi conduşi departe de turma cea mare, bliţuri, bărbaţi şi femei care se grupează pe rând pentru paparazzi. Iar în ochiul acestei furtuni, invitatul de onoare însuşi, cu joben şi smoching cu paiete, Kex Mace’s, zis şi Tim Taussi, rapperul de douăzeci şi şase de ani al cărui album hip-hop cu influenţă pop a făcut vâlvă pe Spotify anul trecut: a urcat în vârful listelor nu numai în Finlanda, ci şi în alte ţări nordice şi Germania.

— E rândul tău, Lisa, strigă femeia cu teleobiectivul.

Cu poşeta în mână, Lisa se îndreaptă spre fundal: o copertă de album ilustrată cu un păianjen uriaş. *Kex Mace’s. Spider’s Web.* Bliţurile fulgeră doar puţin timp, chestie enervantă. Fotografii n-o scăpau niciodată pe Lisa din gheare aşa de uşor. Chiar şi anul trecut vedea bliţuri până şi în somn. *Mulţumim*! Lisa e liberă. *Ce plăcere să te vedem, Lisa*! *Distracţie plăcută în seara asta*! Zâmbetele par aproape fireşti, cuvintele aproape sincere, însă răceala de sub ele nu-i scapă Lisei. Are un simţ al semnalelor sociale pe care i l-au şlefuit zeci de astfel de evenimente. Nimănui nu-i pasă cu adevărat cine eşti, doar cum arăţi şi ce reprezinţi. Pe unii îi interesează doar dacă o să le-o sugi după petrecere, pe la cinci dimineaţa, după ce sticlele au fost golite şi din punguţele etanşe a fost aspirat ultimul gram.

Ultimul punct din program este un pahar de şampanie; în mod convenabil, un chelner cu cămaşă neagră şi papion galben duce în mâna înmănuşată o tavă plină cu ele.

— Nu te lăsa prinsă în plasă, zice o fată care face publicitate, îmbrăcată ţipător cu fustă scurtă şi bluză care îi lasă la vedere sânii, apoi îi înmânează Lisei un program şi îi face semn cu ochiul.

Nu te lăsa prinsă în plasă. Aşa de al naibii de pretenţios şi prelucrat excesiv. Lisa e înăuntru doar de câteva minute, dar deja simte nevoia imperioasă să se răsucească pe călcâie şi s-o şteargă naibii de acolo. Are nevoie de o doză de curaj, *regina albă, înviorare,* cu mai multă disperare decât crezuse. Caută cu privirea pe cineva care i-ar putea oferi uşurarea. Teme, Sakke, Taleeb... Tipii ei obişnuiţi probabil că sunt acolo, dar ascunşi printre sutele de chipuri.

Şi apoi Lisa simte că inima îi stă în loc. Iată-l din nou: în picioare, cu mâinile în buzunare, la fereastra de unde se vede oraşul. Privirea lui, vag acuzatoare şi pătrunzătoare, este exact ca data trecută. Lisa se răsuceşte şi porneşte spre bar, însă ştie că bărbatul n-o s-o scape din ochi.

2.

Miercuri, 27 noiembrie

Cântecul care bubuie în căşti, „Free Your Mind” al formaţiei En Vogue, se întrerupe când aplicaţia oferă indicaţiile audio. În ciuda faptului că este prietenoasă şi feminină, vocea emană lipsa de sentiment a oricărui anunţ înregistrat: *Distanţa cinci kilometri, viteza medie zece virgulă doi kilometri pe oră.* Muzica revine şi Jessica Niemi trage pe nări aerul proaspăt. Miroase a dimineaţa de după primul îngheţ al anului: a chiciura de pe frunze, care este îndepărtată de primele raze de soare, şi a bălţi cu pojghiţă

de gheaţă care se sparge sub tălpile flexibile ale pantofilor de sport.

Jessica are senzaţia că zboară, pasul îi este uşor. În urmă cu câteva luni a început iar să alerge până la serviciu, după o pauză prelungită. E o formă de exerciţiu fizic pe care a abandonat-o de mai multe ori din pricina protestelor trupului său vătămat. Încheieturi dureroase, dureri ale nervilor care îi sfredeleau genunchii, cu suferinţa săgetând în jos până la degetele picioarelor, şi toate astea, imune la analgezicele normale. Acum picioarele i se mişcă, durerea n-a revenit. O să revină, desigur, întotdeauna revine. Însă până atunci Jessica are de gând să se bucure de fiecare pas, de fiecare efort care aduce un val de endorfine. Privind înapoi, faptul că i s-a năzărit să înceapă din nou să alerge pare miraculos. După înmormântarea fostului său şef, Erne Mikson, Jessica a petrecut săptămâni în şir în ceaţă, a stat acasă rumegând cele întâmplate. Până ce, într-o bună zi, şi-a pus pantofii de alergare şi a ţâşnit afară, în aerul primăverii. Ca Forrest Gump, a glumit mai târziu colegul său, Jusuf.

Distanţa de la apartamentul ei din Töölönkatu până la sediul poliţiei din Pasila este de vreo trei kilometri şi jumătate, drumul trece prin Golful Töölö, de-a lungul plajei, prin Grădina de Iarnă, pe lângă stadion şi prin Parcul Central. Ca să dubleze distanţa, adesea Jessica o ia spre vest – aşa cum face azi – în dreptul centrului de echitaţie Laakso şi străbate în zigzag aleile cu pietriş, străjuite de molizi, ale parcului până la grădinile parcelate de la Ruskeasuo.

Jessica trece de şcoala de echitaţie şi sediul poliţiei călare din Helsinki, la nord-est. Aleea cu nisip este luminată slab pe această porţiune. Felinarele dintre copacii înalţi sunt puţine şi departe unul de altul, iar luminile puternice ale manejului se pierd brusc în

întunericul pădurii. O pasăre mare dă târcoale pe deasupra copacilor.

Hei! *M-ai auzit*?

Jessica priveşte în spate, însă aleea e pustie. E greu de spus dacă a auzit cu adevărat strigătul peste muzica aceea care îi bubuie în urechi. Uneori aude ceva când aleargă: cuvinte şi strigăte haotice. Vocile o urmăresc de atâta vreme, încât nu le mai dă atenţie întotdeauna.

Stai!

De data asta vocea este cu totul reală. Jessica îşi scoate casca dintr-o ureche şi se uită peste umăr la timp ca să vadă o siluetă masculină cu mâini enorme care se agaţă de canadiana ei. Agresorul o izbeşte cu toată forţa, doborând-o. Jessica îi simte pe spinare greutatea, în vreme ce obrajii i se înfundă în noroi îngheţat şi frunze ude.

— Ascultă, zice vocea.

Răsuflarea cu duhoare de alcool o face pe Jessica să se cutremure. Coapse îi înfăşoară fundul, agresorul i s-a aşezat pe şale şi degete goale îi cuprind gâtul. Gura cu duhoare de alcool îi mârâie în ureche. Apoi agresorul o răsuceşte pe spate. Şi acum Jessica îi vede faţa, însă nu-l cunoaşte. Obraji scobiţi, aprinşi de alcool, mustaţă groasă, un bărbat de patruzeci de ani neîngrijit, distrus de băutură. Jessica îşi aminteşte că în urmă cu câteva minute a trecut pe lângă o bancă de pe aleea cu rumeguş pe care stătea un tip ciudat cu jachetă de piele, sorbind poşircă dintr-o sticlă de plastic.

— Ajunul Crăciunului, zice el în şoaptă. Ajunul Crăciunului.

Jessica se uită la el, uluită. E clar că tipul e pe altă lume. Mai e o lună până la Crăciun. Degetele unei mâini sunt încleştate pe falca ei. Cealaltă mână îi ţintuieşte pe pământ încheietura mâinii stângi.

Jessica îşi adună toate puterile şi îl izbeşte cu genunchiul în vintre, însă picioarele îi sunt apăsate de greutatea ticălosului şi el trebuie să fie prea beat ca să-şi simtă boaşele.

Jessica îşi aude pulsul bubuind în urechi. Răsuflă adânc, pietrişul tăios îi zgârie obrazul, vede cu coada ochiului nisip îngheţat şi frunze putrezite. Ar putea să strige după ajutor, însă nu-şi aminteşte să fi văzut pe nimeni prin apropiere. Undeva, departe, cineva strigă la un câine care latră.

— Ajunul Crăciunului, face acum spume la gură bărbatul, arătându-şi dinţii. Ajunul Crăciunului.

Vârfurile degetelor Jessicăi ating în fundul buzunarului micul spray, care, conform legii finlandeze, este clasificat ca armă. În zilele astea îl ia cu ea peste tot. Şi peste o secundă bărbatul încasează în ochi un jet lung de piper. După un moment în care nu-i vine să creadă, bălmăjeala de beţiv se transformă în urlete de durere. Jessica îl pocneşte de câteva ori în mutră cu mâna liberă, dinţii din faţă se sparg şi sângele ţâşneşte din gură pe obrazul supt. Îi dă drumul Jessicăi. Se ridică de pe ea cu o agerime surprinzătoare şi se năpusteşte în pădure.

Jessica gâfâie şi se ridică cu greu în picioare. Încheieturile degetelor de la mâna dreaptă îi sângerează.

Bărbatul nu se mai vede. Încă se aud crengi care se rup în adâncul pădurii.

Jessica nu-şi lasă mâna în jos, ci ţine sprayul pregătit pentru un nou atac. Aşteaptă şi ascultă zgomotele din pădure. Însă bărbatul nu se întoarce.

Jessica înşfacă telefonul şi sună la centrala poliţiei. După ce îi dă dispecerei descrierea agresorului, porneşte din nou în direcţia din care venise, de această dată, vigilentă. *Distanţa şase kilometri, viteza medie nouă virgulă unu kilometri pe oră.*

3.

Jessica trece pragul şi se reazemă cu şoldul de canat. Transpiraţia de după duşul fierbinte pe care l-a făcut la vestiar i-a lipit de spinare cămaşa bleumarin de uniformă şi şi-o trage discret sub centură. Mâna dreaptă, cea cu care l-a pocnit în falcă pe agresor, doare ca dracu', probabil că ar trebui să se ducă la cabinetul medical să facă o radiografie.

— Închide uşa, Niemi, zice comisarul-şef Helena Lappi şi atinge cu arătătorul mouse-ul fără fir.

Rostirea numelui de familie al Jessicăi pare să-i lase un gust rău. Jessica închide uşa, ceea ce face încăperea să pară şi mai mică. Mirosul care pluteşte prin încăpere seamănă cu cel al unui săpun scump şi parfumat prea puternic.

Helena Lappi, căreia colegii îi zic Hellu, se uită în continuare la ecranul computerului şi Jessica are răgazul să privească în jur. Încăperea este aproape cum era pe vremea lui Erne: un birou mobilat cu strictul necesar, ai cărui pereţi albi cerşesc de-a dreptul forme şi culori care să le alunge monotonia. Storurile sunt pleoştite în partea de sus a ferestrelor şi prizele sunt în grupuri de patru chiar şi în locurile în care nu este nevoie de electricitate. Încăperea e într-o clasă proprie de monotonie şi mohoreală. Însă doar acum, fără Erne, pare apăsătoare şi lipsită de viaţă: omul care lumina întreaga unitate cu inima lui mare a dispărut.

— Încă n-am apucat să stăm de vorbă ca lumea, zice Hellu şi îi face semn Jessicăi să se aşeze.

Jessica se supune, îşi încrucişează mâinile în poală şi priveşte peste birou în ochii femeii de patruzeci şi ceva de ani, a căror culoare căpruie e, cumva, nepotrivită cu părul scurt şi vopsit blond.

Conducerea unităţii Crime Violente a avut o perioadă zbuciumată după plecarea lui Erne anul trecut, în martie. Primul candidat, un veteran cu burdihan, care se apropia de pensionare, a stat doar câteva luni, apoi s-a tras în cuibul călduţ al unui post administrativ. Al doilea a plecat fără vâlvă după tot atât timp în acest post: o sursă de încredere a spus că whisky-ul i-a fost pierzania. Vechea sa prietenie cu sticla a devenit atracţie fatală în timpul divorţului. Clasic.

Pe de altă parte, Hellu nu pare să plece nicăieri. E plină de entuziasm pentru postul său şi de siguranţă de sine, ceea ce, din nefericire, o face o şefă enervant de pedantă. Jessica lucrează sub conducerea lui Hellu doar de două săptămâni, însă îi este deja clar că noii sale şefe îi plac punctualitatea, protocolul, disciplina paramilitară şi birocraţia principială. Au fost fricţiuni între ele din prima zi, nici Jessica nu ştie bine care este cauza. În orice caz, coridoarele din sediul poliţiei sunt mai strâmte pe zi ce trece – ca şi cum ele două nu sunt menite să le străbată împreună.

— Felicitări pentru Kalasatama, zice Hellu sec.

Se referă la investigarea preliminară a crimei de pe Arcturuksenkatu, pe care Jessica a rezolvat-o surprinzător de repede. Crima n-a fost cine ştie ce mare mister: un bărbat cu antecedente de violenţă şi-a omorât un vechi prieten cu o bâtă de baseball, la beţie, şi apoi l-a aruncat într-un tomberon, înfăşurat într-un covor persan (sau, mai exact, o imitaţie chinezească).

— Mulţumesc, zice Jessica şi încearcă să răspundă cu un zâmbet neutru.

Care este cel mai diplomatic, însă cel mai greu de păstrat.

Hellu răsfoieşte hârtiile şi se uită la Jessica pe sub sprâncene. Jessica se aşază picior peste picior. Genunchiul

i se loveşte de colţul biroului şi face pixurile să zornăie pe suport.

— Tocmai am vorbit cu procurorii. Erau mulţumiţi. Le va fi uşor de-acum încolo, zice Hellu.

— Ar fi şi greu s-o dea în bară, dat fiind că le-am dat o armă, un motiv, ADN care leagă...

— Cum ziceam, felicitări, zice Hellu şi ia mâna de pe mouse.

E ceva calculat în felul în care face asta. Gestul, banal în sine, semnalează sfârşitul introducerii. Al preludiului. Al taclalelor. *Ţi-ai primit laudele, Niemi. Acum o să-ţi sucesc gâtul.* Comisarul-şef se lasă pe spătar şi pocneşte din limbă ameninţător.

— Am încercat să stau de vorbă cu toţi. Să cunosc echipa. Noi două încă n-am avut ocazia să stăm de vorbă, dat fiind că ai fost ocupată cu Kalasatama, dar acum..., zice Hellu, strângând şi desfăcând degetele mâinii stângi. Pe inelar are o fâşie de oţel sau de aur alb, a cărei simplitate e limpede că e intenţionată. La încheietură are un ceas multifuncţional masiv, care probabil că face parte din schema ei de a dobândi viaţa veşnică. Sau ceva în genul ăsta.

— Am înţeles că ai fost foarte apropiată de comisarul-şef Erne Mikson. Că aţi lucrat împreună... câţi ani?

Jessica aude numele lui Erne şi nu se poate stăpâni să vadă faţa ciupită de vărsat. Ţepii cenuşii de pe obraz, ochii blânzi. Să audă accentul un pic comic şi să simtă mirosul acru al ţigărilor, care rămânea în urma lui când ieşea din încăpere.

— Opt, răspunde ea un pic mai târziu, ca şi cum ar fi folosit cele câteva secunde ca să numere anii în care a fost colegă cu Erne.

— Am auzit şi că îl cunoşteai dinainte. Că eraţi prieteni.

— Eram. Da.

Hellu se uită scrutător la Jessica, de parcă cercetându-i faţa ar putea să ghicească alte informaţii despre relaţiile dintre subordonata sa şi fostul ei şef. Apoi privirea i se îmblânzeşte un pic.

— Da, mare păcat. Condoleanţele mele, cu întârziere. Nimeni dintre noi nu poate avea prea mulţi prieteni buni.

— Mulţumesc.

— Cancer... Cancer. E o chestie afurisită.

— Aşa e.

— Dacă îl pomenesc acum pe Mikson şi redeschid răni care presupun că nu sunt vindecate de-a binelea este pentru că eu cred că noi două vom colabora strâns, în comparaţie cu ceilalţi detectivi din unitate.

Jessica îşi trece limba peste buzele uscate şi aşteaptă ca şefa să continue. Însă ea n-o face.

— Vom colabora strâns?

Hellu pare un pic surprinsă, ca şi cum s-ar fi aşteptat ca Jessica să-i citească gândurile.

— Ascultă, zice Hellu trăgând brusc aer în piept, şi continuă: Ştiu că eşti un poliţist bun, Niemi. Am auzit-o de atâtea ori, încât n-am de ce să mă îndoiesc. Însă am auzit şi că pe vremea lui Erne aveai tendinţa să... fii nesupusă. Să ignori instrucţiunile şi ordinele din când în când.

— OK, zice Jessica şi se străduieşte să rămână calmă.

Îşi simte mâna vătămată zvâcnind sub birou. Are nevoie de analgezice, şi repede.

— Această informaţie n-a venit de la colegii tăi, ci de mai sus, zice Hellu.

— Presupun că trebuie să spui asta.

— Întrebarea mea pentru tine, Niemi, este dacă ai procedat aşa *pentru că* tu şi Mikson aveaţi o relaţie de muncă lungă şi apropiată, sau în ciuda acestui fapt? Vezi tu, e o mare diferenţă, zice Hellu şi zâmbeşte aproape imperceptibil. Apoi continuă: Fireşte, a doua posibilitate

este, din punctul meu de vedere, mai provocatoare. Înseamnă că trebuie să fiu pregătită să ripostez cu aceleaşi arme. Nu permit ca oamenii să fie nesupuşi. Eu nu sunt Erne Mikson.

Nu-i ajungi tu nici la călcâi lui Erne, vacă încrezută.

Jessica se uită la femeie, ai cărei ochi scânteietori îi sfredelesc pe ai săi. În astfel de momente, Jessica arde de dorinţă să dea cu tifla autorităţii, să le spună tuturor să se ducă dracului şi să plece. Unitatea Crime Violente are mai multă nevoie de ea decât are ea nevoie de unitate. Aşa a fost întotdeauna.

Ferestrele scârţâie enervant, cu toate că nu bate vântul.

— Eu şi Erne aveam un fel anume de a lucra împreună, începe Jessica. Şi uneori lucrurile le păreau celor din afară mai dramatice decât erau. Oricine o fi sursa ta, probabil că n-a înţeles corect dinamica dintre mine şi Erne.

— Cu alte cuvinte, zici că n-ai nicio problemă să faci lucrurile în felul meu?

— Greu de spus, de vreme ce încă nu ştiu care e felul tău, zice Jessica, cu toate că ştie că răspunsul o s-o scoată din sărite pe Hellu.

Comisarul-şef dă cu pumnul în masă – nu cu mânie, dar destul ca s-o facă pe Jessica să tresară – şi gura ei scoate un sunet enervant, cam ca zumzetul care însoţeşte un X roşu mare pe ecran la un „cine ştie câştigă” de la televizor.

— Răspuns greşit, Niemi.

— Nu spun decât că, fiind noua şefă, dacă te apuci să schimbi totul, sigur că asta o să trezească sentimente negative şi împotrivire la schimbare. Şi nu numai mie, probabil tuturor. Sub conducerea lui Erne am avut rezultate excelente. De ce să corectezi ceva dacă nu...

— Niemi, zice Hellu calmă şi continuă: în clipa asta spui tot *ce nu* vreau să aud.

— OK...

— Şi, de fapt, această discuţie întăreşte imaginea pe care mi-am făcut-o deja despre tine.

— Nu vreau să fiu...

— O să mai discutăm asta noi două. Să sperăm că doar pentru că recunosc capacitatea ta de a te adapta la noile împrejurări.

— Să sperăm, zice Jessica, obosită, şi se ridică în picioare.

— Niemi.

Mai zi-mi tu o dată pe numele de familie şi o să te înşfac de tâmpenia aia de păr scurt, blond din sticluţă.

— Da?

— N-am terminat.

Jessica se aşază la loc şi numără în gând până la zece.

— Am ceva legat de poliţie, zice Hellu şi îşi umezeşte cu limba vârful degetului. Recunoşti aceste feţe? continuă ea şi ia o foaie dintr-un teanc, fotografia copertei unui ziar de scandal.

Jessica ia foaia şi studiază fotografiile unei tinere şi unui tânăr. Amândoi sunt frumoşi şi moderni în felul lor şi fotografia emană o vitalitate şi o poftă de viaţă incontestabile. Modele, cei care dau tonul. Jessica a văzut de multe ori fotografiile în ultimele patruzeci şi opt de ore.

— Bloggerii.

— Exact.

Lisa Yamamoto şi Jason Nervander. Celebrităţi ale presei şi bloggeri care scriu despre stilul de viaţă şi au cei mai mulţi urmăritori din Finlanda. În ultimele două zile poliţia a fost inundată de apeluri telefonice îngrijorate: se pare că niciunul dintre ei n-a mai ajuns acasă după ce au participat la lansarea discului unui important rapper finlandez.

— Cazul ajunge la noi? întreabă Jessica şi pune foaia pe masă.

Posibilitatea ca acest caz să ajungă pe birourile lor îi trecuse deja prin cap. Poate chiar sperase asta în taină. Dispariţiile unor persoane sunt, în general, mai interesante decât investigaţiile normale ale crimelor. Sunt ca spectacolele de operă, în care trebuie să găseşti cadavrul înainte de pauză. Nu mai vine actul doi dacă dispăruţii sunt găsiţi în viaţă. Însă uneori nu sunt găsiţi deloc.

— Ieri încă nu părea să fie nicio îndoială că e un fel de şmecherie. Se cunosc unul pe altul şi amândoi au cu mult mai mulţi urmăritori în urma dispariţiei lor. Dar în această dimineaţă s-a întâmplat ceva care ne-a făcut să bănuim că e o crimă.

— Ce anume? zice Jessica.

— Pe contul de Instagram al Lisei Yamamoto a apărut o nouă fotografie, continuă Hellu şi pune în faţa Jessicăi altă foaie de la imprimantă.

Este o fotografie de pe Instagram. Fotografia unui far înalt din piatră gălbuie.

— Ce este asta?

— Farul din Söderskär. Arhipelagul Porvoo. Uită-te la comentariu.

Jessica coboară privirea în partea de sub fotografie şi vede un comentariu sub miile de *like*-uri. O frântură de secundă îşi imaginează că umezeala pe care o simte pe spinare nu e transpiraţie, ci promoroaca aşternută de ger pe frunzele de arţar. O străpunge ascuţişul frigului.

Adâncă-i marea şi adâncă-i groapa,
Pe somnul adormitei prinţese joacă apa.
Curând îngheaţă marea, sub zăpadă,
Nimeni mormântul n-are să-l mai vadă.

4.

Jessica aude o împuşcătură. Apoi alta. Şi peste o clipă, alte opt, tot mai rapide. Fiecare împuşcătură vine mai repede decât cea dinainte, până ce încărcătorul cu zece cartuşe e gol şi culasa rămâne în spate. O învăluie mirosul greu de praf de puşcă.

Jessica îşi scoate căştile de protecţie.

— Prea repede. N-o să fii niciodată într-o situaţie în care să tragi zece gloanţe aşa de repede, zice Jessica în vreme ce Jusuf scoate încărcătorul şi pune pistolul pe tejghea.

Degetele i se strâng şi se desfac.

— Au nimerit toate, zice Jusuf fără chef şi se îndreaptă spre ţintă.

În poligonul de trageri nu sunt decât ei. În sediul poliţiei nu au, ca în serialele americane, ţinte care alunecă la apăsarea unui buton. Ceea ce au sunt ţinte care se mişcă şi se răsucesc, putând fi aşezate în poziţia dorită.

Jessica îşi prinde părul în coadă, îl urmează pe Jusuf şi se uită la spatele musculos al bărbatului. Jusuf fusese întotdeauna atletic, însă în ultimele luni petrece mai mult timp în sala de sport. Imboldul acestui program de antrenament mai intens a fost, probabil, concediul medical pe care şi l-a luat de la sfârşitul lui februarie până în mai, în timpul căruia relaţia lui, care dura de multă vreme, a ajuns în impas.

De când s-a întors la serviciu, Jusuf a fost rece şi distant. Poate din cauza despărţirii. Sau poate din cauza celor întâmplate în Kulosaari în februarie. Mai probabil din amândouă cauzele, plus ce-o mai fi.

— Uite, zice Jusuf, ia din buzunar o rolă adezivă maro şi începe să peticească găurile de gloanţe. Cap, cap, piept, piept, cap...

Nepăsarea cu care Jusuf enumeră loviturile în ţinta de carton de forma unui trunchi omenesc o face să se înfioare. Jessica ştie că Jusuf nu mai este el însuşi, că nu îi este bine. Desigur, îşi face datoria şi trage destul de bine, însă pe coridoarele din sediu nu mai este acelaşi Jusuf al cărui râs îi molipsea pe cei din birourile comune. Jessica se simte o clipă melancolică, gândindu-se cât de mult s-au schimbat lucrurile în ultimul an. Şi totuşi, multe rămân la fel. Doar Erne şi Mikael nu mai sunt. Amândoi sunt morţi, îngerul şi demonul.

Se întorc încet la linia de tragere.

Jusuf îşi scoate ochelarii de protecţie şi căştile şi se lasă pe vine ca să culeagă cartuşele de nouă milimetri împrăştiate pe podeaua de ciment. Tuburile fluorescente de pe tavan radiază singura culoare pe care o ştiu, albul de spital.

— Ce mai faci, Jessi?

— O dimineaţă ciudată, un beţiv m-a atacat în parc pe când alergam spre serviciu, zice Jessica şi clatină din cap.

Brusc, Jusuf pare îngrijorat.

— Dumnezeule mare, Jessi. Eşti bine?

Jessica ridică mâna dreaptă, cu încheieturile degetelor care arată ca şi cum ar fi izbit un zid de cărămidă.

— *Eu* sunt bine. Însă un dinte din faţă lipsă ar trebui să facă uşor de identificat psihopatul ăla.

— Oh, la dracu’, zice Jusuf şi se uită la Jessica.

— Sunt bine, insistă Jessica. N-o să dureze mult până să fie găsit.

— Ai venit aici ca să tragi?

— Nu, răspunde Jessica în vreme ce pe un coridor apropiat se închide o uşă grea.

Jessica îşi dă deoparte o şuviţă de pe frunte.

— Tocmai am stat de vorbă cu Hellu.

— Comisarul-şef Lappi, mormăie Jusuf şi rânjeşte: Erne *a avut* cancer. Femeia aia *este* cancer.

— Mda. Am impresia că nu-i plac prea mult.

— Nu cred că-i place cineva.

— Nu asta am auzit, zice Jessica şi îşi înclină capul într-o parte, zâmbind.

— Ce ai auzit?

— Că se holbează la poponeţul tău de câte ori treci pe lângă ea. Şi de câte ori te ridici de pe scaun. Şi că se ştie că te ridici exact din acest motiv.

— Am înţeles că-i măritată cu o femeie.

— Un poponeţ i-un poponeţ.

— Păi, aşa să fie. Fac tot ce pot, zice Jusuf şi îşi şterge sudoarea de pe tâmple.

Pe bicepşii care ies din tricou şerpuiesc vene apărute de curând, rezultatul noului lui program de antrenament şi dietei. Jessica speră că Jusuf nu sare peste cal cu programul de la sală. Lui Jusuf îi stă mai bine cu exerciţii uşoare şi trup mlădios decât cu un spate lat şi bicepşi ţepeni, umflaţi.

— Acum eşti liber, nu? întreabă Jessica.

— Liber?

— Adică nu ai vreo anchetă în curs.

— Credeam că te gândeşti la o femeie pentru mine. Dar nu... Nimic în lucru. O ajut de vreo două zile pe Nina la o chestie, tentativă de omucidere.

Jessica se uită la pistolul de pe masă şi se întreabă dacă Jusuf are de gând să mai golească un încărcător în ţinte.

— Ce ai acolo? întreabă Jusuf şi pare să observe abia acum dosarul de sub braţul Jessicăi.

Un cartuş îi alunecă din pumn şi se rostogoleşte departe. Jusuf se uită la el ca un păstor a cărui oaie s-a răzleţit de turmă.

— Bloggerii, zice Jessica.

Faţa lui Jusuf se luminează. Ochii i se răsucesc spre Jessica.

— La naiba!

— Cunoşti cazul?

— Sigur. La urma urmei, toată lumea crede că e o şmecherie de publicitate.

— Am auzit şi eu, zice Jessica şi îi dă lui Jusuf telefonul ei, pe care este deschisă aplicaţia Instagram la profilul Lisei Yamamoto, în vârstă de 25 de ani.

— Uită-te la ultima postare, zice Jessica şi arată cu degetul fotografia farului.

Jusuf dă clic pe fotografie. Jessica îi studiază reacţiile, se aşteaptă să-i vadă în ochi scânteierea cunoscută, însă surprinderea de pe chipul lui nu este atât de mare cum spera Jessica. Vrea să creadă că Jusuf nu e indiferent, cu siguranţă e doar oboseala cronică. În orice caz, e ca şi cum din paleta lui de expresii ar lipsi câteva culori, cele mai limpezi şi mai curate.

— ... *Curând îngheaţă marea, sub zăpadă, / Nimeni mormântul n-are să-l mai vadă.* Ce mama dracului?

Jusuf îi înapoiază telefonul.

— În sine, ar fi putut să fie o farsă excentrică, dintr-o şmecherie de PR ca să atragă atenţia, întocmai cum ziceai. Însă asta nu-i tot, e şi mai ciudat, zice Jessica şi intră pe profilul Lisei, arătându-i toate postările.

— Ia uite aici, zice Jessica şi-i arată profilul.

Lisa Yamamoto
Personaj public
Blogger/influencer
Odihnească-se în pace
1994-2019

5.

Sala de şedinţe e întunecată, lămpile de pe tavan sunt stinse. Nu ca să facă mai luminoasă imaginea proiectată pe ecran, ci din cauză că nimeni n-a fost în stare să se ridice şi să le aprindă.

— Yamamoto? zice Rasmus Susikoski şi tuşeşte în pumn.

Apoi mâinile îi revin pe masă în poziţie de rugăciune, un fel de poziţie prestabilită a lui Rasmus. Din care pornesc toate gesturile şi celelalte mişcări, inclusiv scărpinarea nasului şi roaderea unghiilor.

Rasmus este campionul unităţii Crime Violente, dacă e să ne luăm după muşchii fesieri. E avocat, are treizeci şi patru de ani, locuieşte încă în mansarda părinţilor săi, n-are talente sociale, dar s-a născut cu instincte bune şi un hard disk gigantic în interiorul ţestei. Pe legitimaţia lui Rasmus scrie „consultant special” şi lucrează la sediul poliţiei ca funcţionar civil. Jessica s-a întrebat adesea cum a ajuns Rasmus să lucreze la poliţie, şi încă în unitatea Crime Violente. Poate că e un fel de menire: încercarea unui băiat care a fost hărţuit în şcoală de a sparge cercul răului. Sau cam aşa ceva.

— E pe jumătate japoneză, zice Jessica şi dă clic, aducând pe ecran altă imagine.

Jusuf, în capul mesei, îşi trosneşte încheieturile degetelor şi se uită la poză încruntat.

— Şi un fel de celebritate? zice Rasmus.

— Din reţelele de socializare.

— N-am auzit de ea.

— Ai cont de Instagram? întreabă Jessica şi continuă să dea clic pe pictograme.

Se deschid pe rând pe ecran.

— Eu? se miră Rasmus, şi expresia care îi fulgeră pe faţă arată cât de absurdă e întrebarea. N-am. Însă am cont de Facebook...

— Şi dacă aveai, probabil că n-ai fi cunoscut-o, zice Jessica. Optzeci la sută dintre urmăritorii Lisei Yamamoto sunt femei tinere. Alţi zece la sută sunt bărbaţi tineri, şi presupun că restul sunt perverşi sau conturi false.

— Rasse s-ar potrivi perfect în ultimele zece procente, râde Jusuf. Şi nu mă refer la conturile false.

— Oricum, nu sunt activ...

— Sunt sigur că Rasse are un cont de urmăritor ca să se uite la gagici, cu numele Rasmus Nusikoski sau aşa ceva, zice Jusuf şi îi aruncă o privire colegului său.

La început Rasmus roşeşte, dar apoi pe faţă îi apare un rânjet aprobator. Lui Rasmus cel introvertit pare să-i placă statutul său de ţintă a glumelor deocheate din unitate. Şi apoi, Jusuf ştie cum să-şi tachineze colegii fără să fie răutăcios, să-i înţepe inteligent, amuzant, fără să meargă atât de departe încât ei să fie stingheriţi. Dimpotrivă, întotdeauna cel vizat râde şi el. Jusuf e maestru la găsirea drumului printr-un câmp minat, chiar dacă interacţiunile pot să le pară celor din afară că au semnele agresiunii.

— Ei, Rasse? continuă Jusuf. Poponeţe, corect? Ori sâni?

— Haide, Jusuf, oftează Jessica, însă nu-şi poate stăpâni un zâmbet.

— Ori picioare? Eşti *un feet guy*, o iei la mână şi...

— Dacă ar fi să aleg..., începe Rasmus prudent.

— Hei, băieţi, îi întrerupe Jessica. Concentraţi-vă.

Jusuf şi Rasmus îşi zâmbesc, apoi îşi îndreaptă atenţia spre ecranul mare de pe peretele din fund, pe care defilează imagini în vreme ce Jessica se uită prin sute de postări. În cele mai multe, Lisa Yamamoto pozează singură: fotografiile sunt de bună calitate, femeia este îmbrăcată cu haine de firmă în vogă, sau imaginile reuşesc

să creeze o ambianţă aparent nonşalantă. E limpede că unele fotografii au fost făcute în străinătate şi în multe apare o ceată de prieteni la umbra palmierilor sau în pieţe din Europa Centrală. Profilul şi marca ei personală sunt create cu iscusinţă: în ciuda schimbării hainelor, coafurii, cadrului şi grupului de prieteni, fotografiile comunică o stare de spirit şi un stil unitare. Urmăritorii ştiu exact ce primesc dacă dau clic pe butonul *Follow.*

— Lisa Yamamoto a fost dată dispărută de tânăra cu care împarte apartamentul şi care n-a putut să ofere nicio teorie în privinţa locului în care s-ar putea afla Lisa, sau cu cine ar putea să fie, zice Jessica şi lasă din mână mouse-ul.

— Cum e cu al doilea... băiatul. Jason Nervander? întreabă Jusuf.

— Părinţii lui locuiesc în Laponia, presupun că nu sunt foarte apropiaţi, aşa că un prieten apropiat, pastor din parohia Kallio, a fost cel care l-a declarat dispărut pe Jason.

— Şi ce a zis pastorul acesta?

— Că nu l-a mai văzut pe Jason de vreo două zile, zice Jessica.

— Aşadar, nu există nimic clar şi probabil în privinţa dispariţiei nici unuia dintre ei?

— Pornim de la zero.

— Ei, fir-ar să fie! zice Jusuf şi îşi propteşte coatele pe masă.

— Cine e în echipă? întreabă Rasmus.

— Noi trei, răspunde Jessica iute.

— Ce? Nici măcar Nina sau..., Jusuf îşi înghite restul vorbelor.

— Hellu a subliniat că, chiar dacă bănuim o crimă, încă nu există destule dovezi. Începem noi trei şi ne putem aştepta la ajutoare de îndată ce se confirmă faptul că cel puţin unul dintre ei e mort, zice Jessica şi îşi freacă ochii.

Primim deja ajutor de la departamentul tehnic la procesarea datelor.

— Ce ai păţit la mână? întreabă brusc Rasmus.

Se holbează la mâna Jessicăi aşezată pe masă.

Jessica nu răspunde. Se uită la dosul mâinii umflat, la încheieturile degetelor învineţite, şi ridică din umeri.

— Accident de muncă, zice Jessica, apoi se lasă pe spătar şi îşi ascunde degetele adânc la subsuoară.

Se uită la imaginea proiectată pe ecran, unde Lisa Yamamoto e până la genunchi în apă turcoaz, cu spatele la aparatul de fotografiat şi cu faţa spre cascada care urlă pe fundal. Părul negru din care picură apa îi învăluie gâtul şi umerii bronzaţi. Jessica aproape că aude cum se prăbuşesc miile de litri de apă prinse în imagine. Soarele puternic face să scânteieze apa acolo unde nu ajunge forţa cascadei, acolo unde suprafaţa e neclintită.

— Jessica? zice Jusuf şi o trezeşte din visare.

— Da?

— Sarcini?

Trec câteva secunde până ce Jessica începe să delege sarcinile.

— Rasse, vreau ca tu şi tehnicienii să cercetaţi ambele conturi de Instagram. Vedeţi dacă e ceva suspect.

— Vrei să zici, comentariile?

— În primul rând. Şi urmăritorii suspecţi...

— ... din care cei doi au împreună peste patru sute de mii, continuă Rasmus propoziţia Jessicăi.

Jessica se uită la el, însă pe faţa lui nu e nici urmă de sfidare, deşi comentariul sună a protest. Oricum, sarcina e enormă, aproape literalmente o căutare a acului în carul cu fân.

— Începeţi cu comentariile. Dacă este ceea ce pare, adică dacă un nebun i-a omorât pe Lisa şi Jason şi a piratat contul Lisei, sunt sigură că o să apară ceva acolo, zice

Jessica şi închide computerul. Mă duc cu Jusuf să vorbim cu colocatara Lisei.

— Şi cum e cu afurisitul ăla de far? întreabă Jusuf şi strănută.

— Söderskär. Ne ajută cei din Uusimaa de Est. Hellu a zis că doi detectivi din Porvoo se duc acolo cu o barcă să se uite. Poate că vor găsi ceva.

— Cadavre?

— Nu prea cred că au cu ei scafandri.

— Dar n-ar trebui? zice Jusuf şi frunzăreşte hârtiile din faţa sa. „*Pe somnul adormitei prinţese joacă apa, / Curând îngheaţă marea, sub zăpadă...*” Ar trebui să aibă echipament de scufundare dacă vor să găsească ceva.

— Presupun că ei ştiu ce au de făcut. Au aceleaşi informaţii ca noi, zice Jessica, se ridică şi îşi pune canadiana. Apucă-te de treabă, Rasse. Hai să mergem acasă la Lisa, Jusuf.

6.

Stopul trece pe verde şi Jusuf virează de pe Veturitie pe Nordenskiöldinkatu. Jessica se uită la încheietura mâinii sale, unde se lăfăie un Lady Panthère Vendôme de la Cartier. Sigur, ceasul de aur de optsprezece carate moştenit de la mama sa e în contrast izbitor cu stilul rezervat al Jessicăi, însă în realitate nu e foarte scump. Jessica a căutat online, dacă se hotărăşte să-l vândă ar putea lua pe el poate două mii de euro, mai ales datorită calităţii lui de colecţie. Şi probabil mai mult, dacă Jessica dezvăluie cui i-a aparţinut înainte. Numele foştilor proprietari celebri umflă mult preţul ceasurilor: cu doi ani înainte, Rolexul Dayton al legendarului Paul Newman a adus aproape optsprezece milioane de dolari la o licitaţie.

Mama ei nu-i la fel de faimoasă ca Paul Newman, dar până în prezent este singura actriţă finlandeză care a ajuns cel mai sus pe firmamentul de la Hollywood.

Starring[2] *Theresa von Hellens.*

Jessica simte mirosul jachetei de piele a lui Jusuf, miroase a nou.

Pe alături trece în trombă, cu motorul urlând, un Chevrolet Camaro vechi, piesă de muzeu.

— Aoleu, exces de viteză şi probabil nu are nici pneuri de iarnă, zice Jusuf, îşi vâră sub buză o bucată de tutun şi continuă: De-am avea un radar şi timp liber.

— Părea să aibă o sută treizeci şi şapte, zice Jessica.

— Poftim?

Jessica îi aruncă o privire lui Jusuf şi se încruntă. Pare să nu înţeleagă despre ce vorbeşte ea.

— Cum? Nu-ţi aminteşti de o sută treizeci şi şapte? Când viteza de pe una din două amenzi era o sută treizeci şi şapte de kilometri pe oră? Şi întotdeauna era pe ploaie?

Jusuf clatină din cap uluit.

— Radarele noi înregistrau viteza ştergătoarelor de parbriz. Întotdeauna 137 de kilometri pe oră. Nici nu ştii câte procese au fost deschise din pricina ştergătoarelor, zice Jessica şi zâmbeşte.

Jusuf izbucneşte în râs.

— Dumnezeule, zice şi opreşte la o trecere de pietoni.

Jessica răsuceşte butonul ceasului şi urmăreşte cu privirea copiii de grădiniţă cu veste fluorescente care traversează ca un cârd de răţuşte.

— Mă bucur că lucrăm împreună la asta, zice Jusuf.

— Câtă vreme nu se întâmplă ca data trecută.

Jessica priveşte cum copiii sunt grupaţi pe postamentul dintre traversări. Educatorii îi adună strâns, cu grijă, ca pe nişte păpuşele, a căror încredere în adulţi şi în faptul că

[2] În rolul principal (în limba engleză în original).

viaţa e dreaptă este neclintită. Din fericire, timp de mulţi ani nelinişstea provocată de absurditatea lumii n-o să ajungă sub căciuliţele cu ciucuri. Micile lor bule s-ar sparge dacă ar şti că doamnele de la parcare, educatorii, mamele, taţii... Niciunul dintre ei n-are nici cea mai mică idee despre sensul vieţii.

— Eşti bine? întreabă Jusuf în vreme ce stopul trece pe verde.

— Tu eşti?

— A fost... A fost chinuitor.

Jessica nu răspunde, se răsuceşte să privească pe geam. A fost greu să vorbească despre asta în primăvară, în vară era aproape ireal, iar acum, cumva, pare fără sens. Clanul vrăjitorilor ucigaşi a reuşit ceva ce n-ar fi trebuit: s-a strecurat în anchetă ca un şarpe veninos şi şi-a înfipt dinţii în toţi. Şi tot a reuşit să fugă.

Telefonul Jessicăi sună. E Rasmus.

— Salut, sunteţi acasă la Lisa?

— De-abia am plecat de la sediu, Rasse, oftează Jessica.

— Ne duce dorul deja? întreabă Jusuf şi strânge mai tare degetele pe volan.

Jessica pune telefonul pe difuzor.

— Am vrut să sun imediat pentru că am văzut ceva interesant pe Instagram.

Rasmus vorbeşte într-un ritm mai rapid decât cel normal, care la el semnalează de obicei entuziasm.

— Deja?

— Da, încă n-am avut timp să pornim cu adevărat, însă...

— Ia zi.

— E despre cea mai recentă postare a Lisei Yamamoto, şi ultima...

— Farul?

— Exact. A primit mult mai multe comentarii decât celelalte postări ale ei, aproape o mie. În cea mai mare parte, şocate şi neîncrezătoare; urmăritorii au citit cu siguranţă mica poezie şi mesajul „Odihnească-se în pace” de pe profil şi îşi exprimă groaza, şi condoleanţele, şi...

— Ce anume ai găsit, Rasse? zice Jessica şi Jusuf se uită la ea nedumerit în vreme ce opreşte la alt semafor pe roşu.

— Acest comentariu mi-a atras atenţia când căutam printre reacţiile la imaginea farului. E singurul care nu-i în finlandeză sau engleză, ci în japoneză, cu caractere *kanji*...

— *Ce zice*?

— Am copiat caracterele în Google Translate şi am aflat că este *masayoshi.* Înseamnă „dreptate”.

— Dreptate?

— Da. Exact ca în *justice*[3].

— Oare cel care a comentat vrea să spună că ceea ce i s-a întâmplat Lisei a fost dreptate? Că a căpătat ce merita?

— Aşa am gândit, zice Rasmus şi tuşeşte departe de microfon.

— Cine a postat comentariul?

— Numele este *Akifumi2511946.* Profilul e privat, însă imaginea pare să fie a unui tânăr japonez.

— Trimite-mi linkul.

— Bine, zice Rasmus şi închide telefonul.

Maşina se pune din nou în mişcare şi Jessica priveşte nerăbdătoare ecranul telefonului.

— Uite, lapoviţă, zice Jusuf şi porneşte ştergătoarele de parbriz.

Jessica ridică privirea şi vede fulgii graşi transformându-se în apă când lovesc parbrizul. În ciuda vremii urâte, în faţa patinoarului din Helsinki e un fel de târg. Tarabele

[3] Dreptate, justiţie (în limba engleză în original).

sunt asaltate de o mare de oameni, mulţi dintre ei, cu gluga trasă pe cap. Pe un imens panou luminos scrie că în seara aceea HIFK joacă pe teren propriu împotriva celor de la Ilves. Jessica îşi aminteşte anii ’90, când cei de la Jokerit încă jucau meciurile de acasă aici, pe vechea arenă, şi părinţii adoptivi o duceau să vadă lupta dintre cele două echipe de hochei din Helsinki. Jessica înţelesese de mult că aceia au fost singurii ei ani de copilărie normali. Înainte fusese începutul copilăriei, cu casele imense şi maşinile cu şofer, Bel Air şi palmierii, vântul uscat suflând dinspre deşerturi. Şi după anii minunaţi petrecuţi cu familia Niemi, toate astea au reintrat în viaţa sa. Maturitatea şi moştenirea. Moartea părinţilor adoptivi. Ca şi cum banii ar fi provocat tot răul: ca şi cum ar fi fost pus un blestem asupra banilor care au fost transferaţi în contul său.

— Jusuf, zice Jessica şi se uită la colegul său.

— Da?

— Te-ai gândit vreodată să ai copii?

Jusuf dă drumul aerului din piept, amuzat.

— Cum? Tocmai m-am despărţit de Anna... Presupun că o să treacă o vreme.

— Da, ştiu, scuze.

— De ce întrebi?

— Nu ştiu. În acest moment pare că n-ar fi cinstit, mai ales pentru copil. Lumea e un loc atât de bolnav, zice Jessica, în vreme ce telefonul semnalează mesajul de la Rasmus.

7.

În faţa clădirii unde locuieşte Lisa Yamamoto sunt câteva locuri libere şi Jusuf parchează cel mai aproape de uşă. Jessica iese din maşină şi îşi trage fermoarul hainei ca

să nu-i ajungă pe gâtul gol fulgii uzi rătăciţi. Clădirea de pe colţ e zugrăvită într-un verde deschis care o duce cu gândul la un *smoothie* de legume uitat pe masă. În faţa uşii e un petic de iarbă pe care îl împodobeşte un copac desfrunzit, singuratic. Dincolo de el e aglomeraţia de pe Topeliuksenkatu care, din pricina veşnicelor lucrări stradale, a devenit un câmp de luptă înghesuit, cu ambuteiaje, care invită la dezlănţuirea furiei din trafic.

— Am locuit acolo, zice Jusuf, trântind portiera.

Jessica se răsuceşte şi îl vede pe Jusuf arătând spre intersecţia prin care tocmai trecuseră.

— Unde?

— La colţul dintre străzile Canthin şi Messeniuksen.

— Zău? Când?

— Acum zece ani. Când m-am mutat cu Anna din Södis lângă stadion, zice Jusuf şi îşi vâră mâinile în buzunarele hanoracului.

Îşi lăsase jacheta de piele nouă-nouţă în maşină, probabil pentru că nu voia s-o ude. Clatină din cap şi priveşte în trecut cu evidentă melancolie. Jessica nu-şi dă seama dacă Jusuf încearcă să înceapă o mică discuţie pe acest subiect – el şi Anna şi relaţia lor destrămată –, însă preferă să n-o facă.

— Care e codul? apucă să zică Jessica, dar în acelaşi timp se vede o mişcare dincolo de uşa de sticlă şi un bărbat în vârstă iese şi ţine uşa deschisă pentru Jessica şi Jusuf.

— Încă nu l-au reparat cei de la întreţinere? întreabă bărbatul cu voce puternică pentru vârsta lui.

— Ce anume? zice Jusuf când bărbatul în vârstă ajunge lângă ei.

Acesta nu pare deranjat de umezeală.

— Interfonul, zice el fluturând mâna. E vremea s-o facă, la naiba!

Când cei doi intră, bărbatul vorbeşte din nou.

— Staţi un pic, sunteţi poliţişti?

Arată cu degetul ecusoanele care le atârnă la gât.

Jessica încuviinţează din cap. Mici ace de ploaie îngheţată străpung umerii hainei bărbatului.

— Aţi venit din cauza zgomotului? întreabă el.

— Zgomot? zice Jessica.

— Da. Cineva a bubuit din nou în pereţi de dimineaţă.

— Din nou?

— Acelaşi zgomot ca sâmbătă noaptea, la naiba!

•

Aerul cu miros de odorizant pentru încăperi e apăsător şi Jessica simte nevoia să deschidă o fereastră. Apa năvăleşte prin ţevile din pântecele clădirii şi din baie se aude huruitul supărător de sonor al maşinii de spălat. În timpul unor astfel de discuţii tăcerile prelungite sunt un fel de declaraţie, trebuie să fie lăsate să vină şi să plece, trebuie să fie respectate. În timpul lor trebuie să fii foarte atent la zgomotele din jur.

— Povesteşte cu cuvintele tale totul, de la început, zice Jessica şi se reazemă cu spatele de pervaz, cu braţele încrucişate.

Tânăra aşezată pe canapea îşi perie fără încetare părul blond, evident un gest care transformă senzaţia de neajutorare în ceva folositor. În vreme ce aşteaptă răspunsul, Jessica priveşte livingul plăcut şi nişa spaţioasă, comodă, în care este bucătăria. Apartamentul modern, cu multe elemente scandinave, este exact aşa cum te-ai aştepta să arate locuinţa a două tinere mondene. Sunt două dormitoare, unul pentru fiecare locatară.

— Lisa s-a dus sâmbătă la o petrecere. Pe la şase, zice încet Essi.

— A cui petrecere? zice Jessica, chiar dacă a citit de două ori raportul despre dispariţie.

Jusuf se aşază pe canapea la o distanţă sigură de Essi.

— Lansarea discului lui Tim.

— Tim?

— Tim. Taussi. E rapper. Kex Mace’s.

Jessica îi aruncă o privire lui Jusuf. Numele lui Kex Mace’s e cunoscut tuturor finlandezilor care nu locuiesc în adâncul pădurii. În special tinerele sunt fascinate de ritmurile prelucrate exagerat şi versurile care ridică în slăvi societatea americană. Şi chiar bărbaţii, de exemplu Fubu, cu care Jessica se vedea mai demult. Nu s-au despărţit din cauza gusturilor muzicale ale lui Fubu, însă ele nu făceau mai plăcute serile petrecute împreună.

— Îl cunoşti? întreabă Jusuf.

Essi ridică privirea sticloasă spre Jusuf ca şi cum răspunsul ar fi de la sine înţeles.

— Pe Tim? Da.

— Tu de ce nu te-ai dus? continuă Jusuf.

— N-am avut chef, zice Essi şi pune peria pe masă. Eram un pic răcită.

— OK, spune Jessica şi se uită la femeia care are în jur de douăzeci de ani.

Essi e o blondă frumoasă cu părul înfoiat, nasul mic şi ochii mari, căprui şi trişti.

— Eram, probabil, la duş pe la nouă sau zece când am auzit că se deschide uşa. M-am gândit că e Lisa care se întoarce de la petrecere, dar nu era nimeni. Mi-am zis că mi s-a năzărit, dar acum totul e aşa de ciudat..., zice Essi şi îşi strânge puternic buzele.

— Se poate să fi intrat cineva în apartament? Ai observat că lipseşte ceva? întreabă Jusuf, însă Essi clatină din cap.

— Când m-am trezit a doua zi dimineaţă, continuă Essi, era pe la opt. M-am dus în bucătărie şi am văzut că uşa de la camera Lisei e deschisă. O închide întotdeauna noaptea,

întotdeauna. Am aruncat o privire şi am văzut că nu e trântită pe pat îmbrăcată, cum credeam. Aşternutul era neatins... Atunci mi-am dat seama că nu ajunsese acasă. Pentru că nu încape îndoială că m-aş fi trezit dacă ar fi plecat de dimineaţă.

— Asta se întâmpla des? Ca Lisa să petreacă noaptea altundeva?

— Nu des. Uneori. Însă de obicei îmi trimite un mesaj. Ca să nu mă îngrijorez. Lisa e destul de atentă în privinţa asta.

— *Destul* de atentă?

— Păi, uneori lucrurile scapă de sub control, sau bateria se descarcă... Însă, cumva, am ştiut că acum ceva nu-i în ordine.

— Şi ai sunat-o?

— Mai întâi i-am trimis un mesaj. Însă când am văzut că a trecut o oră şi mesajul de pe WhatsApp nu a fost citit, am sunat-o. Şi avea telefonul închis. Sau, cel puţin, nu putea fi contactat.

— Şi duminică după-masa, la cinci şi jumătate, ai făcut sesizare la poliţie? zice Jusuf.

— Îi sunasem deja pe toţi prietenii noştri. Şi nimeni nu ştia unde şi când a dispărut de la petrecere. Cel puţin n-a fost la petrecerea de după aceea, dată de Tim în Ullanlinna. Ştiu sigur.

— Îl cunoşti pe Jason Nervander? întreabă Jessica.

— Îl cunosc, sigur, zice Essi şi scoate un oftat tremurător. E al dracului de aiurea...

Jessica aşteaptă ca Essi să-şi sufle nasul şi aruncă o privire spre telefon.

— Ştii dacă Jason a fost la petrecere? întreabă apoi Jessica.

— Nu ştiu. Mă îndoiesc. Jason nu prea are de-a face cu tipii ăia.

— Crezi că e posibil ca Lisa şi Jason să fi dispărut împreună? întreabă Jessica şi trece încet pe lângă canapea spre bucătăria deschisă.

Pe pereţii albi ai livingului sunt desene *manga* înrămate, în care personajele cu ochi imenşi şi nas minuscul te duc cu gândul la benzile desenate ale lui Hayao Miyazaki, sau la Silver Fang, sau la pokemoni.

— Adică, dacă se ascund pe undeva dinadins? zice Essi şi îşi suflă iar nasul, de data asta mai tare.

Sună ca un elefănţel.

— Da, zice Jessica şi se opreşte în faţa unui desen.

Înfăţişează o fată cu ochii mari care ridică spre cer o sabie de lumină albastră.

— Păi, teoretic e posibil. Însă în contul ei de Instagram a apărut azi acea postare, continuă Essi şi îşi mută privirea fără astâmpăr dincolo de fereastră. Lisa n-ar posta o astfel de imagine nici măcar ca farsă de 1 aprilie...

— Hai să ne întoarcem la Jason. Cât de bine se cunoşteau el şi Lisa? zice cu calm Jessica.

— A fost la un moment dat ceva între ei, zice Essi.

— Ceva? Adică o relaţie? întreabă Jusuf şi ochii îi devin vigilenţi.

Essi încuviinţează din cap.

— Cam acum un an. Însă n-au făcut niciodată public acest lucru. Pe atunci Jason venea des aici.

— Mai sunt împreună?

— Nu cred. Despărţirea a fost destul de urâtă.

— În ce fel urâtă? zice Jessica şi se opreşte la următorul desen.

— Jason a înşelat-o pe Lisa. A minţit când Lisa l-a întrebat. Şi apoi a fost prins. Lisa mi-ar fi spus dacă ar fi fost iar împreună.

— Cu toate acestea, oamenii care îi cunosc pe amândoi presupun că Jason şi Lisa au dispărut împreună, zice Jusuf.

— Oamenii ştiu pe dracu’ să-i pieptene, mormăie Essi. Pare că plânge. Lumea crede că ştie... Puţini o cunosc pe Lisa. Oamenii văd nişte poze şi cred că ştiu totul despre ea.

— Ştiu ce vrei să spui, zice Jessica atât de încet, încât nu-i sigură că ceilalţi au auzit-o.

S-a oprit la un desen cu carioca în stil *manga* care înfăţişează o fată zâmbitoare cu ochi albaştri. Părul alb îi este încercuit de o cunună de trandafiri roşii şi poartă ceva care arată a uniformă şcolară japoneză: ciorapi trei sferturi, fustă scurtă bleumarin şi o bluză albă de marinar cu cravată roşie. În ciuda stilului de bandă desenată, desenul nu e vesel. Îi lipsesc caracterul jucăuş şi ironia.

Pentru o clipă, ochii mari imortalizaţi în imagine îi capturează privirea şi Jessica e copleşită de un sentiment straniu, că în ei se ascunde ceva înspăimântător. Asta i s-a mai întâmplat. Se uită prea lung la chipul desenat şi el începe să-şi piardă forma, ca nişte versuri repetate de prea multe ori. Între timp, pielea întunecată a fetei din desen păleşte, părul ei alb trece prin toate culorile până să ajungă, în cele din urmă, negru. Oasele feţei devin fragile, ca hârtia de copt lăsată în cuptor prea mult, care se fărâmiţează la cea mai mică atingere. Un lichid roşu întunecat începe să se prelingă din creştet spre frunte, de la nas la gură şi din spatele urechilor spre obraji. Albul ochilor şi şiragul de dinţi perfecţi sunt insule de alb pe pielea stacojie. Şi prin toată această transformare aude un zgrepţănat dezgustător, de parcă mii de ouă de păianjen depuse în urechea ei ar crăpa deodată şi micuţii păianjeni şi-ar începe călătoria spre creierul ei.

Jessica închide ochii şi când îi deschide, ochii mari ai fetei sclipesc şi părul îi este din nou alb. Simte furnicături în vârfurile degetelor. Essi a zis ceva, însă Jessica n-a înregistrat niciun cuvânt.

— Scuze..., zice Jessica, apoi coboară privirea ca să nu mai vadă ochii fetei din desen şi observă ceva ce aproape îi scăpase: în partea de jos scrie cu litere subţiri *L.Y. 2018*.

— Semnătura L.Y. înseamnă Lisa Yamamoto? se miră Jessica.

Essi încuviinţează din cap şi tuşeşte ca să-şi dreagă vocea.

— Lisa le-a făcut pe acelea, zice Essi şi arată cu degetul câteva. Mai sunt o grămadă în camera ei. Sunt plini pereţii. Multe dintre ele, înrămate şi unele, neterminate.

— Lisa cunoaşte limba japoneză? întreabă Jusuf după un moment de tăcere.

— Da. Am auzit-o vorbind.

— Cu cine?

— Cu tatăl ei, răspunde Essi. Şi de curând a venit aici un japonez. Bărbat. I-a comandat un tablou sau aşa ceva...

Jessica şi Jusuf se uită unul la altul. Jessica scoate din buzunar telefonul şi se duce la Essi. Apasă până ce apare pe ecran o imagine mărită a fotografiei pe care tocmai i-o trimisese Rasmus. Un japonez tânăr pe un fundal alb. Akifumi. Poate că fotografia e reală, poate că a fost luată de pe profilul altcuiva sau dintr-o bancă de imagini şi n-are nimic de-a face cu persoana care a postat comentariul. Poate că tot comentariul n-are nimic de-a face cu nimic. Oricum, în acest moment e singurul indiciu pe care îl au.

— E posibil să fie acesta tipul? zice Jessica şi îi dă lui Essi telefonul.

Femeia se uită la ecran o secundă, dar scutură din cap.

— Nu pot să zic... Nu l-am văzut. Doar l-am auzit, eram în camera mea când a venit. Şi uşa era închisă.

— Dar ai auzit destul ca să-ţi dai seama că vorbeau în japoneză?

— Păi, la început a sunat aşa de ciudat, că m-am dus la uşă şi am tras cu urechea. Eram curioasă.

— Părea tânăr?

— Nu ştiu. Poate. M-am gândit că e tânăr pentru că folosea un aftershave, sau aşa ceva, cu miros puternic... În living încă mirosea după ce a plecat.

— Ce fel de aftershave? Poţi să-l descrii?

Essi cade pe gânduri.

— Nu. Poate cumva dulceag. Foarte puternic.

Jessica îşi notează în carnet *dulceag.*

— A fost o conversaţie calmă? intervine Jusuf.

— Nu păreau supăraţi, dacă asta vrei să zici.

— OK. Când a fost asta? continuă Jessica.

— Acum vreo săptămână.

— Poţi să ne spui cu cât mai mare precizie când a fost asta? Poate că ai trimis cuiva un mesaj sau un e-mail când era el aici. Ceva cu care să verifici data şi ora? zice Jusuf calm.

— Sigur. Dar de ce? Credeţi că acel bărbat...

— Nu credem nimic. Însă ne-ar plăcea să vorbim cu el, zice Jessica şi pune telefonul la loc în buzunarul blugilor. Şi discutau în japoneză, aşa că n-ai înţeles despre ce era vorba?

— Aşa-i.

— Şi atunci cum ai ştiut că e vorba despre picturile Lisei?

— Lisa mi-a spus după ce el a plecat.

— Că a cumpărat un tablou?

— Da. L-a comandat.

— Lisa a terminat tabloul?

— N-am habar.

— Se întâmpla des? Adică Lisa vindea multe picturi?

— Da, făcea reclamă în reţelele de socializare şi uneori cineva cumpăra.

Zidul dintre camera Lisei şi living e acoperit cu cărămidă ornamentală. Pe podea e un sul de hârtie de protecţie

cafenie, precum şi un sac de ipsos şi o mistrie. Lângă ele se află o cutie cu vopsea albă şi un trafalet. Resturile de cărămizi sunt strânse ordonat pe podea.

— Aţi făcut de curând renovări?

Essi încuviinţează.

— Lisa a făcut. Se pricepe la toate chestiile astea, zice Essi şi arată locul în care livingul se uneşte cu bucătăria. Acolo era un perete. Lisa a dărâmat o parte din el, ca să fie spaţiul mai deschis. De una singură.

— Treabă, nu glumă, zice Jessica şi se uită la barosul aflat într-un colţ, al cărui mâner îi ajunge până la genunchi.

— Prin asta era grozavă Lisa, continuă Essi. Contul ei de Instagram poate că dădea impresia că totul e cu adevărat uluitor şi luxos. Însă în realitate nu se temea să-şi murdărească mâinile. N-avea nevoie să cheme un zidar ca să facă aşa ceva.

Essi zâmbeşte un moment, însă curând expresia îi devine sumbră. Realitatea trebuie să se fi strecurat înapoi în conştiinţa ei.

— Putem să ne uităm un pic la camera Lisei? întreabă Jessica.

Essi îşi întoarce spre ea privirea opacă. În cele din urmă încuviinţează din cap, ridică la gură cafeaua cu lapte şi zice:

— Mă duc să fumez.

— O, da, Essi, asta nu prea are legătură cu Lisa, însă... Un bărbat în vârstă a zis adineauri că a auzit un zgomot mare pe scară sâmbătă noaptea şi din nou în această dimineaţă. Bubuit. Tu l-ai auzit?

Essi îşi îmbracă haina groasă, ţinând o ţigară între degetul arătător şi cel mijlociu.

— Da. Acum, că pomeneşti asta. Însă n-am nicio idee de unde venea şi n-a durat decât o clipă.

8.

Pereţii din camera Lisei sunt acoperiţi cu desene înrămate, picturi în ulei şi grafică. Pe comodă sunt zeci de păpuşi şi figurine în stil *manga.*

— Doar *manga,* zice Jusuf şi fluieră încet.

Amândoi aud cum se trânteşte uşa apartamentului. O bufnitură răzbate prin uşa subţire când uşa de metal a ascensorului se închide.

— Pseudo-*manga*, zice Jessica. Jusuf îi aruncă o privire întrebătoare. Arată a *manga,* dar nu-s din Japonia: pseudo-*manga*, subliniază Jessica.

— Chiar cu atâta precizie?

— Nu sunt expert, răspunde Jessica şi face lumina mai puternică răsucind comutatorul de lângă uşă.

În faţa ferestrei e un pat frumos aranjat şi sub el sunt papuci de casă albi, pufoşi. Pe noptieră e o carte galbenă, pe care scrie cu litere mici *Paul Auster.* Lângă carte e o fotografie în care Lisa pozează împreună cu o pereche, par să fie părinţii ei. Bărbatul e probabil japonez şi femeia, finlandeză. Par să aibă în jur de şaizeci de ani.

Ar fi fost bine să poată interoga părinţii cât mai repede: după informaţiile poliţiei, sunt în concediu în Brazilia, de unde nu se întorc decât a doua zi dimineaţă.

— Te-ai uitat la fata aceea, zice Jusuf.

Jessica e smulsă din gânduri.

— Poftim?

— Fata din desen. Te-ai uitat la ea îndelung, zice Jusuf şi atinge o păpuşă cu ochi imenşi care privesc din spatele unui breton de un albastru electric.

— Mă uitam la acele iniţiale, zice Jessica şi se răsuceşte spre Jusuf.

Amândoi privesc o vreme prin încăpere. Între pat şi comodă e un birou, pe marginea căruia e o oglindă

rotundă de machiaj cu o lampă. Alături sunt o grămadă de produse de machiaj, pudre şi farduri de pleoape.

— La naiba! şopteşte Jusuf.

— Poftim?

— Ţi se pare vreodată că... Cum să spun, e straniu să fii într-o încăpere în care a fost de curând o persoană dispărută. Şezând, machiindu-se, respirând. Făcând lucruri de toate zilele, fără să ştie că în curând toată lumea o s-o caute.

— Ştiu ce vrei să zici, spune Jessica şi se aşază pe scaunul de lemn alb de lângă birou.

Îşi vede în oglindă ochii şi o răsuceşte într-o parte. De birou e rezemat un şevalet de lemn, însă n-are pe el pânză. Pe birou, în partea din spate, se află un teanc de coli de desen A3, blocuri de schiţe, o cutie care pare că a fost de bomboane cu tuburi de vopsele de ulei şi zeci de carioci de toate culorile. Terebentină şi ulei de in lângă perete sunt şase borcane de sticlă cu praf colorat.

— Ce sunt astea? întreabă Jusuf.

— Pigmenţi. Îi amesteci cu ulei de in şi îţi faci singur vopselele, zice Jessica şi arată spre sticla cu ulei.

— E plăcut să lucrezi cu Miss Wikipedia, zice Jusuf şi se duce spre fereastra care dă spre Topeliuksenkatu.

Jessica se uită la un borcan în care au fost puse câteva pensule. Pe fund este probabil terebentină, care dizolvă vopseaua de pe pensule. Lichidul e cenuşiu închis. Vopseaua uscată de pe paletă are şi ea diferite nuanţe de gri.

— Ciudat, zice Jessica.

— Ce anume?

— Toate desenele şi picturile Lisei sunt pline de culoare... Numai contururile şi părul unor personaje sunt negre.

— Da?

— Ultimul lucru pe care Lisa l-a pictat era ceva cenuşiu.

Jessica ia teancul gros şi se uită pe fiecare foaie. Toate sunt desene *manga,* unele abia schiţate, altele aproape terminate şi colorate cu măiestrie. Fiecare este neterminată în felul ei. Fiecare lucrare din teanc reprezintă un stadiu al creaţiei, arătând meticulozitatea şi profesionalismul Lisei ca desenatoare. Cochetează cu stereotipuri ale inocenţei, înfăţişând invariabil fete sau femei vesele cu veşminte de copii.

— L-ai găsit? întreabă Jusuf.

— Nu.

— Trebuie să fie cel comandat?

— La asta m-am gândit şi eu, zice Jessica, pe gânduri, şi pune teancul la loc pe birou. Fata se pricepe la desenat.

— Aşadar, trebuie să sperăm că tipul i-a comandat Lisei să-i facă portretul, mormăie Jusuf şi trage în sus storurile.

E absurd cum cenuşiul cerului stinge pofta de viaţă a orăşenilor.

— Asta ar fi ca şi cum am câştiga la loterie.

— Ai impresia clară că bărbatul e cumva legat de asta, zice Jusuf.

— Nu ştiu. Cumva, pare ciudat că Lisei i s-a comandat o lucrare tocmai acum.

— Întocmai. Şi totuşi... Poate că cineva voia de la ea un tablou, pur şi simplu. Poate că un pervers a comandat tabloul unei fete îmbrăcate ca o şcolăriţă, în faţa căruia să şi-o ia la mână în vreme ce îşi freacă sfârcurile cu glaspapir.

— Tocmai ţi-ai descris seara de sâmbătă?

— Întregul weekend.

Jessica clatină din cap şi ia de pe birou un carnet cu spirală roşu închis.

— M-am gândit imediat că e acelaşi tip pe care l-a găsit Rasse pe Instagram, zice ea şi deschide carnetul.

Primele pagini sunt pline cu însemnări în finlandeză, cugetări despre subiectele unor videobloguri şi probabil note despre întâlniri cu partenerii de afaceri. În carnet nu sunt deloc schiţe.

— Cred că ar trebui să luăm ăsta cu noi, zice Jusuf şi ridică de pe pervaz un laptop subţire.

Totuşi, Jessica nu reacţionează. Întoarce filele până la mijlocul carnetului, la ultima pagină pe care e scris ceva. Şi pe dată se simte electrizată, de parcă un curent de mare voltaj ar fi trecut prin ea.

— Jusuf..., zice Jessica încet.

— Ce e?

— Uită-te la asta, spune ea şi răsuceşte carnetul ca să vadă Jusuf.

Jusuf se apropie de carnet cu atenţie, ca şi cum acesta ar fi un animal sfios pe care trebuie să-l ia în braţe fără să-l sperie.

— La naiba! şopteşte el.

Nu-i un desen terminat, ci o schiţă în creion căreia îi lipsesc contururile cu carioca şi forţa dată de culoare. Suprafaţa paginii e plină de fărâme de radieră înnegrite de pulbere de grafit.

Jessica aduce desenul aproape de ochi, uitându-se la fata în uniformă de şcolăriţă, terenul stâncos şi, pe fundal, un far care se înalţă spre cerul întunecat.

9.

Sergentul detectiv Jami Harjula îşi ridică gulerul îmblănit al canadienei şi priveşte marea. Un moment îşi imaginează că e vară, că nisipul de sub tălpile pantofilor săi nu e tare ca piatra şi cenuşiu, ci moale şi auriu. Că aerul e plăcut şi cald, soarele străluceşte, atât cât trebuie de cald, dincolo

de un văl de nori. Că fetele lui, de opt şi zece ani, ţipă şi o zbughesc în apă de pe prosopul uriaş pe care Sini l-a aşternut pe jos. Mirosul loţiunii de protecţie solară, ţipetele pescăruşilor, imaginile zâmbetelor mulţumite. Senzaţia pielii încălzite de soare pe piele, căldura care radiază şi este în atât de multe feluri ca atunci când te îndrăgosteşti, acele zile în care atingerea fiinţei iubite e încă nouă, aţâţătoare.

Totuşi, ziua de noiembrie e cum nu se poate mai departe de asta. Din cerul cenuşiu cade o burniţă îngheţată şi valurile reci izbesc ameninţător ţărmul. Vântul puternic i-a făcut pielea de găină.

— Harjula!

E vocea criminalistei care tocmai a terminat de cercetat locul. Se pare că duhul a părăsit trupul altundeva, lăsându-l în voia valurilor puternice şi a curenţilor, până ce a ajuns, în cele din urmă, aici.

— Căruţa e aici!

Vrea să zică duba care a venit să ia cadavrul. A coborât încet pe promenadă până în locul în care vara e taraba cu îngheţată. Ambulanţa şi-a continuat demult drumul spre alt loc. Unul în care viaţa pacientului poate fi salvată.

— OK, zice Harjula şi încuviinţează din cap, cu gândurile în altă parte.

Se răsuceşte şi se uită în jur, la privitorii adunaţi la amândouă capetele promenadei, pe care poliţiştii încearcă să-i ţină cât mai departe posibil de cadavrul de pe ţărm.

Şi sunt destui din ăştia, privitori. Ceva din tragedie fascinează oamenii aşa de tare, încât trebuie să vadă cu ochii lor. De aproape. Atât de aproape, încât s-o poată fotografia şi filma. Chiar şi selfie-uri. Lui Harjula îi vine să verse când vede oameni care se uită la accidente şi la moarte prin intermediul ecranului telefonului. Din nefericire, se întâlneşte adesea cu asta în munca de

poliţist: dosurile de *smartphone* la geamurile maşinilor care trec pe lângă un accident sau bliţurile de pe balcoanele apartamentelor, care fac sângele împrăştiat pe asfalt să pară mai roşu, ca în filmele vechi. În esenţă, omul e un vultur hoitar în căutare de tragedii care să spargă monotonia vieţii de toate zilele.

Şi totuşi, Harjula se face şi el vinovat. Desigur, din motive profesionale, dar se întreabă adesea de ce hotărăşte an după an să-şi continue lucrul cu morţii. Uneori, dimineaţa, când pleacă la lucru, simte că alege morţii în locul celor vii. Moartea e mai presus de orice. Chiar în acest moment, Sini şi copiii sunt într-o excursie la centrul ştiinţific Heureka. Acolo ar trebui să fie şi el. Azi ar fi trebuit să fie liber, însă Helena Lappi a hotărât altfel în urmă cu ceva mai mult de o oră, când a ajuns la sediu raportul despre o femeie moartă.

Harjula îşi trage mai bine mănuşile de piele şi merge încet spre silueta fără viaţă de pe plajă. Se uită la femeia care zace pe nisipul îngheţat, pe care un alergător rătăcit pe acolo a scos-o din apă în urmă cu o oră şi jumătate. E îmbrăcată atât de subţire, încât se poate presupune că a ajuns dintr-un interior direct în apă, dacă este posibil aşa ceva. Poate că a căzut de pe puntea unui vas. Sau a fost ucisă într-un interior şi cadavrul i-a fost aruncat în apă, poate de pe un pod. Însă între Kallahdenniemi şi Uutela nu există niciun pod, ceea ce anulează teoria.

Harjula îşi scoate căciula subţire de bumbac şi îşi freacă fruntea iritată de psoriazis.

Lucrul pare suspect. Totuşi, nu există niciun indiciu că femeia ar fi fost vătămată. Nu există semne externe de violenţă: urme de strangulare sau alte traume, cum ar fi gaură de glonţ sau rană de cuţit. Ori o muşcătură de rechin, chiar că ar fi o chestie. Harjula zâmbeşte la acest gând şi imediat se simte vinovat.

— Pe curând, strigă femeia de departe.

Harjula ridică mâna ca răspuns şi îşi pune la loc căciula, fără să se întoarcă spre ea.

Îşi scoate mănuşa dreaptă, ridică telefonul şi mai face câteva fotografii ale victimei, fiecare dintr-un unghi puţin diferit. Nu vede la cadavru ceva pe care să nu-l fi văzut în jumătatea de oră de când era acolo. Cu toate acestea, cadavrul strigă la el să-şi dea seama de ceva. Harjula ştie foarte bine că aici cea mai probabilă cauză a morţii este un accident, nu omucidere, că majoritatea cazurilor de înec nu implică o crimă. Dar e ceva ciudat la cadavrul acesta. Poate că sunt hainele: uniforma de şcolăriţă la o femeie matură este un clişeu sexual şi, cumva, pervers. De asemenea, e neobişnuit faptul că cetăţeana ucraineană de douăzeci şi doi de ani Olga Belousova n-a intrat oficial în Finlanda. Tocmai a venit confirmarea de la poliţia de frontieră.

Harjula oftează şi îşi pune telefonul în buzunarul canadienei. E vremea să se întoarcă la sediu. Cauza morţii va fi stabilită de medicul legist.

Ia stai un pic.

Ceva de pe braţul alb al femeii îi atrage privirea. Nu-i decât o pată neagră iţită de sub manşetele albe. *Un tatuaj*?

Harjula se lasă pe vine lângă cadavru, ia de pe nisip o crenguţă şi ridică mâneca albă ca să vadă tot semnul. În clipa aceea mai vede una şi apoi alte câteva, împreună alcătuiesc un cerc aproape perfect în scobitura cotului femeii. Petele negre arată mai degrabă a arsuri, după mărime ar putea fi de la o ţigară, dar sunt prea simetrice şi perfect desenate. Trebuie să fi fost făcute cu un obiect neted încălzit: poate că un tub subţire.

Harjula scoate telefonul din buzunar şi mai face o fotografie, în vreme ce aude paşi în spatele său. Sunt ai bărbaţilor care au venit să ia cadavrul.

Femeia a fost marcată.

Harjula priveşte înapoi spre mare. Ceva din valurile care se sfărâmă îl duce cu gândul la familia sa, îl face să se întrebe dacă la Heureka mai sunt dinozauri. Pentru ei îşi dorea el să meargă acolo când era copil.

10.

Rasmus Susikoski se uită la uşa sălii de şedinţe şi, neauzind nimic de afară, scoate din geantă o minge de golf şi o pune pe podea. Îşi scoate pantofii şi pune talpa pe minge. Rostogolirea doare, însă fizioterapeutul zice că îi face bine. În ultimii ani, Rasmus, care şi-a petrecut toată viaţa cocoşat deasupra unui monitor, a început să sufere de înţepeneala muşchilor, poziţie proastă şi dezvoltarea treptată a unor *blocaje generalizate în corp* din cauza stresului permanent. Asta a zis vraciul ăla care le ştie pe toate. Că nu-şi mai aminteşte ultima dată când a dat de muşchi atât de încordaţi, ceea ce e de două ori neobişnuit, dat fiind că Rasmus nu face niciun pic de mişcare. Cum poate o minge de golf aşezată sub talpă să alunge încordarea din întregul corp pentru Rasmus rămâne un mister. Totuşi, exerciţiul e atât de simplu şi uşor de făcut, încât ignorarea instrucţiunilor fizioterapeutului ar fi, dacă nu altceva, măcar o insultă la adresa mamei lui (care l-a încurajat să meargă şi a plătit tratamentul). *Trei minute pe zi la fiecare picior.*

„Sala de şedinţe”, zice o voce de departe şi Rasmus tresare. Ia mingea de pe podea şi se încalţă repede. La serviciu e considerat destul de ciudat şi fără să-şi facă

masaj cu echipament sportiv. Şi apoi, picioarele îi miros urât. Chiar şi el simte asta.

— Aici erai, zice Hellu când intră peste o clipă în sala de şedinţe.

Rasmus încuviinţează din cap, îşi împinge laptopul un pic mai spre mijlocul mesei şi porneşte cu telecomanda proiectorul care atârnă pe tavan.

— Avem şedinţă? întreabă el nesigur.

— Da. Şedinţă scurtă, răspunde Hellu şi îşi trece mâna prin părul scurt în vreme ce se aşază în faţa lui Rasmus.

Cu toate că Hellu se poartă în multe privinţe mult mai rigid decât Erne, se bazează mai puţin pe autoritatea simbolică. Spre deosebire de Erne, Hellu nu stă niciodată în capul mesei din sala de şedinţe, nici nu mai vorbim de cantină, preferând să se aşeze la nimereală printre subordonaţi. Ar putea fi o lipsă de ceremonie sau un semnal conştient de solidaritate. Însă explicaţia mai probabilă este că în acest fel calculat Hellu se asigură că nu este subiectul celui mai mic gând sau privire răzvrătită, nu e ţinta unor ochi daţi peste cap discret sau glume şoptite. Poate că în viaţa anterioară a fost o profesoară pe care aproape că au scos-o din minţi bileţelele care circulau printre elevi. Dacă priveşti aşa lucrurile, poate că Erne a fost, pur şi simplu, mai curajos şi mai la largul său în acest rol decât succesoarea lui.

— Cine vine? întreabă Rasmus după o vreme în care s-a străduit în zadar să evite privirea şefei sale.

— Nina.

— Nina?

— E vreo problemă? întreabă Hellu încruntându-se, şi Rasmus priveşte în jos.

Nina n-a fost în apele ei de la evenimentele din februarie. Poate că e ceva care se schimbă definitiv la un poliţist după ce aproape că şi-a pierdut viaţa în timpul

serviciului. O moarte prematură şi violentă este unul dintre riscurile muncii de poliţist, însă numai când scapi ca prin urechile acului îţi dai seama că riscul este real.

Rasmus nu pune la îndoială capacitatea Ninei de a-şi face bine treaba. E mai degrabă nedumerit de ceea ce s-a petrecut între Jessica şi Micke. De faptul că, în tot haosul, Nina a trebuit să audă că iubitul său se culca cu colega sa. Colegă care îi era şi prietenă. *Ce mama naibii o fi fost în capul Jessicăi*?

— Sigur că nu, zice Rasmus şi e surprins că nu se bâlbâie.

În clipa aceea, Nina intră şi închide uşa.

— Aşază-te, zice Hellu şi îşi deschide laptopul.

Rasmus nu se poate stăpâni să se uite la braţele antrenate şi gâtul puternic care se văd din tricoul negru al Ninei. Întotdeauna a semnalat forţă interioară şi exterioară, însă mulţi nu observă. Cine ştie de ce, Jessica, cu cinismul ei învăluit în umor şi trupul suplu, a dobândit, chiar dacă fără să vrea, statutul de lider şi de cea mai dorită femeie din sediul poliţiei. Însă pentru Rasmus, colega şi femeia visurilor lui a fost întotdeauna Nina. Nina cea în mare formă, cu centură neagră la judo, mortală, căreia i-ar trebui mai puţin de zece secunde ca să-l pună pe Rasmus la podea şi să-l sufoce cu o pernă. Gândul e în acelaşi timp înspăimântător şi aţâţător.

— Rasmus? zice Hellu şi pocneşte din degete. Eşti treaz?

— Fireşte.

— Am o şedinţă curând la etaj, aşa că hai să-i dăm drumul, zice Hellu şi tastează parola în laptop.

Se aude melodia familiară de la Windows.

— Nu se întâmplă nimic zile întregi şi acum avem atât de multe pe cap, la naiba! În Vuosaari a fost găsit cadavrul unei femei tinere.

— O tânără? zice Rasmus şi Hellu îşi dă seama imediat unde bate el.

— Da, însă nu-i Lisa Yamamoto, ci o ucraineană. Avea cartea de identitate în rucsac, continuă Hellu şi se uită un moment la computer, cu gândurile în altă parte. Bine, să revenim la subiect, zice apoi dintr-odată şi pare să râgâie în pumn. Jessica şi Jusuf bănuiesc că individul care a comentat în limba japoneză la postarea pe Instagram a Lisei Yamamoto a vizitat-o acum o săptămână.

— L-a văzut cineva?

— Numai Lisa Yamamoto, zice Hellu şi îşi scarpină buza. Însă colocatara i-a auzit vocea. Bărbat. Nu prea bătrân. Ar putea foarte bine să fie... Ia să văd, zice Hellu şi pocneşte din degete poruncitor.

Rasmus dă clic pe profilul Akifumi2511946, a cărui imagine rotundă înfăţişează un bărbat asiatic cu tricou polo negru. E ceva ciudat la faţa lui, ca şi cum ar fi fost retuşată în fotografie.

— Totuşi, nu ştim dacă tipul din fotografie are ceva de-a face cu cazul, ar putea fi un trol, zice Rasmus şi se uită la Nina să vadă dacă e de acord.

— Ori măcar dacă s-a întâmplat ceva foarte dramatic, subliniază Hellu laconic, ca şi cum s-ar îndoi de necesitatea investigaţiei abia începute.

— Presupun că da, spune Rasmus.

— Ce e în fundal? întreabă Hellu şi îşi împinge în sus ochelarii cu dosul mâinii.

— Picturi. Tablouri?

— Pereţi albi. Fotografia ar fi putut să fie făcută într-o galerie.

— S-ar putea, zice Rasmus şi priveşte imaginea cu ochii mijiţi.

În spatele bărbatului se văd două tablouri, câte jumătate din fiecare. Poate picturi în ulei. Trăsături de

penel groase şi culori vii. Destul de universale şi greu de identificat.

— Avem cum să accesăm datele profilului? întreabă Hellu.

— Probabil. În principiu, putem obţine fără mandat un nume, informaţii despre cardul de credit, adresele de e-mail şi de IP ale recentelor intrări şi ieşiri din cont. Însă chiar şi pentru ele avem nevoie de documente judiciare traduse în limba engleză. Şi un fel de notificare care să confirme existenţa unei investigaţii preliminare...

— Fir-ar să fie de treabă! zice Hellu încet şi clatină din cap. OK, o să fac rost de toate astea. Cât timp îţi trebuie ca să trimiţi cererea?

— Greu de spus, începe Rasmus. O să trimit cererea în forma online şi răspunsul poate să vină destul de repede dacă o intitulăm anchetă de omucidere.

— O să văd ce pot să fac, zice Hellu şi se ridică de pe scaun. Pune-o la curent pe Nina cu proiectul. Hai să ne întâlnim aici la patru, în afară de cazul în care se întâmplă până atunci vreo minune.

11.

Jessica îşi strecoară mâinile în buzunarele hainei şi se uită la asfaltul ud de sub picioare. Burniţa s-a oprit, şi pentru o clipă aerul are miros proaspăt, până ce Jusuf aprinde o ţigară şi fumul strică tot.

— Miercurea trecută între cinci şi şase, zice Jusuf şi scoate fum pe la colţul gurii.

Asta le-a spus Essi în urmă cu un moment, vizita celui care a comandat tabloul a avut loc în timp ce vorbea pe Skype cu mama sa.

Jessica nu răspunde. Se uită de-a lungul lui Messeniuksenkatu şi îşi imaginează spatele care se îndepărtează al celui care a cumpărat tabloul, silueta un pic încovoiată şi gulerul ridicat, ca al unui agent secret dintr-un film vechi de spionaj. Bărbatul care a dispărut înapoi de unde venise. În realitate, nu ştiu nimic despre el. În afară de faptul că a vorbit cu Lisa în japoneză şi are aftershave cu miros puternic. Asta-i tot.

— Am putea să-i cerem să ia legătura cu poliţia, zice Jusuf.

— Dacă are ceva de-a face cu dispariţia Lisei, n-o să reacţioneze la o astfel de cerere publică, zice Jessica încet şi închide ochii.

Se gândeşte la întâlnirea cu şcolăriţa cu păr alb din camera în care picta Lisa, cât de repede tabloul a prins viaţă, doar ca să moară în faţa ochilor ei.

— Veşnica dilemă, zice Jusuf.

— Tonurile cenuşii pe care le-a folosit Lisa... a pictat cu ele farul, zice Jessica şi se uită la fotografia pe care i-a făcut-o schiţei.

Schiţa e aproape identică cu imaginea pusă pe Instagram, cu deosebirea că în prima în faţa farului stă o fată cu aer serios. Perspectiva şi distanţa faţă de far sunt aproape identice.

— Poate că Lisa a făcut tabloul după o fotografie. Cel care a făcut comanda i-a trimis această fotografie şi i-a cerut s-o picteze exact la fel, dar să adauge fata, zice Jusuf şi cu un bobârnac aruncă mucul ţigării în rigolă.

— Ceea ce înseamnă că imaginea de pe Instagram e veche de cel puţin o săptămână.

— Ar putea fi de pe Google. Dintr-o bancă de imagini.

— Dar ce mama naibii de legătură are cu Lisa?

— Poate că niciuna.

— Nu cred asta nici măcar o secundă. Există un motiv pentru care bărbatul voia ca Lisa, care nici măcar nu e pictoriţă, să picteze acel far. Şi apoi, postarea pe Instagram. Poezioara. Şi „Odihnească-se în pace”.

— Fir-ar să fie! zice Jusuf, nevenindu-i altceva în minte.

Se îndreaptă împreună spre maşină.

— Probabil că Lisa a terminat tabloul. Şi bărbatul fie l-a luat...

— Când Essi nu era acasă...

— ... fie Lisa i l-a dus ea însăşi.

— Nu neapărat. Poate că ea a folosit un mesager sau un serviciu de curierat, zice Jessica exact când telefonul îi semnalează un mesaj.

— Adevărat. Asta e o informaţie pe care o putem găsi. Putem verifica pe loc companiile mari, zice Jusuf şi deschide portiera din dreptul volanului.

Jessica se uită lung la telefon, oftează adânc, apoi îl vâră la loc în buzunar.

— Ce e? întreabă Jusuf în vreme ce urcă amândoi în maşină şi închid portierele.

— La Vuosaari a fost găsit cadavrul unei femei în jur de douăzeci de ani. Pe plaja din Aurinkolahti, plutind în apa de la ţărm.

— Ar putea să fie...

— Nu. Avea cartea de identitate în rucsac. Ucraineană.

Jusuf porneşte maşina şi îşi lasă capul să cadă pe rezemătoare.

— Chestia asta e afurisit de sinistră, oftează Jessica.

— Aşa-i. Să vedem, poate că o să ajungem să anchetăm şi asta.

— Sau numai asta, în afară de cazul în care găsim ceva mai concret în privinţa celor doi bloggeri. Un cadavru e întotdeauna un cadavru şi o persoană dispărută nu-i decât

o persoană dispărută, zice Jessica în vreme ce Jusuf scoate maşina cu spatele dintre liniile albe.

Jessica îşi întoarce privirea spre Jusuf şi apoi dincolo de el, spre uşa din faţă a clădirii.

— Aşteaptă, zice ea şi Jusuf opreşte maşina.

— Ce e?

— N-a zis domnul acela în vârstă că interfonul tocmai a fost reparat? zice Jessica şi arată spre numele şi cifrele de lângă uşă.

— Da.

— Crezi că se poate să fi fost stricat miercuri?

— Poate. Ce-i cu asta?

— Bărbatul a trebuit s-o sune pe Lisa ca să intre.

12.

Jusuf opreşte maşina la stop şi dă muzica mai tare. Se aude ritmul delicios de lenevos al celor de la SMC Lähiörottien, „Lahden Sininen”, însă capul Jessicăi nu se mişcă pe ritm. Câteodată unul dintre cântecele lui Jusuf o prinde, însă de obicei listele lui de audiţie sunt prea profunde pentru gustul ei. Culegerile lui Jusuf de pe Spotify sunt pline de piese care n-au fost difuzate până la saturaţie pe listele de hituri de pe posturile comerciale. Şi nici măcar nu sunt toate rap finlandez, ci şi o grămadă de giuvaiere punk şi rock progresiv.

— Pune ceva mai popular, zice Jessica atunci când cântecul ajunge la refren.

— Pune tu.

— E maşina ta.

— Exact, rânjeşte Jusuf în vreme ce se face verde.

Se alătură şirurilor lungi şi lente de maşini care trec pe lângă Parcul Sibelius pe cele patru benzi de pe

Mechelininkatu. Jusuf priveşte în depărtare la monumentul lui Sibelius, în jurul căruia e strânsă o mare de oameni. Autocarele care i-au adus aici sunt parcate, probabil, pe Merikannontie şi îşi vor continua drumul spre Biserica Temppeliaukio. Un om al străzii stă pe o bancă din parc din apropierea şoselei, cu crengile desfrunzite dansând deasupra capului în rafalele de vânt.

Jusuf se uită la colega sa, care s-a răsucit şi ea spre monument. De fapt, ea se uită pe geam în gol, indiferentă la ceea ce vede. E ceea ce face întotdeauna în timpul investigaţiilor, îşi blochează privirea pe lumea care trece pe alături, priveşte pe geam la ceea ce poate este altă realitate până prinde o nouă idee. Jessica citeşte lumea observând-o cu atenţie şi îndelung. Lui Jusuf i se pare că este cea mai atrăgătoare trăsătură a ei.

Însă astăzi Jessica nu spune prea multe, doar se răsuceşte spre parbriz şi oftează adânc.

— E totul în ordine? întreabă Jusuf.

Jessica îşi priveşte colegul încruntată.

— Ce vrei să zici?

Jusuf nu are un răspuns pregătit. Încearcă disperat să se gândească la ceva care să nu sune condescendent. Jessica nu poate suferi asta: examinarea ca să se convingă că „e totul în ordine”.

În clipa aceea telefonul lui Jusuf sună prin difuzoarele maşinii. Pe micul ecran de la bord scrie *Nina Ruska.*

Jusuf aruncă o privire întrebătoare spre Jessica şi, când expresia ei nu se schimbă, răspunde.

— Salut, Nina.

— Salut, te-am prins într-un moment prost?

Vocea Ninei e calmă, dar lipsită de veselie. Felul în care vorbeşte reflectă starea de spirit care domneşte în aceste zile în sediul poliţiei.

— Nu. Suntem în maşină.

— Sunt pe difuzor? întreabă Nina.

Jusuf înghite în sec şi se uită din nou la Jessica. Relaţiile dintre cele două femei n-au fost tocmai colegiale de când a ieşit la iveală faptul că Jessica a avut o scurtă aventură, de fapt două nopţi, cu iubitul Ninei, care pe atunci îi era şi coleg.

— Mda, zice Jusuf şi strânge din buze.

Nu se aud saluturi din nicio parte. Jessica îşi încrucişează braţele şi închide ochii.

— Sunt aici, zice Jessica în cele din urmă.

Limbajul trupului ei spune clar că Jusuf poate să se ocupe singur de restul conversaţiei.

— Hellu m-a cooptat la acest caz, se aude în difuzoare vocea Ninei după o clipă de tăcere.

— Cel legat de Instagram?

— Da.

— Dar... N-a fost găsit azi un cadavru la Vuosaari? întreabă Jusuf.

— Şi ce-i cu asta? Vrei să zici că n-aveţi nevoie de mine?

— Sigur că nu, zice Jusuf şi schimbă vitezele atât de violent, încât cutia scoate un scrâşnet jalnic.

E un gest înrădăcinat pe care Jessica i-l semnalează uneori.

— Atâta doar că am presupus că Hellu va da cazul oricui e disponibil.

— Ei bine, lucrez la acest caz, cel puţin acum, zice Nina.

Pe fundal se aud degete lovind în tastatură şi un hârâit vag, care vine cu siguranţă din gâtul uscat al lui Rasmus. E incredibil cum veşnic guturăitul copil de 34 de ani se pricopseşte cu toate bolile pediatrice.

— Bine, zice Jusuf şi tuşeşte în pumn. E grozav.

Se simte ca un intermediar care întrerupe o încăierare între femei. De ce trebuie să suporte aşa ceva? El nu s-a

dat în bărci cu iubitul nimănui. De fapt, mai exact nu s-a mai dat în bărci cu nimeni în ultimele luni.

— *Anyway*[4], tocmai am primit datele preliminare despre convorbirile telefonice şi instrumentele de plată ale ambilor dispăruţi, continuă Nina.

— Să auzim, zice Jusuf.

— În primul rând, conform datelor de la releu, Nervander a trecut pe la Fenix. Şi a încercat de câteva ori s-o sune pe Lisa Yamamoto între 18:01 şi 19:32. Şi apoi amândouă telefoanele au fost închise cam între două şi trei şi jumătate în dimineaţa de duminică. Poziţionarea din reţea plasează telefonul Lisei Yamamoto în acel moment în Kamppi, la Fenix.

— Şi al lui Nervander?

— Ultimul semnal de la telefonul lui Jason Nervander a fost la 02:04 în Vuosaari. Acum trebuie să aflăm ce făcea el în cealaltă parte a oraşului.

— Şi după aceea?

— După aceea, nimic. Cardul Lisei Yamamoto a fost folosit la ora 01:23 la Fenix. Nervander şi-a folosit cardul la ora 12:16 acasă, în Aleppo.

— OK, mulţumesc, Nina. Suntem în drum spre Fenix ca să ne uităm la imaginile camerelor de supraveghere. Directorul de acolo zice că cel puţin unul dintre paznici îşi aminteşte că i-a văzut pe Lisa şi Jason în seara aceea, zice Jusuf şi se uită la Jessica.

Două maşini de pompieri trec în viteză prin intersecţie, cu claxoanele şi sirenele urlând.

— Ai lista completă a apelurilor făcute sau primite în seara aceea? întreabă Jusuf.

— Încă nu, o să mi-o dea Rasse.

— Te rog să ne-o trimiţi de îndată ce o primeşti. Ar putea fi acolo ceva interesant, continuă Jusuf.

---

[4] Oricum / mă rog (în limba engleză în original).

— De îndată ce-mi intră pe computer.

— Mulţumesc, zice Jessica încet, însă Nina a închis deja telefonul.

Trece o vreme fără ca vreunul dintre ei să scoată vreo vorbă.

Asfaltul ud reflectă mulţimea de lumini portocalii de la lucrările stradale de pe banda învecinată şi ele le iau cu asalt maşina. În spatele vehiculelor de şantier, un sfredel mare montat în vârful unui braţ hidraulic uriaş muşcă din asfalt de parcă ar fi o pâine crocantă. Cei mai mulţi dintre muncitori stau în jurul utilajelor, aparent lenevind. Ţigările aprinse şi termosurile trec din mână în mână. Străzile din centrul Helsinkiului au fost decopertate din două în două şi şantierele rămân pe loc câteva luni. Iată de ce, când îi vede tândălind aşa, celui care foloseşte acel drum îi sare muştarul. *Terminaţi măcar una dintre benzi înainte să trageţi din ţigară.*

— Unul munceşte, ceilalţi supraveghează, zice Jusuf prin traficul congestionat.

Câteva maşini se strecoară de pe banda blocată de lucrări.

— Jessica? întreabă Jusuf când ea nu reacţionează imediat.

— Ce-i?

— E în ordine. Nina are nevoie de un pic...

— De ce te-ai despărţit de Anna? trânteşte Jessica şi se uită la Jusuf.

— Ce legătură are?

— Nu mi-ai spus niciodată.

— Nu cred că vreau să vorbesc despre asta. Cel puţin, nu acum, zice Jusuf.

— Atunci hai să uităm de Nina şi Anna şi să ne concentrăm asupra cazului, zice Jessica şi se răsuceşte înapoi spre luminile portocalii.

13.

Helena Lappi deschide aplicaţia de pe telefon care transpune în format uşor de citit informaţiile monitorului de activitate. De şase luni îşi supraveghează trupul şi a văzut îmbunătăţiri în multe zone care necesitau atenţie: ritmul somnului este mai rezonabil şi nivelul de refacere care apare în fiecare dimineaţă a urcat încet scala de la galben la verde. Însă afurisitul de ritm cardiac rămâne neobişnuit de lent şi asta o scoate din minţi. *Heart Rate Variability*[5], în traducere liberă, înseamnă că măsoară starea sistemului nervos autonom şi, ca atare, refacerea corpului după exerciţii fizice. Însă HRV-ul este atât de scăzut, încât ea se numără printre cei cinci la sută din populaţia atletică. Desigur, creatorii aplicaţiei îi amintesc în afurisitul de video de pe YouTube că fiecare HRV este unic şi nu trebuie să fie comparat cu ale altora. Şi totuşi. La dracu'! În acelaşi timp, în video se spune că HRV scăzut e semn de îmbătrânire, stres cronic, stare proastă a inimii şi alte chestii neplăcute. Colac peste pupăză, în urmă cu câteva săptămâni unul care le ştie pe toate a făcut mare caz la sauna piscinei că o valoare joasă arată că trupul e într-o stare permanentă de „fugă sau luptă" – care, dacă e prelungită, devine cronică. Media normală a variaţiilor este 70. Când se droghează, Holopainen[6] are 124. Hellu are 22.

— Bună dimineaţa, Helena.

Directorul-adjunct al poliţiei, Jens Oranen, intră în încăpere şi se duce repede spre birou. Scaunul scârţâitor şi biroul cu reglaj electric arată la fel ca ale lui Hellu. Biroul lui Oranen e mai mare, iar al ei e cu două etaje mai jos, însă nu-i ca şi cum această debara un pic mai spaţioasă ar

[5] Variabilitatea ritmului cardiac (în limba engleză în original).

[6] Tuomas Holopainen, muzician finlandez contemporan.

avea vedere la Central Park din Manhattan, nici nu există în colţ o luxoasă măsuţă pe rotile cu alcool maro-auriu şi pahare. Sigur că nu, Jens Oranen cel cu păr negru şi maxilar puternic s-a nimerit doar să semene cu Don Draper din *Mad Men.* Totuşi, în înfăţişarea lui Oranen e ceva ofilit şi cenuşiu, nu la păr, ci la piele, care dă, cumva, impresia că nu mai e în floarea vârstei. Poate că e din pricina întregii mohoreli şi tristeţi cu care are de-a face de-a lungul anilor un comisar-şef de poliţie. În plus, fără uniforma albastră – şi mai ales acum, cu puloverul bej lăbărţat şi blugii negri –, Jens Oranen are o înfăţişare obişnuită, ca un tată cu telecomanda într-o mână şi o bere în cealaltă, care aşteaptă să înceapă meciul de hochei.

— Cum merge? întreabă Oranen fără să ridice privirea de pe telefon.

— Am început azi anchetarea cazului Yamamoto.

Jens Oranen ridică ochii de la telefon şi se uită la Hellu cu tâlc. Apoi clatină din cap.

— Ziarele, zice Oranen şi se încruntă. Toate.

— Ştiu.

— Mă bucur că acum lucrează la caz echipa ta, încuviinţează din cap Oranen, se lasă pe spătar şi pune uşurel telefonul pe birou.

— Acum mai trebuie doar să sperăm că vom da curând de ceva, zice Hellu.

— Întocmai.

— Până atunci, folosirea resurselor echipei de la omucideri e un pic discutabilă, zice Hellu, neştiind prea bine de ce îşi trage singură preşul de sub picioare.

— Dar nu ai multe anchete în lucru?

— Nu. În afară, desigur, de femeia din Aurinkolahti, acum.

— Aşa-i, zice Oranen cu gândul în altă parte şi trage iar spre el telefonul.

Bărbatul se uită enervant de lung la telefon fără să zică nimic. Hellu se foieşte pe scaun şi aruncă o privire spre ceasul multifuncţional.

— Ce pot eu...

— Jessica Niemi.

Oranen pune telefonul la loc pe birou. Inima lui Hellu se poticneşte.

— Ce-i cu ea?

Jens Oranen se lasă din nou pe spătar şi se uită lung şi gânditor la Hellu. E ca un chirurg care nu prea ştie cum să-şi anunţe pacienta că a uitat în stomacul ei foarfecele.

— Cum te înţelegi cu Niemi? întreabă el în cele din urmă.

— Foarte bine. Desigur, zice Hellu şi înghite în sec.

Adevărul e că nu poate suferi atitudinea neplăcută a lui Niemi şi se teme grozav că n-o să-şi poată ţine în frâu subordonata. Şi de aceea trebuie acum să mintă de la obraz. Predecesorul lui Hellu, Erne Mikson, o cunoştea perfect pe Jessica, îi dirija impulsurile şi scotea tot ce e mai bun în ea. Dacă Hellu n-o controlează, în ochii tuturor va părea o şefă mai slabă decât Mikson, boşorogul ăla eston doborât de abuzul de droguri, care o să râdă în mormânt ori de câte ori madam Niemi cea înţepată o să pună sub semnul întrebării autoritatea pe care Hellu a dobândit-o muncind pe rupte.

— Desigur? zice Oranen, sondând terenul.

— Vreau să zic... N-am vreo problemă cu Niemi. De ce? continuă Hellu cu câtă încredere în sine e în stare.

Oranen mormăie ca şi cum ar şti foarte bine că Hellu se preface.

— Ascultă. N-o cunosc prea bine... E o poliţistă excelentă. Al naibii de bună la investigarea crimelor. Caracter complicat, am auzit şi am şi văzut un pic. Însă cei mai buni sunt adesea un pic eludaţi. Are iniţiativă, e

inteligentă şi, mai presus de toate, are spirit de echipă. Colegii săi par să aibă mult respect faţă de ea, zice Oranen şi Hellu se mulţumeşte să încuviinţeze din cap, nesigură.

Jessica Niemi e ca un film pe care criticii îl ridică în slăvi, dar Hellu nu-l poate suferi.

Trec chinuitor de multe secunde, în care Oranen pare să-şi cântărească foarte atent vorbele. Hellu e copleşită brusc de curiozitate.

— Despre ce este vorba?

Jens Oranen îi aruncă lui Hellu o privire intensă. Răspunsul zăboveşte pe buzele lui pline.

— Mă gândesc de multă vreme dacă să-ţi spun sau nu, cel puţin dacă aşa de curând. Însă, de vreme ce eşti noua şefă... De vreme ce n-ai apucat să te împrieteneşti cu cineva, presupun că nu vei dezvălui asta nimănui din echipă.

— Sigur că nu.

— Anul acesta s-au întâmplat o grămadă de lucruri. Şi anume, în unitatea ta. Şi hai să zicem că, prin nişte întorsături ale sorţii, am ajuns să cunosc nişte informaţii secrete. Pe când cei de la KRP[7] încercau să desluşească omorurile oculte din primăvară, toată chestia cu vrăjitoarele, rolul lui Mikael Kaariniemi şi de ce Jessica Niemi era în centrul tuturor acestor lucruri...

— Ce informaţii? îl întrerupe Hellu şi se întreabă de ce şeful o sileşte să se roage şi să se smiorcăie ca un ţânc de şase ani în magazinul cu dulciuri.

— Din cauza istoricului ei medical, nu-i clar dacă Jessica Niemi ar trebui să fie poliţistă, trânteşte Oranen dintr-o suflare.

— Nu-i clar dacă... ce vrei să zici? întreabă Hellu şi simte cum îi creşte pulsul.

Şi diagrama HRV îl numără.

---

[7] Keskusrikospoliisi, Biroul Central de Investigaţii.

— Fireşte, acest material este secret. Însă, desigur, documentele sunt autentice, chiar dacă informaţiile din ele n-au fost introduse în baza de date. Mă îndoiesc că există vreo urmă în dosarul medical al lui Niemi.

— Despre ce anume vorbim aici? zice Hellu încruntându-se, şi buzele îi devin o linie fermă.

— Ascultă, Hellu. Vreau să subliniez că totul este absolut confidenţial. Trebuie să păşim cu mare băgare de seamă, şi dacă, sau când, hotărâm să acţionăm, trebuie să avem o strategie solidă. Altfel toată chestia o să ne explodeze în faţă. Şi nu vrem asta, nu?

— Sigur că nu, dar..., începe Hellu nerăbdătoare.

— Ştii că Serviciul Securităţii face o cercetare de bază a tuturor candidaţilor la Academia de Poliţie.

— Sigur.

— Ei bine, de două săptămâni cercetez discret asta. Am cerut a doua investigare a lui Niemi, şi a reieşit că o mare parte din material a fost omis, intenţionat sau nu, din raportul Serviciului Securităţii din 2007. Material care n-ar fi împiedicat-o pe Niemi să candideze, însă care n-ar fi arătat bine pe hârtie. Şi Erne Mikson a jucat un rol mare în asta. Pe atunci avea legătură cu Serviciul Securităţii şi a vrut să-i netezească drumul lui Niemi.

— Mikson a acoperit crime vechi? întreabă Hellu şi vocea îi sună mai plină de speranţă decât ar vrea.

Oranen clatină din cap.

— Nu crime, ci altceva. Eşti pe cale să ai ocazia să te familiarizezi singură cu toate, zice Oranen şi împinge spre Hellu un dosar de pe birou. Şi apoi, cireaşa de pe tort, lucrul cel mai ciudat..., continuă el şi arată atât stingherit, cât şi iritat: Cu mulţi ani înainte, Jessicăi Niemi i s-a făcut o evaluare pentru o problemă psihiatrică.

Hellu e în acelaşi timp şocată şi triumfătoare. În sfârşit are o armă împotriva Jessicăi.

— Psihiatrică... Ce problemă?
— Un fel de schizofrenie.

14.

Nina Ruska aude în telefon sirenele în vreme ce îl coboară de la ureche. Apoi atinge butonul roşu şi numele lui Jusuf dispare de pe ecran. Se uită peste birou la Rasmus, care munceşte de zor şi tuşeşte în pumn de parcă ar avea în gât un ghem de păr. Acum, că se gândeşte la asta, Rasmus, care e aproape la vârsta mijlocie şi locuieşte încă la părinţi, a pomenit de pisici, că cele trei au personalităţi şi preferinţe diferite.

— Răceală? întreabă Nina şi desface capacul sticlei cu apă.

— Nu, de ce? zice Rasmus încet.

Poate Rasmus chiar a dormit cu coada unei pisici în gură. Nina se uită la el, apoi clatină din cap.

— N-are importanţă.

— A fost Jusuf? întreabă Rasmus.

— Da. Se ducea să verifice imaginile de pe camerele de supraveghere de la Fenix.

— OK, zice Rasmus, după care se face iar nevăzut dincolo de monitor.

Nina închide ochii, se apleacă în faţă şi îşi lasă degetele să se afunde în muşchii gâtului. Însă simte în corp trăsnăile din noaptea de sâmbătă. Ultima săptămână a fost foarte neobişnuită, prin faptul că Nina nu s-a dus deloc la sală; în loc de asta, după serviciu s-a dus la bar. Şi încă de trei ori. Într-un fel, era o imagine distorsionată a programului său obişnuit, cu deosebirea că odinioară activităţile sportive erau zilnice. Şi nici n-a sărit peste cal în fiecare seară, două halbe miercuri şi câteva joi.

Jumătatea de duzină de beri şi câteva păhărele de lichior de mentă de sâmbătă i-au dat curajul să urce într-un taxi cu un doctor chipeş, care până la urmă şi-a pierdut curajul şi în faţa uşii Ninei i-a arătat, ruşinat, verigheta de la mâna stângă. *Nu pot să-i fac asta Minnei. Bravo. Grozav. Ce drăguţ că ţi-ai dat seama pe pragul meu. Pleacă dracului de aici.*

— Nina?

Vocea blândă a lui Rasmus o trezeşte pe Nina din visare. Tusea a încetat.

— Ce e? răspunde Nina, în vreme ce înghiţitura mare pe care tocmai a luat-o din sticlă i se duce pe trahee, şi acum e rândul ei să aibă un acces de tuse.

— Citesc descrierea pe care o face Jami Harjulan zonei unde era cadavrul. Zice că femeia nu purta haine de exterior. Şi că nu sunt semne de violenţă pe cadavru, şi a stat în apă cel mult câteva zile, zice Rasmus şi îşi aşază mai bine ochelarii.

— Ce legătură are..., zice Nina şi tuşeşte în pumn.

Apa din trahee o face să se gândească la înec. Disperarea pe care trebuie s-o simţi când nu poţi da afară apa tuşind, ci îşi croieşte drum spre plămâni şi împinge afară oxigenul. Probabil că asta i s-a întâmplat femeii din Aurinkolahti. Ce fel groaznic de a muri.

— Rasse, n-ar trebui să ne concentrăm acum pe chestia *asta*? zice Nina mijindu-şi ochii, în vreme ce tusea rea se potoleşte. Lasă-l pe Micul Cercetaş să se ocupe de ea.

— Dar nu pot să-mi scot din minte rucsacul...

— Rucsacul?

— Femeia avea cartea de identitate în rucsac. Îl avea în spate când a fost găsită.

— Şi ce-i cu asta?

— Păi, fata moartă n-avea îmbrăcăminte de exterior. Şi totuşi avea rucsacul. Nu ţi se pare ciudat, dacă ne gândim că temperatura era în jurul punctului de îngheţ?

— Ciudat? Da. Problema noastră? Nu, zice Nina şi îşi şterge cu degetul mare ochii năpădiţi de lacrimi.

— Cum poate să ajungă cineva în mare în noiembrie în haine de interior şi cu rucsacul în spate?

— Poate că a căzut de pe puntea unui vas de croazieră.

— Am verificat deja lista de pasageri a principalelor companii navale... Şi cu poliţia de frontieră...

— Rasse..., zice Nina cu voce rugătoare.

N-are energia să se ocupe de un caz care nu este al lor. E destul de lucru cu dispariţia Lisei Yamamoto şi a lui Nervander. Însă e clar că Rasmus n-are de gând să se dea bătut.

— Numele ei nu apare nicăieri. În plus, dispariţia unui pasager – de pe un vas mare sau mic – ar fi trebuit să fie raportată la centrul de urgenţe şi prin el, la poliţie. Şi dacă ţinem cont de rutele navelor de pasageri în dreptul Helsinkiului, putem elimina această posibilitate. Cadavrul era într-o stare bună când a fost găsit şi...

Nina îi aruncă lui Rasmus o privire care e destul de glacială ca să reducă la tăcere bărbaţii de soiul lui Rasmus – nu prea siguri pe ei sau pricepuţi la vorbă.

— Haide, Rasse, credeam că ai destul de lucru cu contul de Instagram al lui Akifumi.

— Am, dar...

— Dar ce?

— Zice aici că purta ciorapi trei sferturi, o fustă mini liliachie, o bluză cu nasturi şi cravată.

— Şi ce-i cu asta? întreabă Nina şi îşi dă seama că veşnica nesiguranţă de pe chipul lui Rasmus s-a transformat în hotărâre.

El o priveşte ca şi cum Ninei i-ar scăpa ceva incredibil de elementar.

— Unde baţi, Rasse?

— Ciorapi trei sferturi, o bluză albă cu nasturi, o fustă mini liliachie şi cravată. Şi un rucsac roz, înşiră Rasmus şi acum răsuceşte monitorul într-o parte, ca Nina să vadă mai bine.

Mătreaţa risipită pe umerii puloverului său se vede uluitor de bine de la doi metri. Şi apoi Nina îşi dă seama unde bătea Rasmus.

— La naiba, Rasse! Vrei să zici că...

— Femeia pare coborâtă direct dintr-o bandă desenată *manga.*

15.

Jessica aude în spate clinchete şi îi face loc unei femei tatuate care împinge un cărucior plin de cutii cu băuturi. Pregătirile pentru seara care vine sunt înaintate, deşi nu-i decât ora prânzului. În sala goală răsună ecoul pălăvrăgelii angajaţilor şi e un zid de sunet creat de zdrăngănitul sticlelor duse din cutii în frigiderele care zumzăie flămând sub tejgheaua barului.

— Pe aici, zice bărbatul cu păr negru în engleză şi deschide uşa pe care scrie DOAR ANGAJAŢII.

Directorul, de vârstă medie, american după accent, îmbrăcat cu blugi şi pulover, se prezentase mai devreme un pic ironic, în stilul James Bond. *Dominis. Frank Dominis.*

— Ştiţi cum să folosiţi astea? întreabă Dominis în engleză şi îşi dă deoparte de pe frunte buclele lungi.

Jessica aruncă o privire spre chitanţele şi dosarele care umplu încăperea, unde e un singur birou cu un computer şi câteva monitoare. Lipită de perete e o canapea ieftină

de piele neagră care la lumina UV probabil că ar arăta pătată ca un leopard. Întotdeauna în încăperile personalului s-au întâmplat multe: numeroase tinere şi-au desfăcut picioarele în schimbul unui permis VIP.

— Presupun că da, răspunde Jusuf, trece pe lângă Jessica şi se aşază la birou.

— De aici selectezi intervalul de timp şi de aici camera. La uşă avem două, în ascensor una, la garderobă şi bar...

— Mulţumesc, Frank, zice Jusuf şi zâmbeşte, semnalându-i să plece. *I think I'll manage*[8].

— *All right, detectives*[9], *zice* Frank Dominis, îşi încrucişează braţele pe piept şi îi zâmbeşte enigmatic Jessicăi.

Privirea bărbatului e intensă şi scormonitoare, însă pupilele îi rămân fixate pe chipul Jessicăi. Are prea multă experienţă de seducător ca să devoreze cu privirea o femeie, să-şi dezvăluie prea curând planurile. E clar că Frank Dominis e un bărbat a cărui aparentă subtilitate este calculată cu precizie. Şi de aceea e fermecător de direct.

— Îmi pari foarte cunoscută, îi spune Jessicăi. Vii uneori pe aici?

Jessica simte în păr aerul stârnit de ventilatorul de pe tavan.

— Nu, răspunde rece, cu toate că, în realitate, nu-i displace discuţia.

Bărbatul aduce cu Hank Moody din serialul *Californication,* căruia anii petrecuţi în viaţa de noapte i-au dat carisma omului de lume. În ciuda caracterului grav al întâlnirii, tipul pare să fie nevătămător şi amuzant.

— Aş putea să jur că te-am văzut aici, insistă el.

---

[8] Cred că mă descurc (în limba engleză în original).

[9] E în ordine, detectivilor (în limba engleză în original).

— Poate că m-ai văzut. Acum zece ani, zice Jessica cu o expresie neutră, în vreme ce Jusuf începe să deschidă fişierele video.

— Sau, de ce nu, în weekendul următor? Sau peste zece ani. Lucrurile se schimbă, chicoteşte Dominis şi dezvăluie un şir de dinţi drepţi, poate că nu de un alb perfect.

Şi apoi Jessica îşi dă seama că bărbatul este o versiune mai sofisticată şi extravertită a lui Erne.

— Am înţeles că putem vorbi cu portarul, începe Jessica.

— Sahib, zice Dominis încet şi face semn cu capul spre uşa deschisă, unde a apărut ca prin minune un tip voinic cu un hanorac imens şi pantaloni de trening.

— Sahib Alem, zice paznicul şi îi întinde mâna Jessicăi.

Jessica i-o strânge şi îi studiază înfăţişarea contradictorie: capul fără fir de păr, urechile strivite, ca de boxer, însă ochi blânzi, de intelectual. Laba lui uriaşă îi prinde mâna cu delicateţe, ca şi cum s-ar teme să n-o vatăme.

— Niemi, poliţistă, zice Jessica şi dă drumul mâinii bărbatului.

— Frank mi-a zis să vin, continuă Sahib.

Jessica se uită la director şi la Jusuf, care e concentrat pe ecranul computerului. În încăpere e cam înghesuială cu toţi patru.

— Mulţumesc că ai venit, hai să mergem acolo, zice Jessica şi face semn cu capul spre ferestrele mari care dau spre Kaisaniemi şi terasa din dale smălţuite.

Frank Dominis zice că le stă la dispoziţie şi traversează sala spre bar. Pe când se îndreaptă spre fereastră, Jessica mai aruncă peste umăr o privire spre director, care se duce în spatele barului împreună cu restul angajaţilor.

16.

— Frank Dominis a zis că ai ceva de spus, zice Jessica în vreme ce ies pe terasa mare, de pe care se văd acoperişurile spre Rautatientori.

— Da, poţi vedea ceva din şirul ăla, răspunde Sahib, scoate din buzunar o cutie de metal şi aprinde o ţigară.

Jessica simte un damf de butan înainte să se stingă bricheta şi să dispară în buzunarul pantalonilor largi. Secvenţa de mişcări a fost şlefuită de mii de repetări, poate; coregrafia simplă, dar elegantă, a unui fumător.

— O cunoşti pe Lisa Yamamoto, zice Jessica.

— N-aş zice că o *cunosc.* Însă o ştiu. Din munca de aici.

— Vine des?

Sahib trage din ţigară şi când începe să vorbească, o vreme vocea îi este mai joasă.

— Stau aici, la uşă, de aproape cinci ani. În fiecare weekend. Cum să zic, Lisa obişnuia să vină mai des. Mai rar în ultima vreme. Sau deloc. Presupun că te saturi, zice Sahib şi suflă fumul spre încălzitoarele cu infraroşu de pe tavan, unde dispare într-o ceaţă roşiatică.

— Dar ai văzut-o sâmbătă? zice Jessica.

— Da.

— Povesteşte-mi.

— Despre Lisa?

— Despre petrecerea lui Kex Mace’s. Seara aceea. Ai văzut sau ai auzit ceva ieşit din comun care poate fi legat de faptul că Lisa n-a mai fost văzută de atunci încoace?

Sahib trage încă o dată adânc din ţigară. Jessica îi observă tatuajele de pe mână şi încheieturile degetelor. Fumul ţigării, care pluteşte prin aer, şi mirosul de citrice al aftershave-ului o duc cu gândul la ceva de demult. Tatuaje. Îşi aminteşte că le-a văzut de foarte aproape, culcată pe burtă pe pat şi trăind un orgasm cutremurător.

Şi mai târziu, trăind o suferinţă imensă. Însă mâna care i-a produs plăcerea divină şi apoi suferinţa oarbă nu era a unui portar pe nume Sahib Alem, ci a cuiva cu totul diferit, în cu totul altă viaţă. A cuiva care şi-a aflat sfârşitul în încăperea din spate a unei săli de concerte veneţiene. Jessica închide ochii o clipă, şi amintirea se evaporă la fel de repede cum a apărut.

— Dacă am văzut ceva ieşit din comun... Nu prea, zice Sahib şi îşi plimbă privirea peste acoperişuri. Lisa a venit la petrecere singură şi a plecat la sfârşit.

— A plecat singură?

— Greu de spus, aveam la garderobă o coadă de vreo sută de persoane. Îmi amintesc că şi-a luat lucrurile, însă n-aş putea spune cu cine era.

— Ai stat toată seara la garderobă?

— În mare parte. Am făcut două tururi pe ringul de dans şi la sfârşitul serii am trezit un tip care zăcea terminat pe canapeaua de acolo.

— Aşadar, nu-ţi aminteşti cu cine ar fi putut să fie ea în seara aceea.

Sahib mormăie şi îşi vâră degetele mari în buzunarele pantalonilor de trening, cu ţigara încă fumegând între degete.

— *Impossible,* zice el cu accent franţuzesc. Dar sunt sigur că o să vedeţi ceva în imaginile camerelor de supraveghere. Cel puţin dacă a plecat singură sau cu cineva.

Jessica pipăie carnetul din buzunar. Până acum paznicul n-a spus nimic care să merite să fie scris.

Jessica se uită pe fereastră şi îl vede pe Frank Dominis ducând o cutie cu sticle de şampanie şi râzând la ceea ce îi spune o femeie pieptoasă.

— Îl cunoşti pe Jason Nervander? întreabă Jessica fără să se uite la Sahib.

— La fel ca despre Lisa. Nu-l cunosc. Însă îl ştiu, mormăie el.

— Şi a fost la petrecere sâmbătă?

— N-a fost, răspunde Sahib.

Jessica îi aruncă o privire întrebătoare.

— N-a fost? Am înţeles de la directorul tău că l-ai văzut aici.

— L-am văzut, zice Sahib şi stinge ţigara într-o scrumieră înaltă până la brâu.

Îşi freacă mâinile ca şi cum ar vrea să scape de mirosul impregnat în ele. Apoi continuă:

— Jason n-a fost la petrecere din cauză că nu l-am lăsat să intre. La începutul turei am primit o listă cu nume pe care îi bifam pe toţi cei care veneau. Am întrebat despre numele pe care nu le recunoşteam. Instrucţiunile au fost clare şi au venit de la firma de înregistrări a lui Kex: intră doar cei care sunt pe listă. Nicio excepţie. Nici măcar dacă încearcă să intre preşedintele republicii sau Fintelligens[10].

— Jason Nervander nu era pe listă?

Sahib clatină din cap şi se sprijină cu amândouă mâinile de balustrada terasei. Priveşte o vreme în zare şi Jessica are impresia, cine ştie de ce, că el face asta adesea. Doar priveşte undeva. Şi cugetă.

— Nu, nu era pe listă.

— Dar a încercat să intre?

Sahib oftează şi se răsuceşte spre Jessica fluturându-şi mâinile.

— Stătea aici, smiorcăindu-se că îi cunoaşte pe Kex, şi pe Frank, şi pe Greta Thunberg. I-am zis că degeaba. Lista e listă.

— Jason crezuse că e pe listă? întreabă Jessica şi pune o mână pe balustradă.

---

[10] Trupă hip-hop din Helsinki.

Ploaia a început să răpăie pe acoperişul de sticlă al terasei. Sahib ridică din umeri.

— Presupun. Însă nu pricep de ce a crezut asta.

— Ce vrei să spui?

— Celebrităţi din mediile sociale, da. Însă el e în cu totul altă zonă decât gaşca lui Kex. N-au pic de respect faţă de Jason. Aşa că ar fi fost tare ciudat dacă ar fi fost invitat, fie şi pentru PR. Şi ştia asta. Bag mâna-n foc.

— La ce oră a încercat Jason să intre?

Sahib îşi vâră mâinile înapoi în buzunare şi saltă bărbia aproape imperceptibil. E ca şi cum i-ar arăta Jessicăi cea mai convingătoare postură.

— Este pe imaginile de la garderobă. Aş zice la o oră, o oră şi jumătate de la începerea petrecerii. Poate şapte şi jumătate? zice Sahib.

— Şi a plecat fără scandal când i-ai spus că nu poate să intre?

— S-a plâns o vreme, a încercat de două ori să sune pe cineva şi ne-a trimis la toţi dracii pe mine, pe Kex şi pe Frank. Apoi a intrat în lift şi nu l-am mai văzut, zice Sahib şi se uită la ceasul care se iţeşte de sub mâneca largă.

E din oţel inoxidabil, mare şi de prost gust.

— Jason a pomenit-o pe Lisa sau a întrebat de ea? zice Jessica.

Sahib clatină din cap şi tuşeşte în pumn.

Ploaia e mai puternică şi vântul se jeluieşte izbindu-se de geamuri. Privirea Jessicăi urmăreşte o pasăre neagră care zboară peste terasă, până n-o mai vede. Iese de pe radar. La fel ca Lisa şi Jason, care au fost amândoi aici în urmă cu câteva zile şi acum Dumnezeu ştie pe unde sunt. Jason probabil că a sunat-o pe Lisa de la garderobă. Ţinea cu tot dinadinsul să vorbească cu ea, poate s-o roage să-i treacă numele pe listă. Însă Lisa n-a vrut să răspundă. Şi acum amândoi au dispărut.

— Ştii că s-ar putea să fii ultimul care l-a văzut pe Jason Nervander înainte să dispară, zice Jessica.

Sahib ridică din umeri, cu mâinile în buzunare.

— Da. Asta e adânc. Însă lista e listă. Bărbat în toată firea, ar trebui să fie în stare să-şi poarte de grijă. N-o să-mi pierd eu somnul din pricina asta.

Jessica e smulsă din gânduri de un răpăit în geam, îl vede pe Jusuf care îi face semn să vină. Şi faţa lui are o expresie pe are Jessica n-a văzut-o de mult. E nerăbdător şi entuziasmat.

17.

— Ce e? întreabă Jessica în vreme ce Sahib deschide pentru ea uşa terasei, ca şi cum ar fi în timpul programului şi Jessica ar fi un client care intră în club.

— Vino să vezi, zice Jusuf şi merge repede înaintea ei spre biroul directorului.

Acum se aude din difuzoare muzică de dans, dar nu la volumul asurzitor din perioada în care clubul e deschis. Jusuf se repede spre birou şi ia mouse-ul. Jessica se apleacă în spatele lui. Se deschide o fereastră, arătând o filmare în alb-negru luată de sus.

— Imaginile sunt din sala principală, în partea din faţă a ringului de dans.

— Da.

— Îl vezi pe tipul ăsta? zice Jusuf şi arată cu degetul un bărbat asiatic care stă lângă fereastră. A ajuns printre primii. Paznicul i-a cerut numele şi l-a bifat pe listă. E singurul oaspete care nu s-a dus la panoul cu Spider’s Web ca să fie fotografiat.

— Bun, poate că e asiatic, însă e mult mai vârstnic decât Akifumi.

— N-am crezut că este el, spune Jusuf şi măreşte imaginea cu granulaţie mare.

Jessica simte mirosul de şampon sau balsam cu gudron, chiar dacă Jusuf are părul atât de scurt, încât n-are nicio nevoie de aşa ceva.

— Şi atunci cine? întreabă Jessica şi îşi muşcă o pieliţă ruptă de la unghie. Tipul care a cumpărat tabloul de la Lisa?

— Exact. Uite aici, zice Jusuf entuziasmat şi derulează pe repede înainte.

Minutele afişate în partea de jos a ecranului gonesc precum secundele.

— Vezi? Au trecut aproape patruzeci şi cinci de minute şi tipul nu s-a clintit de la fereastră. Barul se umple, oamenii pălăvrăgesc şi umblă de colo colo. Însă tipul e literalmente ca o statuie lângă fereastră, doar din când în când aruncând o privire spre telefon. E clar că nu cunoaşte pe nimeni, nimeni nu se duce să-l salute.

— Aşteaptă pe cineva, zice Jessica.

— Exact. Şi apoi... Uite.

Bărbatul din imaginile alb-negru îşi scoate din buzunar telefonul, tastează ceva şi îl duce la ureche. Ceasul din josul ecranului arată 18:41:12.

— Sună pe cineva, însă are gura închisă.

— Pentru că apelatul nu răspunde.

— Corect. Aşteaptă o clipă, închide telefonul şi îl pune la loc în buzunar. Şi aici, începe Jusuf şi dă clic, aducând cu iscusinţă pe ecran imaginile de pe camera de la garderobă. Lisa îşi lasă lucrurile la garderobă. Şi priveşte spre telefon.

— Şi ora este...

— 18:41:18. Nu cred că e vreo îndoială. Tipul acela a încercat s-o sune pe Lisa.

— Însă Lisa n-a răspuns.

— Poate că nu ştia că el o aşteaptă înăuntru. Că peste o clipă o să dea nas în nas cu el. Cu sau fără voie.

Jusuf aduce din nou pe ecran imaginea bărbatului cu faţa lipsită de expresie care stă lângă fereastră. Imaginea n-are nici pe departe rezoluţia ideală, însă faţa lui e surprinzător de uşor de desluşit. E ca şi cum ar fi fost decupată dintr-un tablou şi lipită în altul cu atmosferă complet diferită.

— Derulează până la momentul în care Lisa intră în sală, zice Jessica.

Jusuf dă clic şi timpul din josul ecranului aleargă din nou. Peste o clipă o văd pe Lisa apărând într-o rochie uluitoare. Jusuf revine la viteza normală. În imagine, Lisa vorbeşte un pic cu o femeie de vârstă mijlocie care stă lângă un fotograf. *Reporter.* Apoi Lisa se opreşte şi îmbrăţişează un băiat cu pielea întunecată şi în cele din urmă se aşază singură în faţa panoului. Bliţurile fulgeră în vreme ce Lisa pozează pentru fotografi.

— Vezi cum se uită lung tipul la Lisa, zice Jusuf şi arată spre bărbat, care stă în acelaşi loc, la vreo zece metri de panou.

— Ca un afurisit de spectru, şopteşte Jessica. Fantomă.

— Fantomă, repetă Jusuf încet. Ai nimerit-o.

Lisa ia un pahar de şampanie şi se uită prin sală.

— Uite.

Camera de supraveghere nu arată ochii Lisei, însă când se întoarce spre fereastră, limbajul corpului le spune Jessicăi şi lui Jusuf că a văzut bărbatul şi l-a recunoscut.

— Aşteptarea i-a fost răsplătită, zice Jusuf încet.

O clipă Lisa şi bărbatul doar se uită unul la altul. Apoi un cârd de tinere o înconjură pe Lisa, ridicând un zid între ea şi fereastră. Una o înşfacă pe Lisa de încheietura mâinii, şi pare că e trasă în marea de petrecăreţi. Lisa îi mai aruncă

bărbatului o privire înainte să dispară de pe ecran. Şi apoi bărbatul dispare şi el.

— OK. S-au recunoscut unul pe altul, zice Jessica.

— Clar.

— Şi? Ce s-a întâmplat după aceea?

— Trebuie să văd înregistrările din întreaga seară. Poate că la un moment dat îşi vorbesc, zice Jusuf.

— Începe de la sfârşit. Garderoba. Vezi cu cine pleacă Lisa din bar. Şi dacă Fantoma pleacă în acelaşi timp – sau chiar împreună, zice Jessica şi îl bate pe Jusuf pe umăr.

— Asta poate să dureze un pic, zice Jusuf.

— Cât o dura. O să-l sun pe Rasse să-i cer datele despre apelurile Lisei. Mă interesează în special numărul de la care a fost sunată Lisa la şapte fără douăzeci în acea seară.

— Să sperăm că nu-i un telefon cu cartelă preplătită pe care l-a aruncat la gunoi, zice Jusuf, îşi ridică braţele ca să le dezmorţească şi continuă: Şi apoi ne trebuie o copie după lista invitaţilor.

Jessica se duce la uşă şi se uită la paznicul bine înfipt pe picioare care îşi aprinde altă ţigară pe terasă.

— Sunt sigură că reuşesc, şopteşte ea şi îşi dă seama că zâmbeşte. Lista-i listă.

18.

Sahib pune pe tejgheaua barului un teanc de hârtii capsate. Numele, câteva sute, sunt pe două coloane. Frank Dominis a venit o dată să întrebe cum merge şi să sublinieze necesitatea secretului absolut în privinţa listei invitaţilor.

— Vreţi ceva de băut? zice Sahib şi se duce în spatele barului.

Jessica aruncă o privire spre holul care duce la garderobă şi la draperii, unde Frank Dominis discută cu o tânără tatuată din cap până-n picioare. Faţa ei pare să aibă ciocul de raţă dat de tratamentul cronic cu Botox. Felul în care degetele lui Dominis ating umărul femeii spune mai mult decât o mie de cuvinte.

— Apă, mulţumesc, zice Jessica şi Jusuf dublează comanda cu o înclinare a capului.

— Aşadar, îţi aminteşti bărbatul, dar nu-ţi aminteşti numele? zice Jusuf.

I-au arătat lui Sahib înregistrările camerelor de supraveghere din club şi de la garderobă. O vreme Sahib se uită atent la imaginile cu bărbatul asiatic, ca şi cum le-ar mai da o şansă.

Jessica îşi simte telefonul vibrând. Îl scoate şi citeşte mesajul. De două ori, ca să se asigure că a înţeles bine. *Ce mama draculuі*? Trebuie să vorbească imediat cu Jusuf.

— Îmi amintesc că a sosit printre primii. Şi nu era un nume finlandez..., zice Sahib, ia de sub bar două pahare pentru bere şi le umple cu apă la un robinet cu gâtul lung.

Jessica pune telefonul la loc în buzunar.

— Vorbea finlandeza?

— La naiba, nu-mi amintesc! Cred că şi-a spus doar numele. Ca aproape toţi ceilalţi al căror nume nu l-am recunoscut, răspunde Sahib.

— În afară de Yamamoto nu sunt alte nume japoneze pe listă. Sau măcar care să mi se pară asiatice, zice Jessica după un moment, oftează adânc şi ia lista de la capăt.

— Ei, asta-i o gândire cam îngustă, poate să aibă nume finlandez, zice Jusuf şi râde, nevenindu-i să creadă.

— Sigur. Însă, dacă e finlandez de a doua sau a treia generaţie, de ce n-a vorbit cu Lisa în finlandeză acasă la ea, când s-a dus să comande tabloul? zice Jessica după ce Sahib dispare în spatele barului.

Jusuf ridică din umeri şi ia o înghiţitură de apă.

— Presupun că nu i-ai cerut nimănui cartea de identitate? îl întreabă pe Sahib, când acesta apare din nou cu o cutie cu sticle de bere.

— Unora. Dacă nu-i cunoşteam şi păreau tineri. Însă tipul vostru probabil are patruzeci de ani.

— Deci, nu-ţi aminteşti deloc? întreabă Jessica şi se încruntă.

Sahib clatină din cap şi zâmbeşte strâmb.

— Crezi că vă spun aiureli? întreabă el.

— Uneori îţi aminteşti ceva doar când cercetezi un pic în direcţia care trebuie, răspunde Jusuf pe un ton împăciuitor.

— A fost înghesuială de la bun început. N-a fost mult timp de gândire. Rutina e foarte simplă: saluţi, ceri numele şi îl bifezi pe listă. Iei haina şi-i dai tichetul. Lista e în ordinea alfabetică a numelor de familie, zice Sahib şi desface o doză de coca-cola zero. Presupun că numele era englezesc.

— Sunt destule aici, zice Jessica şi îşi întoarce privirea spre hârtii. Mai parcurge o dată întreaga listă şi încearcă să-ţi aminteşti. Avem nevoie de numele tipului. Şi taie numele tuturor bărbaţilor pe care îi cunoşti personal. Apoi Dominis o să facă acelaşi lucru. Să vedem cine rămâne, zice Jessica, răsuceşte lista spre el şi scoate din buzunar un pix.

— OK, zice Sahib şi ia alene o înghiţitură de cola.

Jessica îl trage uşurel pe Jusuf de mâneca puloverului şi îl conduce spre uşile terasei.

— Ce e? întreabă Jusuf când nu mai pot fi auziţi.

— Rasmus a trimis un mesaj, începe Jessica.

— Despre contactele telefonice?

— Nu. Ascultă. El şi Nina au găsit o posibilă legătură între femeia din Aurinkolahti şi acest caz, zice Jessica şi se

uită peste umărul lui Jusuf ca să se asigure că nu-i nimeni pe aproape.

— Poftim?

— Se pare că victima, ucraineanca de 22 de ani, era îmbrăcată – poate că o îmbrăcase cineva – cu o uniformă de şcolăriţă.

— De şcolăriţă?

— Se pare că exact ca în benzile desenate *manga.*

— Ce mama naibii?

— Exact.

— Cine se ocupă de acel cadavru?

— Jami Harjula.

— Crezi că o să ni-l paseze nouă? întreabă Jusuf.

— Cazul sau pe Harjula?

— Ambele.

— Poate. Cred că femeia *manga* din Aurinkolahti transformă toată chestia asta într-o omucidere clară. Şi asta nu-i tot. Locul în care a fost găsit cadavrul este exact acolo unde telefonul lui Jason Nervander a transmis ultimul semnal.

— Acum am nevoie de o ţigară, zice Jusuf şi îşi freacă creştetul ras.

— Du-te să fumezi una, spune Jessica şi face semn cu capul spre terasă.

Jessica îşi adună gândurile şi se uită după Jusuf care îşi târşâie picioarele spre terasă. Apoi se răsuceşte înapoi spre draperiile trase şi garderoba de dincolo de ele. Îl vede pe Frank Dominis, care stă acolo cu telefonul la ureche şi se uită la ea. El încheie convorbirea, poate că un pic cam zorit, îi zâmbeşte Jessicăi şi dispare dincolo de draperii.

19.

Helena Lappi apasă butonul rotund, uşile liftului se închid şi o lasă singură cu inima sa care bate nebuneşte. Strânge la piept documentele încredinţate de Jens Oranen şi simte cum puterea din ele trece în trupul său. Dacă informaţia e corectă, dacă Jessica Niemi chiar are un istoric de probleme psihiatrice, brusc totul devine mai simplu pentru Hellu. Dacă răsfăţata şi răzvrătita Jessica Niemi, sergent, este cu adevărat instabilă mintal, asta îi explică purtarea imprevizibilă şi oferă un motiv excelent ca să scape de ea. Jens Oranen a subliniat faptul că este nevoie de o verificare atentă în spatele uşilor închise. Dacă rezultatul dictează asta, Jessica Niemi va fi eliberată din funcţie discret, fără ca presa să afle că un pacient cu probleme mintale aflat în poliţie a purtat pistol şi insignă mai bine de zece ani. Desigur, mai uşor de zis decât de făcut. Însă din punctul de vedere al lui Hellu situaţia nu are decât urmări bune: prima variantă este că Niemi poate să rămână, însă, de teama că o să fie dată de gol, o să joace aşa cum îi cântă Hellu. A doua variantă este ca Hellu să se debaraseze de ea discret, o dată pentru totdeauna. Şi ultima variantă, de care se tem şefii: execuţia publică şi cu mare vâlvă în presă, care ar pune în lumină nefavorabilă sumbrul cartier general al poliţiei, însă ar face din Hellu persoana binevenită care trage semnalul de alarmă şi ar arăta că epoca lui Erne Mikson s-a încheiat, în sfârşit. În vreme ce bătrânul fanfaron mătura problemele sub preş, comisarul-şef Helena Lappi, ca un vânt răcoros, a venit, a văzut şi a acţionat.

Uşile liftului se deschid la etajul doi şi Hellu porneşte cu paşi hotărâţi spre biroul său. În acelaşi timp aude o voce bărbătească de bas, pe care o face şi mai joasă o doză zdravănă de whisky.

— Nu te supăra, Helena...

E detectivul criminalist Jami Harjula, pe care Hellu l-a trimis să cerceteze cadavrul tinerei femei din Aurinkolahti, Vuosaari. E limpede că Harjula cel înalt şi deşirat este cel mai receptiv şi mai uşor de stăpânit dintre noii subordonaţi a lui Hellu din unitatea Crime Violente: respectă autoritatea şi, în plus, este singurul dintre investigatorii de la etajul ei care pare să n-o placă pe Jessica Niemi. Şi de aceea Hellu vrea să-l ţină aproape.

— Harjula, zice Hellu şi se opreşte ca să-l aştepte.

Harjula. Tuturor celorlalţi de la serviciu li se spune pe numele mic sau o poreclă, însă lui Jami Harjula, doar pe numele de familie. Exact ca în armată, unde Hellu era pentru toată lumea caporalul Lappi.

— Femeia din Vuosaari e acum în grija lui SS, zice Harjula, şi prin SS se referă la temutul medic legist Sissi Sarvilinna, care pare să fie aproape întotdeauna de serviciu în laboratorul de medicină legală atunci când poliţiştii aduc un cadavru.

Gluma care circulă este că Sissi Sarvilinna îşi înseamnă în calendar viitoarele omoruri cu o lună înainte, ca să nu-i scape nicio ocazie de autopsie.

— OK, zice Hellu şi aruncă discret o privire spre dosarul din braţele sale.

Coperta de plastic are în ea o comoară inestimabilă, informaţii nepreţuite.

— E ceva ce ar trebui să ştiu? întreabă ea.

— Poate, zice Harjula, caută ceva pe telefon şi i-l întinde lui Hellu. Femeia are un tatuaj ars proaspăt în scobitura cotului drept. Punctele formează un cerc.

— Ce înseamnă asta?

— N-am nicio idee.

Hellu se uită la Harjula pe sub sprâncene şi trece în revistă fotografiile făcute pe plajă. Se opreşte la o imagine

în care se vede întregul cadavru. Pe plajă zace o tânără frumoasă, cu părul blond împletit în cosiţe. Pielea nu e albăstruie, mai degrabă de un alb pur. Poartă uniformă de şcolăriţă, bluză cu nasturi, cravată şi fustă mini. Ciorapii trei sferturi acoperă un pic din coapsa pe care fusta scurtă o lasă la vedere. De o parte şi de alta a pieptului se arcuiesc fâşii de ţesătură roz, probabil curelele unui rucsac. Hellu simte o înţepătură în piept. Glume colegiale despre crime şi victime se fac, dar să vezi fotografiile unui cadavru întotdeauna te amuţeşte.

— Tatuaj ars? Ar putea să fie un simbol? zice Hellu în cele din urmă.

— Exact la asta m-am gândit.

— I-ai arătat asta lui Rasmus Susikoski? întreabă Hellu şi se uită la subordonatul mai înalt cu douăzeci de centimetri decât ea, care sub luminile fluorescente aruncă asupra ei o umbră.

— Lui Susikoski? Nu. De ce?

— Îmbrăcămintea, zice Hellu şi îi înapoiază telefonul. Acea bloggeriţă pe care o caută echipa lui Niemi. Lisa Yamamoto. E desenatoare de *manga.*

— Ei, pe dracu'! se miră Harjula cu mâinile în şolduri.

Hellu vede cum degetele lungi şi subţiri cuprind telefonul.

— Aşa-i. Anunţ-o pe Niemi că tocmai te-ai alăturat echipei sale, zice ea.

Harjula pare sceptic, ceea ce o face pe Hellu să se simtă extrem de bine. E clar că Jami Harjula e aliatul său. Hellu îi oferă un surâs aproape imperceptibil.

— Hai să facem aşa de data asta, să conducă Jessica investigaţia. Chiar dacă ai fost primul detectiv la locul faptei din Vuosaari, zice Hellu şi se uită la ceasul multifuncţional. Fii pe pace, o să mă asigur că ai tot ce-ţi

trebuie. Şi dacă întâmpini vreo problemă, vreau să mi te adresezi mie direct.

20.

Jessica se aşază la computer şi îşi pune o gleznă pe genunchi. Jusuf e afară, fumează, însă monitorul din biroul directorului e încă deschis. Jessica ia mouse-ul şi măreşte faţa bărbatului care stă lângă fereastră. Scoate telefonul şi face o fotografie a ecranului, în ciuda rezoluţiei care e departe de cea optimă. Se uită la fotografia din telefon şi speră că Jusuf poate găsi alt unghi, din care faţa bărbatului să se vadă mai de aproape şi cu mai multe detalii.

Dintr-odată, numele lui Rasmus înlocuieşte fotografia pe ecranul telefonului.

— Salut, Rasse.

— Salut. Acum am toate informaţiile despre apeluri. Numărul... începe cu +81, aşa că e un număr din Japonia şi în răstimp de câteva zile a apelat de mai multe ori numărul Lisei Yamamoto şi a primit apeluri de la el, zice Rasmus.

— Şi acum? Telefonul e deschis?

— Nu. Ultima dată a fost deschis ieri. Datele de la releu arată că ultimul semnal a fost la ora trei şi zece după-amiaza, în Töölö. La numai trei sute de metri de apartamentul Lisei.

— La naiba! zice Jessica, ia un pix de pe birou şi înhaţă o foaie de hârtie din imprimantă. Când au fost date şi primite apelurile de pe telefonul Lisei?

— Pe lângă timpul pe care mi l-ai dat tu, în aceeaşi zi, sâmbătă, la 17:15 şi 17:56. Lisa n-a răspuns la niciunul dintre cele trei apeluri. Însă în ziua dinainte, Lisa a sunat la acest număr la 09:30, iar în ziua dinaintea acesteia, la

08:12. Ultimul... sau, cronologic vorbind, primul, a fost făcut către Lisa pe 12 noiembrie la 17:12.

— Pe 12... A fost miercuri, mormăie Jessica, aruncând o privire spre calendarul de pe perete. Colocatara Lisei ne-a spus că un bărbat care vorbea în limba japoneză a venit miercuri acolo între orele cinci şi şase după-masa.

— Apelul telefonic n-a durat decât cinci secunde.

— E de înţeles. Interfonul era stricat, aşa că a sunat-o pe Lisa de afară. Ceea ce face posibil să fie tipul care apare pe camerele de supraveghere de la club.

— Excelent, zice Rasmus. Am descoperit că numărul e trecut la secret în Japonia. Tocmai scriu o cerere către autorităţile din Tokyo şi, dacă totul merge bine, curând vom şti mai multe despre abonat.

— Vreun mesaj?

— Nu de la acest număr.

— OK. Cere de la furnizorul de servicii de telefonie harta deplasărilor telefonului, zice Jessica. Şi trimite-mi imediat acele informaţii despre apeluri.

Jessica dă să închidă, apoi duce repede telefonul la ureche din nou.

— Şi, Rasse.

— Da?

— Mulţumesc. Bună treabă.

Jessica aproape că aude cum Rasmus se îmbujorează.

— Nu-i mare lucru. Mulţumeşte-i şi Ninei. Ea...

Jessica închide telefonul. Dă un şut gunoiului sub birou şi aruncă pe tăblie telefonul. *Încă n-am ajuns atât de departe.*

Se uită la datele şi orele pe care le-a notat pe hârtie. Lisa şi Fantoma s-au întâlnit miercuri. Apoi Lisa l-a sunat joi şi vineri. Sâmbătă Fantoma a încercat să dea de Lisa, însă ea nu i-a răspuns. Faptul că Fantoma n-a mai încercat

niciodată să sune după seara de sâmbătă arată că ştia că ea n-o să răspundă.

Jessica pune pixul pe birou.

Se aude un ciocănit în uşă şi Jessica ridică privirea, dând de Sahib, care stă în prag cu teancul de hârtii în mână.

— Mai sunt câteva nume pe care nu le-am recunoscut nici eu, nici Frank, zice el şi îi întinde Jessicăi hârtiile, cu degetul cel mare de la o mână în buzunarul pantalonilor.

Jessica observă acum banda neagră de pe arătătorul lui, care cu siguranţă este un dispozitiv cu senzori, din cele care fac furori.

— Probabil că ar trebui să-l suni pe Kex sau pe cei de la compania lui de înregistrări. Ar trebui să-i cunoască pe cei de pe listă, sau măcar să le recunoască numele, zice el, în vreme ce Jessica se uită la hârtii. Majoritatea numelor sunt bifate.

— OK, zice ea.

Priveşte în jos, spre hârtiile din poală, dar simte că bărbatul se uită la ea. Ridică ochii şi îi înfruntă privirea, sigură pe sine.

— Ai nevoie de ceva? întreabă Jessica.

— Ai tu? mormăie Sahib şi zâmbeşte. Tu eşti cea care a vrut să vină.

— Doi oameni au dispărut. *Vrut* s-ar putea să nu fie cea mai bună formulare.

— Presupun că nu, zice Sahib şi se uită la ceas.

Jessica se uită la treningul fără nicio cută şi la adidaşii de un alb imaculat. În felul lui, e elegant, sau cel puţin în largul său în această ţinută sportivă.

— Ţine-ţi telefonul deschis, spune Jessica.

— Da, doamnă.

Sahib răpăie cu degetele pe tocul uşii şi apoi dispare din prag.

Peste o clipă intră Jusuf, ca şi cum ar umple golul lăsat de Sahib. Mirosul de ţigări vechi e înlocuit de mirosul de ţigară proaspăt fumată.

— L-ai lăsat să plece? întreabă Jusuf, cu braţele încrucişate.

— Pe lista asta sunt vreo zece bărbaţi pe care trebuie să-i verificăm. O să vorbesc cu rapperul şi, la nevoie, cu cei de la compania lui de înregistrări.

— Tu o să vorbeşti?

— Tu stai aici şi termini de văzut înregistrările. O să cer să vină cineva de la sediu ca să facă cópii, aşa încât să poţi continua la birou dacă nu termini aici, zice Jessica.

Jusuf clatină din cap, însă nu e un protest. E mai degrabă un soi de reflex care pune sub semnul întrebării propria alegere a carierei, nu autoritatea Jessicăi.

Jusuf a spus adesea ce rău îi pare că nu s-a implicat total în sport. Ce-i drept, acum, la peste treizeci de ani, cariera lui în liga de *floorball* ar fi fost deja încheiată, probabil.

— Cum arată lista? întreabă Jusuf.

Jessica îi întinde teancul de hârtii.

— Nu-i niciunul de aici, fir-ar să fie! face Jusuf răsfoind paginile.

— Tocmai a sunat Rasmus, numărul de telefon e japonez.

— Grozav. Mă înşel dacă presupun că autorităţile japoneze încă n-au reuşit să dea de abonat?

— Nu. Însă procesul ar putea fi urgentat de faptul că una dintre părţi e pe jumătate japoneză.

— Când ne putem aştepta să primim mai multe informaţii? întreabă Jusuf, şi ea ridică din umeri.

Jessica se ridică, se sprijină de birou şi, dintr-odată, e copleşită de o senzaţie ciudată de *déjà-vu,* ca şi cum ar mai fi fost în această încăpere.

— Plecaţi? întreabă Frank Dominis, care răsare în uşă lângă Jusuf.

— Eu plec, Jusuf nu, zice Jessica şi îşi îmbracă haina.

Dominis îşi înlătură o scamă invizibilă de pe piept.

— Păcat, zice el.

— De ce?

— Speram să fie invers, răspunde Dominis, face semn cu ochiul şi se întoarce repede la femeia tatuată.

Jessica se uită după el plictisită.

La naiba, ce tip alunecos!

21.

Copacii înalţi, desfrunziţi, din Kapteeninpuistikko îşi apleacă ramurile în bătaia vântului. Pe o bancă de lemn stă o femeie care se apleacă spre trei câini mici. Lesele lor s-au încâlcit şi ea nu pare deloc bucuroasă.

Jessica deschide uşa care dă spre parc a restaurantului Căluţul-de-mare şi se pomeneşte în faţa unui portar în costum închis la culoare.

Aici, lăsarea hainei la garderobă este obligatorie chiar şi la prânz – ceea ce îl face să fie un restaurant aparte din Helsinki. Căluţul-de-mare e neobişnuit şi în alte privinţe în Ullanlinna cea întinerită şi modernă din 2010: interiorul nu pare să se fi schimbat prea mult de la inaugurare, din 1934. Aşa cum a zis odată Jusuf, Cocina[11] e atât de demodată, că e aproape modernă.

Jessica îi arată discret portarului legitimaţia de poliţist şi trece pe lângă el fără să-şi lase haina.

Servirea prânzului e în toi şi restaurantul e ticsit. Aroma drobului de pe bufet îi gâdilă nările îmbietor. La bar se

[11] Porecla celebrului restaurant Căluţul-de-mare.

prepară o tavă cu cocktailuri Moscow Mule în pahare de cupru, probabil pentru domnii din primul separeu.

Jessica merge spre partea din spate a restaurantului, unde este o uşă pe care scrie „Calul negru”. Uşa spre sala privată este păzită de un tânăr musculos, tatuat, care stă la o masă mică. *Bodyguardul artistului.*

Bărbatul se uită la insigna de la gâtul ei şi înclină capul, de parcă Jessica ar avea nevoie de aprobarea lui ca să meargă acolo.

Jessica trece pe lângă el şi intră în încăpere. În partea din spate e o masă lungă, la care stă un tânăr în hanorac negru şi blugi albi, tastând pe *smartphone.*

— Salut, zice bărbatul când o vede pe Jessica, pune telefonul pe faţa de masă albă şi se ridică să dea mâna cu ea.

Rapperul cunoscut ca Kex Mace’s a primit în ultimii ani atâta atenţie din partea presei, încât faţa lui este cunoscută fiecărui finlandez. Totuşi, vocea e diferită de cea pe care şi-o aminteşte Jessica, pentru că nu e cea cu care scuipă el versurile, sau măcar cea pe care o foloseşte la radio ori televiziune.

Jessica se prezintă şi îşi deschide portofelul şi legitimaţia ca să vadă rapperul.

— Tim, zice el, ceea ce e în sine un act de politeţe.

Pe Jessica au călcat-o întotdeauna pe nervi celebrităţile care nu se deranjează să-şi spună numele real.

— Tipul de la garderobă e o fiară când e vorba să înşface paltoanele, spune Tim şi zâmbeşte.

Vocea lui e joasă şi carismatică.

— Doar un poliţai putea să ajungă aşa de departe cu canadiana pe el.

Jessica se aşază în faţa lui.

— Acum ştie toată lumea că m-am întâlnit cu poliţia, zice Tim glumeţ şi se aşază şi el.

Jessica se uită o clipă în ochii lui, care, în ciuda calmului aparent, sunt neliniştiţi şi obosiţi. Hanoracul negru are logoul Oakland Raiders şi la gât îi atârnă un lanţ gros de aur alb.

Jessica face semn cu capul spre uşă.

— Paznicul tău stă acolo la cafea?

Tim izbucneşte în râs.

— Mi-e prieten. I-am cerut să iasă ca să putem discuta între patru ochi.

— E plăcut să ai prieteni, zice Jessica şi tonul ei sarcastic îl face pe Tim Taussi să devină serios.

Jessica se uită la el, la faţa colţuroasă şi maxilarul puternic. Ochii albaştri, strălucitori arată înşelător de sinceri. E atât un om oarecare cumsecade, cât şi om de lume. Kex Mace’s este neobişnuit printre celebrităţile finlandeze prin faptul că s-a ridicat cu bună ştiinţă deasupra muritorilor de rând. De la bun început totul a fost copiat din lumea starurilor: şoferii, bodyguarzii, elicopterele. După spusele presei de scandal, anul trecut şi-a dus prietenii cu un avion particular la Stockholm la concertul lui Eminem. Totuşi, de aproape nu radiază intensitatea luminoasă a unui star pop, ci pare un tip obişnuit care e mahmur după o petrecere de mai multe zile.

— Mulţumesc că ţi-ai făcut timp atât de repede, zice Jessica şi îşi încrucişează picioarele.

— Probabil aş fi fost oricum aici, în livingul meu, zice Tim şi îşi acoperă cu palma căscatul. Locuiesc cu cinci etaje mai sus, la mansardă.

Tim arată cu degetul spre tavan şi Jessica nu ştie dacă nu cumva el se aşteaptă ca ea să privească în sus şi să ofteze admirativ. Jessica are impresia că în această încăpere şi la această masă au fost chefuri şi s-au legat multe prietenii.

— Aş vrea să-ţi pun câteva întrebări despre Lisa Yamamoto, zice ea.

Când aude numele, Tim îşi pierde pe dată tonul jucăuş.

— Nu ştiu unde e. O afurisită de chestie înspăimântătoare, zice el.

Alături de ei e o fereastră mare, dincolo de care cineva goleşte sticle dintr-un tomberon. Zgomotul e asurzitor. După un moment încetează, însă sunetul de sticlă spartă persistă o vreme.

— Spune-mi despre seara de sâmbătă, lansarea discului tău. Ai vorbit cu Lisa?

Tim Taussi se încruntă şi priveşte pe fereastră.

— Da. Trebuie să fi vorbit. Suntem amici. Însă dacă prin asta înţelegi dacă a zis ceva din care să poţi deduce... Tim clatină din cap. Nu-mi amintesc aşa ceva.

— Aţi avut o petrecere aici. La tine acasă.

— Da, am venit direct de la Fenix.

— A fost şi Lisa?

Privirea lui Tim se plimbă de la fereastră pe tavan, apoi la Jessica şi în cele din urmă la încheieturile degetelor sale, pe care le mângâie cu degetele celeilalte mâini. Pe încheietura fără păr a mâinii luceşte un Day-Date de aur.

— Sincer, nu sunt sigur.

— Nu eşti sigur?

— Eram cam pe altă lume. Eram vreo douăzeci... Nu, nu cred că era cu noi. Cred că m-am gândit la asta când am citit că a dispărut. Şi am vorbit cu nişte prieteni despre cine a fost la mine. Nimeni nu şi-a amintit s-o fi văzut.

— Te rog să-mi faci o favoare şi să-mi dai o listă cu toţi cei care au participat la petrecerea de acasă. Trebuie să ştiu sigur dacă Lisa şi-a continuat seara la această adresă.

— Se face. Dar sunt nouăzeci şi cinci la sută sigur că n-a fost aici. Cel puţin, nu pentru mult timp.

Jessica apasă pe ecran, deschide o imagine mărită de la camerele de supraveghere şi răsuceşte telefonul ca să vadă Tim.

— Ştii cine este?

Tim Taussi priveşte cu atenţie faţa Fantomei. Dincolo de zid se aud exclamaţii entuziaste. Se pare că acele cocktailuri Moscow Mule au ajuns cu bine la destinaţie.

— Nu, zice el în cele din urmă.

— Îţi aminteşti să-l fi văzut?

— Unde? La lansare? Nu...

Reacţia lui Tim e de nedumerire şi Jessicăi îi pare sinceră. Fantoma a fost unul dintre primii care au ajuns, însă nu s-a fotografiat cu Kex Mace's. Artistul a petrecut primele patruzeci şi cinci de minute la panou şi în acest răstimp clubul s-a umplut cu invitaţi. E foarte plauzibil ca Kex şi Fantoma să nu fi schimbat nici măcar o privire.

— OK, zice Jessica şi îşi deschide un pic fermoarul hainei, scoate din buzunarul de la piept un teanc subţire de hârtii şi îl pune în faţa rapperului. Uită-te la numele care nu au fost bifate.

Tim răsfoieşte rapid hârtiile. Telefonul lui cu sonorul oprit e bombardat de o şarjă continuă de mesaje. Jessica nu se poate împiedica să-şi spună că a fi centrul universului poate cu uşurinţă să transforme pe cineva într-un ticălos.

— OK, zice Tim şi ridică privirea spre Jessica. Ce-i cu ei?

— Îi cunoşti pe toţi?

— Da. Pe fiecare.

Jessica mormăie, surprinsă. *Cum mama naibii e posibil*? Jusuf a zis că pe imaginile camerei de supraveghere se vede clar cum Sahib bifează pe listă sosirea bărbatului. Şi totuşi, nu este niciunul dintre numele de pe listă. Cu siguranţă cineva minte.

— Şi niciunul dintre ei nu e tipul ăsta? zice Jessica şi apasă cu degetul ecranul.

Trebuie să întrebe de mai multe ori. Adesea, munca de poliţist constă, mai presus de orice, în a-i face pe oameni să-şi amintească, în a-i orienta spre lucruri mărunte care sunt uşor de ignorat dacă nu te sileşte cineva să te uiţi.

— Cum ziceam, n-am nicio idee cine e tipul. Şi cu siguranţă nu e printre aceste nume, zice Tim şi se uită la ceas.

— OK.

Jessica se străduieşte să-şi ascundă frustrarea. Răsfoieşte cele trei file ale listei de invitaţi, ca să fie sigură că lui Tim nu i-a scăpat nimic. Însă totul e dezamăgitor de lipsit de ambiguitate, declaraţia lui nu lasă loc de interpretări.

— Şi Jason Nervander? întreabă Jessica şi pune lista la loc în buzunar.

Faţa lui Tim Taussi se întunecă.

— Ce-i cu el?

— Ai idee de mişcările lui înainte să dispară?

— Nu l-am văzut de mult timp pe tâmpitul ăla.

Jessica îşi încrucişează mâinile pe masă. Îşi aminteşte ce a spus Sahib. *N-au pic de respect faţă de Jason.* Judecând după prima reacţie a rapperului, afirmaţia pare să fie corectă.

— Tâmpit? zice Jessica şi înclină capul întrebător.

— Da.

— Ai ceva împotriva lui?

Tim priveşte spre uşă, ca şi cum s-ar asigura că el şi Jessica sunt încă singuri în cameră. Şi ca să se asigure că prietenul-bodyguard este în continuare la uşă.

— La dracu’! S-a purtat urât cu Lisa.

— În ce fel?

Tim oftează, de data asta adânc.

Jessica ştie că poate fi greu să vorbeşti cu cei de la poliţie, mai ales când e vorba de treburile altora. Greu şi uneori chiar primejdios. Pentru unii, e împotriva propriilor principii. Însă Kex Mace’s şi muzica lui nu reprezintă acea şcoală de hip-hop care ia poziţie socială, dispreţuind autoritatea şi sistemele care o susţin.

Pentru Kex, muzician care câştigă bani cu lopata, poliţia nu e duşmanul.

— Se întâlneau. Acum vreun an. Însă ticălosul ăla de Jason...

Tim amuţeşte. Jessica îşi aminteşte ce a spus Essi, că Jason a înşelat-o pe Lisa.

Dată fiind reputaţia lui Tim, pare un pic demodat şi ipocrit ca el să condamne abaterile de la morală ale altcuiva.

— O bătea, zice Tim după o vreme şi Jessica devine foarte atentă.

Essi n-a pomenit nimic de asta.

— Jason o bătea pe Lisa?

— Nu-s vreun sfânt, zice Tim şi zâmbeşte melancolic, însă când trădarea lui Jason a fost scoasă la iveală şi Lisa i-a pus întrebări, el s-a înfuriat şi a lovit-o. Şi presupun că s-a întâmplat de mai multe ori până să se despartă, în cele din urmă. După asta, nu mai avea ce să caute printre noi. Şi-a ars toate punţile către viaţa de noapte a oraşului, zice Tim şi acum, brusc, sună mai degrabă ca artistul cunoscut din presă decât ca el însuşi.

Poate că Kex Mace’s este mai mult decât un nume de scenă, poate că e un alter ego care răzbate la suprafaţă, cu sentimente puternice şi voce răsunătoare.

— Lisa a făcut plângere la poliţie? întreabă Jessica, cu toate că ştie că ar fi dat deja peste orice raport despre un abuz sau acuzaţiile ulterioare.

Tim dă din umeri alene şi clatină din cap.

— Înţeleg. Mulţumesc, Tim. Un ultim lucru, zice Jessica şi aduce pe ecranul telefonului altă imagine.

Este o imagine luată de pe Facebook, plină de soare, a Olgăi Belousova, femeia care în acest moment zace pe o masă de disecţie din laboratorul de medicină legală, în fotografie Olga e pe puntea unui vas mic cu motor, purtând şapcă de căpitan, pe fundal cu un oraş despre care pe fotografie scrie că e Odessa, Ucraina.

— Ai văzut-o vreodată pe această femeie? întreabă ea şi îi arată lui Tim fotografia.

Jessica nu-şi dezlipeşte privirea de pe chipul bărbatului, ca întotdeauna când încearcă să găsească mici indicii, ceva ce a fost trecut sub tăcere.

Şi acum reacţia de negare vine un pic prea repede, ca şi cum Tim s-ar grăbi să rostească răspunsul pregătit dinainte.

— Nu, zice el şi îi înapoiază telefonul. Cine e?

Jessica se uită cercetător la rapper şi se ridică în picioare.

— Sună-mă dacă îţi aminteşti ceva. Orice. Şi întreabă-i pe toţi despre Lisa. Dacă era şi ea la petrecere, sau măcar dacă a fost în acelaşi taxi cu cineva. Trebuie să ştim.

Tim încuviinţează din cap şi îşi încrucişează braţele pe piept. Nu sfidător, ci cumva blazat.

Jessica iese din sala privată şi are parte de o privire lungă, dispreţuitoare din partea *prietenului* lui Kex.

— Ce căţel bun, zice Jessica, şi prinde cu colţul ochiului expresia stupefiată a bărbatului.

Pe când merge printre oamenii aşezaţi la mese spre uşa restaurantului, Jessica e dintr-odată absolut sigură că artistul cu cele mai mari vânzări din Finlanda tocmai a minţit-o de la obraz.

22.

Jessica ia un taxi la colţul dintre Tehtaankatu şi Kapteeninkatu şi îi cere şoferului s-o ducă în Pasila prin sensul giratoriu din Eevankatu, la distanţă de un cvartal de sediul poliţiei. Ia adesea un taxi când e pe teren singură, sau uneori dimineaţa, ca să ajungă la lucru la timp. Însă nu coboară niciodată din taxi în faţa sediului, pentru că le-ar stârni inutil colegilor bănuieli. Deja îşi foloseşte uneori banii proprii ca să le ofere informatorilor o motivaţie generoasă. Câteva bancnote de cincizeci suplimentare în buzunar nu strică niciodată când ai de-a face cu informatori.

Există momente în care Jessica se simte prost că profită de ea. De marea sa avere.

E al naibii de stresant şi dificil să-şi ascundă averea de cei cu care lucrează. Jessica n-are niciun coleg care să ştie că garsoniera sărăcăcioasă din Töölö nu-i decât o faţadă, că adevărata sa locuinţă este alături, o locuinţă cu două etaje aproape de zece ori mai mare, ticsită cu antichităţi şi obiecte de artă de valoare inestimabilă. Că valoarea investiţiilor moştenite de la părinţii săi morţi de multă vreme era cândva de zeci de milioane de mărci. Şi cifra este acum şi mai mare, în ciuda convertirii în euro.

În rarele ocazii în care Jessica şi-a invitat colegii acasă la un pahar înainte să iasă în oraş, a avut mare grijă ca garsoniera să aibă tot ce trebuie. N-a reuşit întotdeauna. De exemplu, odată, Jusuf a observat duhoarea de la scurgerea din baie, când duşul nu fusese folosit mai bine de o lună. De atunci, Jessica a încercat să petreacă în garsonieră câteva ore înainte de sosirea musafirilor, ca să se asigure că pare cât de cât locuită.

Uneori, Jessica se întreabă dacă are vreun rost şarada. Dacă şi-ar schimba colegii atitudinea faţă de ea aflând că e milionară. Jusuf n-ar mai fi prieten cu ea dacă ar şti?

Numai Erne ştia de trecutul Jessicăi, soarta tragică a familiei şi marea ei avere. El ştia şi că Jessica e traumatizată. Însă toate aceste secrete au fost îngropate odată cu el în aprilie.

Jason Nervander, influencer de pe reţelele de socializare care lipseşte de două zile...

Jessica îşi dă seama abia după o vreme că şoaptele nu vin din închipuirea sa, ci din difuzoarele taxiului.

— Nu vă supăraţi, vreţi să daţi mai tare? îi spune Jessica şoferiţei, care, fără să zică nimic, răsuceşte un pic butonul radioului.

... *comisarul-şef Helena Lappi, de la unitatea Crime Violente a Poliţiei Municipale, care conduce ancheta, a spus că poliţia bănuieşte că este vorba de o crimă. Lappi n-a dezvăluit amănuntele anchetei, însă a declarat că, date fiind împrejurările, este improbabil ca cei doi să fi dispărut de bunăvoie. Se cere ca orice detaliu despre Jason Nervander şi Lisa Yamamoto şi mişcările lor să fie comunicate la linia de urgenţă a Poliţiei Municipale. Vântul puternic de ieri din Golful Finlandei*...

— Mulţumesc, zice Jessica, şi şoferiţa dă radioul mai încet.

— ... şmecherie, mormăie şoferiţa, şi Jessica înţelege după o vreme că ea vorbeşte spre bancheta din spate.

— Poftim? zice Jessica.

— Că e o şmecherie de publicitate. Ca să atragă atenţia, zic eu, continuă şoferiţa, şi Jessica îi întâlneşte în oglinda retrovizoare privirea plictisită şi ciudat de amară.

— Nu ştiu, zice Jessica şi îşi scoate telefonul, sperând să pună capăt discuţiei.

Însă şoferiţa n-are de gând să încheie dezbaterea.

— Agitaţie iresponsabilă. Le dă fetelor şi băieţilor o imagine ireală despre lume. Nu-ţi mai petreci timpul mâncând şi bând sau stând pe plajă cu iubitul, cu degetele picioarelor îngropate în nisip. Nu mai e interesant. Era o vreme când se putea trimite o carte poştală din Yalta...

Jessica nu spune nimic, speră ca şoferiţa să tacă odată, însă o aude cum trage adânc aer în piept, ca şi cum şi-ar încărca plămânii pentru o nouă peroraţie.

— Fata noastră abia trecută de douăzeci de ani a auzit ceva despre o nouă chestie legată de sănătate. Komba sau kombo... Cineva iresponsabil. Cred că tocmai Yoko Ono asta dispărută era cea care o recomanda pe reţelele de socializare.

— Yamamoto. Lisa Yamamoto, zice Jessica oftând.

Acum vede că deasupra aparatului de taxat au fost lipite două fotografii. Fată şi băiat.

— Da. Şi Mitsubishi...

În clipa aceea sună telefonul.

— Salut, zice Jessica încet, în vreme ce şoferiţa continuă să-şi descarce amarul.

— Salut, unde eşti? întreabă Jusuf.

Jessica întoarce capul spre fereastră şi vorbeşte atât de încet, încât să nu poată fi auzită şi de altcineva.

— Tocmai am plecat de la Căluţul-de-mare. Artistul e destul de sigur că fata n-a fost la petrecerea de acasă. De asemenea, cunoaşte numele rămase pe listă, aşa că Fantoma trebuie să fi intrat fără să fie pe ea.

— Ciudat. Pentru că în imagine se vede clar că paznicul îl bifează pe listă...

— Ştiu. Mai era ceva în imaginile de pe camere?

— Lisa şi Fantoma au vorbit un pic în jurul orei opt şi jumătate. Câteva minute într-un colţ al clubului, singuri. Apoi el a plecat.

— A plecat cu totul?

— Da.

— Şi Lisa? Cu cine a plecat?

— Printre ultimii, împreună cu restul echipei de bază. Greu de spus, însă vestea bună este că în zona Narinkkatori şi Kamppi camerele de supraveghere sunt la fel de dese ca în Monaco, nu prea există zone neacoperite. O s-o putem urmări până departe, cel puţin până ce ia un taxi, dacă ia vreunul.

— Spune-i lui Rasmus să ceară de la municipalitate acele imagini.

— OK.

Jessica se uită la ceas în clipa în care taxiul frânează brusc la lumina galbenă. Şoferiţei nu-i mai tace gura, cu toate că Jessica nu i-a auzit vorbele în ultimul minut.

— Jusuf, e deja ora unu. Hai să-i facem o vizită Olgăi. Poţi ajunge la laborator într-un sfert de oră? zice Jessica.

— Îmi trebuie o jumătate de oră ca să ajung.

Jessica pune telefonul pe banchetă şi întrerupe monologul şoferiţei.

— Scuze, trebuie să ajung în Kytösuontie, la Departamentul de Medicină Legală.

Jessica aşteaptă ca şoferiţa să confirme. Apoi aude din telefon vocea lui Jusuf.

— Ce? Mergi cu taxiul?

23.

Sissi Sarvilinna deschide cutia din lemn, scoate un pliculeţ transparent cu miere şi stoarce conţinutul într-o cană cu apă aburindă. Apoi degetele ei lungi se afundă iar în cutie, e deschis alt pliculeţ şi conţinutul i se dizolvă în apă.

Sissi apasă cu vârful sabotului de lemn pedala de deschidere a coşului de gunoi şi aruncă ambalajele de plastic goale.

— Te obişnuieşti cu toate. Îţi creşte toleranţa, zice ea şi amestecă în cană cu linguriţa.

Jessica şi Jusuf se uită unul la altul, nesiguri.

— Mierea, continuă Sissi cu voce nepăsătoare. Un pliculeţ era destul. Acum două. Curând o să am nevoie de trei.

Jessica încuviinţează din cap şi zâmbeşte prudent. Operaţiunea banală la care tocmai au asistat este în deplină concordanţă cu stilul rigid şi pragmatic al medicului legist. Altcineva ar lua mierea direct din borcan, însă aşa ar fi mai greu să măsori cantitatea. Prin umplerea cutiei din lemn cu pacheţele, care probabil că nu se găsesc la un supermarket obişnuit, Sissi Sarvilinna şi-a satisfăcut din nou nevoia de control absolut. Poate le-a furat dintr-un cărucior cu alimente din avion sau de la bufetul pentru micul-dejun al unui hotel.

— Folosiţi miere? întreabă Sissi şi duce la buze cana.

Jessica e pe cale să răspundă, însă femeia vorbeşte din nou:

— Am folosit-o dintotdeauna. Încă din copilărie.

E uluitor cum Sissi poate să soarbă şi chiar să înghită un lichid care cu doar un minut înainte clocotea în ceainic.

— Dar, ce-i drept, întotdeauna am considerat-o de la sine înţeleasă. Vreau să zic, mierea – că mierea e mereu disponibilă. Am citit de curând că o albină produce în întreaga ei viaţă a douăsprezecea parte dintr-o linguriţă de miere. Vă puteţi imagina? continuă ea fără să clipească. Aşadar, pentru o linguriţă de miere e nevoie de truda de o viaţă a douăsprezece albine.

— Sună tare ciudat, zice Jusuf.

— Tare ciudat? repetă Sissi dispreţuitor şi mai ia o înghiţitură. Unul dintre acele pliculeţe conţine douăzeci şi cinci de grame de miere. Beau apă fierbinte de două ori pe zi şi dizolv două pacheţele în fiecare cană, ceea ce înseamnă un consum de o sută de grame de miere pe zi. E corect?

— La o socoteală rapidă, da, zice Jessica şi îşi vârâ mâinile în buzunarele hainei.

Nu-şi aminteşte ca Sissi Sarvilinna să mai fi fost vreodată atât de vorbăreaţă. Nici n-ar fi ghicit că primul subiect al discuţiei lor nelegate de muncă aveau să fie florile şi albinele.

— Consumul meu zilnic necesită vizitarea a două sute de mii de flori, opt mii de kilometri de zbor şi munca de o viaţă a şaptezeci şi cinci de albine.

— Cât timp albinele...

— Bun, trecem la treabă? zice Sissi Sarvilinna brusc, de parcă Jessica şi Jusuf ar fi fost cei care aveau chef să discute despre albine. Doar n-o să stăm la taclale pe buzunarul plătitorilor de taxe.

Pune cana pe masă şi trece printre cei doi spre masa de metal pe care zace cadavrul învelit cu un cearşaf.

Un moment nu vorbeşte nimeni. Jessica ascultă aparatul de aer condiţionat care zumzăie pe tavan, împiedicând mirosul de formol, care dă durere de cap, să devină insuportabil.

— Ce ştim?

— În acest caz o să fiţi dezamăgiţi, zice Sissi şi îşi curăţă cu unghia o carie.

Jessica se încruntă.

— Cauza morţii, continuă Sissi şi îşi pune mănuşile. În acest caz stabilirea ei n-a fost fără probleme, însă analiza diatomeelor arată că femeia nu a murit prin înec.

Sissi Sarvilinna îi aruncă Jessicăi o privire, ca şi cum ar vrea să se asigure că şefa echipei de investigatori ştie la ce se referă ea. Şi Jessica ştie, desigur. Analiza diatomeelor, dezvoltată în Finlanda, este o modalitate surprinzător de fiabilă pentru a stabili dacă o victimă s-a înecat sau a fost aruncată în apă după moarte. Ideea de bază este că, atunci când cineva moare prin înec, apa pe care o aspiră are diatomee, care trec din traiectul respirator în vasele de sânge. Ascunse în vasele de sânge, se răspândesc fulgerător în întregul corp. Când se face analiza se iau probe din creier, plămâni, inimă, ficat şi rinichi. Dacă în aceste organe sunt diatomee, dovedesc moartea prin înec. În plus, dat fiind că există milioane de tipuri de diatomee, analiza permite să se stabilească dacă victima s-a înecat în acel loc.

— Aşadar, plămânii nu s-au umplut cu apă decât după moarte? întreabă Jessica.

Sissi încuviinţează din cap şi continuă, după o scurtă pauză:

— Singurele semne exterioare de vătămare apar la stern şi coaste. Mici fracturi.

— De la manevrele de resuscitare? sugerează Jusuf şi Sissi îi aruncă un zâmbet nerăbdător.

— Impresionant, zice Sissi şi trage cearşaful de pe cadavru.

De ambele părţi ale pieptului tăiat şi cusut la loc al Olgăi Belousova se văd pete întunecate.

— După cum vedeţi, s-a făcut o încercare energică de resuscitare, nu în această dimineaţă, desigur, ci înainte de a ajunge în apă.

— Cu procedura corectă? zice Jessica.

Sissi Sarvilinna ridică din umeri.

— Astfel de vătămări apar adesea atunci când pieptul este apăsat puternic. Chiar şi când o fac profesionişti bine

antrenaţi. Nu se poate spune dacă aici e mâna unui salvator cu experienţă sau a unui amator. Putem presupune, desigur, că manevrele de resuscitare n-au dat rezultatul dorit, zice Sissi şi rânjeşte. Altfel, femeia n-ar fi apărut în laboratorul meu.

Sissi dă ocol mesei fără grabă, îşi lasă degetele să alunece pe cearşaful care acoperă picioarele Olgăi. Jessica crede de mult că medicii legişti tratează într-un anumit fel cadavrele: nu indiferent sau insensibil, cum ar putea crede multă lume, ci dimpotrivă, ca pe nişte camarazi. Ca şi cum moartea nu ne-ar despărţi. La urma urmei, toţi suntem în esenţă morţi. Singurul lucru care ne deosebeşte este momentul sfârşitului. *Te urmăm curând, Olga.*

— Totuşi, e un lucru care merită să fie notat: femeia a suferit o deshidratare severă, zice Sissi în cele din urmă şi se uită la ceasul care se iveşte de sub mâneca halatului. Nu în sensul că n-a consumat lichide o perioadă îndelungată, ci o deshidratare instalată rapid. A vomitat mult înainte de moarte, lucru confirmat de ceea ce am găsit în gură şi în esofag. Testele de sânge iniţiale arată un nivel înalt al hemoglobinei şi al volumului celulelor roşii, ceea ce indică deshidratare.

— A vomitat mult... Aşadar, cauza morţii e legată de ceva ce a mâncat sau a băut? zice Jessica încet, şi are impresia că vorbele sale fac faţa Olgăi să se strâmbe îngreţoşată.

— Probabil, pentru că n-am găsit niciun semn de înţepătură. Conţinutul stomacului a fost trimis la toxicologie. Ca şi proba de sânge.

— Cât timp...? întreabă Jusuf, şi Sissi ridică privirea spre el.

— O să vină când o să vină, zice ea şi pare că încearcă să prindă privirea cuiva aflat în fundul încăperii. Numele

tău e Jusuf, nu-i aşa? zice brusc, ca şi cum şi-ar fi amintit ceva de demult.

Jusuf încuviinţează din cap, cu mâinile în şolduri.

— Jusuf Pepple.

— Ascultă, Jusuf Pepple, vrei, te rog, să-mi aduci apa cu miere? Vreau să zic, cana.

Jusuf se uită la Sissi, nevenindu-i să creadă, şi arată întrebător cu degetul mare în direcţia din care s-au apropiat de moartă.

— Dacă eşti amabil, zice Sissi. Nu-mi place să umblu pe acolo cu mănuşile astea.

Jusuf se duce să ia cana.

— Şi astea? întreabă Jessica şi arată spre scobitura cotului moartei.

— Arsuri de gradul întâi. Fără nicio îndoială. Cu siguranţă, o procedură dureroasă dacă era conştientă. Am prelevat ţesut ars pentru biopsie, poate ne spune ceva. Poate conţine urme ale materialului folosit pentru a produce arsurile.

Jusuf se întoarce cu cana în mână şi i-o dă lui Sissi, care îi zâmbeşte recunoscător.

— Mulţumesc, Jusuf Pepple. Şi uită-te aici, zice ea şi atinge cu vârfurile degetelor înmănuşate pielea neregulată din jurul arsurilor. S-a întâmplat cu pielea ceva ce nu este explicat doar de arsuri. O reacţie inflamatorie, presupun.

— Ce ar fi putut s-o provoace?

— De exemplu, o substanţă care a ajuns în răni.

— Introdusă în ele? zice Jessica.

Sissi ia o înghiţitură, roteşte prin gură apa dulce şi ridică din umeri.

— Răbdare, Niemi. O să aflăm mai multe de la toxicologie.

— Mai e ceva? zice Jessica.

— Pe degete apar pete întunecate. O cantitate mică de substanţă neagră – probabil aceeaşi – a fost recoltată de sub unghii şi trimisă la laborator. Poate ne va spune ceva. Sau poate nu, zice Sissi ridicând cu delicateţe degetele albe ale femeii moarte.

— Şi momentul decesului?

— Aş zice că e moartă de trei sau patru zile.

Jessica socoteşte în gând. Femeia a murit în noaptea de sâmbătă spre duminică. Jason Nervander părea să fie prin apropiere în momentul morţii.

— Ai vreo idee când putem aştepta rezultatele? întreabă Jusuf.

Faţa lui Sissi Sarvilinna e luminată de un zâmbet neaşteptat, imposibil de descifrat.

— Vineri intru într-un concediu de două săptămâni, zice ea, îşi goleşte cana şi continuă: Bali. Se zice că e superb. Oricum, aş vrea să am rezultatele înainte să plec, aşa că o să-i bag în viteză. Nu ştiu de ce, sunt foarte interesată de acest caz. Nu în ultimul rând de hainele femeii şi de urmele de arsură. Uf, ce mister adânc!

— Grozav, zice Jessica şi se uită la ceas.

Îi este greu să şi-o imagineze pe Sissi Sarvilinna cea cenuşie precum betonul într-un loc însorit. Ea e genul care ar aduce nori de ploaie peste Sahara.

Sissi Sarvilinna îşi scoate mănuşile şi se duce la chiuveta cromată. Aruncă mănuşile la gunoi, se uită în jur şi clatină din cap. Îşi potriveşte boneta de protecţie verde pe părul strâns în coc.

Sissi Sarvilinna e înaltă şi suplă, frumoasă într-un fel clasic, chiar dacă un pic intimidant, însă chipul alb cu trăsături bine desenate nu emană niciun strop de energie sexuală.

— Nici nu-mi mai amintesc când mi-am luat două săptămâni de concediu, zice Sissi şi îşi freacă mâinile între

ele. Ce miroşi în această încăpere, moartea... Simţul mirosului mi-a amorţit de multă, multă vreme. Însă după două săptămâni departe de acest loc mă tem că o să mă îmbolnăvesc de boala profesională a medicilor legişti, *desire cadaveris.*

— Ce este?

Sissi îşi arată din nou dinţii, care sunt bine înfipţi în gingiile cu tentă liliachie.

— Dorul de moarte.

24.

Rasmus Susikoski îşi scoate ochelarii şi se uită la reflecţia sa înceţoşată din oglinda toaletei bărbaţilor, îşi freacă aripile nasului cu vârfurile degetelor mari şi simte muchia ascuţită a osului, deformat de o încăierare disproporţionată care a avut loc la şcoala elementară, în urmă cu mulţi ani. Încăierare, îmbrânceală, burduşeală: atacuri care sună nevinovat şi pe care legea le tratează diferit de agresiuni datorită tinereţii făptaşilor. Rasmus îşi aminteşte că a privit de atâtea ori un pumn venind, încât nu e sigur că ar fi putut spune nici măcar în anii de şcoală cine l-a pocnit, când şi de ce. Însă un lucru e sigur: Rasmus era, în general, cauza izbucnirilor violente ale colegilor de clasă. Izbucniri care veneau inevitabil după ceva ce spusese el, sau nu spusese. Îşi oferea părerea când nu i-o cerea nimeni şi îngheţa când i se cerea să clarifice vreun comentariu. *Ce-ai zis, poponarule*? *Spune-mi un motiv pentru care să nu-ţi pocnesc dracului mutra aia chiar acum.*

Rasmus îşi împinge la loc ochelarii şi oftează. Nu nasul strâmb e ceea ce îl urâţeşte. Sau, mai exact: nu *doar* nasul strâmb e ceea ce îl urâţeşte. Nu încape nicio îndoială că e

urât şi respingător, din ce alt motiv ar locui la etaj în casa părinţilor din Puu-Käpylä, într-o cameră în care mama lui dă cu aspiratorul şi schimbă cearşafurile în fiecare marţi?

Din când în când, Rasmus simte că pentru a se muta în propria casă n-ar avea nevoie decât de un imbold, un mic brânci în spinare: o încurajare cât de mică din partea tatălui şi mamei. Însă părinţii lui Rasmus nu par să creadă în puterile lui, ca şi cum ar şti că aripile băiatului au fost vătămate şi că în momentul în care ar cuteza să iasă din cuib s-ar prăbuşi drept pe stânci şi şi-ar frânge gâtul. *E o lume aspră, Rasse. Foarte aspră. Ce-i rău dacă locuieşti aici*?

Câteodată, mai ales noaptea, Rasmus se trezeşte în faţa realităţii: îi vine să plângă şi să urle cu faţa în pernă, să-şi ia sabia de lumină şi să doboare pe podea toate tâmpeniile de plastic de pe rafturi. Şi după ce curăţă mizeria, aspiră podeaua şi o spală bine, îşi face bagajele şi se mută cât mai departe posibil. Cel puţin în celălalt capăt al Helsinkiului.

Însă nu acesta este Rasmus Susikoski. Întotdeauna a făcut ce i-au spus tata şi mama, a scrâşnit din dinţi şi şi-a înăbuşit furia. I s-a spus că puţine lucruri în viaţă merg aşa cum vrei tu şi că, de obicei, bosumflarea e inutilă. *Lasă-i să te lovească, Rasse. Lasă-i să râdă. În adâncul lor sunt invidioşi şi e destul să ştii asta.*

Invidioşi pe ce?

Uşa WC-ului se deschide şi Rasmus trage o sperietură zdravănă. Intră un bărbat înalt şi slab, care arată tare ciudat. Degete subţiri atârnă din palme cât farfuriile, care ar putea cuprinde o minge de baschet.

Rasmus îl salută cu o înclinare a capului pe Jami Harjula, care se îndreaptă spre o cabină, dar se întoarce brusc.

— Auzi, Susikoski, zice el şi se apropie de Rasmus cu mâinile în şolduri. Ce părere ai despre cazul cu *manga*?

Rasmus îşi înalţă bărbia şi apoi o coboară, căci privirea intensă a bărbatului înalt devine prea apăsătoare.

— De fapt, nu-mi place..., începe Rasmus, însă Jami Harjula îl întrerupe, râzând cu blândeţe.

— Vreau să zic, dacă crezi că aceste cazuri sunt legate între ele.

Rasmus ia câteva prosoape de hârtie din suport şi îşi şterge meticulos degetele. Ţevile din perete huruie când e trasă apa în toaleta femeilor.

— Cred, zice Rasmus şi înghite în sec. Mi se pare evident.

Jami Harjula se uită câteva clipe la Rasmus şi încuviinţează. Nu în mod critic sau sceptic, ci mai degrabă intrigat. Harjula este unul dintre puţinii anchetatori din unitate care nu se folosesc de prezenţa lor fizică pentru a umple tot spaţiul pe coridoarele sediului. Egoul lui Harjula, dacă are aşa ceva, se manifestă probabil acasă şi în timpul liber. Cu toate astea, bărbatul cel înalt îl face pe Rasmus să se simtă ca un gândăcel.

— Această presupunere se sprijină şi pe altceva decât ceea ce purta Olga Belousova când a fost găsită? întreabă Harjula.

— O să afli la şedinţă, zice Rasmus şi aruncă la gunoi prosoapele boţite. Peste un sfert de oră.

Rasmus pune mâna pe clanţă, însă Jami Harjula păşeşte într-o parte şi îi taie calea.

— OK, bine. N-am vrut să zic că nu cred. De unde să ştiu..., zice Harjula, apoi observă că gestul său nu e necesar şi se trage deoparte. Însă voiam, de fapt, să te întreb cu totul altceva. Despre o persoană pe care o cunoşti mult mai bine decât mine.

— Cine?

— Niemi.

Rasmus simte cum pulsul i-o ia la trap.

— Jessica?

— Exact. Jessica. N-am mai lucrat niciodată cu ea...

— Sub ea, zice Rasmus încet şi imediat îi pare rău.

Se vede în curtea şcolii, în faţa spaţiilor modulare pentru clase, scoţând pe gură tâmpenii la un pas de urechile unor colegi mai înalţi cu un cap decât el.

Însă Jami Harjula nu-l pocneşte, desigur, ci mormăie binevoitor.

— Exact, sub ea. De această dată, zice el scărpinându-şi bărbia. Şi se pare că tu ai lucrat *sub ea* la mai multe cazuri.

— Da...

— Mă gândeam doar că...

Rasmus îi aruncă o privire întrebătoare. *Indiferent ce pui tu la cale ca să scapi de Jessica, eu n-o să te ajut.*

Harjula îşi strânge buzele, apoi se uită la uşile cabinelor ca să se asigure că în toaletă sunt doar ei doi. Deschide gura să mai întrebe ceva, dar nu se poate hotărî. În cele din urmă, râde şi clatină din cap.

— Las-o baltă, Susikoski. Scuze. Trăncăneam. Ne vedem la şedinţă.

25.

Jessica urcă sărind câte două trepte, cum făcea în copilărie, şi când se apropie de palierul etajului trei, simte în coapse acidul lactic. La 34 de ani nu eşti bătrân, dar nici tânăr. N-ar fi rău să facă o pauză de la alergare, care în ultima vreme a devenit nebunească. Mai ales când există riscul ca pe aleile din Parcul Central să dea peste zărghiţi obsedaţi de Ajunul Crăciunului, care vor s-o sugrume printre înghiţituri de lichior de lemn-dulce.

Jessica dă năvală pe ultimele trepte şi deschide cu cartela uşa unităţii Crime Violente.

Trece pe lângă mese de lucru la care stau poliţişti, cu insigna atârnată la gât. Telefonul cuiva sună la nesfârşit. Zeci de degete zboară peste tastaturi. De obicei e un grup în spatele cuiva ca să discute ceva legat de muncă sau, poate, să se amuze de un clip cu pisici. Însă astăzi nu e niciun grup strâns în pauză în biroul comun, ci fiecare e la computerul său şi ridică bărbia în semn de salut când trece ea. Jessica a devenit abia de curând conştientă că aproape toată lumea o observă şi o salută. Ştie dintotdeauna că nu trece neobservată, cu toate că se străduieşte din răsputeri să se topească în masa cenuşie. Însă interesul neobişnuit pe care i-l arată colegii de sex masculin nu se datorează vreunei trăsături izbitoare din înfăţişarea ei: felul în care se poartă ea este involuntar impresionant. *Drăguţă într-un fel insolent.* Ceea ce nu-şi dau seama prostănacii este că ea ştie exact ce vorbesc între ei în vestiar când se închide uşa.

Cu toate că vremurile şi obiceiurile se schimbă, se pare că bărbaţii rămân bărbaţi, cel puţin în sediul poliţiei. Ce-i drept, nici acolo nu mai există hărţuire sexuală directă. Aşadar, de ce să regreţi asta? Şi apoi, poate că Jessica a profitat de situaţie de vreo două ori de-a lungul anilor. Băieţii mari trebuie să accepte joaca, dacă au de gând s-o facă, fie că sunt sau nu ocupaţi.

Jessica o salută cu un semn discret din cap pe Marjut, de la anchetarea incendiilor criminale, aflată lângă automatul de cafea. Marjut îşi suge arătătorul.

A alergat toată săptămâna pe teren şi a reuşit să se ardă la deget cu cafeaua.

Jessica zâmbeşte şi îşi continuă drumul spre sala de şedinţe. Cine ştie de ce, femeile n-au sentimente negative faţă de ea, aşa cum s-ar putea întâmpla în alte locuri de

muncă. Mă rog, devine evident că Hellu n-o poate suferi, cât despre Nina, ei bine, Nina are un motiv excelent s-o deteste pe Jessica.

Când vorbeşti de lup.

— E şi zece, zice Hellu şi bate cu degetul în ceas.

Nina, care stătea lângă ea, se strecoară în sala de şedinţe fără să scoată un cuvânt.

— Am venit direct de la..., începe Jessica.

— Unde-i Jusuf?

— A dus maşina în garaj. Vine imediat.

— Începem fără Jusuf, zice Hellu şi îi face semn Jessicăi să intre.

Sala de şedinţe e deprimantă ca întotdeauna, însă dacă intri cu ochii închişi, ai impresia că ai păşit într-o patiserie de târguşor. Întotdeauna la pornirea unei investigaţii sunt servite prăjituri şi cafea, şi ziua de azi nu face excepţie. Totuşi, nu sună vreun clopoţel la sosirea ei, nici n-o salută călduros nimeni. Helena Lappi nu-i o mătuşică stând în spatele vitrinei, în mână cu o pungă de hârtie care miroase a cardamom.

— Salut, zice Jessica, fără să se adreseze cuiva anume.

În încăpere sunt deja Rasmus, Nina şi Harjula. Hellu se aşază între ultimii doi şi întinde mâna spre un melc cu cardamom.

Grozavă echipă. Grota leilor.

— Salut, răspunde Rasmus în stilul lui, care o duce cu gândul pe Jessica la o cârtiţă care s-a târât sub pământ ca să scape de o explozie nucleară.

Însă în acest moment prezenţa lui Rasmus este mai preţioasă decât aurul. Dintre cei patru aşezaţi la masă e singurul care o place pe Jessica. Sau se străduieşte, în mijlocul turbulenţei.

În ce-l priveşte pe Jami Harjula, este, desigur, un poliţist şi un om bun: un bărbat cu familie, însă cu care, cine ştie

de ce, pur şi simplu n-are nicio afinitate. Uneori, Jessica are impresia că Harjula o citeşte ca pe o carte deschisă, bănuieşte pe drept cuvânt că ceva nu-i în ordine la ea. Chiar şi Erne i-a spus mai demult: *Trebuie să ai grijă cu Harjula, Jessica. E ca un câine inteligent şi bine antrenat. Nu-i om rău, însă e fidel unui singur stăpân, şi anume sistemul.*

La rândul ei, Nina Ruska este persoana minunată, caldă, a cărei încredere Jessica a spulberat-o în primăvară, când s-a culcat în două rânduri cu colegul lor şi iubitul Ninei, Mikael.

Faptul că Mikael s-a dovedit a fi un criminal cu sânge rece, un măr stricat în cadrul poliţiei, nu schimbă faptul că Nina l-a iubit.

Jessica nu izbuteşte să priceapă cum a putut să uite chipul blând, zâmbitor, al Ninei, sticlele cu limoncello făcut în casă pe care Nina le-a dăruit tuturor de Crăciun, în urmă cu un an, şi felicitările migălite de ea, peisaje idilice executate cu un amestec de artă meticuloasă şi naivitate de copil. Jessica le-a păstrat pe amândouă, însă nu îndrăzneşte să se uite la niciuna. I-ar plăcea să guste licoarea de lămâie care aşteaptă în frigider, dar ştie că n-o merită.

Totuşi, niciodată n-a fost apropiată de Nina şi nimeni n-ar fi trebuit să afle, totul ar fi trebuit să fie ca înainte. Pentru Jessica n-a fost decât un act sexual fără importanţă, pofta de moment care trece cu tăvălugul peste orice gând raţional, după care vin adesea regretele, mai ales când sentimentele altora ajung să fie afectate. La naiba, toată chestia a fost aiurea şi n-ar fi trebuit s-o facă, nu încape îndoială. Însă acum e prea târziu ca să mai dreagă ceva.

Jessica îşi încrucişează braţele la piept, ascultă foşnetul pungii de hârtie şi priveşte cum prăjiturile dispar în înghiţituri hulpave.

Şi apoi, desigur, e Helena Lappi: mama vitregă cea rea dintr-un film de Disney sau, să zicem, Annie Wilkes şi Cersei Lannister[12] în acelaşi ambalaj. O femeie care este atât de protectoare şi posesivă faţă de statutul său, de parcă ar fi într-o nouă relaţie şi nu şi-a dat seama decât prea târziu că în familia combinată este o fiică vitregă. Şi aici este adevărata problemă: spectrul lui Erne este pretutindeni, respectul şi dorul după acest bărbat sunt atât de palpabile în întregul sediu, încât locul rămas gol e enorm, legenda estoniană e peste tot. Fotografia înrămată la panoul de onoare al unităţii, lângă distribuitorul de apă, observaţiile pătrunzătoare ale lui Erne care n-au fost uitate, glumele şi amintirile care dăinuiesc în gândurile subordonaţilor. Uneori se mai varsă lacrimi. Toate sunt amintiri despre Erne, un exemplu de şef care, prin forţa carismei şi omeniei sale, se ridică deasupra celorlalţi şi ajunge aproape la statutul de sfânt la locul de muncă.

Unii vor să-şi amintească, Hellu vrea ca ei să uite, însă un lucru i-l aminteşte permanent lui Hellu pe Erne: Jessica Niemi. Câtă vreme fata trăieşte în casă, mama vitregă cea rea nu va avea niciodată ceea ce îşi doreşte: atenţia şi respectul depline ale unităţii. De aceea Jessica ştie că, dacă putea să forţeze linia pe care i-o trasase cu generozitate Erne, Hellu i-o va tăia scurt de îndată ce va avea un motiv valabil. Nu încape nicio îndoială.

— Scuze pentru întârziere, zice Jusuf în spatele ei şi închide uşa.

Jessica simte cum se împrăştie neliniştea.

---

[12] Personajul negativ din romanul *Misery* al lui Stephen King; respectiv, personaj din *Urzeala tronurilor.*

Din fericire, există Jusuf. Ultimul aliat adevărat din unitate şi cel mai bun prieten al Jessicăi.

26.

Hellu se lasă pe spătar şi priveşte încăperea de parcă ar fi seiful unei bănci pe care plănuieşte de mult să-l jefuiască. În general, Jessica simte că îşi citeşte şefa destul de bine, în afară de momentele în care ea stă şi se uită drept în faţă, fără nicio expresie. Azi au fost mai multe astfel de momente.

— Bun. Toţi sunt aici, zice Hellu şi apasă pe cadranul *smartwatch*-ului.

Poate că îşi măsoară ritmul cardiac în timpul şedinţei?

Hellu îşi scutură fărâmele de zahăr de pe degete pe o farfurioară de hârtie şi se apleacă în faţă. Fălcile îi mestecă alene o prăjitură, apoi se opresc brusc.

— Uitaţi-vă în jur, asta e echipa de bază a investigaţiei. Vom aduce ajutoare dacă este nevoie, zice ea.

Jami Harjula este singurul care chiar se uită la ceilalţi, pentru că aşa le-a spus Hellu. *OK, mai punem ceva în caracterizare, chiar după „inteligent”: lingău neruşinat.*

— Jessica va conduce investigaţia, continuă Hellu şi îi aruncă o privire tăioasă.

Jessica încuviinţează din cap. Cu câteva minute mai devreme, în maşina lui Jusuf, i-a trecut prin minte că Hellu va alege să-i dea lui Jami Harjula răspunderea investigaţiei. La urma urmei, el a fost desemnat să ancheteze cazul femeii din Aurinkolahti, singurul cadavru găsit în toată povestea asta. Însă acum, când se gândeşte mai bine, e evident: Hellu a ales-o pe ea ca paratrăsnet. Conducând ancheta, Jessica are un risc mai mare s-o dea în bară. Să facă o greşeală, să pară proastă, chiar dacă

este rezolvat cazul. Şi Hellu vrea să fie rezolvat, fireşte, este doar al doilea caz de omucidere de când e ea comisar-şef. Dar, cine ştie, poate că planul este ca Jessica să fie sacrificată. Aşa încât cazul să nu fie rezolvat datorită Jessicăi, ci în ciuda Jessicăi.

— Aşa cum ştiţi deja cu toţii, avem de-a face cu o investigaţie neobişnuită, prin faptul că uneşte trei cazuri separate, dintre care doar despre unul ştim sigur că implică o moarte. Şi nici acea moarte nu implică în mod obligatoriu o omucidere. Două dintre cele trei se presupune că sunt legate între ele, dispariţia Lisei Yamamoto şi a lui Jason Nervander, însă deocamdată legătura cu Olga Belousova, găsită la Aurinkolahti, este circumstanţială, bazată doar pe îmbrăcămintea pe care o purta moarta când a fost găsită. Cu toate acestea, am hotărât să combin cele două anchete, pentru că nu cred din principiu în coincidenţe, zice Hellu şi îşi deschide laptopul.

Proiectorul începe să zumzăie şi peste o clipă pe peretele alb apare un pătrat de lumină.

— Informaţiile de la releu arată că Jason Nervander era în Aurinkolahti în perioada estimată a morţii Olgăi Belousova. În plus, tehnicienii criminalişti au găsit acasă la Lisa Yamamoto un tablou *manga* în care îmbrăcămintea personajului se potriveşte perfect cu hainele pe care le purta ucraineana, zice Hellu şi dă clic pe o imagine cu cele două fotografii alăturate: desenul *manga* al Lisei şi Olga Belousova, care zace pe spate pe nisipul îngheţat. Hainele din imagini sunt identice, inclusiv rucsacul.

— Dumnezeule! exclamă Rasmus.

— În acest moment este neclar dacă Lisa Yamamoto a desenat-o pe Olga Belousova sau hainele acesteia au inspirat desenul Lisei. Care a fost întâi, oul sau găina? zice Hellu.

— Însă fata din desen nu-i Olga Belousova, zice Jusuf.

Toţi se uită de la o imagine la alta, ca şi cum şi-ar aminti lor înşile că femeile sunt complet diferite.

— Nu e. Însă mă îndoiesc că asta schimbă ceva, zice Hellu şi împinge spre Harjula coşul cu prăjituri de pe masă.

Ia un biscuit, papagalule, şi zi ceva care să-ţi facă şefa să arate bine.

Jessica simte o privire care îi sfredeleşte fruntea şi se uită la Nina, care se răsuceşte iute spre imaginile proiectate pe perete. Încăperea e ca un butoi cu praf de puşcă gata să explodeze la aprinderea unui chibrit.

— Bine, Jessica. E rândul tău, spune Hellu şi iar îşi face de lucru cu ceasul multifuncţional.

Jessica îşi îndreaptă spatele şi încrucişează mâinile pe masă.

— Mai întâi vreau să-l întreb pe Rasse dacă imaginile camerelor de supraveghere arată unde s-a dus Lisa după ce a plecat de la Fenix, zice ea.

— A plecat pe jos spre staţia de metrou Kamppi. Camerele o arată stând o vreme la coadă la taxiuri, dar s-a plictisit curând să aştepte. Apoi a pornit în jos pe Runeberginkatu spre Töölö.

— Spre casă? Lisa apare pe alte camere de pe drum?

— Asta e mai greu, camerele de supraveghere din Etu-Töölö sunt rare, zice Rasmus.

— Caută în continuare, OK? zice Jessica şi apoi se adresează tuturor celor din jurul mesei. În privinţa suspecţilor: în acest moment avem dovezi clare că acest bărbat de origine asiatică – Jessica împinge spre mijlocul mesei o foaie imprimată –, în jur de 45 de ani, de înălţime şi corpolenţă medii, care foloseşte aftershave cu miros puternic, este implicat în dispariţia Lisei Yamamoto, dacă nu mai mult.

— Aftershave cu miros puternic? De unde vine această informaţie? întreabă Hellu amuzată.

— De la Essi, colocatara Lisei. A spus că atunci când bărbatul a vizitat-o pe Lisa, mirosul a rămas în încăpere după plecarea lui.

— Aşa că acum nu ne mai trebuie decât un golden retriever antrenat, zice Harjula şi chicoteşte.

— Nu avem un miros de referinţă pe care să i-l dăm câinelui, spune Jessica sec.

— A fost doar o glumă, mormăie Harjula cu ton de scuză, însă Jessica nu se uită la el.

— Acest bărbat, căruia deocamdată îi spunem Fantoma, i-a comandat Lisei un tablou cu farul, pe care probabil că Lisa i l-a predat înainte să dispară. Pe baza unei schiţe găsite în camera Lisei, imaginea este aproape identică cu fotografia postată pe Instagram în această dimineaţă. Singura deosebire este că în tabloul Lisei e şi o fată. În fotografie nu este decât farul.

— Cine e fata? întreabă Hellu.

— Nu ştim.

Un moment, singurele sunete din încăpere sunt sorbiturile din cafea şi mestecatul prăjiturilor.

— În ceea ce o priveşte pe Olga Belousova: eu şi Jusuf tocmai ne-am întors de la Sissi Sarvilinna, continuă Jessica şi scoate din buzunar o foaie imprimată împăturită. În acest moment e clar că Olga Belousova n-a murit înecată. Sissi a spus că a murit la o oră târzie în noaptea de sâmbătă.

— Cauza morţii?

— Nedeterminată la examinarea preliminară. Au fost găsite câteva vătămări interne, însă nu destul de grave ca să provoace moartea. Două coaste şi sternul fracturate.

— A fost bătută? întreabă Hellu.

— Sissi Sarvilinna nu crede asta. Trauma pare mai potrivită cu vătămările clasice produse de resuscitare. Se pare că s-a făcut o încercare de a salva viaţa Olgăi prin apăsarea puternică a pieptului şi probabil procedura a provocat fracturile.

— Cineva care nu se pricepea, zice Harjula, însă Jessica clatină din cap.

— Vătămările provocate de resuscitare sunt ceva foarte obişnuit. Astfel de vătămări apar la două din trei cadavre la care s-a încercat resuscitarea. Nu doar atunci când primul ajutor l-au dat amatorii, ci şi când a intervenit personal medical care nu lucrează la urgenţe, zice ea şi continuă: Presupun că la urgenţe sunt mai puţine vătămări pentru că personalul are mai multă experienţă.

— Deci, inima ei s-a oprit şi femeia a murit? zice Harjula.

— Nu murim cu toţii când inima ni se opreşte? zâmbeşte Jusuf.

— La naiba! zice Harjula, dar fără să-şi piardă atitudinea calmă, de Buddha bovin. Vreau să zic, e sigur că victima n-a suferit o violenţă vizibilă şi a încetat brusc să respire.

— Asta indică încercarea de resuscitare, da, zice Jessica şi îşi muşcă buza. Dar Sissi Sarvilinna încă n-a putut să ne spună *de ce* s-a oprit inima ei.

— Supradoză? Şi apoi cineva s-a speriat şi a aruncat cadavrul în mare, anunţă Harjula sigur pe sine şi muşcă din prăjitură.

— Teoretic e posibil, însă în acest caz drogul a fost ingerat. Olga nu s-a injectat, venele îi sunt intacte. În mucoasele nazale sau bucale n-au fost depistate urme de cocaină sau alte substanţe care pot fi aspirate. Dacă există în stomacul ei toxine, vor ieşi la iveală la analiza toxicologică.

— Când? întreabă Hellu.

— *As ASAP as possible,* zice Jessica şi Jusuf râde încetişor.

Nimeni altcineva nu râde. Expresia este din repertoriul pe care şi l-a creat Jusuf ca să mai destindă atmosfera când sunt pe teren. *Very important VIP person. RIP in peace*.[13] Şi aşa mai departe.

Hellu dă clic pe următorul diapozitiv. O imagine de aproape a punctelor negre din scobitura cotului Olgăi Belousova.

— Iată ceva interesant, zice Jessica.

— Ce e asta? întreabă Hellu.

— La prima vedere pare tatuaj, răspunde Jessica. Dar semnele au fost create prin arderea pielii, nu prin injectarea de cerneală.

Jami Harjula pare ciudat de încântat. Probabil e mândru că a fost primul care a observat semnele de arsură.

— Vreun simbol? Marca vreunei bande? sugerează Hellu.

— Nu-i imposibil. În orice caz, semnele au fost făcute cu atenţie, cercurile mici alcătuiesc un cerc perfect. În sensul acesta, e ca un tatuaj desenat şi executat cu grijă. Modelul nu are nimic întâmplător. De exemplu, arderea, pielii cu o ţigară n-ar lăsa urme atât de curate, aşa încât Sissi Sarvilinna bănuieşte că au fost făcute cu un obiect dur, poate metal încins.

— Medicul legist a spus ceva despre momentul în care au fost făcute arsurile? întreabă Harjula şi Jessica încuviinţează din cap.

— Sunt foarte recente. Probabil din ziua morţii.

---

[13] Jocuri de cuvinte bazate pe redundanţă. As ASAP (*as soon as possible*) *as possible*: Cât mai curând posibil cu putinţă. *Very important VIP* (*very important person*): Foarte importantă persoană foarte importantă. *RIP* (*requiescant in pace*) *in peace*: Odihnească-se în pace în pace (în limba engleză în original).

— Aşadar, trebuie să fie legate cumva de motivul morţii, zice Hellu.

— Probabil.

— Harjula, zice Hellu şi se întoarce spre bărbatul de alături, toate astea îţi sprijină teoria.

Jami Harjula pare mândru.

— Teoria? N-ai vrea să ne-o împărtăşeşti şi nouă? zice Jessica şi îşi ciuguleşte o pieliţă ruptă de pe degetul mare.

Harjula arborează un zâmbet blând, dar un pic îngâmfat, şi ridică din umeri.

— Păi, e doar o bănuială... Mi-a dat prin cap în clipa în care am văzut cadavrul pe plajă. Şi dacă Olga Belousova este victima traficului de persoane şi a fost adusă ilegal în ţară? Poate că a fost drogată şi marcată.

— Asta ar explica supradoza, intervine Hellu.

— Deocamdată nu există niciun indiciu că ar fi fost drogată, de fapt, chiar dimpotrivă, le aminteşte Jessica încet şi se alege cu o privire ucigaşă din partea şefei sale.

— Şi dacă a fost dusă cu un vas într-unul dintre porturile de iahturi din apropiere de Vuosaari sau din estul Helsinkiului... Dacă vasul era un pic mai mare, ar fi putut să vină tocmai din Estonia. Marea a fost agitată în noaptea de sâmbătă, dar nu era imposibil. Am verificat, zice Harjula şi soarbe din cafea.

— Continuă, Harjula, zice Hellu încurajator.

— Semnele de arsură sunt proaspete, aşa că probabil a fost marcată sau torturată pe vas şi apoi ceva n-a mers cum trebuie şi au aruncat cadavrul în mare.

— Semnele sunt ordonate, subliniază Jessica. Nu cred că e posibil să-i faci asta unei persoane care e conştientă şi se zbate. Nici măcar dacă ar ţine-o patru bărbaţi voinici.

Peste încăpere se lasă tăcerea.

— Asta nu sugerează decât că femeia era inconştientă în acel moment. Cum ziceam, a fost drogată...

— Şi apoi a murit din senin? zice Jessica pe un ton care să-l provoace pe Harjula.

— Şi dacă un ticălos care trăieşte într-o casă mare de pe plajă a comandat o femeie care nu doar să fie îmbrăcată sexy, ci să fie şi inconştientă? zice Jusuf.

Nina ridică privirea de la masă şi pare concentrată.

— Sindromul prinţesei adormite, zice, şi toţi ochii se răsucesc spre ea.

Sunt primele cuvinte pe care le rosteşte de când a început şedinţa.

— E o chestie reală. Somnofilie.

— Când vrei să i-o tragi cuiva care e deja inconştient? zice Jusuf şi se uită pe furiş la Hellu ca să vadă cum reacţionează la limbajul grosolan.

Erne l-ar fi mustrat cu o clătinare a capului, însă Hellu nu pare deranjată şi e complet prinsă de explicaţia Ninei.

— Ca şi cum ai face sex cu o păpuşă? sugerează Hellu.

Nu se ştie de ce, dar în gura ei vorbele sună foarte obscen, ca şi cum bunica sau Tove Jansson[14] ar fi spus un cuvânt urât.

Nina clatină din cap.

— Nu, cei care au treabă cu păpuşile sunt altceva. Somnofililor le place să facă sex cu cineva viu, împotriva voinţei lui, însă, din câte ştiu, atracţia este faptul că partenera nu este conştientă şi nu se poate împotrivi, precizează ea.

— Deci, în esenţă, un violator care vrea să-i fie uşor, zice Jusuf.

— Tehnic vorbind, da, spune Nina, iar Jessica are impresia că Nina se adresează tuturor celor din încăpere în afară de ea. Şi aşa cum puteţi bănui, probabil, somnofilia

[14] Autoare finlandeză celebră, vorbitoare de limbă suedeză, care a scris romane, a pictat, a ilustrat cărţi şi a creat benzi desenate. Este autoarea cărţilor pentru copii despre *Moomin-i,* personaje fictive.

poate să ia forme noi şi să evolueze cu uşurinţă în necrofilie, care presupun că e un termen mai cunoscut tuturor.

Urmează o tăcere, pe care Rasmus o întrerupe pompând cafea din termos.

— Olga a suferit vreo violenţă sexuală? zice Harjula şi se uită la Jessica.

Jessica ridică foaia scoasă la imprimantă.

— Nu. Probabil că aş fi spus deja asta, spune ea rar şi îl face pe Harjula să mârâie.

— Bun, e clar că e o direcţie care trebuie să fie explorată, sugerează Hellu, însă Jessica clatină din cap.

Hellu o fulgeră cu privirea pe Jessica de parcă ar vrea să treacă cu vederea protestul tăcut şi să încheie şedinţa. Apoi îşi încrucişează mâinile pe masă şi pocneşte din limbă de câteva ori.

— Însă Niemi are, evident, altă părere, zice ea.

— Teoria şchioapătă, zice Jessica şi îşi priveşte pe furiş mâna.

Pieliţa ruptă sângerează.

— Ce vrei să zici? întreabă Harjula.

În ciuda frustrării din voce, bărbatul nu ridică tonul.

— Să nu mă înţelegi greşit, cred că cea mai mare parte a scenariului funcţionează. O femeie tânără şi frumoasă adusă ilegal în Finlanda din Europa de Est, îmbrăcată ca o şcolăriţă. E drogată pe vas, ca să-i fie uşor clientului s-o violeze fie acasă la el, unde victima e dusă direct de la debarcader, fie direct pe vas. Dar greşesc dozarea şi femeia nu mai respiră. Traficanţii se blochează, apoi intră în panică, îi acordă primul ajutor pe vas şi, când ea nu-şi revine, o aruncă în mare pe întuneric. Cadavrul pluteşte un pic şi eşuează pe cea mai apropiată plajă, mânat de vântul puternic, încheie Jessica şi răsuflă adânc.

— Are logică, zice Hellu şi se uită la Harjula, care pare mulţumit de sine.

— Însă? întreabă Jusuf fără să ridice privirea.

O cunoaşte pe Jessica mai bine decât toţi ceilalţi care stau la masă.

— Însă, zice Jessica şi continuă: În primul rând, n-avem nicio dovadă că femeia ar fi fost pe un vas. Nu erau vase ancorate în portul din apropiere. În al doilea rând: nu cred că tipii cei răi ar arunca peste bord o femeie pe care puţin mai devreme în acea noapte o marcaseră. Ar fi putut la fel de bine să-i scrie pe frunte numărul lor de telefon, ca să-i poată suna poliţiştii.

— Haide, asta-i cam exagerat, zice Harjula. Marcajul sau simbolul, sau logoul, ce o fi, nu este cunoscut poliţiei şi nu ne-ar duce automat la făptaşi. La urma urmei, încă nu ştim ce înseamnă.

— OK, spune Jessica şi îşi încleştează mâinile pe ceafă. În al treilea rând: explică-mi de ce avea cartea de identitate în rucsac. Victimelor traficului uman nu li se iau actele de identitate, ca să nu poată fugi?

Peste încăpere se lasă din nou tăcerea. Proiectorul de pe tavan, e nou şi zumzetul lui slab nu domină sunetele din încăpere aşa cum făcea huruitul puternic al celui vechi. Jessica se uită la Hellu şi, după expresia pe care o are, mârâitul gros care se aude ar putea la fel de bine să izvorască din urechile ei.

27.

Jessica ţine sub apa rece ca gheaţa mâna cu pieliţa ruptă până când sângerarea se opreşte cu totul. Îşi umple sticla de la robinet, ia un analgezic şi îl face să alunece pe gât cu o înghiţitură de apă. Electricitatea statică din sala

de şedinţe i-a dat o durere care îi zvâcneşte în cap şi pe care speră să i-o alunge Ibuprofenul sub forma pilulei albe.

Jessica se priveşte în oglindă: părul negru tras spre spate într-o coadă şi faţa aproape fără machiaj. Coşul care se iţeşte deasupra pometelui drept şi zgârietura de sub el, fără îndoială, de la încăierarea de dimineaţă, de pe cărarea pentru alergare. Ca să pună capac, durerea pătrunzătoare din încheieturile degetelor care au izbit falca acelui smintit. Chiar ar trebui să se ducă la cabinetul medical.

Uşa din spatele ei se deschide.

— Niemi.

Jessica închide ochii şi tânjeşte după zilele în care putea scăpa de şef ducându-se la toaletă. Când Helena Lappi a preluat acest post, acest privilegiu a trecut în partea bărbaţilor. În afară de cazul în care Hellu, orbită de putere, hotărăşte să declare unisex toaletele de la acest etaj. Atunci nimeni n-ar mai fi în siguranţă.

— Da? zice Jessica şi îşi clăteşte mâinile cu apă caldă.

Hellu stă în spatele ei, cu mâinile în şolduri.

— Ce mama naibii a fost asta?

— Ce?

— De ce a trebuit să fii aşa de al dracului de nepoliticoasă cu Harjula?

Jessica îşi şterge mâinile cu prosopul de hârtie şi se răsuceşte. Hellu e neplăcut de aproape, poate chiar prea aproape, conform normelor finlandeze legate de spaţiul personal şi distanţarea socială.

— Nepoliticoasă? N-am spus decât ce gândesc.

— Deci, ai fost nepoliticoasă, fir-ar să fie! zice Hellu, şi e ceva amuzant în felul în care Hellu zice *al dracului* şi *fir-ar să fie.*

Am fost al dracului de nepoliticoasă, fir-ar să fie?

— Am fost? Nu dinadins.

— Mă aştept ca tu, care conduci investigaţia, să ai o atitudine mai receptivă. De acum încolo o să asculţi părerea tuturor celor din echipă fără să-i dobori pe loc, zice Hellu cu voce calmă, dar apăsată. Cel puţin Harjula încearcă să-şi formeze o imagine generală asupra lucrurilor. Ceea ce nu se poate spune despre vechea ta echipă. Se pare că s-a creat o cultură a slugărniciei. Vorbeşte Mikson. Vorbeşte Niemi. Şi din când în când Rasmus mormăie ceva, iar Jusuf face o glumă prostească.

Pentru a doua oară în mai puţin de douăzeci şi patru de ore Jessica arde de dorinţa să-i arate Hellenei Lappi ce înseamnă cu adevărat *nepoliticos.* Femeia încă n-a văzut *nepoliticos.*

— Am înţeles, se mulţumeşte ea să răspundă şi încuviinţează din cap. Data viitoare o să mă comport mai bine. Mergem înapoi să continuăm?

Jessica aruncă hârtia mototolită în coş şi păşeşte pe lângă Hellu spre uşă.

— Niemi, zice Hellu.

Jessica răsuflă adânc şi se răsuceşte să se uite la şefa sa.

— Aş fi putut să-l aleg pe Harjula să conducă investigaţia.

Şi de ce mama dracului n-ai făcut asta?

— Sunt conştientă de asta, răspunde Jessica.

Stau atât de aproape una de alta, încât Jessica observă pentru prima dată rădăcinile negre ale părului lui Hellu care răzbat prin peroxid ca şi cum ar striga să fie băgate în seamă.

— Nu mă face să-mi regret decizia, zice Hellu, apoi trece pe lângă Jessica şi deschide uşa.

28.

Jessica intră în sala de şedinţe. Hellu e deja aşezată, iar Rasmus, Nina şi Harjula îşi fac de lucru cu telefoanele. Jusuf e la fereastră şi ţine în mână şnurul storurilor. E deja întuneric, luminile de la Tripla Mall şi din blocurile turn care îl înconjură strălucesc puternic pe cerul cenuşiu.

— Vă cer scuze pentru întrerupere, zice Jessica, şi ceilalţi ridică privirile.

Jusuf rămâne la fereastră, cu braţele încrucişate pe piept.

— Cred că lucrurile vor începe să se clarifice când vom primi mai multe informaţii despre cauza morţii Olgăi Belousova. Până atunci, hai să încercăm să găsim o legătură între Olga şi Lisa.

— Ce propui? întreabă Hellu ca şi cum ar fi la un interviu de angajare.

Jessica nu s-a mai simţit niciodată atât de singură la serviciu. Îşi concentrează privirea pe Rasmus, care contemplă tavanul.

— Rasse? zice Jessica şi îşi drege glasul.

— Da?

— Ai cercetat contul de Instagram şi fotografiile postate acolo. Ai ceva să ne spui şi nouă?

Rasmus se foieşte şi îşi ascunde mâinile sub masă.

— Păi, începe el şi face o pauză de efect de câteva secunde. La început am căutat metadatele fotografiei cu farul care a fost postată pe contul Lisei Yamamoto...

— În finlandeză, Rasse, zice Jusuf de la fereastră.

— Vrei să explic ce sunt *metadatele*? zice Rasmus încet, şi probabil şi-ar da ochii peste cap dacă ar îndrăzni.

Jessica n-a mai auzit pe nimeni repezind pe cineva cu aşa ton de scuză.

Jusuf încuviinţează din cap spre Rasmus.

— Zi.

— Metadatele sunt informaţii care descriu un document. Sunt disponibile multe informaţii despre orice document postat pe Instagram sau pe altă platformă digitală, fie el fotografie, video sau text. În cazul fotografiilor sunt de obicei tot felul de informaţii, printre care unele mai puţin relevante pentru o investigaţie: formă, mărime, rezoluţie, specificaţii ale culorilor, copyright. Dar sunt şi informaţii incredibil de folositoare, cum ar fi momentul exact în care a fost făcută fotografia, chiar şi marca şi modelul aparatului cu care a fost făcută.

Rasmus deschide laptopul care e pe masă în faţa sa, tastează concentrat, în tăcere, şi peste o clipă imaginea de pe perete se schimbă.

— Am înţeles că nu mai pot fi salvate pentru meta-analiză fotografiile postate pe reţelele de socializare, zice Hellu, vigilentă. Instagram, Facebook şi Twitter au blocat salvarea imaginilor postate, din motive de confidenţialitate.

Rasmus se uită la comisarul-şef ca şi cum asta ar fi cea mai ridicolă afirmaţie din lume.

— „Blocat” e cuvântul greşit. Dificil, da. Însă tot ce trebuie să faci ca să ocoleşti blocajul este să copiezi linkul imaginii într-un instrument *revelator.*

Rasmus continuă să tasteze: peste o clipă peretele din spate al sălii de şedinţe devine negru şi apar pe el zeci de şiruri de text verde. Privelişte a aminteşte de sistemul de operare MS-DOS pe care computerele Microsoft îl foloseau demult. Acum suntem adânciţi în lumea lui Rasmus.

— Aşadar, poţi să vezi cu ce aparat a fost făcută fotografia farului? zice Jessica şi se aşază.

— Da, din fericire e o fotografie originală, nu captură de ecran, zice Rasmus şi arată cu degetul universul digital

proiectat pe perete. Uite. *Device Manufacturer*[15]: *OnePlus* şi *Device Model*[16]: *OnePlus 5.*

— Dumnezeule mare, de ce nu ne-ai spus mai devreme?

— Pentru că acestea sunt toate informaţiile, zice Rasmus. Zeci de milioane de OnePlus 5 au fost vândute în întreaga lume. Nu ştim decât că fotografia a fost făcută cu unul dintre ele.

— Şi la ce naiba ne foloseşte? întreabă Jusuf.

Rasmus pare dezumflat şi Jusuf observă.

— Nu-i chiar aşa de rău, Rasse. Însă dacă nu putem depista acel aparat anume...

— Aşadar, nu putem găsi codul MAC sau vreo altă informaţie care să ne spună al cui aparat este? zice Jessica.

— Nu. Însă când o să primim informaţia din Japonia despre abonamentul Fantomei vom afla şi modelul telefonului său. Şi dacă este un OnePlus 5, putem să fim relativ siguri că...

— Acelaşi bărbat a făcut fotografia, zice repede Jessica. OK. Şi putem vedea acolo şi când a fost făcută fotografia.

— Da. Când şi unde. Data este 20.11.19, cu alte cuvinte, miercurea trecută. La ora 11:12, ceea ce mi se pare foarte interesant.

— De ce? zice Hellu.

Rasmus măreşte un şir de numerale de pe ecran.

0° 06’ 34” N, 25° 24’ 36” E

— Coordonatele locului în care a fost făcută fotografia. Farul din Söderskär. Aşadar, fotografia este nouă şi a fost făcută anume pentru această schemă. La început am fost sigur că e o imagine dintr-o bancă de fotografii sau o

[15] Fabricantul aparatului (în limba engleză în original).

[16] Modelul aparatului (în limba engleză în original).

captură de ecran. Dar nu. Conform metadatelor, tipul implicat în dispariţia bloggerilor a fotografiat el însuşi farul.

În sala de şedinţe e un moment de tăcere deplină.

— Aşadar, fotografia a fost făcută la 11:12. Şi ştim că după cinci ore Fantoma s-a dus la uşa Lisei şi a comandat un tablou bazat pe această fotografie, zice Jessica.

— A luat cineva legătura cu vreo persoană de la farul din Söderskär? Poate ne spun cine i-a vizitat miercurea trecută? sugerează Jusuf.

— Asta e ciudăţenia, zice Rasmus şi pare îngrijorat. Söderskär se află la circa douăzeci şi opt de kilometri la est de Helsinki. Ar fi nevoie de aproximativ o oră ca să ajungi acolo cu o barcă obişnuită. Probabil tot atât şi din Porvoo. Nu e programat niciun trafic spre insulă atât de târziu în timpul anului.

— Aşadar, fotograful trebuie să fi ajuns pe insulă cu propriul vas?

— Şi marea a fost destul de agitată toată săptămâna, zice Harjula.

— Trebuie să aflăm dacă vreo firmă de închiriat bărci sau un vas de pescuit a dus acolo pe cineva, contra plată, propune Jusuf şi ceilalţi aprobă.

— Poliţia din Itä-Uusimaa poate să cerceteze asta. O să iau legătura cu ei, zice Hellu.

— Staţi.

Jusuf se uită atent la Jessica şi apoi continuă mai prudent:

— Pe imaginile camerelor de supraveghere din clubul de noapte se vede telefonul?

— Tocmai mă gândeam la asta. Când măresc imaginea e destul de înceţoşată, dar ne-ar putea da nişte indicii. Mai e ceva legat de Instagram? întreabă Jessica.

Rasmus o priveşte în ochi. De obicei face tot ce-i stă în răsputeri să evite asta.

— L-am găsit pe Akifumi, zice el.

Jessica îşi împinge scaunul departe de masă.

— Poftim? De ce n-ai spus imediat?

— Adică... Nu l-am găsit pe el, dar ştiu cine este persoana din fotografie.

— Ei bine?

— Ne întrebam de ce faţa arată aşa de ciudat. Cumva disproporţionată şi deosebită de restul fotografiei. Ei bine, pentru că e o mască, zice Rasmus. E masca unui politician social-democrat din Japonia. Am găsit pe Google un articol în care scrie că au fost făcute zeci de mii de măşti ale preşedintelui partidului, Akifumi Sato, pentru un protest al studenţilor.

— La dracu'! înjură Jusuf.

— Păi, nu că ne-am fi aşteptat să aflăm multe din acea fotografie, oricum, zice Jessica.

— Deci, asta înseamnă că ne-am întors la ideea că Fantoma şi Akifumi ar putea fi o singură persoană? sugerează Jusuf.

— Da, zice Jessica.

— Grozav. Hai să mergem mai departe! zice Hellu nerăbdătoare şi se uită la ceas. Ce se întâmplă după aceea, Niemi?

Mintea Jessicăi se blochează un moment, se simte din nou ca şi cum ar fi la un interviu pentru angajare şi s-a pus o întrebare neaşteptată. Tuşeşte în pumn ca să câştige timp şi se uită peste însemnări.

— Trebuie să vorbim din nou cu colocatara Lisei. Să vedem dacă ştie ceva despre Olga sau a auzit de o ucraineană pe care s-o fi întâlnit Lisa. Sau dacă arsurile de pe braţul Olgăi îi spun ceva, zice ea.

Hellu încuviinţează din cap şi îşi notează ceva.

— Jusuf şi cu mine am vorbit deja cu ea, aşa că ar fi firesc să ne întoarcem acolo, zice Jessica şi Jusuf aprobă.

Rasmus, continuă lucrul la Instagram şi fotografii. Să sperăm că Hellu poate să-ţi facă rost de mai mulţi ochi şi mâini dacă asta ar face lucrurile să meargă mai repede.

Rasmus încuviinţează din cap, îşi scoate ochelarii şi freacă lentilele cu o bucată de material negru, care se dovedeşte a fi o fâşie de piele de căprioară ruptă de undeva.

Privirea Jessicăi se plimbă în sensul acelor de ceasornic, trece peste Hellu, care se uită ţintă la ea, şi poposeşte pe Jami Harjula.

— Harjula, te ocupi de moartea Olgăi. O să-i cer lui Sissi Sarvilinna să ia legătura cu tine când o să ştie mai multe.

Jami Harjula se uită cu coada ochiului la comisarul-şef, apoi încuviinţează. Faţa lui a fost tot timpul senină, calmă. Ca o Mona Lisa masculină, în ochii căreia e ceva atotştiutor şi viclean. *Tipul o să ne facă probleme.*

— Nina, zice Jessica.

A ajuns la partea delicată a şedinţei. Ea şi Nina nu şi-au vorbit de când s-au întors amândouă din concediul medical, în aprilie.

— Ştim cel mai puţin despre mişcările lui Jason Nervander. Vezi tu despre ce e vorba. Şi încearcă să afli dacă Jason era violent în general, sau doar cu Lisa.

— OK, zice Nina fără să se uite la Jessica şi îşi strânge buzele într-o linie subţire.

Hellu pare să se bucure de neînţelegerile dintre cele două poliţiste. Şi nu încape îndoială că se bucură.

29.

E două şi un sfert şi ora prânzului se apropie de sfârşit. Totuşi, restaurantul faimos pentru pizza la pachet e ticsit. În ciuda decorului improvizat şi cu mult plastic,

restaurantul are o atmosferă autentică şi plină de viaţă, din bucătărie se aud exclamaţii puternice în limba turcă şi bufetul e alimentat mereu cu carne care sfârâie în grăsimea încinsă. Aroma persistentă de usturoi, coriandru şi roşii dulci umple aerul.

Rasmus şi Jessica se aşază într-un separeu de patru persoane din fundul sălii şi comandă chebap şi salată.

Cu un sfert de oră mai devreme Jessica l-a invitat spontan pe Rasmus la prânz şi el a acceptat cu o surprindere plină de încântare.

— Cum îţi merge, Rasse? zice Jessica după o vreme şi umple amândouă paharele din carafa cu apă.

Rasmus pare stingherit şi se uită la covorul persan de pe perete înainte să deschidă gura.

— Bine.

— Asta-i bine. În ultima vreme lucrurile au fost cam ciudate în unitate, zice Jessica şi mormăie cu simpatie.

— Da. Fără îndoială, mormăie Rasmus şi îşi încrucişează mâinile pe masă.

— Sper că te simţi... Ca şi cum poţi lucra în linişte. Fără să-ţi sufle cineva în ceafă. Şi că ştii că eşti o verigă foarte importantă a echipei.

O vreme, Rasmus se uită la Jessica de parcă ar vorbi în altă limbă. Şi Jessica îşi dă seama brusc că e o prostie să tatoneze gândurile lui Rasmus de parcă ar fi un ţânc. Uneori, faptul că este retras şi introvertit dă impresia că nu e în stare să citească situaţiile şi emoţiile. În realitate, nici vorbă de aşa ceva. Ar fi greu să găseşti în poliţie un observator mai atent decât Rasmus. Şi de aceea este un membru de neînlocuit al echipei.

— Şi *tu* eşti bine, Jessica? zice Rasmus neliniştit şi Jessica zâmbeşte obosită. Pentru că, dacă eşti îngrijorată..., continuă el şi îşi lasă privirea să rătăcească pe perete, ca să nu trebuiască s-o privească pe Jessica în

ochi... că n-o să-ţi fiu credincios... Apoi Rasmus tace şi clatină din cap. Nu trebuie să-ţi faci griji, Jessica.

Jessica lasă ochii în jos şi se simte ruşinată că a căutat consolare la Rasmus în nesiguranţa sa: de la un om care ştie că ocupă o poziţie neutră în echipă. Scopul prânzului a devenit jenant de limpede pentru Rasmus.

— Şi apoi, Jessica, continuă Rasmus. De când îţi pasă atât de mult de ceea ce cred despre tine cei de la etajele de mai sus?

Chelnerul aduce la masă pâine şi tsatsiki.

Jessica se uită la Rasmus şi încuviinţează din cap aproape imperceptibil. Simte că lumea tocmai s-a răsturnat, că cel mai sfios celibatar din zona metropolitană tocmai a îmboldit-o spre lumină, a încurajat-o să-şi ţină fruntea sus.

— Mulţumesc, Rasse, zice ea stânjenită şi îşi îndreaptă spatele.

— Şi apoi, continuă Rasmus, iar Jessica încearcă să-şi amintească alt moment în care el a arătat atâta iniţiativă într-o situaţie din afara serviciului. Jami Harjula. Lumea crede că e un tip cumsecade. Dar eu cred că e un rahat.

Şocată, Jessica rămâne cu gura căscată.

— Rasmus Susikoski! Tocmai l-ai numit pe Harjula *rahat*?

Rasmus duce un deget la buze şi chicoteşte pe furiş în pumn.

— Rahat *cu moţ.*

Jessica îşi alungă zâmbetul de pe faţă şi se uită în jur. La masa de alături stau trei femei în haine de birou şi un bărbat cu cravată. În spatele lor, patru muncitori din construcţii mestecă de zor, cu ochii lipiţi de telefoane, vestele reflectorizante sunt puse pe spătarul unora dintre scaune.

Un camion enorm al salubrităţii huruie dincolo de fereastră, acoperind pe moment muzica din Orientul Mijlociu care se aude din difuzoare.

— Crezi că o să aflăm ceva din profilul lui Akifumi, sau că are ceva de-a face cu cazul?

— Nu ştiu, Jessica. Însă e ceva pe care m-am gândit să-l spun în şedinţă... un gând neterminat, cu care mă lupt.

— Ce anume? întreabă Jessica.

Rasmus rupe o bucată din pâinea moale şi o îndeasă în gură.

— *Masayoshi, zice* el. *Dreptate.* Ceea ce a scris Akifumi pe fotografia Lisei. Am făcut nişte cercetări, să văd dacă se referă la ceva anume... Era, practic, o încercare fără mari speranţe, însă...

— Ai găsit ceva?

— Am găsit un site, *masayoshi.fi,* care e un fel de blog.

— *Punct fi*? Blog finlandez?

— Asta arată domeniul, desigur, şi mai ales faptul că e administrat de Lisa Yamamoto, zice Rasmus şi Jessica simte furnicături de emoţie în vârfurile degetelor.

— Poftim? Lisa are deja un blog legat de contul de Instagram.

— Însă acesta e diferit, zice Rasmus şi continuă mai prudent: Nu era nimic pe site, nicio imagine, niciun text. Doar funcţia de căutare caracteristică unui blog. Aşadar, e un blog pe care n-a postat nimeni. Sau asta, sau...

— Sau ce?

— Conţinutul a fost şters.

— De ce n-ai spus nimic despre asta la şedinţă?

— Pentru că e acolo ceva ce încă n-am priceput, zice Rasmus sfios. Lisa a reuşit cu mare iscusinţă să-şi acopere urmele ca administrator al *masayoshi.fi.* Şi-a ascuns adresele de IP, probabil cu o reţea TOR, ceea ce, în sine,

presupune o iniţiere un pic mai profundă în arcanele ştiinţei informatice.

Jessica se lasă pe spătar, în vreme ce chelnerul aduce la masă mâncarea. Anii lungi de investigator garantează că înţelege ceea ce spune Rasmus. Reţeaua TOR este un soft gratuit care îşi ascunde utilizatorii cu ajutorul unor substraturi de încriptare precum foile de ceapă, de unde îi vine numele: *The Onion Router.* Pe mulţi, reţeaua TOR îi duce cu gândul la delincvenţi, cum ar fi pedofili, traficanţi de arme sau droguri, însă în realitate nu-i niciun delict să descarci sau să foloseşti softul pentru a ascunde o adresă IP. Cu toate acestea, Jessica ştie o mulţime de cazuri în care TOR a oferit anonimitate unor criminali.

— Stai un pic, Rasse, zice Jessica în clipa în care el întinde mâna spre furculiţă. Aşadar, Lisa a fost administratorul site-ului şi s-a străduit mult să ascundă acest lucru. Şi-a şters urmele.

— Aşa e.

— Şi atunci cum naiba ţi-ai dat seama că Lisa e în spatele site-ului?

Rasmus zâmbeşte timid şi pune furculiţa pe masă. Din spatele tejghelei se aude deja de mai mult de un minut o sonerie de telefon enervantă, lătratul unui câine care se tot repetă.

— Uite, ca să-ţi dai seama. Ai auzit de grupul de activişti hackeri *Anonymous*?

— Sigur, răspunde Jessica şi duce cu degetele la gură o bucată de salată.

— În 2011, doi dintre acei hackeri au creat un site anonim în Nuevo Laredo, Mexic, pe care au postat ameninţarea că vor dezvălui informaţii secrete despre cartelul drogurilor local. Puţin după aceea au fost găsiţi morţi, atârnând de o pasarelă. Şi tipii ăştia erau hackeri iscusiţi, care îşi acoperiseră urmele cu grijă. Cartelul n-ar fi

reuşit niciodată să pescuiască informaţia despre identitatea lor dacă ei ar fi...

— Ce anume?

— Dacă ar fi evitat o greşeală esenţială: au vrut să folosească Google Analytics pentru monitorizarea traficului. Pentru asta e nevoie de un ID de Analytics. Acum, un ID de Analytics poate fi folosit la monitorizarea traficului de pe mai multe site-uri. Cartelul a căutat în codul sursă al site-ului pe care a fost postată ameninţarea şi a găsit ID-ul de Analytics, pe care unul dintre hackeri l-a folosit şi la blogul personal. După ce ai ID-ul, poţi face o căutare pe orice motor de căutare inversă şi legi la aceeaşi sursă două site-uri care aparent n-au nimic comun.

— Prin urmare, celor din cartel nu le-a fost greu să dea de chipul şi numele tipului?

— Şi să-i pedepsească pe el şi pe prietenii lui ca să dea un exemplu altora.

— Şi aşa ai găsit-o pe Lisa? Cu ID-ul de Analytics?

Rasmus încuviinţează din cap şi ochii îi strălucesc de mândrie profesională.

— Lisa voia să monitorizeze numărul de vizitatori de pe amândouă site-urile, ceea ce e de înţeles, dacă ne gândim că marfa pe care o vând bloggerii este vizibilitatea. Însă n-ar fi trebuit să folosească acelaşi ID dacă voia să ţină secret celălalt site. Acum site-ul public l-a dat de gol pe cel privat.

Jessica se uită la Rasmus şi muşcă din chebap, care e surprinzător de piperat.

— Crezi că e la fel cu ce s-a întâmplat în Mexic?

— Că cineva care căuta administratorul lui *masayoshi.fi* a găsit-o pe Lisa şi i-a făcut ceva? zice Rasmus şi ridică din umeri. E posibil. E motivul pentru care bănuiesc că a fost şters conţinutul site-ului.

— Înainte să dispară Lisa sau după aceea? întreabă Jessica şi ridică privirea spre abajurul cromat al lămpii de deasupra mesei, ale cărui etichetă şi cod de bare arată că e un castron cumpărat de la IKEA. Un decor simplu şi surprinzător de funcţional.

— Nu ştiu. De aceea am hotărât să nu spun nimic până ce nu înţeleg mai bine ce înseamnă toate astea.

— OK, zice Jessica după ce rumegă o vreme ideea. Mulţumesc, Rasse. Acum mănâncă-ţi chebapul.

30.

Nina Ruska îşi vâră la loc în bluză ecusonul de la gât. Aşteaptă răbdătoare ca administratorul să găsească şperaclul printre cheile de pe inel şi să deschidă uşa apartamentului lui Jason Nervander. Când a sunat la firma de întreţinere, au spus că îl vor trimite pe administrator, şi Nina se aştepta să găsească pe casa scării un bărbat de vârstă medie, dolofan, cu mustaţă, încălţăminte de protecţie cu talpă groasă şi cămaşă de flanelă decolorată. În schimb, uşa e deschisă de o femeie atletică, evident mai tânără decât Nina, cu un snop de chei şi unelte atârnând de cureaua blugilor strâmţi. Degetele delicate, dar hotărâte, ale femeii sunt pătate de ulei.

— Poftim, zice, şi ochii ei negri zâmbesc în vreme ce ţine uşa deschisă ca să intre Nina, apoi o închide în urma ei.

Nina stă singură în holul lui Jason Nervander şi aude administratoarea coborând la parter. O patrulă a fost trimisă deja de dimineaţă, aşa că Nina ştie că n-o aşteaptă nimic dramatic: dobermani turbaţi de foame, pereţii stropiţi cu bucăţele de creier sau cadavre care putrezesc. Probabil că Jason Nervander n-a mai ajuns acasă de sâmbătă. Cu toate acestea, paşii Ninei sunt prudenţi în

vreme ce se plimbă prin apartamentul gol, ca şi cum cineva s-ar putea repezi la ea în orice clipă. Apartamentul cu două camere de la etajul întâi al unei clădiri aflate la colţul lui Castréninkatu cu Kirstinkatu pare, cumva, mohorât şi spectral. Peste ferestre au fost trase draperiile şi lumina galbenă de la spoturi e surprinzător de slabă. Interiorul e extrem de ascetic şi în alte privinţe: pereţii albi sunt goi, ca şi podeaua de lemn pătată. În living sunt o canapea de piele neagră şi un televizor pe suport, alături de o bibliotecă mare în care se află câteva cărţi cartonate. Rezemate de pereţi sunt teancuri de cutii cu încălţăminte şi haine, probabil trimise de firmele partenere.

Nina cercetase toată ziua postările lui Nervander pe reţelele de socializare şi a ajuns la concluzia că e un contrast cum nu se poate mai mare între postările lui îngrijite şi apartamentul cel mohorât. Realitatea reală faţă de realitatea de pe reţelele de socializare.

Nina se duce la bibliotecă şi se uită la titlurile de pe coperţi. Richard Dawkins: *God Delusion* şi *Outgrowing God.* Sam Harris: *Letter to a Christian Nation.* Christopher Hitchens: *God Is Not Great*: *Why Religion Poisons Everything.*

Nina ştie că aceste cărţi sunt critici ale religiei scrise de ateişti de vază. De fapt, a citit una dintre cărţile lui Dawkins – numele finlandez era *Jumalharha* – şi i-a plăcut că autorul a abordat subiectul în mod logic şi pragmatic. În orice caz, având în vedere colecţia mică de cărţi a lui Jason Nervander, pare un pic ciudat că prietenul care i-a raportat dispariţia este un pastor de vârstă medie. Însă, pe de altă parte, Nina are prieteni care nu cred în instituţia poliţiei.

Nina pleacă de lângă cărţi şi trece prin bucătărie în drum spre dormitor. La fel ca restul, dormitorul e mohorât. Jason n-a pus pe pereţi nici măcar un tablou, şi singurele pete de culoare sunt cutiile colorate îngrămădite pe podea

şi cuvertura roşu închis care acoperă patul frumos aranjat. Pe birou sunt şiruri ordonate de produse pentru îngrijirea pielii şi pentru ras, abia scoase din cutii. Nu că apartamentul ar fi neîngrijit, suprafeţele au fost şterse de praf, cutiile sunt aşezate în teancuri ordonate. Numai că e complet lipsit de confort.

În peretele din fund, lângă pat, e o uşă de lemn îngustă care trebuie să fie a unei debarale. Nina traversează încăperea şi pune mâna pe clanţă, însă e încuiată.

Ia mâna de pe clanţă. Imaginaţia porneşte în galop. Patrula n-a cercetat întregul apartament? Îşi ţine respiraţia, îi vin în minte întâmplările îngrozitoare din primăvară, când a fost prizoniera unui cult şi aproape şi-a pierdut viaţa. A supravieţuit, şi-a revenit şi şi-a jurat că nu se va mai pune niciodată în pericol în acest fel. Că nu va mai merge singură într-o misiune care pare să aibă cel mai mic risc. Şi acum uite-o aici. Singură într-un apartament straniu, întunecat, în faţa uşii unei debarale care e încuiată. În spatele căreia Dumnezeu ştie ce se află.

Se dă cu câţiva paşi în spate şi se gândeşte un moment dacă n-ar trebui s-o cheme înapoi pe administratoarea cu funduleţul strâns în blugi. Sau să cheme o patrulă. *La dracu*'! Se uită pe gaura cheii, apoi se răsuceşte, scotoceşte prin birou şi găseşte într-un sertar o cheie de modă veche, de bronz. *Prea uşor.*

Se întoarce la uşa îngustă, bagă cheia în încuietoare, o răsuceşte şi, după ce aude un clinchet slab, apasă pe clanţă şi împinge. Uşa scârţâie ameninţător. Nina sare înapoi instinctiv şi îşi înăbuşă un ţipăt când îşi dă seama că de tavanul debaralei strâmte atârnă o siluetă omenească.

— Dumnezeule mare, strigă Nina, cu toate că nu-i credincioasă.

31.

Jusuf parchează în acelaşi loc de pe Messeniuksenkatu în care parcase mai devreme. În timpul după-amiezii mohorâte temperatura a coborât sub zero şi acum fulgi mici plutesc în aer.

— S-ar spune că acest loc ne este rezervat, zice Jusuf şi deschide portiera.

De data aceasta îmbracă jacheta de piele.

Jessica iese din maşină şi o vede pe Essi, care vine spre ei cărând sacoşe din plastic cu alimente.

— Sincronizare perfectă, zice Jusuf şi îşi aprinde o ţigară.

— De ce naiba durează atâta până ca firmele din telecomunicaţii să ne dea informaţiile despre locul acela? întreabă Jessica şi flutură mâna spre Essi.

— Deci, telefonul Fantomei e acum închis?

— A fost închis ieri în Karvopuisto, la ora 15:10.

Aburul care iese pe nările lui Jusuf se amestecă cu vântul şi dispare pe loc.

— Ar trebui s-o întrebăm pe colocatară despre celălalt blog? zice el.

— Nu ştiu. Cumva, cred că trebuie să avem mare grijă cum folosim această informaţie. Dacă o folosim, zice Jessica.

Essi traversează pe zebră şi Jusuf se apropie de ea.

— Salut, pot să-ţi duc o sacoşă.

Essi zâmbeşte scurt şi acceptă oferta lui Jusuf. Arată mai obosită, mai şocată decât mai devreme. Poate că gravitatea situaţiei a devenit treptat mai concretă.

Se îndreaptă toţi trei spre clădire. Essi deschide uşa şi Jessica aruncă o privire spre noul interfon, care a fost obiectul atâtor discuţii astăzi.

Peste o clipă liftul mic, aproape jenant de strâmt, ajunge la etajul doi şi Essi deschide uşa de modă veche. Jusuf

preferase să urce pe scări, şi cei trei se întâlnesc la uşa apartamentului.

— Toată lumea zice că trebuie să-mi amintesc să mănânc. N-am niciun pic de poftă de mâncare, zice Essi şi vâră cheia în yală.

Jessica se uită la Essi care se trudeşte cu cheia solidă: e clar că n-a folosit prea des yala, sau deloc. Dar situaţia s-a schimbat fundamental de la dispariţia colocatarei sale.

Apoi Essi trece la broasca obişnuită, însă uşa nu se deschide.

— Haide odată..., se roagă Essi.

Jessica şi Jusuf se uită discret unul la altul.

— Nu obişnuiam..., continuă Essi şi începe iar să bâjbâie cu yala. Acum o ţin tot timpul încuiată...

Trece o vreme, cât Essi încearcă yala. Jessica nu se poate împiedica să creadă că a fost tot timpul descuiată, că Essi e atât de tulburată, încât a lăsat uşa descuiată.

În cele din urmă uşa se deschide.

Essi intră şi lasă pe podea cumpărăturile.

— Puteţi rămâne încălţaţi, zice ea şi îşi continuă drumul spre living.

Jessica şi Jusuf îşi scot hainele groase, o urmează pe Essi şi îşi rotesc privirea prin living. Tablourile au dispărut de pe pereţi şi camera pare jefuită şi goală.

— Au venit şi au luat toate desenele Lisei, zice Essi şi Jessica aprobă din cap.

Ordinul Hellenei Lappi de a confisca toate tablourile *manga* ca probe pare acţiunea unei dictaturi totalitariste.

— De-abia acum..., zice Essi cu mâinile în şolduri, apoi îşi şterge ochii. De-abia acum, că pereţii sunt goi, am impresia că Lisa a dispărut cu adevărat.

— Vor aduce înapoi tablourile, zice Jusuf cu blândeţe, deşi ştie că nu-i o consolare.

Nu pereţii fără tablouri sunt cauza suferinţei lui Essi.

— La dracu’ cu ele, zice Essi şi suspină.

Ia un şerveţel dintr-o cutie şi îşi suflă nasul. Apoi se aşază pe canapea şi îşi întoarce ochii înlăcrimaţi spre detectivi.

Un moment pare că Essi va fi în stare să se adune destul de repede. Apoi ceva din expresia ei se schimbă, tristeţea se transformă în uimire şi, peste o clipă, în panică. Jessica a mai văzut asta. Faţa unei tinere izbite de o groază explozivă, copleşitoare. Lui Essi tocmai i-a venit o idee înspăimântătoare.

— Dumnezeule mare..., zice Essi şi îşi duce mâna la gură.

Jessica se uită repede la Jusuf, care pare atât confuz, cât şi alertat.

— Ce-i, Essi? Ce e? întreabă Jessica şi face un pas spre canapea.

Tânăra respiră precipitat.

— E aici..., şopteşte Essi.

— Cine? zice Jessica şi degetele i se duc instinctiv spre pistol.

Şi apoi Jessica înţelege ce vrea să zică Essi. Mirosul dulceag care nu era mai devreme în apartament. Aftershave. *Fantoma.*

În acel moment uşa de la camera Lisei se deschide brusc şi, înainte să poată reacţiona cineva, o siluetă masivă năvăleşte spre Jusuf, îl azvârle peste măsuţa de cafea, picioarele de lemn cedează şi sticla se sparge sub greutatea lui.

Camera se umple de zăngănitul sticlei şi de ţipetele disperate ale lui Essi.

— Stai! strigă Jessica la persoana care îşi continuă goana prin hol şi pe uşă afară.

— Prinde-l, Jessi! strigă Jusuf dintre cioburi şi aşchii de lemn şi încearcă să se ridice.

Din mână îi ţâşneşte sânge.

Jessica îşi scoate pistolul şi dă buzna pe coridor. Aude dedesubt ecoul paşilor şi se repede după el.

— Opreşte-te! Stop! repetă şi coboară în grabă scările.

Prin grilajul care încadrează casa liftului zăreşte din când în când bărbatul cu haină neagră şi pălărie cu boruri mari, care înaintează cu o viteză surprinzătoare spre parter şi spre uşa blocului.

Jessica îl aude alergând prin holul de la intrare. Aude deschizându-se uşa de jos. Un câine mare latră într-unul dintre apartamentele de la etajul întâi.

Jessica ajunge repede la uşă, iese în stradă şi vede în faţa clădirii o pereche de bătrâni. Bărbatul împinge un cadru. Amândoi privesc speriaţi pistolul din mâna Jessicăi.

— Încotro a luat-o?

Bătrâna arată spre Topeliuksenkatu şi Jessica o ia la goană.

Trece de peticul de iarbă şi de copacul singuratic şi începe să coboare în fugă treptele de granit care duc spre Messeniuksenkatu. Sunt alunecoase şi mâna stângă a Jessicăi prinde balustrada de oţel fixată în zid.

Trebuie să-l prind pe individ. Căuta...

În clipa aceea Jessica simte o lovitură în diafragmă, aerul îi iese din piept, se ghemuieşte şi se prăbuşeşte.

Vede în zidul din blocuri de granit o adâncitură de mărimea unui om, în care e o uşă plină de mâzgălituri. O ascunzătoare isteaţă. Jessica aşteaptă şutul în cap, poate flacăra de la gura ţevii pistolului, orice o fi care să pună capăt urmării ei jalnice. Însă nu vine nimic din toate astea. Silueta întunecată păşeşte peste ea şi dispare după colţ. Jessica gâfâie şi îşi stăpâneşte voma, cu obrazul lipit de caldarâm. *Fir’aş a naibii*... *Două trânteli în aceeaşi zi.* Apoi zvâcniturile dureroase din stomac devin copleşitoare şi din

esofag îi ţâşneşte fiere. În vreme ce scuipă gustul acidului gastric, aude paşii lui Jusuf care se apropie.

32.

— BDSM, zice Nina Ruska şi opreşte maşina la vest de Kallio, biserica de pe Itäinen Papinkatu, unde este biroul pastorului. Costum negru de cauciuc. Fermoar peste gură. Tot tacâmul.

— În debaraua lui Jason Nervander? întreabă Hellu la telefon şi Ninei i se pare că surprinde o notă de amuzament în vocea şefei.

— Mda. Puse pe o blestemată de femeie gonflabilă. Care era atârnată cu cătuşe de tavan.

Acum Nina chiar o aude pe Hellu râzând.

— Scuze, Nina. La urma urmei, acum avem un caz special, zice Hellu.

— Avea acolo cutii cu accesorii sado-masochiste. Reviste, cărţi. Jason Nervander pare să fie un adevărat adept, zice Nina şi opreşte motorul.

— Dar nimic ilegal? Sau care sugerează *manga*? zice Hellu.

— Nu. Cele mai multe arătau a chestii SM tipice. Perverse, dar nimic mai mult.

— Bine. Probabil încă nu i-ai spus Jessicăi? zice Hellu.

— Nu...

— Aşa m-am gândit, zice Hellu şi vocea ei continuă să fie ciudat de voioasă.

Ca şi cum ar fi fost într-o dispoziţie excelentă chiar şi înainte să sune Nina.

— În clipa asta Jessica şi Jusuf îşi ling rănile în Töölö. Au luat bătăiţă.

— De la cine? zice Nina şi coboară din maşină.

— De la Fantomă. Dar nu-ţi face griji, a reuşit să scape. Revin curând, zice Hellu sarcastic şi închide telefonul.

Nina se încruntă. Priveşte clădirea de granit proiectată în stilul Romantic Naţional al lui Lars Sonck, care, dacă îşi aminteşte bine, a fost construită la începutul secolului trecut. Biserica e o privelişte impunătoare, e în vârful unui deal, cu turlele semeţite spre cer şi, ca atare, cea mai înaltă clădire din centrul Helsinkiului. Nina a trăit toată viaţa în acest oraş, dar de-abia în ultimii ani a început să preţuiască frumuseţea arhitecturii lui. La fel ca peste tot în lume, locuitorii din Helsinki trec adesea pe lângă splendorile locale fără să se sinchisească.

Nina urcă treptele de piatră spre o platformă care înconjoară clădirea şi merge mai departe pe aleea arcuită din dreptul faţadei. Birourile bisericii sunt în capăt.

De-abia apucă să se uite la interfon când uşa este deschisă de un bărbat zâmbitor, bărbos, al cărui guler preoţesc se vede de sub puloverul roşu închis.

— Nikolas Ponsi? întreabă Nina.

— Da, intraţi, vă rog, răspunde bărbatul şi întinde mâna.

Nina i-o strânge.

Ponsi e suplu şi destul de scund, însă strânsoarea mâinii lui e puternică. Nina a practicat toată viaţa artele marţiale, a învăţat să recunoască forţa ascunsă sub o înfăţişare înşelător de fragilă, şi exact asta emană Nikolas Ponsi.

Nina intră şi merge în urma lui spre biroul pastorului. Trec pe lângă câteva încăperi cu uşile deschise, în care se zăresc nişte oameni trebăluind.

— Doriţi cafea? întreabă Ponsi şi îi face semn Ninei să ia loc.

Ea refuză cu un gest politicos şi cercetează rapid micul birou. E ordonat şi miroase a biserică: rumeguş vechi şi butoaie de smoală goale. Mirosul te duce cu gândul la cărţi colbăite din biblioteci şi o carte de imnuri cu o mie de file

extrem de subţiri. În spatele biroului lui Ponsi e un Iisus pe cruce sculptat în lemn. Cu toate că Nina nu e credincioasă, n-are nimic împotriva mersului la biserică. La fel ca multe altele, e un lucru adânc înrădăcinat. Şi apoi, de ce s-ar opune la ceva care le oferă oamenilor speranţă, mai ales celor a căror viaţă e plină de necazuri?

— Vă mulţumesc că v-aţi făcut timp pentru mine, domnule pastor, începe Nina, însă Ponsi ridică un deget, zâmbind.

— Paroh, zice el.

— Mă scuzaţi?

Ponsi zâmbeşte stingherit.

— Nu, eu îţi cer scuze. Desigur, despic firul în patru, dar sunt unul dintre parohii acestei biserici. Postul necesită un grad pastoral suplimentar, zice Ponsi şi râde, nevenindu-i să creadă, ca şi cum l-ar fi amuzat meschinăria şi ridicolul fălirii sale. Iar mă dau mare. Spune-mi Niko şi totul e în ordine.

— OK, Niko, zice Nina şi se aşază pe un scaun din lemn.

Ponsi se aşază de cealaltă parte a biroului, pe un scaun care arată ergonomic.

Nina cercetează faţa rotundă a lui Nikolas Ponsi, de un alb ca al zăpezii murdare, cu urmele de vărsat de vânt acoperite doar în parte de barba deasă. Ochii lui expresivi sunt neobişnuit de albaştri şi strălucitori şi par să zâmbească odată cu gura prietenoasă. Nina priveşte în jur şi ochii i se opresc la o fotografie înrămată de pe perete, în care e un grup mare de oameni cu o pancartă LGBT. Ponsi observă şi tuşeşte în pumn.

— E de la parada Pride de anul trecut. De aproape un deceniu sunt implicat în activităţile bisericii legate de drepturile minorităţilor sexuale. De fapt, am şi pregătire de sexolog, însă... ei bine, n-are nimic de-a face cu asta. Îmi pare rău că trăncănesc aşa despre mine, oftează bărbatul

zâmbind şi apoi se întunecă. Sunt agitat, după cum îţi dai seama, cu toate că încerc să gândesc pozitiv. Poate că Jason e bine, zice Ponsi şi îşi încrucişează mâinile pe masă, ca şi cum s-ar pregăti de rugăciune.

— E bine să fii pozitiv, zice Nina şi scoate din buzunar un carnet. Şi e foarte posibil ca Jason să-şi facă apariţia viu şi nevătămat.

Zâmbetul nu revine pe chipul lui Ponsi.

— Posibil, însă nu probabil, nu-i aşa? zice el şi ia un stilou aşezat pe suport, ca şi cum asta l-ar face să se simtă în siguranţă.

Nina îl priveşte în ochi şi aşteaptă să dispară întrebarea, odată cu nevoia de a răspunde la ea.

— Cine este? face ea semn cu capul după o vreme spre o fotografie alb-negru de pe perete, mai ales pentru că vrea să înceapă discuţia de la zero.

În imagine este un tânăr blond şi chipeş, cu o medalie prinsă pe uniformă.

— Acela, începe Ponsi cu forţă şi îşi apasă laolaltă vârfurile degetelor, este Witold Pilecki. A luptat împotriva naziştilor în Armata Polonă Secretă. Din câte ştiu, Pilecki a fost singurul om care s-a oferit să fie dus la Auschwitz ca parte a unui plan de a ajuta rezistenţa să-i înfrângă pe germani. În ciuda tuturor greutăţilor, a reuşit să supravieţuiască doi ani în acel infern, ba chiar a construit un radio şi le-a transmis informaţii camarazilor din afara lagărului. Ia gândeşte-te, milioane de oameni au fost duşi cu de-a sila în lagăre ca să moară... iar Pilecki s-a lăsat dus de bunăvoie ca să-i ajute pe ceilalţi.

— Ce s-a întâmplat cu el? întreabă Nina şi se simte surprinzător de interesată.

E clar că în educaţia sa este o lacună în ce-l priveşte pe Pilecki.

— Pilecki şi-a alcătuit un grup care ar fi trebuit să preia conducerea în lagăr şi să elibereze prizonierii. Însă când a venit momentul, Armata Polonă Secretă n-a reuşit să asigure sprijinul din afară şi planul a căzut. Pilecki şi-a sacrificat libertatea şi a suferit degeaba.

— A murit în lagăr?

— Nici vorbă! chicoteşte Ponsi. Pilecki a găsit o soluţie ingenioasă şi a evadat din Auschwitz. Era un truc care n-ar fi trebuit să fie posibil. Şi totuşi, el a izbutit. Însă povestea n-are un sfârşit fericit, după război comuniştii au hotărât că Pilecki a fost spion în slujba puterilor occidentale şi l-au executat în vara lui 1948. A fost un asasinat în adevăratul înţeles al cuvântului comis de justiţie.

— O poveste fascinantă.

— Într-adevăr. Şi acum motivul pentru care această fotografie este aici... Ar putea fi la fel de bine fotografia altui om curajos. Istoria e plină de oameni buni care au pus binele comun înaintea propriilor interese. Însă pentru mine Pilecki reprezintă valorile şi virtuţile la care ne îndeamnă Biblia. Şi nu mă pot împiedica să văd unele asemănări..., zice Ponsi şi zâmbeşte enigmatic.

Lumina slabă care vine pe fereastră dă un pic de culoare pielii lui palide.

— Cu Iisus? zice Nina.

Privirea lui Nikolas Ponsi zăboveşte pe fotografie.

— Hai să zicem doar că lumea ar avea nevoie de mai mulţi oameni ca Pilecki.

Nina îşi mută privirea asupra însemnărilor. E vremea să treacă la treabă. După mica încălzire, Nikolas Ponsi pare mai dispus să răspundă la întrebări.

— Eşti prieten cu Jason? zice Nina în cele din urmă.

— Am devenit al naibii de apropiaţi, da, zice Ponsi şi îşi face de lucru cu stiloul. El se trage din Rovaniemi, şi când s-a mutat în Kallio[17]... Când să fi fost asta, acum patru ani?

— În toamna lui 2014, zice Nina verificându-şi însemnările.

— Într-adevăr... Jason a luat parte la activităţile pentru tineri din parohie. Aşa ne-am cunoscut, şi de atunci încoace am petrecut mult timp împreună.

— Aşadar, sunteţi apropiaţi?

— Foarte. Ne vedem sau vorbim zilnic, zice Ponsi.

— Ai vreo idee pe unde ar putea să fie Jason?

Nikolas Ponsi clatină din cap, oftează neliniştit şi priveşte pe fereastra umbrită de un arţar uriaş.

— Îţi vine în minte cineva care ar putea să-i vrea răul lui Jason? zice Nina.

— Am încercat să mă gândesc la asta, dar nu.

— Când l-ai văzut ultima dată? continuă Nina.

Ştie din experienţă că cel mai bine e să pui cât de multe întrebări cât mai repede posibil, fără să fii agresiv.

— Vineri.

— Ai observat atunci ceva neobişnuit? Jason a spus ceva despre planurile de weekend?

Pe faţa parohului apare o expresie criptică.

— Jason nu prea era în apele lui în ziua aceea. Mai neliniştit decât de obicei. A zis că cineva spune despre el lucruri rele.

— Ce lucruri rele?

— Că cineva spune minciuni. Însă nu părea deloc să fie un conflict serios. Vreau să zic că, judecând după discuţie, nu cred că acel lucru are de-a face cu faptul că Jason e acum dispărut. Era doar necăjit că cineva născoceşte lucruri despre el, asta-i tot. A zis că o să clarifice totul în weekend.

---

[17] Cartier din Helsinki.

— Însă n-ai aflat despre ce vorbea, sau cu cine trebuia să clarifice lucrurile? zice Nina şi Ponsi clatină din cap.

— Jason a spus că a încercat să dea de Lisa. Însă ea nu i-a răspuns la telefon, zice el în cele din urmă.

— A zis de ce vrea să vorbească cu Lisa?

— N-am întrebat, zice Ponsi şi expresia lui pare să fie de regret că şi-a neglijat îndatoririle.

Nina înghite în sec de câteva ori, are gâtul iritat. Dea Domnul să nu se îmbolnăvească. Urma să se apuce iar de antrenament în seara asta, după o săptămână de leneveală.

Îşi întoarce privirea spre crucifixul de pe perete şi îşi aminteşte cărţile pe care le-a văzut în apartamentul lui Jason Nervander.

— Jason e credincios?

Ponsi pare să iasă dintr-un soi de visare. Expresia lui spune că nu e o întrebare cu răspuns simplu.

— Jason e deschis la diferite interpretări ale vieţii. La toate. Asta îl face să fie o companie atât de interesantă, zice Ponsi serios. Am avut cu el multe discuţii profunde despre aceste subiecte: viaţa şi sensul existenţei, în general.

— Jason a căutat alinare în parohie? Avea probleme?

Ponsi mijeşte ochii ca şi cum s-ar uita direct la soare.

— N-ar trebui să vorbesc despre viaţa spirituală a lui Jason, zice el brusc şi îşi masează fruntea.

— Ar putea fi o chestiune de viaţă şi moarte. De fapt, poate chiar este, în ciuda faptului că sperăm să fie bine, zice Nina. Trebuie să-mi spui tot ce ne-ar putea ajuta să-l găsim pe Jason.

— Înţeleg, însă...

— Ce fel de relaţie avea Jason cu Lisa Yamamoto?

— Cu Lisa? Au fost împreună o vreme.

— De ce s-au despărţit? întreabă Nina.

Nikolas Ponsi îi aruncă Ninei o privire îndureratăă, ca şi cum ar fi supărat că poliţia îl pune să ia o decizie neplăcută. Apoi pare să ia curaj de la fotografia lui Pilecki. *Ar fi putut fi mai rău, Nikolas.*

— Jason nu i-a fost credincios Lisei, zice Ponsi în cele din urmă şi îşi mângâie barba.

Îşi împinge un pic scaunul în spate şi se apleacă sub birou. Peste o clipă, nasul Ninei prinde un miros slab de picioare transpirate. Pastorul, sau oracolul, sau parohul sau ce-o fi, tocmai s-a făcut mai comod descălţându-se.

— Cine era cealaltă persoană?

— N-a spus. Mi-a spus doar că a înşelat-o pe Lisa.

— Jason a fost vreodată violent? întreabă Nina şi Ponsi, surprins, ridică privirea de la stiloul pe care îl are în mână.

Apoi îl pune la loc pe suport.

— De ce întrebi asta?

Nina nu răspunde, ci se uită ţintă la paroh. El îi susţine privirea cu o secundă prea mult.

— Nu.

— Nu? Eşti sigur?

— Jason n-ar face rău unei muşte. Are problemele lui, bea prea mult şi uneori asta îl face să-şi piardă controlul. Însă asta nu se manifestă ca violenţă, ci ca un lucru nevinovat, cel mult abateri morale care ajung să creeze probleme în relaţiile lui, zice Ponsi şi zâmbetul îi revine pe faţă.

Nina nu se poate abţine să se gândească la femeia gonflabilă care atârnă în debaraua lui Jason, îmbrăcată în latex.

— Şi prin abateri morale vrei să zici...

— Relaţii sexuale. La petreceri a manifestat întotdeauna o oarecare lipsă de inhibiţie.

— Deci, n-ai auzit niciodată că Jason ar fi lovit-o pe Lisa?

Ponsi îşi încrucişează braţele pe piept şi îşi strânge buzele.

— Nu. Niciodată. Nu cred că s-a întâmplat vreodată aşa ceva.

— OK, mulţumesc, zice Nina şi se ridică de pe scaun. A, da, încă ceva. Ştii cumva de ce s-ar fi aflat Jason în Vuosaari sâmbăta trecută, noaptea?

Nikolas Ponsi se ridică şi, cine ştie de ce, pare mai scund în spatele mesei de lucru.

— N-am nicio idee. Îmi pare rău.

33.

Ceasul din livingul Lisei şi al lui Essi bate, semnalând ora. Jusuf şi Jessica stau pe canapea şi privesc solemn drept înainte.

Helena Lappi a venit la faţa locului cu o patrulă deoarece, după spusele sale, ia în serios violenţa împotriva poliţiştilor – şi mai ales a celor din unitatea sa. Însă Jessica ştie foarte bine că şefa ei se bucură în taină de umilirea ei şi a lui Jusuf. Hellu a venit să învârtă cu mâna ei cuţitul în rană înainte să se întoarcă să se preumble prin sediu, pe umăr cu un papagal pe nume Jami Harjula.

— *Gone, baby, gone*[18]. Evaporat ca un pârţ în Sahara, zice Hellu şi se aşază în fotoliu.

Priveşte măsuţa de cafea sfărâmată, sângele care pătează covorul şi tifonul alb care înfăşoară mâna dreaptă a lui Jusuf. Aşezată acolo, destinsă, cu mâinile odihnindu-i-se pe braţele fotoliului, Hellu pare, cumva, periculoasă, ca o regină imprevizibilă, impulsivă, care ar putea în orice

[18] Roman cu acelaşi nume al lui Dennis Lehane, ecranizat. Titlul în română este *Dispărută fără urmă.*

moment să poruncească desprinderea de gât a capului cuiva dintre cei de faţă.

Uşa camerei lui Essi se deschide şi iese un tânăr, pe care Hellu l-a adus ca să ofere consilierea de criză.

— Cum se simte? îl întreabă Hellu calmă.

— Mai bine. Ştiind că cei de la întreţinere vin astăzi să schimbe încuietorile..., zice el şi îşi ia haina groasă. Dar sunt multe de procesat pentru o persoană tânără.

Hellu înclină din cap şi se răsuceşte spre Jessica şi Jusuf, în vreme ce consilierul de criză iese din apartament. Pe palier se zăreşte spatele unei uniforme de poliţist. Un poliţist va păzi apartamentul în restul zilei, dacă nu şi mai mult, oricât de mic ar fi riscul ca Fantoma să revină curând.

— Ai spus că Essi l-a mirosit? zice Hellu în cele din urmă.

— Da, zice Jessica şi ridică privirea din podea. Tot locul mirosea.

— Acelaşi aftershave ca...

— Miercurea trecută.

— Afurisita de Fantomă, oftează Hellu. Şi faţa lui? I-aţi văzut-o?

Jessica şi Jusuf clatină din cap.

Hellu oftează, ridicându-se din fotoliu, şi se duce la fereastră, cu mâinile încleştate dramatic la spate. Spatele jachetei sale este presărat cu fire lungi de păr alb. Blugii largi şi evazaţi sunt din mileniul anterior.

— I-a dat cuiva prin cap că Fantoma s-ar putea întoarce în apartament? Că, dacă o are pe Lisa, probabil că are şi cheile Lisei? zice Hellu, privind pe fereastră.

Jessica îi aruncă o privire lui Jusuf, care pare îndurerat. Atâtea s-au întâmplat în cursul zilei, încât e uşor să uiţi cele mai simple lucruri.

— Presupun că acum sună prosteşte, oftează Jessica, însă nu pare probabil ca un răpitor să se întoarcă în casa

persoanei pe care a răpit-o când poliţiştii tropăie pe acolo toată ziua. Vreau să zic, aproape a fost prins de data asta...

— Dar n-a fost, fir-ar să fie! zice Hellu energic şi bate cu degetele în geam. Apoi se duce în mijlocul camerei, din nou cu mâinile încleştate la spate. Ce căuta?

— Nu ştiu. Toate tablourile *manga* şi laptopul Lisei sunt la sediu, răspunde Jessica.

— Poate a crezut că sunt tot aici?

— Mă îndoiesc. Presupun că el căuta ceva ce ştia că Lisa ascunsese.

— Părea să aibă la el ceva când a fugit?

Jessica clatină din cap.

Hellu râde încetişor şi privirea ei dezamăgită se plimbă pe tavan.

— Vor veni criminaliştii să ia din nou amprentele. Să sperăm că sunt unele noi. În afară de ale voastre, adică, zice ea. Jusuf, mâna ta o să se facă bine?

— Asta nu-i nimic, zice Jusuf cât de convingător poate.

Ca de obicei, bravează. Jessica a văzut ciobul lung înfipt în degetul mare înainte ca medicul să i-l scoată din muşchi şi să coasă rana.

Hellu încuviinţează din cap şi se uită la *smartwatch.*

— Închipuiţi-vă. O întâmplare norocoasă ar fi putut să rezolve acest caz. Dar n-aţi fost decât doi împotriva unuia, spune ea, apoi se duce la uşă. A, da. A sunat Nina. A găsit în debaraua lui Jason Nervander o grămadă de accesorii sado-maso, zice Hellu şi zâmbeşte, în vreme ce Jessica şi Jusuf îşi întorc spre ea feţele uluite. Fiecare cu marota lui în lumea asta mare.

34.

Jessica bate la uşa lui Essi şi aude o voce slabă care îi spune să intre.

O vede pe tânără culcată în pat pe o parte, cu ochii înroşiţi de atâta plâns.

Jessica îşi trage un scaun lângă pat.

— Acum eşti în deplină siguranţă în casă. Încuietorile vor fi schimbate curând şi un poliţist păzeşte clădirea.

Essi se ridică în capul oaselor şi îşi suflă nasul.

Jessica se uită prin cameră, care este complet diferită de cea a Lisei, pe care o obsedează *manga.* Camera lui Essi are pereţii zugrăviţi în albastru închis şi plini de fotografii celebre în format mare şi postere de propagandă din Al Doilea Război Mondial. *Keep calm and carry on*.[19] Chestii de-astea.

— Era tipul acela, zice Essi.

Jessica încuviinţează din cap.

— Ai idee ce căuta?

Essi clatină din cap.

— OK. Motivul pentru care veniserăm aici este să te întrebăm de această femeie, zice Jessica şi îi dă lui Essi telefonul.

— Ce să întrebaţi? zice Essi încet.

— O cunoşti?

Essi ridică din umeri.

— Nu. Cine e?

— Numele ei este Olga Belousova. Ucraineană. Îţi spune ceva numele?

Essi pare să se concentreze. Măreşte cu degetele imaginea.

— Frumoasă, zice şi îi înapoiază telefonul Jessicăi.

---

[19] Rămâi calm şi continuă (aprox.) (în limba engleză în original).

— Dar n-o recunoşti? Nici măcar numele?

— Nu.

— OK, zice Jessica şi se ridică. Mai e ceva... E legat de Jason.

— Da?

Jessica tace un pic, ca să se gândească la cel mai bun fel de a pune problema, apoi alege abordarea directă:

— Jason era violent cu Lisa?

Essi mototoleşte în mână şerveţelul, dar nu zice nimic.

— Era, Essi? Jason a lovit-o pe Lisa?

Capul lui Essi se mişcă repede. O serie de încuviinţări scurte.

— Cred că da. Chiar la sfârşit, şopteşte Essi. Pe faţa Lisei erau vânătăile alea şi... A zis că a căzut după ce s-a îmbătat la o petrecere, dar... nimeni nu cade aşa. Am fost sigură că Jason a lovit-o.

— De ce nu ne-ai spus asta înainte?

— Păi, pentru că... Lisa are o personalitate puternică şi n-ar fi vrut să ştie lumea. Şi apoi, n-ar putea să aibă nimic de-a face cu asta, nu? Vreau să zic, Jason a dispărut şi el... iar asta a fost acum un an.

Jessica pune mâna pe clanţă şi deschide uşa.

— Dacă îţi mai aminteşti ceva, Essi. Peste o oră, la noapte, mâine. Sau dacă observi că lipseşte ceva. Sau dacă a apărut ceva ce n-ai mai văzut până acum. Trebuie să mă suni imediat, OK? Orice informaţie ar fi foarte importantă acum.

— OK, zice Essi şi încuviinţează din cap.

— Acum încearcă să te odihneşti, spune Jessica şi închide uşa.

35.

Jessica urcă în maşină, închide portiera şi îşi prinde centura de siguranţă. Jusuf stă în dreptul portierei, ţinând între degete o ţigară pe jumătate fumată, şi se uită la palma sa înfăşurată în tifon alb. Noaptea s-a lăsat parcă pe furiş peste oraş şi fulgii mânaţi de vânt par licurici galbeni în lumina felinarelor. Cerul se oglindeşte în asfaltul ud al trotuarelor pustii.

După o vreme Jusuf intră în maşină şi porneşte motorul. Jessica e copleşită de o senzaţie de *déjà-vu,* însă momentul s-a repetat şi în realitate de zeci de ori. Portiera se deschide, mirosul lui Jusuf de ţigară abia fumată şi de aftershave pluteşte înăuntru şi motorul mic, dar viteaz, al Golfului porneşte sforăind. Muzica umple maşina ca un roi uriaş de viespi.

— Ar fi trebuit să ghicim că el o să se întoarcă, zice Jusuf.

— După război mulţi viteji s-arată, oftează Jessica.

— Crezi că Fantoma a otrăvit-o pe Olga Belousova?

Jessica se răsuceşte spre Jusuf.

— Acum ai hotărât că a fost otrăvită?

— Dacă nu s-a înecat.

— Greu de spus.

— Gândeşte-te, picturile *manga,* hainele, urmele de arsură. Poate că avem de-a face cu un cult ciudat, poate că Olga s-a îmbrăcat de bunăvoie aşa şi a luat un drog sintetic pe care Fantoma l-a adus prin contrabandă în Finlanda din Japonia, zice Jusuf şi îşi prinde centura de siguranţă. Poate avem noroc şi Sissi Sarvilinna găseşte în sângele Olgăi vreun drog nou pe care să-l putem urmări.

— La fel ca Greieraşul Jiminy[20]?

[20] Jiminy Cricket, personaj emblematic din filmele studiourilor Disney.

— Da, zice Jusuf.

Jessica ridică din umeri. Greieraşul Jiminy era numele dat de poliţişti unei bande de români care în urmă cu câţiva ani adusese în Finlanda un drog sintetic nou, pe care poliţiştii l-au putut urmări după ce un tânăr a luat o supradoză. Un rol important în caz l-a jucat un progres tehnic din toxicologie: analiza prezumtivă a structurilor moleculare.

În mod tradiţional, medicii legişti trebuie să aibă la dispoziţie o referinţă – o mostră din drogul respectiv, ca să o compare cu proba luată din cadavru. De obicei, vameşii sau poliţiştii oferă laboratorului de medicină legală mostrele.

Însă în ultimii ani toxicologii au reuşit să creeze o metodă care poate fi folosită la prezicerea structurii moleculare a oricărei substanţe, pe baza masei ei moleculare. Este posibilă identificarea, de exemplu, a unei substanţe care are structura de bază a unei amfetamine, căreia producătorul i-a adăugat ceva. Asta face să fie mai simplă căutarea atât a substanţei, cât şi a sursei ei, chiar dacă substanţa însăşi nu le este cunoscută autorităţilor.

— Presupun că n-au găsit nimic la Söderskär, oftează Jusuf şi iese cu spatele din locul de parcare.

— Nu. Nimic, zice Jessica. Şi au pus scafandri să cerceteze coasta.

— La naiba! Fundături în ambele direcţii. Rasmus a trimis un mesaj, că niciuna dintre firmele de curierat n-a luat vreun pachet de la adresa Lisei în ultima lună. Cu toate că au fost livrate câteva zeci.

— Îmi închipui. Toate produsele cărora să le facă reclamă Lisa, chestiile gratuite pe care le capătă influencerii..., spune Jessica şi clatină din cap.

Îşi aminteşte muntele de cutii goale aflat lângă pereţii din dormitorul Lisei.

— Şi apoi e preferinţa lui Jason Nervander pentru ceva mai tare. Crezi că se leagă de *manga*?

— Mere şi pere, zice Jessica şi clatină din cap. Dacă pe Nervander l-ar fi excitat *manga,* Nina i-ar fi găsit în debara *manga,* nu latex negru.

— Presupun că da. Ce facem acum? întreabă Jusuf.

— Trebuie să închid ochii o clipă şi să mă gândesc. Crezi că poţi să mă laşi acasă?

— Mă descurc eu, la naiba! zice Jusuf şi rânjeşte obosit.

Undeva, dincolo de pătura cenuşie, soarele coboară sub orizont şi zugrăveşte cu galben norii joşi. Este, poate, cel mai frumos moment al zilei, o străfulgerare de viaţă şi de început înainte să se instaleze implacabilul întuneric de optsprezece ore.

36.

Jessica răsuceşte cheia în broască, deschide uşa şi intră în garsonieră.

Pe podea zac două scrisori şi ziarul din Töölö.

Ascultă zgomotele care răzbat de pe scară, cineva care urcă la etajul întâi sau doi şi sună la o uşă. Peste o clipă uşa se deschide şi casa scării se umple de ţipete încântate de copii. Apoi uşa se trânteşte şi vocile devin un murmur abia auzit.

Jessica închide uşa şi îşi scoate canadiana. Culege de pe podea cele aduse de poştă, apoi se duce la fereastră, care dă spre curte şi spre priveliştea tipică pentru zonă: rastel pentru biciclete, tomberoane, precum şi un suport din ţevi groase sudate pentru bătut covoare. Ziduri tencuite, pe care luminile din curte le fac să arate bej, zeci de apartamente luminate. Acoperişuri negre şi cu plăci de metal care lucesc, mortal de alunecoase, sub umezeala

îngheţată. Hornuri mari, învelite în metal, unele pufăind spre cer fum cenuşiu.

Jessica se reazemă de fereastră şi se răsuceşte spre garsoniera sa micuţă, al cărei unic rol e să slujească de faţadă pentru cei din afară. În frigider se prea poate să fie ceva mucegăit, iar în pat n-a dormit nimeni de nu mai ştie când. De fapt, ultima dată când a fost folosit patul n-a fost pentru dormit: în urmă cu cinci săptămâni ea şi Fubu au ajuns la concluzia că n-au niciun viitor şi au pecetluit despărţirea făcând sex. N-a fost mai bine, mai rău sau mai spectaculos decât de obicei, cu Fubu sexul era întotdeauna relaxat. Chiar şi când ştiau că este pentru ultima oară.

Privind înapoi, pare absurd faptul că Fubu a fost acolo de atâtea ori fără să cunoască adevărul. Culcată în pat după plecarea lui Fubu, Jessica s-a gândit că după ce ajungi să cunoşti pe cineva pe baza unor jumătăţi de adevăruri, dezvăluirea întregului adevăr devine aproape imposibilă. Chiar dacă ai ajuns să ai destulă încredere în el ca să-i spui adevărul, n-ai cum să ştii dacă va mai rămâne lângă tine după ce îl aude. Asta încurajează păstrarea în continuare a secretului.

Telefonul Jessicăi sună în buzunarul blugilor.

Numărul e ascuns.

Jessica şovăie. Astăzi a făcut o mulţime de noi cunoştinţe, inclusiv nemernicul de pe cărarea de alergare. Dacă răspunde şi aude iar vocea lui: *Ajunul Crăciunului*? Însă, fiind conducătoarea investigaţiei, Jessica nu-şi poate permite în acest moment să aleagă apelurile la care răspunde, orice informaţie poate fi semnificativă.

Jessica apasă pe butonul verde şi duce telefonul la ureche. Aude pe fundal muzică. Apoi vocea unui bărbat. Vorbind în engleză cu altcineva.

— Alo? zice Jessica.

— *Sorry*! *Hi, detectiv*[21], răspunde vocea, şi după o clipă Jessica îşi dă seama că e directorul clubului Fenix.

Tipul care s-a uitat la ea într-un fel atât de memorabil mai devreme în acea zi: senzual, poate, însă în acelaşi timp afectuos, ca un vechi prieten.

— Sunt Frank Dominis, zice el.

Vocea îi este carismatică şi se simte zâmbetul.

— Scuze, numărul clubului e secret. Am pe masă cartea ta de vizită.

Jessica se duce înapoi la fereastră, cu telefonul la ureche. În partea cealaltă a curţii, cu două etaje mai jos, un bărbat şi o femeie fac yoga în living, în vreme ce la televizorul lor este un documentar despre natură. Jessica se aşază pe pervaz şi dă drumul aerului din plămâni.

Îşi zice că ar putea să-şi lase garda jos un moment şi să fie altceva decât o poliţistă rece care se teme să se lase în voia vieţii.

— *How can I help you, Frank*?[22]

37.

De acasă până la Manala nu sunt decât vreo două sute de metri, însă vântul rece tot reuşeşte să o cuprindă pe Jessica în vreme ce traversează repede strada.

La venirea serii temperatura a scăzut cu câteva grade sub zero, iar ploaia care a căzut toată ziua a aşternut pe asfalt o pojghiţă de gheaţă neagră. Fulgi mici se învârtejesc în vânt şi o fac pe Jessica să mijească ochii.

În staţia de taxiuri sunt câteva maşini. Şoferii nu lasă vântul să-i descurajeze, au ieşit din maşini ca să discute şi

---

[21] Scuze! Salut, detectivule (în limba engleză în original).

[22] Cu te te pot ajuta, Frank? (în limba engleză în original).

să fumeze. La grillul Jaska, aflat la colţul lui Töölönkatu cu Dagmarinkatu, s-au strâns zeci de oameni, unii mestecând deja, alţii încă la coadă. În ciuda întunericului din jur – sau poate tocmai de aceea – adunarea aceea semnalează căldură, arată că locuitorii din Helsinki pot să creeze o atmosferă plăcută chiar şi în perioada cea mai întunecată şi deprimantă a anului. Se aud strigăte, râsete şi observaţii vesele. Paltoane groase de sub care răsar pantaloni de la costum sau tivuri de fuste, colanţi şi pantofi cu toc înalt. *Dichisire după orele de muncă.* Electricitatea din aer a începutului de iarnă, precum şi flirturile, entuziasmul, aşteptarea nerăbdătoare şi speranţa că într-o bună zi se va întoarce vara. Atmosfera de Crăciun, în mirosul vinului fiert cu mirodenii, care în căldura lui iulie, la Flow Festival[23], bând vin spumant, pare o amintire îndepărtată, dar plăcută.

Jessica deschide uşa grea de la Manala şi intră în bar. Dinspre bucătărie vine o cavalcadă de arome puternice, mai ales de brânză şi usturoi.

Îl vede pe Frank Dominis acolo unde se aştepta: în colţul opus uşii, cu un pahar şi o sticlă de coca-cola pe masă, în faţa lui.

— N-am mai fost aici de o grămadă de vreme, zice Dominis în engleză şi se ridică, politicos, când Jessica se apropie. Trebuie să fie dinainte de renovare.

— Locuiesc în apropiere, zice Jessica, îşi scoate canadiana, o pune pe spătarul scaunului şi se aşază amândoi.

Din difuzoare se aud primele acorduri din „Kun olet poissa” al lui Eppu Normaali.

— Prin urmare, eşti clientă obişnuită, zice Dominis şi duce la gură paharul.

---

[23] Festival de muzică, dar şi de arte vizuale, urbanism, filme, mâncare şi băutură, din Helsinki.

— Nici chiar aşa.

— Ce bei? Fac cinste, continuă Dominis şi ridică un deget ca să atragă atenţia chelnerului.

Jessica se uită la sticla goală de pe masă şi la paharul cu gheaţă care are pe fund un pic de lichid cafeniu. Frank Dominis observă unde se uită ea.

— Nu te uita la asta. Comandă ce vrei, zice el şi zâmbeşte, dezvelindu-şi dinţii. Apoi zâmbetul îi păleşte un pic şi spune ceea ce Jessica ghicise cu câteva secunde înainte: Opt ani, cinci luni şi două zile.

— De la ultima înghiţitură?

— Înghiţitură, linie, înţepătură, orice.

Jessica se uită la el impresionată. Există un soi de clişeu sau chiar o idee romantică despre faptul că eroul trebuie să ajungă cel mai jos posibil ca să devină măreţ. Lumea îi ridică în slăvi pe artiştii şi atleţii care au învins alcoolismul şi dependenţa de droguri, în vreme ce aceia care nu scapă niciodată hăţurile din mâini sunt lăsaţi deoparte. Aceeaşi atracţie ciudată pândeşte în criminalii reformaţi, nu trebuie decât să trântească o autobiografie şi lumea va da năvală la autografe. *E grozav că ai renunţat la o viaţă de jafuri şi beţii. Respect*! *Hai să fac un selfie.*

— S-a schimbat? întreabă Jessica.

Desigur, întunericul lăsat în urmă o fascinează şi pe ea. Ar fi o ipocrizie să pretindă că nu.

— Ce anume?

— Viaţa, zice Jessica şi îi comandă chelnerului un pahar cu vin alb.

Frank Dominis priveşte pe fereastră, şi un moment pare că fulgii care se învârtejesc în lumina felinarelor de pe stradă şi mişcările lor neaşteptate sunt cel mai frumos spectacol, care se poate sfârşi în orice clipă şi, prin urmare, trebuie să fie admirat chiar acum.

— Nu, zice el în cele din urmă şi îşi întoarce privirea spre pahar şi spre Jessica. Nimic nu se schimbă. În afară de tovarăşii de băutură, totul rămâne la fel, viaţa şi cei din jurul tău. Sărbători, plăceri, tristeţi, drame, crize, războaie, dezamăgiri, trădări, dragoste... Singurul lucru care se schimbă este felul în care priveşti lumea. Sau, mai degrabă, felul în care o tratezi, zice Dominis şi îşi suflecă mânecile.

Jessica se aşază picior peste picior şi îşi pune mâinile în poală. Cunoaşte mulţi alcoolici şi dependenţi de droguri cărora renunţarea le-ar rezolva, fără îndoială, cele mai multe dintre probleme. Ce-i drept, mulţi dintre cei care luptă să se elibereze de dependenţe sunt descurajaţi când îşi dau seama că renunţarea, în sine, nu-i suficientă: trebuie să fii pregătit să înfrunţi lumea fără siguranţa stării de beţie, să cureţi mizeria pe care ai făcut-o. Altfel, sticla te ademeneşte iarăşi. Faci mizerie când eşti beat şi cureţi când eşti mahmur. Una e distractivă şi uşoară, cealaltă nu-i deloc aşa.

— Ştii unde e Anchorage? întreabă Dominis după un moment de tăcere şi goleşte paharul.

Jessica clatină din cap.

— Anchorage este cel mai mare oraş din Alaska, zice Dominis şi arată cu degetul spre podea, ca şi cum oraşul ar fi exact în cealaltă parte a globului. De acolo vin.

— Uau. Eşti departe de casă, zice Jessica în vreme ce chelnerul pune pe masă paharul cu vin.

— Lauttasaari[24] nu-i chiar aşa de departe, spune Dominis şi comandă încă o cola. Opt ani, cinci luni şi două zile.

— Te-ai mutat în Finlanda şi ai renunţat la băutură? Sau invers?

---

[24] Insulă din Helsinki.

— M-am trezit din beţie în timpul zborului. Eram beat când am urcat în avion. Fugeam de alcool, de mine, de Anchorage. Aş fi putut să mă mut oriunde.

— De ce la Helsinki?

— Dacă renunţi la tot ce ştii, ai putea să păstrezi ceva care ţi-e familiar.

— Climatul?

— Climatul, zice Dominis, se lasă pe spătar, cu braţele încrucişate pe piept, şi continuă mai criptic: şi întunericul.

Jessica gustă vinul. Buzele îi sunt încă reci de la plimbarea scurtă, rapidă, şi paharul rece pare cald când îi atinge gura.

— Oraşele sunt cu adevărat diferite, continuă Dominis, însă climatul e aproape identic. Veri plăcute, pline de lumină, destul de calde, şi ierni lungi, friguroase, cu întuneric ca-n iad.

— Te simţi în largul tău în întuneric?

— Hai să zicem că mă simt în largul meu *în casă.* Şi apoi n-are decât să fie întuneric afară. Înţelegi ce vreau să zic, *detective*?

— Jessica.

— Cum vrei tu, *detective,* zice Dominis, îi mulţumeşte chelnerului şi îşi umple iar paharul. Oamenii din Alaska beau mult. Oamenii cred de obicei că e vorba de militarii plictisiţi. Foştii militari. E adevărat că în Alaska sunt al naibii de mulţi militari, însă oamenii de acolo beau din aceleaşi motive ca cei de aici. Vor să scape cu ajutorul alcoolului de întuneric şi să sărbătorească minunata vară. Cei de la latitudinile mai joase nu ştiu nimic despre niciuna dintre ele. Acolo vara şi lumina sunt de la sine înţelese. Iar întunericul absolut este un concept atât de absurd, încât nici măcar nu şi-l pot imagina, în afară de cazul în care au citit benzile desenate ale lui Frank Miller sau au văzut ecranizările lor.

— Ai fost în armată, Frank? întreabă Jessica.

Dominis izbucneşte în râs.

— Arăt eu a militar?

— Arăţi ca şi cum ai fi putut să fii orice înainte să renunţi la băutură şi să te muţi la Helsinki.

— O să consider asta un compliment.

— Poate că n-ar trebui. Vorbeam despre ceva ce ai fi putut să fii acum multă vreme.

— Într-adevăr, zice Dominis şi zâmbeşte iar.

Un grup de petrecăreţi intră în restaurant şi tropăie pe covorul de la intrare.

Jessica se uită la ceas. E atât în timpul serviciului, cât şi în timpul liber, şi nu trebuie să uite de muncă.

— Ai ceva să-mi spui. Ceva legat de Lisa Yamamoto şi Nervander, zice ea şi încearcă să nu pară interesată.

În realitate, e tocmai invers, nu se poate minţi singură. Însă nu-i nevoie ca Frank Dominis să ştie ce gândeşte ea. Omul are ceva extraordinar de sincer: felul în care se dezarmează singur în timpul discuţiei este incredibil de atrăgător. Cu toate că abia s-au cunoscut, dezvăluie multe despre sine. A cunoscut destui bărbaţi, a făcut destule greşeli şi a căzut de multe ori în capcana vorbelor iscusite ca să ştie când sensibilitatea este reală. Sau când e falsă. Desigur, asta nu spune totul despre o persoană. Sensibilitatea poate şi ea să ascundă motive întunecate şi intenţii rele. Dar asta e cu totul altă chestiune.

— Sunt numai urechi, continuă Jessica.

Pe moment, Frank Dominis pare prins pe picior greşit, poate că un pic dezamăgit.

— Aha, răspunde el şi îşi trece degetele prin părul des, care este presărat cu cenuşiu la tâmple. Aveam de gând să-mi ţin cărţile ascunse până termini vinul, continuă şi zâmbeşte.

— De ce? La ce ar folosi?

— Poate mai comanzi unul.

— O să-l beau pe acesta în vreme ce vorbeşti, dacă nu-ţi e cu supărare.

— Ce am de spus nu durează mult.

— Dar tot e destul de important ca să vrei să vorbim faţă în faţă, zice Jessica, şi acum ia o înghiţitură mai mare.

Piciorul paharului e ud, poate că a vărsat vin fără să-şi fi dat seama.

— Presupun că există delicte mai mari, zice Dominis.

Jessica nu răspunde. Pune paharul pe suport şi îşi şterge mâinile cu şervetul de hârtie.

Un hohot de râs străbate încăperea. Grupul care a intrat s-a aşezat la bar, la numai câţiva metri de locul în care stau Jessica şi Frank Dominis.

— Ceea ce o să-ţi spun... Nu vreau să se întoarcă împotriva mea, e clar? zice Dominis, şi acum vocea lui nu mai are nonşalanţa care a atras-o pe Jessica mai devreme.

Jessica încuviinţează. Ar putea să spună ceva liniştitor, că întotdeauna îşi protejează sursele, că a se purta altfel ar însemna o încălcare a eticii sale profesionale, însă în acest moment ar suna fals. Dominis hotărâse deja să-i spună când a sunat-o.

— Lisa e o fată de treabă. Isteaţă şi, cumva, deasupra acelor aiureli superficiale. Joacă un rol, e ca un peşte în apă în cercurile sociale din Helsinki, însă n-o face decât ca să supravieţuiască. De fapt, nu-i place şi nu se dă în vânt după apreciere aşa cum fac ceilalţi din cercul ei. Şi de aceea mi-a plăcut întotdeauna de ea.

— Cât de apropiat eşti de Lisa? zice Jessica pe un ton care nu lasă loc de interpretări.

Frank Dominis rânjeşte, ia o înghiţitură şi ronţăie un cub de gheaţă care i-a ajuns în gură.

— Ştiu că mă citeşti bine, *detective.* Însă Lisa e una din zece. Cu celelalte nouă m-am culcat.

Jessica tace şi mai ia o înghiţitură. Greu de spus dacă întrebarea sa implicită este relevantă pentru caz. Păşeşte pe teren nesigur dacă începe să cerceteze amănuntele vieţii sexuale ale lui Frank Dominis.

— Însă Lisa mi-a spus anumite lucruri, zice Dominis cu vocea mai scăzută acum, chiar dacă zarva de la masa alăturată e destul de mare ca să acopere o conversaţie la volum normal. Genul de lucruri pe care în împrejurări normale nu le mărturiseşti cuiva...

— Împrejurările nu sunt deloc normale, Frank, zice Jessica şi se apleacă în faţă, ca să creeze condiţii mai bune pentru confidenţe.

Dominis face să se învârtă cuburile de gheaţă în paharul pe jumătate gol. Pare pe cale să treacă un hotar, să iasă din zona de confort în care de obicei secretele prietenilor sunt păstrate.

— Lisa mi-a spus că tatăl ei are un trecut dubios. De aceea şi-a făcut bagajele şi a plecat din Japonia. S-a mutat undeva unde nu s-ar gândi nimeni să-l caute.

— Finlanda.

— Exact. Şi a adus-o pe Lisa, care pe atunci n-avea decât câţiva ani...

— Stai un pic, zice Jessica încruntată. Am crezut că Lisa s-a născut în Finlanda.

Dominis clatină din cap.

— După ce au ajuns aici, tatăl Lisei s-a însurat cu o finlandeză. Se pare că mama naturală a Lisei a murit în Japonia, la naştere, din cauza unor complicaţii.

Jessica îşi aminteşte fotografia pe care a văzut-o în camera Lisei. Îşi dă seama acum că a presupus, pur şi simplu, că mama Lisei e finlandeză. Lisa nu-i pe jumătate finlandeză, e pur şi simplu o finlandeză ai cărei părinţi s-a nimerit să fie japonezi.

Această conversaţie este un exemplu perfect că poliţiştii pot să le dea informatorilor o imagine neprofesională despre ei înşişi.

— OK. Deci, tatăl Lisei avea motive să se ascundă acolo unde nu l-ar putea găsi nimeni. Dar de cine? De poliţie?

— Nu ştiu. Nici Lisa nu ştia. Şi nu era decât o bănuială a ei. Evident, tatăl refuza să vorbească despre trecut. Despre motivul pentru care a trebuit să plece din Japonia.

— Şi toate astea se întâmplau... la sfârşitul anilor ’90? Şi crezi că au de-a face cu dispariţia Lisei.

— Nu cred... Adică nu ştiu dacă au de-a face. Însă ştiu că Lisa se temea de tatăl ei.

— Ce vrei să zici?

— Se pare că totul a început atunci când popularitatea Lisei a devenit brusc uriaşă pe Instagram. În câţiva ani, a atras sute de mii de urmăritori din Finlanda şi din alte ţări, şi tatălui Lisei nu i-a plăcut asta. Relaţia lor s-a stricat.

Jessica priveşte buzele lui Dominis care rostesc cuvintele englezeşti. Acum înţelege de ce a crezut el că e important.

— Neînţelegerea a fost din cauza prezenţei ei pe reţelele de socializare, în general? Sau din cauza lucrurilor pe care Lisa le posta pe Instagram? întreabă Jessica.

— Nu ştiu. Tatăl ei i-a spus doar să nu mai posteze. A spus că dacă nu face asta, ar putea fi în primejdie.

— Vrând să spună că...

Frank Dominis ridică din umeri şi goleşte paharul.

— Să fii ameninţată aşa de propriul tată. Fără vreun motiv real.

— Şi acum Lisa a dispărut, zice Jessica încet.

Îşi imaginează Fantoma aşteptând-o pe Lisa la Fenix. Oare Fantoma îl cunoaşte pe tatăl Lisei? Până la urmă, despre asta e vorba?

— M-am gândit că ai vrea să ştii, zice Dominis şi îşi pune mâinile pe masă.

Acum, că şi-a luat povara de pe suflet, pare din nou relaxat ca înainte.

— Absolut. Mulţumesc că ai luat legătura cu mine. Când s-a întâmplat asta? Vreau să zic, când ţi-a spus Lisa?

— Ultima dată când am văzut-o singură. La club, după ora închiderii. Acum vreo două luni.

— Înţeleg, zice Jessica şi bea restul vinului.

— Mai vrei un pahar?

Jessica scoate din buzunarul canadienei o bancnotă de douăzeci, o strecoară sub pahar şi se ridică în picioare.

— Tu poţi să continui. A treia coca-cola.

Frank Dominis pare dezamăgit.

— Am bătut tot drumul din Lauttasaari.

— Mulţumesc, Frank, zice Jessica şi îşi pune canadiana. Poate o suni pe una dintre cele nouă.

Frank chicoteşte trist şi rostogoleşte gheaţa prin paharul gol.

— Hei, *detective*! zice el în vreme ce Jessica se răsuceşte spre ieşire.

— Da?

— Crezi că tatăl Lisei are ceva de-a face cu dispariţia ei?

Jessica se uită lung la bărbatul a cărui faţă arată aproape ca un tablou în lumina galbenă, slabă.

— *Have a good night*[25], *Frank,* zice Jessica şi îi zâmbeşte senin.

— *You too*[26], *detective.*

Jessica îşi înfăşoară gâtul în fular în vreme ce iese în vântul îngheţat. Păşeşte pe zebră şi scoate din buzunar telefonul.

---

[25] Noapte bună (în limba engleză în original).

[26] Şi ţie (în limba engleză în original).

Capul îi vâjâie de idei contradictorii. E improbabil ca tatăl Lisei, care se întoarce mâine din Brazilia, să fie răspunzător de dispariţia ei, însă el trebuie să fi aflat de o ameninţare iminentă, oricare o fi ea.

Jusuf răspunde la telefon surprinzător de repede.

— Salut! Află la ce oră aterizează mâine-dimineaţă avionul părinţilor Lisei. Ne ducem să-i întâmpinăm la aeroport. Şi spune-i lui Rasse sau altcuiva să cerceteze trecutul tatălui Lisei.

— Ai ceva nou? întreabă Jusuf.

— Da, poate. Îţi spun mâine.

— Unde eşti?

— Tocmai mă îndrept spre casă.

— Singură? Eşti sigură?

Jessica oftează sonor.

— Noapte bună!

În telefon se aude cum Jusuf râde în hohote.

— Zic şi eu, Jessi. Fii cu băgare de seamă. Dominis ăla e un căpcăun. Craii ăştia de modă veche, care...

— Du-te dracului, Jusuf, se stropşeşte Jessica şi închide telefonul.

38.

Jusuf se uită o vreme la ecranul telefonului, de pe care au dispărut numele şi chipul Jessicăi. Pune aparatul în buzunarul de la piept, închide până sus fermoarul jachetei de piele şi trage în piept aerul rece, proaspăt, al pădurii. Cu cincisprezece minute mai devreme era în drum spre parcare, dar s-a răzgândit şi s-a hotărât să facă o plimbare. De la sediul poliţiei a pornit spre sud pe Pasilanraitio, şi-a continuat drumul pe Winqvistinkatu şi, în cele din urmă, Fanninpenger şi cărarea din mijlocul

pădurii. La început, lumini, claxoane, huruitul motoarelor, zdrăngănitul şinelor de tramvai, şi apoi, nimic. E de-a dreptul uimitor cât de repede peisajul urban se transformă într-un cadru natural fără pic de zgomot, care, mai ales pe întuneric, pare altă lume, codrul întunecat, fermecat, din basmul cu Hannu şi Kerttu[27], cu căsuţa de turtă dulce ascunsă în el.

Poteca îngustă de pământ care trece printre molizi e ca un labirint: în multe locuri, copacii sunt atât de deşi, încât crengile lor de jos s-au uscat. Sunt condamnate să moară fără lumina soarelui, care nu ajunge la ele. Şi acum, în această seară de noiembrie, un strat subţire de zăpadă s-a aşternut pe crengile moarte: pentru scurt timp li se îngăduie să poarte văluri albe, la fel ca cele vii.

Lui Jusuf nu i-a fost frică niciodată să se plimbe noaptea prin pădure. Dimpotrivă, a crescut înconjurat de copaci în Söderkulla, Sipoo, a prins broaşte, a tras cu praştia în crupa unui lup, şi-a petrecut noaptea într-un adăpost construit de el şi a prăjit sute de cârnaţi până ce pieliţa crocantă se înnegrea şi avea doar gust de cărbune. Jusuf a îndiguit pâraie şi a construit o căsuţă pe două crengi de stejar atât de înalte, încât verii săi din oraş n-au îndrăznit să urce în ea. Jusuf e un băiat de la ţară care a intrat în pulsul oraşului pentru o perioadă trecătoare a vieţii sale. Sunt zile în care se gândeşte dacă e sau nu prea devreme ca să lase în urmă agitaţia din Helsinki şi munca grea de poliţist. Dacă e sau nu vremea să se întoarcă la rădăcinile sale şi să se apuce de ceva nou.

Jusuf închide ochii. Trage în piept mirosul de mucegai al mlaştinii, aude ţipătul puternic al cocorilor, şi dintr-odată are din nou opt ani. Pedalează împreună cu Basse, Sebu şi Jepe pe drumul de pământ şi întreabă cu glas tare cum arată monstrul care iese din noroi în fiecare noapte. Dacă

[27] Hänsel şi Gretel.

e verde sau cafeniu. Şi dacă din piept îi răsar labe de crocodil cu gheare lungi, sau poate tentacule de caracatiţă.

Toate îi năvălesc în minte: râul Sipoonjoki, care taie ca o sabie Söderkulla, vegetaţia bogată de pe maluri, al cărei miros ajunge până la barca cu vâsle, fumul înmiresmat al focului cu lemne de la saune, care e prins în ceţurile de pe suprafaţa apei.

Florile şi polenul primăverii. Balsamul folosit de mama sa. Trandafirii roşii şi fata. Amândoi poartă toca de absolvent şi lumea există doar pentru ei doi.

Familia Annei locuieşte la câteva străzi de casa lui Jusuf. Se cunosc din copilărie, dar n-au început să se întâlnească decât la sfârşitul liceului. Astfel de poveşti nu sunt sortite oare să aibă un sfârşit fericit: doi oameni se cunosc, au încredere unul în altul şi apoi se găsesc unul pe altul? Ori sunt sortiţi eşecului, din cauză că totul e prea frumos prea devreme?

Jusuf se opreşte, trage pe nări mirosul pădurii de parcă ar fi pentru ultima oară. Şi chiar este în această seară.

Bricheta lui scoate un ţăcănit în întuneric şi mirosul de tutun acoperă toate celelalte arome. Poate că e felul lui de a ucide nostalgia, tăind aripile unui lucru care încearcă să fie mai mult decât o amintire.

Poate că el şi Anna chiar vor fi din nou împreună cândva şi vor construi casa de piatră albă pe mal sau, cel puţin, în apropierea râului, după cum le va îngădui bugetul. Vor avea copii şi îi vor vedea că se bucură de aceleaşi lucruri de care se bucurau el şi Anna în tinereţe, că vor face aceleaşi greşeli prosteşti pe care le-au făcut ei când erau copii, şi nu se aleg din ele decât cu nişte vânătăi, la fel ca părinţii lor. Vor merge cu o maşină mare la supermarketul cel mare şi vor face grătar în curtea umbrită de mesteceni mlădioşi, cu saună într-un colţ şi trambulină pentru copii în

altul. Poate. De ce nu? Însă nu vor face aceste lucruri împreună, ci separat, cu alţi oameni. Oameni cu care încă nici nu s-au întâlnit. Şi asta doare mai tare decât ar durea vreodată amintirile.

39.

Jami Harjula închide uşa garajului şi se răsuceşte să privească spaţiul supraaglomerat, ai cărui pereţi sunt plini de tot soiul de chestii, unelte, sacoşe albastre de la IKEA şi dispozitive electrice. La suprafaţă, totul pare organizat, însă inutilitatea acumulării face ca scena să arate haotic. În decursul anilor, Harjula a adunat un număr înspăimântător de unelte în micul său atelier, nu pentru că s-ar fi gândit că ar avea vreodată nevoie de ele, ci pentru că a le avea este obligatoriu pentru visul clasei de mijloc.

Harjula îşi scoate mănuşile din piele bej şi le pune pe maşina de un negru mat. Automobilul de muzeu e un Rambler American din 1965, lumina ochilor şi hobby-ul adorat al lui Harjula. *Grozăvenia.* Chiar dacă fabricarea maşinii care a fost până de curând populară în Finlanda a fost oprită încă din 1969, după aceea a fost fabricată sub licenţă timp de încă două decenii în diferite părţi ale lumii. Acum marca nu mai este cunoscută de tineri. Nici măcar dacă taţii lor le spun că este cea mai fiabilă maşină din lume. *De fapt, Rambler a fost primul care a pus volanul în maşină,* este prezentarea favorită a lui Harjula în serile în care el şi Sini au musafiri şi când, la sfârşit, îi duce în garaj, cu pahare de whisky Islay cu gust de fum. Paharele sunt ciocnite, cauciucurile sunt împunse uşurel cu picioarele încălţate în şosete. Hai să stăm un pic pe scaunele tapiţate din nou în urmă cu vreo doi ani, să adulmecăm mirosul de piele şi pe cel ca de marţipan al uleiului de motor şi să-i

admirăm bordul fără zorzoane. *Nu-i Porsche, însă are personalitate.*

Apropo, e un whisky pe cinste.

Astfel de seri sunt tot mai rare.

Dar, pe de altă parte, sunt şi călătorii de plăcere: *Grozăvenia* a fost scoasă la plimbare în iunie. Harjula se uită o vreme la maşină, se lasă ademenit de gândul de a se aşeza la volan şi de a răsuci cheia în contact. Să asculte răgetul maşinii de 3,2 litri pe benzină când pistoanele încep să danseze în cei şase cilindri. Să deschidă uşa garajului şi să cedeze, să scoată în marşarier maşina cu cauciucuri de vară. Sau ar putea, pur şi simplu, să închidă uşa garajului, să închidă ochii şi să lase spaţiul de joacă să se umple treptat cu gaze de eşapament. Până în urmă cu câţiva ani, cadavrul poate că i-ar fi fost găsit în aceeaşi zi, însă acum Sini nu i-ar simţi lipsa până dimineaţă, asta în cazul în care i-ar simţi, totuşi, lipsa. Când copiii erau mici, Sini a preluat povara zilelor de muncă lungi. Erau perioade în care o durea că *Jami pune întotdeauna munca mai presus de familie.* Oricât de egoist ar suna, şi-ar dori s-o audă pe Sini vorbind aşa în prezent. I-ar plăcea să simtă că lui Sini îi pasă, să audă asta în vocea plină de disperare şi dezamăgire că el nu poate să vină la cină din pricina unei investigaţii urgente. În zilele astea, plecarea, purtarea distantă şi neglijarea celor dragi sunt ignorate cu o ridicare din umeri. A devenit o spirală care se hrăneşte din ea însăşi.

Harjula îşi ia mănuşile şi deschide uşa laterală a garajului.

Se descalţă lângă uşă şi îşi pune haina în cuierul din hol. Din bucătărie vin zumzetul hotei şi mirosul de ceapă călită şi verdeţuri proaspete.

— Bună, zice Harjula din uşa bucătăriei.

Sini priveşte peste umăr în vreme ce scurge apa dintr-o oală. Privirea scurtă şi zâmbetul distrat se presupune că sunt destul. Îmbrăţişările şi sărutările sunt de domeniul trecutului. Şi le dădeau când fetele erau mici, înainte de fete. Pe atunci, îmbrăţişările şi sărutările erau date pentru că el şi Sini doreau asta, nu pentru că se aşteptau la ele. În ziua de azi nu mai e nici măcar aşteptarea.

— Cina e aproape gata, zice Sini şi întoarce friptura în tigaie.

— Bine.

Harjula intră în living cu mâinile în şolduri.

Ştie că ar putea s-o ia în braţe pe Sini şi să-i dea o sărutare pe obraz, să-i spună că o iubeşte. Însă o forţă mistică îl împiedică s-o facă. Poate că reînvierea cadavrului care a înţepenit demult pare fără rost, cu toate că s-ar simţi, poate, mai puţin laş dacă ar încerca.

Televizorul îşi debitează reclamele în faţa unei canapele goale. Fetele sunt în camerele lor, făcându-şi lecţiile sau folosindu-şi telefoanele. Probabil că el şi Sini au oferit un model excesiv de eficient în al doilea caz.

Harjula se aşază pe canapea şi închide televizorul. Aude sfârâitul grăsimii în tigaie şi uşa bufetului trântită. Şi apoi îi vine o idee ciudată şi contradictorie: casa e plină de viaţă, toţi membrii familiei sunt acasă, dar, cu toate astea, pare pustie. Curând mâncarea preparată de Sini va fi gata, fetele vor da năvală în bucătărie, flămânde, salutându-şi tatăl. Vor sta toţi patru la aceeaşi masă, fiecare pe partea lui, şi vor avea o cină liniştită. Şi totuşi, îi mocneşte în minte gândul să stea pe scaunul de piele bine întinsă al Ramblerului şi să răsucească cheia. Şi să meargă acasă, orice o fi însemnând asta.

Harjula răsuceşte în mână telecomanda şi se uită la ecranul gol. Un ciclu care se repetă de la sine. Poate că pe Sini a atras-o ambiţia lui neabătută. Şi apoi şi-a pierdut

interesul, când a văzut că bărbatul ei nu va urca niciodată în ierarhia poliţiei. *Fir-ar să fie*! Ideea nu-i chiar nouă, însă niciodată n-a luat o formă atât de clară: Sini crede că el şi-a pierdut energia. Acum stă pe canapea aşteptându-şi cina ca o namilă papă-lapte, cu toate că stăruinţa lui, etica profesională neclintită şi serviciul de noapte au fost ceea ce le-a păstrat proaspătă relaţia. Când a încetat să se străduiască?

— Unde te duci? întreabă Sini indiferentă când Harjula trece prin bucătărie şi apare peste o clipă cu canadiana şi căciula.

— Dau un tur cu maşina, răspunde el şi deschide uşa garajului. Te iubesc.

40.

Jessica se uită la ceas, e nouă fără cinci. Închide ochii şi ascultă zdrăngănitul şi ţăcănitul liftului vechi care urcă spre etajul cinci. Clădirea e întunecată, Jessica n-a aprins lumina pe scară când a intrat, iar palierele care trec pe alături sunt luminate doar de becul galben, slab, al cabinei care urcă.

Blocul vechi de un secol, care a trecut prin două războaie mondiale, cuprinde o comoară de informaţii, experienţe, senzaţii, gusturi gustate şi mirosuri mirosite, vieţi trăite, iubiri, divorţuri, naşteri şi, inevitabil, morţi.

Moartea a fost prezentă în apartamentul Jessicăi. Erne şi-a dat ultima suflare în camera ei de oaspeţi, în vreme ce ea îi mângâia încheieturile scheletice ale degetelor. De atunci a trecut o jumătate de an, însă Jessica are impresia că Erne a fost aici chiar ieri. Şi, în acelaşi timp, pare, cumva, că de la plecarea lui Erne până în clipa de faţă a trecut o viaţă întreagă.

Uneori, axa timpului pe care e măsurată viaţa se înceţoşează şi Jessica are impresia că totul s-a întâmplat un pic mai devreme – are impresia că simte mirosul din maşină în dimineaţa în care mama ei a izbit-o de un camion care venea. Felul în care degetele moi ale lui Toffe le cuprindeau pe ale ei, cum a răcnit tata ca o fiară când mama a tras de volan şi a pecetluit cu acest gest soarta micii sale familii.

Şi cum Jessica tot a reuşit să-i spună lui Toffe – vrea să creadă asta, vrea să-şi aducă aminte că a spus, cu toate că nu poate fi sigură – că totul va fi bine. Că frăţiorul ei nu va mai trebui niciodată să-şi facă griji. Tot ce trebuie să ştie este că, indiferent ce se întâmplă, el şi Jessica vor rămâne întotdeauna împreună şi se vor ajuta unul pe celălalt. Şi peste numai câteva secunde acea viziune frumoasă a devenit imposibilă.

Trupuşorul nevinovat al lui Toffe a fost mutilat în accident. La fel şi al Jessicăi. Însă ei i s-a îngăduit să continue. Nu, a *trebuit* să continue, n-a fost un privilegiu, ci o uriaşă piatră de moară pe care a trebuit s-o târască an după an.

Jessica simte cum o lacrimă i se rostogoleşte pe obraz până pe bărbie şi cade pe podea.

E ca şi cum timpul ar fi stat în loc.

Liftul s-a oprit la etajul cinci şi becul slab de pe tavan s-a stins. Jessica nu ştie de cât timp stă acolo.

Jessica.

Jessica deschide ochii, nu din cauză că vocea o sperie, ci pentru că speră că făcând asta o s-o amuţească. Vocea e din altă lume, din alt timp şi loc, însă e mai mult decât o simplă amintire.

Nu acum. Următoarea lacrimă se rostogoleşte pe faţa ei şi o vreme urmează calea celei dinainte, până ce îşi află sălaşul sub pomete.

Jessica.

De obicei, cealaltă realitate se deschide când e adormită, însă uneori şi când e trează, când oboseala izbeşte în pleoapele ochilor închişi.

Din apartamentul bătrânei arţăgoase de la etajul doi se aude lătratul unui pudel. Apoi se lasă iar tăcerea deplină.

Jessica simte pe umeri degetele mamei. Răceala lor răzbate prin haina groasă şi prin bluză, până la piele. Ştie că senzaţia nu-i reală, n-are cum să fie, însă ca întotdeauna e copleşită imediat de îndoiala că ceva atât de concret, frumos şi, în acelaşi timp, spectral, poate fi rodul propriei imaginaţii.

Jessica.

Jessica se răsuceşte încet ca să vadă chipul care o priveşte din oglinda liftului. Faţa mamei e întreagă, frumos proporţionată, şi oasele nu sunt sfărâmate de o ciocnire dezastruoasă. Însă flash-urile dezvăluie adevărul, amintesc de locul în care sângele închegat pătează cu roşu închis, aproape negru, fruntea strivită. Sângele din craniul lovit s-a scurs peste celălalt ochi spre bărbie. Jessica închide ochii o clipă şi când îi deschide mama e din nou ea însăşi. Ea însăşi cea frumoasă.

Nu plânge, Jessi. O să fii bine, iubito.

Mama oftează tandru şi îşi descleştează mâna de pe umărul Jessicăi. Expirarea are un rost, e ca ultima suflare înainte de frigul veşnic. Mama iese din lift.

Adevărul e întotdeauna mai mult sau mai puţin la vedere, dragă Jessica. Adevărul înseamnă contururi care trebuie să fie umplute cu culori, iar culorile nu te aşteaptă întotdeauna pe masă. Uneori trebuie să le scoţi la lumină dintr-un loc rău.

Nu înţeleg.

Unii nu spun nici când sunt întrebaţi. Alţii spun fără să fie întrebaţi.

Jessica închide ochii şi, când îi deschide, mama a dispărut.

La parter se deschide uşa blocului şi peste o clipă se aprinde lumina pe scară.

Jessica îşi şterge lacrimile cu mâneca şi deschide uşa liftului.

41.

Jessica intră în garsonieră şi se duce la pat fără să se descalţe, se aşază şi închide ochii. N-a aprins lumina şi, cu ochii închişi, întunericul pare perfect. Lumina care se reflectă din curte nu-i străbate pleoapele închise.

Alţii spun fără să fie întrebaţi.

Jessica simte o durere rece ca gheaţa care o fulgeră în umăr şi se ridică. Se duce repede la peretele opus în care e a doua uşă.

Vino acasă.

Vin.

Jessica iese pe palier, cu cheia în mână.

Casa scării întunecată, care acum un veac era intrarea servitorilor, e ca un spaţiu liminal care desparte două lumi, o poartă între două realităţi. În fiecare seară când vine de la lucru, timp de o clipă e Jessica Niemi, până ce deschide uşa spre altă realitate şi devine cea care are numele pe cutia poştală de la scara A. *Von Hellens.*

Intră în apartamentul în care Erne şi-a petrecut ultimele zile. Locuinţa care, în ciuda faptului că e uriaşă, pare sigură şi confortabilă.

Jessica tastează codul alarmei şi luminile se aprind automat în holul cel mare. Închide uşa şi pune cheile pe comodă.

Trece din hol în livingul spaţios, unde ferestrele se scaldă în luminile strălucitoare din centrul Helsinkiului. Undeva, în apropierea muzeului Amos Rex, o fâşie de lumină puternică e îndreptată spre cer, ca şi cum ar căuta zadarnic luna.

Jessica intră în bucătărie, deschide laptopul pe masă şi porneşte ceainicul electric.

Un moment, liniştea e deplină.

Tăcerea îi aminteşte de Erne. Îşi aminteşte faţa lui de vulpe, năpădită de peri cenuşii, căreia ridurile îi dau un aer jucăuş şi carismă. Jessica trebuie să şi-l imagineze pe Erne cum era când trăia, nu cum era când a murit. În primăvară era atât de slab, încât ridurile îi erau înghiţite de scobiturile obrajilor. Braţele îi erau aşa de atrofiate, că n-ar fi putut să salveze pe nimeni, s-o tragă pe tânăra Jessica afară din inima întunericului, în lumină.

Jessica închide ochii şi aşteaptă în tăcere ca apa să înceapă să fiarbă.

Ia dintr-o cutie de lemn un pliculeţ cu ceai de măceşe şi îl pune într-o cană.

Ceainicul fierbe. Jessica apasă pe întrerupător.

Apa ajunge în fundul cănii şi se înroşeşte, e ca sângele care se amestecă implacabil cu apa din baia cuiva care îşi ia viaţa cu o lamă de ras. Jessica se gândeşte adesea la asemănarea dintre cele două, chiar dacă nu ştie de ce. O singură dată, cu mult timp înainte, s-a gândit la sinucidere. Când nori negri de nestrăpuns s-au ridicat peste canalele din Murano şi i-au făcut trupul şi sufletul siluite să fie sfâşiate de tristeţe şi ruşine.

Jessica se aşază la masă, scoate din buzunar un *stick* de memorie şi îl introduce în laptop.

Deschide câteva fişiere cu imagini. *Lisa Yamamoto. Jason Nervander. Accesorii de cauciuc în debara. Mască*

BDSM. Fantoma la Fenix. Akifumi2511946. Fotografia farului. Schiţa farului făcută de Lisa. Olga Belousova.

— Două bloguri, şopteşte Jessica şi scrie amândouă URL-urile pe o notă digitală.

www.*thelisayamamoto.fi*

www.masayoshi.fi

— ... dintre care unul e secret.

În acel moment sună telefonul. Numărul care pulsează pe ecran e neobişnuit de scurt. Jessica îşi aminteşte că l-a mai văzut.

Ridică telefonul la ureche.

— Niemi.

— Pari obosită. Nu-i în *office hours*[28], însă m-am gândit că asta ar trebui să fie urgent, zice laconic o voce de femeie.

Un moment Jessica e cu totul în ceaţă.

— Scuze. Desigur, zice ea apoi.

Îi trebuie câteva secunde până să recunoască vocea nazală a medicului legist Sissi Sarvilinna, care e atât enervată, cât şi enervantă. Telefonează de la serviciu.

Jessica aude pe fundal cum cineva loveşte frenetic în taste.

— Am reuşit să-i grăbesc pe cei de la laborator cu analizele hematologice ale moartei. Rezultatele sunt interesante. Se pare că i-a fost pus ceva în rănile de arsură cât era în viaţă, zice Sissi Sarvilinna cu o voce care pe jumătate scrâşneşte, pe jumătate mormăie, poate că rozând cu dinţii ascuţiţi o gumă de şters.

— Ce anume? zice Jessica.

— E un soi de cocktail de peptide: în principal dermorfină şi deltorfină. Ambele sunt substanţe opiacee care blochează receptorii, adică analgezice precum morfina, numai că mult mai eficiente. Pe lângă alte

[28] Orele de lucru / în timpul programului (în limba engleză în original).

peptide, cum ar fi dermaseptin şi adenoregulin. Aceste denumiri probabil că nu-i spun mare lucru unui neiniţiat, însă iată, în esenţă: aceste peptide, sau mici proteine, apar într-o anumită formă neobişnuită.

— Care?

— Otrava unui mic organism numit *Phyllomedusa bicolor.*

— Meduză?

— Nu-i meduză, ci o broască din pădurile tropicale.

Jessica ia o înghiţitură mare de ceai şi introduce termenul în fereastra de căutare de pe Google.

Phyllomedusa bicolor.

— Eşti acolo, Niemi? se stropşeşte Sissi Sarvilinna după ce şi-a pierdut publicul timp de două secunde.

— Da. Tocmai mă uitam la...

— Presupun că ai găsit articolul din Wikipedia în care scrie că tribul Marubo foloseşte otrava ca să-şi crească şansele la vânătoare...

— *Şamanul arde pielea bărbaţilor cu o creangă aprinsă şi pune pe rană otrava broaştei. Urmează vărsături. Şamanul aruncă copiii în râu, de unde ies curând, vindecaţi,* citeşte Jessica cu voce tare şi simte că toate se aşază la locul lor. La naiba!

— Exact. Ceea ce articolul nu spune, Niemi, este că obiceiul a fost adus de câţiva ani în ţările occidentale ca tratament alternativ. Şi acum îmi amintesc că am citit despre asta. La naiba, ar fi trebuit să ştiu în clipa în care am văzut semnele de arsură de pe pielea moartei, înjură Sissi încet. Se crede că otrava broaştei curăţă trupul şi spiritul. Practica este numită *kambo.*

Kambo.

Unii nu spun nici când sunt întrebaţi. Alţii spun fără să fie întrebaţi.

Şi acum mintea îi este plină de vorbele şoferiţei de taxi.

... *Fata de douăzeci de ani a auzit ceva despre o nouă chestie legată de sănătate. Komba sau kombo... Cineva iresponsabil... cred că era Yoko Ono asta dispărută...*

— Oh, la naiba! Lisa a făcut reclamă la *kambo*, zice Jessica încet, vorbind de fapt cu sine, chiar dacă o face cu voce tare.

— Poftim? zice Sarvilinna.

— Cum... Vreau să zic... Poate fi mortal?

— Tocmai ajungeam la asta, Niemi. Ca profesionistă în medicină, mă opun total acestei şarlatanii. Nu există dovezi ştiinţifice despre vreun beneficiu pentru sănătate adus de *kambo.* Şi chiar dacă elementele componente dau o stare de euforie, substanţa e o otravă pe care broasca o secretă atunci când se apără de inamicii ei naturali. N-aş lăsa tâmpenia aia să se apropie de sistemul meu circulator nici dacă m-ai plăti.

Jessica ascultă vorbele lui Sissi şi tastează *kambo* pe bara de căutare. Apar zeci de fotografii cu broaşte verzi şi semne roşii de arsură pe piele făcute cu un beţişor. Unele dintre arsuri sunt în linie dreaptă, altele în cerc. Pielea din jurul rănilor e ridicată şi înroşită, întocmai ca pielea de pe braţul Olgăi Belousova. Nu încape nicio îndoială. Ucraineanca a participat la acest ritual ciudat.

— Dar e posibil ca...

— Te grăbeşti să ajungi undeva, Niemi?

Întrebarea e urmată de câteva clipe de tăcere.

— Nu, însă...

— Răspunsul scurt: e posibil să mori din *kambo.* În toată lumea au fost raportate decese rezultate din tratamente cu *kambo. Pacienţii* au suferit atacuri de cord.

— Sună exact ca ceea ce i s-a întâmplat Olgăi Belousova.

— Mă uit la statistici, Niemi. Iată de ce totuşi nu cred că e foarte probabil. Însă am un punct culminant din două

părţi care ar putea aduce un pic de clarificare. Prima parte este că au fost găsite în răni substanţe care în niciun caz nu provin din broaşte. Nici măcar de la meduze, zice Sissi, şi Jessica o aude chicotind uşurel. Prima era codeină, care este folosită ca analgezic. Poate că a fost adăugată în cocktail ca să reducă durerea care rezultă din ritual. De fapt, am făcut un mic sondaj Gallup internaţional: am sunat un coleg din Londra, care mi-a confirmat bănuielile legate de *kambo* şi compoziţia lui, însă a spus că n-a auzit niciodată ca alte substanţe să fie combinate cu toxina. Nici măcar ca să reducă durerea. Însă în rănile Olgăi Belousova a fost pusă codeină şi, peste toate, în sânge i-a fost găsită o cantitate relativ mare de morfină.

— OK. Altceva?

— Aşa, aici povestea devine interesantă, zice ea, apoi continuă: în sânge i s-a găsit şi buprenorfină.

— Subutex? zice Jessica.

Subutex, sau, mai familiar, *subu,* îi este foarte familiar Jessicăi – şi tuturor poliţiştilor. La începutul anilor 2000, cei din Helsinki care foloseau droguri tari preferau heroina, însă războiul din Afghanistan a făcut să stagneze producţia de opiu. În scurt timp, utilizatorii au descoperit că Finlanda trecea, mai ales pe filiera franceză, pe buprenorfină, care, iniţial, era destinată tratării opiomanilor.

— Da. Aşa cum poate ştii, buprenorfina singură nu poate să omoare, datorită efectului de plafonare, dar împreună cu cocktailul de otravă de broască şi morfină, poate, cred eu, să ducă la colaps respirator şi la stop cardiac, zice Sissi Sarvilinna.

Jessica se lasă pe spătar şi simte că palmele încep să-i transpire pe telefon.

— Deci, în cocktail au fost combinate trei opioide?

— Da.

— Dar, de ce?

— Ca să-i producă euforie celui care primeşte *tratamentul*?

— Sau să-l facă dependent, zice Jessica şi închide ochii.

Sissi mormăie ceva despre mierea care creează dependenţă, înainte să încheie, în sfârşit, convorbirea.

Jessica pune telefonul pe masă, prinde cu amândouă mâinile cana cu ceai şi se uită la chipul său oglindit în fereastra care nu are pe fundal decât întunericul. Negru în mijlocul negrului.

Afară, vântul îngheţat învăluie clădirea şi face hornul din bucătărie să se jeluiască, de parcă ar fi un flaut uriaş.

42.

În nordul oraşului Helsinki, în cartierul idilic Puu-Käpylä, dezvoltat la începutul anilor 1920, pe Nyyrikintie, e o casă cu un etaj şi mansardă, din lemn alb. În podul ţuguiat este o cameră micuţă, la a cărei fereastră lumina arde în fiecare seară. În ultimii 34 de ani, acest cuibuşor de cincisprezece metri pătraţi a fost tărâmul lui Rasmus Susikoski.

E ora cinei. La parter se aude zgomotul lingurilor lovite de castroane, însă Rasmus Susikoski nu stă acolo să cineze cu părinţii. Urcă cu grijă scara de lemn scârţâitoare, ca să nu îşi stropească degetele cu ciorba de cârnaţi fierbinte.

Rasmus deschide uşa cu piciorul şi traversează camera cocoşat. N-a mai putut umbla în picioare pe aici de când avea doisprezece ani.

Pune castronul aburind lângă computer şi îşi trage scaunul super-ergonomic pentru jocuri. Pisica ghemuită sub masă se freacă de piciorul lui.

Aici o să mănânce Rasmus cina gătită de mama sa, aşa cum face aproape în fiecare seară. E înconjurat de pereţi plini cu postere din filme şi rafturi care gem de obiecte de colecţie: o consolă neagră de jocuri Atari, un View-Master cu discurile lui de carton, figurine din *Transformers* şi *Masters of the Universe,* aşezate în formaţie militară. Unele încă nu sunt scoase din ambalajul lor original, ca să-şi păstreze valoarea de colecţie. Raftul cu jocuri de societate se făleşte cu clasici precum *Kongman, Ghost Castle* şi *Heroquest.* Camera lui Rasmus le-ar stârni celor născuţi în anii ’80 o profundă nostalgie şi admiraţie. Tragedia este că în acea cameră – în afară de el însuşi – probabil că n-a pus piciorul nimeni născut în anii ’80.

Singurul lucru care deosebeşte camera de suprema călătorie prin decenii este computerul lui Rasmus, care nici vorbă să fie retro: două monitoare HD de 24 de inchi cu tehnologie G-Sync, unul pentru căutări pe net şi altul pentru jocuri. O carcasă ATX de înălţime maximă, cu lumini colorate sub sticlă, un Intel Core I9-9900K îmbunătăţit, cu frecvenţă mărită la 5,1 GHZ, şi plăci grafice RTX 2080 Ti modificate în SLI, care, desigur, sunt păstrate la temperaturi sigure de un *circuit personalizat,* un sistem de răcire cu apă făcut manual. Cireaşa de pe tort a acestei minuni sunt cele mai bune căşti pentru jocuri de pe piaţă, un mouse wireless, proiectat special pentru jocuri, o tastatură mecanică şi un scaun Secretlab. Una peste alta, Rasmus a cheltuit o mică avere cu instalaţia, şi pentru cumpărarea ei a fost nevoie de economii grijulii. Pe de altă parte, nu le plăteşte niciun ban părinţilor pentru chirie, iar locuinţa e la pachet cu curăţenia săptămânală şi demipensiune. De fapt, hrana, nisipul şi vaccinurile necesare celor trei pisici din casă sunt singurele cheltuieli pe care le plăteşte Rasmus din buzunarul lui.

În schimbul generozităţii părinţilor săi, Rasmus, care a absolvit dreptul, se ocupă de chestiunile juridice ale firmei tatălui, care în ultimii ani şi-a restrâns semnificativ activitatea. Mica firmă depinde de exporturile în Marea Britanie şi a bătut pasul pe loc de când cetăţenii Regatului Unit au votat pentru Brexit. Uneori, Rasmus se întreabă când vor rămâne fără bani părinţii săi. O să vină ziua în care să-i ceară să-şi plătească partea din întreţinerea casei? Rasmus o s-o facă, desigur, nu trebuie decât să i-o ceară. Însă până atunci fondurile lui vor merge la dotarea acestui *bârlog băieţesc* prin excelenţă.

Rasmus şi-ar putea permite un echipament şi mai bun pe un salariu de avocat, însă nu sunt şanse să-şi schimbe vreodată angajatorii, cel puţin nu de bunăvoie. Motivele sale pentru a lucra la poliţie sunt două. Unul este atmosfera lejeră, încurajatoare, care s-a deteriorat de la moartea lui Erne şi sosirea lui Hellu. Rasmus n-ar rezista nicio secundă într-un serviciu care depinde de punerea în evidenţă a propriei excelenţe sau în care pentru succesul profesional îţi trebuie coate ascuţite. Cel de-al doilea este că Rasmus a fost întotdeauna fascinat de mistere, mai ales cele de tipul camerei încuiate, în care investigatorul trebuie să găsească nu doar soluţia, ci şi elementele care o sprijină. Oricât de mult detestă Rasmus violenţa şi moartea, adoră o provocare pe cinste. Din cele care îi aduc mintea la cea mai înaltă frecvenţă posibilă.

În mod normal, Rasmus s-ar repezi la mâncare ca un lup şi apoi ar plonja în jocuri. *Apex Legends, PUBG, Escape from Tarkov* sau *CoD*, în funcţie de seară şi de dispoziţie. Însă acum e prea ocupat ca să fie Everglazer85, marele erou războinic din realitatea virtuală. Investigaţia actuală e, pur şi simplu, prea captivantă.

Rasmus deschide e-mailul în care tocmai a intrat un mesaj de la Helena Lappi.

Mesajul conţine două documente în engleză: un mandat şi o notificare care confirmă existenţa unei investigaţii preliminare. Mesajul însuşi e leit Hellu, scurt şi la obiect. *Iată materialul pentru Facebook. Hellu.*

Rasmus lucrează cinci minute la pregătirea cererii oficiale către Facebook. Dar fiind că este o investigaţie legată de crimă, sunt mari şanse ca cei din Irlanda să o considere urgentă şi informaţiile despre utilizatorul de Instagram cu numele *Akifumi2511946* să ajungă la sediul din Pasila mâine-dimineaţă.

Rasmus verifică dacă a completat articolele obligatorii pe formularul electronic şi dă clic pe *Trimite.* Se uită la ecran un moment, apoi se apucă de ciorbă. S-a mai răcorit şi e tocmai bună de mâncat.

Undeva, departe, se jeluieşte o sirenă şi Rasmus priveşte pe fereastră: fulgii se răsucesc şi saltă neobosiţi, pentru prima dată lumea de dincolo de fereastra mare, prin care răzbate vântul, arată a iarnă. Rasmus iubeşte iarna, întunericul ei: faptul că nu trebuie să se simtă vinovat că stă în casă, jucându-se, în timp ce alţii îşi scot cămăşile în Taivaskallio[29]. Îi place că vremea friguroasă îl face să se înfăşoare în haine groase, pantaloni şi pulovere, că nu mai trebuie să-şi ascundă trupul stângaci, dolofan, ca în zilele calde de vară.

Nu că iarna n-ar avea şi părţi rele: când scade temperatura, camera devine gheţărie şi, din copilărie încoace, ierni întregi a dormit cu pijama groasă şi şosete de lână. Dar acum nu-i frig, ba dimpotrivă: ciorba caldă îi face pielea capului să transpire şi îi dă mâncărimi. *Trebuie să-mi amintesc să-mi dau cu mai multă loţiune.*

Rasmus pune castronul pe birou, tastează la computer şi pe ecran apare fotografia unui tânăr japonez. De dimineaţă era convins că utilizatorul care a comentat la

[29] Parc din Helsinki.

postarea Lisei Yamamoto n-are cum să fie implicat în dispariţia ei sau a lui Jason Nervander. Însă dintr-odată, după ce a dat de site-ul *masayoshi.fi,* e convins că toate sunt legate între ele.

De dimineaţă încoace, Rasmus se tot gândeşte la semnificaţia secvenţei numerice 2511946. La prima vedere, pare să fie o dată de naştere. Dar are o cifră prea mult, sau prea puţin. Sau ar putea să fie 25 ianuarie 1946.

Poate că e o serie de cifre la nimereală pe care Akifumi a vrut să le folosească pentru a-şi asigura caracterul unic al profilului. Însă atunci ar fi putut reuşi asta cu mai puţine cifre. Akifumi sunt o grămadă, însă cel mai mare număr de care a dat Rasmus în căutări este Akifumi145.

Rasmus se lasă pe spătarul scaunului său de cea mai bună calitate şi oftează. Nu, *2511946* nu e un număr secvenţial, nici nu e la nimereală. Nu poate fi. Of, dacă ar putea să-şi dea seama ce era în site-ul *masayoshi.fi* al Lisei Yamamoto înainte să fie şters conţinutul.

Telefonul sună. E Jessica. Rasmus se uită un moment la numele care pâlpâie pe ecran şi se gândeşte ce plăcut şi relaxant a fost să stea amândoi în restaurantul zgomotos şi plin de grăsime. Pentru puţin timp, asta l-a făcut să creadă că, dacă ar avea destulă încredere în sine şi ar uita de complexele legate de înfăţişare şi de capacităţi, ar putea fi ca oricare alt bărbat. Să-şi facă prieteni, să meargă la întâlnire, să facă sex. Ştiţi voi.

— Alo?

— Scuze că sun atât de târziu..., zice Jessica.

— Nicio problemă. Tocmai mă uit pe ecran la fotografia lui Akifumi.

— Mereu pe baricade, ca noi toţi, spune Jessica iute. Pare un pic agitată. Ai auzit vreodată de un ritual numit *kambo,* în care se foloseşte venin de broască? În care toxina este introdusă în corp prin arderea pielii?

Rasmus lasă o vreme vorbele Jessicăi să i se aşeze în minte.

— *Kambo*? Nu... Despre asta e vorba aici? Semnele acelea de pe corpul Olgăi Belousova...

— Totul indică în această direcţie. Şi, în plus, avem motive să credem că Lisa Yamamoto a promovat *kambo* în reţelele de socializare.

— OK. Sună ciudat.

— Însă am văzut toate fotografiile ei de pe Instagram şi nicăieri nu pomeneşte de *kambo,* zice Jessica.

— Cum rămâne cu textele?

— Aşa e. Din păcate, nu sunt vizibile decât 24 de ore.

— Le putem citi dacă primim acces la contul de Instagram al Lisei.

— Cum poate fi aşa de greu, Rasmus? Doar este investigarea unei crime.

— E şi o parte bună, Jessica. Să nu li se permită autorităţilor accesul la orice. Trebuie să existe pe lume şi un pic de confidenţialitate, zice Rasmus şi ia câteva linguri de supă în vreme ce aşteaptă răspunsul Jessicăi.

Muşcă dintr-un ardei iute care pluteşte în zeamă şi se delectează cu arsura.

— Rasse, ai zis că nu e nimic pe *masayoshi.fi.* Şi acum se pare că Lisa a şters din reţelele de socializare tot ce era legat de *kambo.* Înseamnă că a făcut curăţenie înainte să dispară.

— Da, sau a făcut asta cineva care are acces la telefonul ei.

— În acest moment cred că *masayoshi.fi* avea pe el informaţii despre *kambo.* Dacă am putea să aflăm cine i-a aplicat *kambo* Olgăi Belousova, am putea să aflăm cu cine era Olga în noaptea în care a murit.

— *Kambo,* zice Rasmus încet în vreme ce se uită pe Google.

Broaşte şi arsuri umplu ecranul lui de douăzeci şi patru de inchi.

— O să încep să caut, zice el. Cel puţin la prima vedere, nu pare să fie nimic ilegal în *kambo,* i se face reclamă făţiş pe internet. De vreme ce nu se face pe ascuns, cred că o să găsim locul. Mai ales că nu pot fi foarte multe.

— Mulţumesc, Rasse, zice Jessica. O să fie o noapte lungă.

Jessica oftează la telefon şi probabil că se pregăteşte să-i ureze noapte bună, însă Rasmus i-o ia înainte.

— Jessica...

— Da?

— Mulţumesc pentru prânz. A fost... plăcut.

— Eu îţi mulţumesc, Rasse. Va trebui să facem asta mai des.

43.

Helena Lappi opreşte maşina în Konala, în faţa casei roşii din şirul de case lipite între ele, şi trage frâna de mână. Se uită la fereastra de la etaj şi zăreşte o femeie înaltă şi blondă care trebăluieşte prin bucătărie. De dimineaţă, în drum spre serviciu, Hellu s-a uitat la uşa frigiderului, unde Hanna cea pedantă afişează meniul săptămânii: la cină vor avea *dal* indian. Perfect acceptabil, însă un pic prea sănătos după părerea lui Hellu. În plus, Hellu ştie că foamea o s-o trezească în toiul nopţii, aşa cum se întâmplă întotdeauna când au la cină tofu sau grăunţe.

Hellu face ghemotoc ambalajul cheeseburgerului dublu şi îl aruncă în torpedou. Apoi deschide geanta laptopului şi scoate dosarul de plastic.

Motorul maşinii încă merge când îşi umezeşte cu limba arătătorul şi răsfoieşte teancul subţire. Verificarea elementară făcută de Serviciul Securităţii în 2007 este chiar deasupra. Este investigaţia de rutină făcută pentru oricine candidează la Academia de Poliţie. Când şi-a depus candidatura Jessica Niemi, în vârstă de douăzeci şi doi de ani, s-a considerat că are un trecut impecabil şi a primit aprobarea.

Următorul document este raportul confidenţial pe care directorul-adjunct al poliţiei, Jens Oranen, l-a cerut recent de la Serviciul Securităţii, şi este mult mai lung.

Accident... Moartea părinţilor. Hellu îşi simte inima bubuind. Ridică documentul aproape de ochi, ca să poată citi în lumina slabă a plafonierei.

> *Mama, Theresa von Hellens* (*260560-1521*), *tatăl, Axel Koski* (*040158-113A*) *şi fratele, Kristoffer von Hellens* (*241289-1412*), *au murit în accidentul de maşină din 4 mai 1993. Conform raportului poliţiei rutiere din Los Angeles despre ciocnire, probele tehnice culese de la faţa locului şi declaraţiile celuilalt şofer şi membrilor familiei arată* (*chiar dacă nu sunt dovezi irefutabile*) *că Theresa von Hellens a intrat intenţionat cu maşina pe contrasens, cu intenţia de a se omorî pe sine şi familia sa.*

Hellu tresare când vede o siluetă fulgerând în oglinda retrovizoare. Peste o clipă vede pe geam spatele vecinului care se îndepărtează plimbându-şi câinele, şi se întoarce la document.

> *Adoptată în iunie 1993. Raimo şi Paula Niemi... Părinţii adoptivi... Sora tatălui... Decedaţi în 2002* (*tumoare cerebrală*) *şi 2004* (*atac de cord*).

Hellu clatină din cap şi întoarce pagina. *Atâta moarte, Jessica Niemi. Jessica von Hellens. De aceea ai ajuns aşa cum eşti*? *Ai pierdut prea mult la o vârstă fragedă*? *A fost Erne a treia ta figură paternă*? *Şi acum a plecat şi el.*

> *Vătămare gravă a coloanei vertebrale. Se crede că va provoca probleme motorii în tot restul vieţii*...

Telefonul lui Hellu sună. E Hanna, care ţine telefonul la ureche în fereastră şi flutură mâna. *Vin, vin,* mormăie Hellu, arată spre hârtiile din poală şi opreşte motorul.

Hanna s-a obişnuit cu faptul că zilele de lucru ale lui Hellu continuă şi acasă. Poate că munca de asistentă medicală a Hannei e mai epuizantă din punct de vedere emoţional decât a lui Hellu, însă cel puţin nu trebuie să care după ea fişele pacienţilor la sfârşitul turei.

Hellu dă pagina până la ultima filă din teanc. E clar că e fotocopia unui document mai vechi: un diagnostic din 1998, redactat la o maşină de scris şi semnat de psihiatrul pediatru Olli Vuonamo. Pe colţul din dreapta, sus, e lipit un post-it pe care a scris Jens Oranen: *Asta nu apare în nicio bază de date*! *Mikson a ştiut tot timpul.* Epicriza ocupă aproape întreaga pagină şi Oranen a evidenţiat câte o frază din loc în loc cu marker galben.

> *Ar putea fi o fază presimptomatică, ce se caracterizează prin experienţe subiective neobişnuite şi simptome nespecifice, precum anxietate şi depresie*... *simptomele prezente includ gândire şi comportament fragmentate, disfuncţie asociativă* (*disociere*) *şi halucinaţii legate, de exemplu, de lucrurile din jur şi de alte persoane*...

— Acum te-am înşfăcat zdravăn de ouţe, Niemi, şopteşte Hellu şi vâră hârtiile la loc în dosar.

Dintr-odată, mâncarea de linte indiană nu mai sună atât de rău. Şi apoi, acum e aţâţată, poate dă Domnul să fie şi Hanna în dispoziţia potrivită.

44.

Telefonul a sunat de cel puţin zece ori, însă n-a răspuns nimeni. Jessica e pe cale să închidă când aude vocea înceată a unei tinere.

— Krista.

— Salut, sunt Jessica Niemi de la poliţie, zice ea.

— Bună, răspunde tânăra şovăielnic.

E Krista Günsberg, fiica taximetristei. Un pic mai devreme, Jessica a scos o chitanţă de taxi din portofelul pe care l-a vârât instinctiv în buzunar de dimineaţă. Un noroc ca din basme, cum rareori se întâmplă, din păcate, într-o investigaţie.

Jessica îşi cere scuze că sună aşa de târziu, însă pe fundal se aud zgomote care arată că nici vorbă ca fata să doarmă.

— Am acest număr de la mama ta, pe care am cunoscut-o astăzi în taxi.

— Da?

Vocea Kristei e încordată, şi nu-i de mirare. Puţini oameni sunt entuziasmaţi când primesc un telefon de la poliţie la ora zece într-o seară de miercuri.

— N-ai de ce să-ţi faci griji, zice Jessica blând. Vreau doar să te întreb ceva legat de un blog pe care e evident că îl urmăreşti pe Instagram. Lisa Yamamoto. Şi *kambo.* Am nevoie să aflu cum şi unde a fost menţionat *kambo.* I-ai spus mamei tale despre asta.

O vreme nu se aud decât râsetele de pe fundal. Apoi Krista pare să le spună celor din jur să tacă şi, în cele din urmă, vocile amuţesc. Jessica aude cum se închide o uşă.

— Despre ce este vorba? întreabă Krista acum dintr-o cameră în care, judecând după tăcere, nu mai este nimeni.

— Nu eşti suspectată de nimic. Atâta doar că mi-am dat seama că Lisa Yamamoto trebuie să fi vorbit cândva despre *kambo.* Ai putea să-ţi aminteşti unde a spus? Pe Instagram? Sau pe site?

Krista Günsberg tace. Câteva secunde se aude curgând un robinet.

— Krista?

— Pe Instagram, da, zice fata în cele din urmă. Şi cred că a postat şi câteva fotografii.

— OK, mulţumesc. Îţi aminteşti când?

Vocea Kristei Günsberg se schimbă un pic, probabil a oprit difuzoarele şi acum ţine telefonul în mână.

— Stai un pic... sunt pe acoperiş. Urmează o tăcere chinuitor de lungă. Se pare că au fost şterse acele fotografii...

Jessica îşi apasă degetele pe frunte.

— Da, ştiu. De aceea am întrebat dacă *tu* îţi aminteşti când au fost postate fotografiile.

— Acum vreo două săptămâni.

— Şi Lisa şi-a îndrumat urmăritorii spre un loc anume pentru *kambo*?

— Da.

Jessica mută telefonul la cealaltă ureche şi pune degetele mâinii drepte pe tastatură.

— Unde?

— Eu... am fost acolo la tratament, continuă Krista.

— Tratament *kambo*? În locul recomandat de Lisa?

— Lisa a fost şi ea acolo. A pus pe Instagram două fotografii despre procedură.

— Ce fel de loc este? întreabă Jessica şi vocea îi devine nerăbdătoare.

Se uită la fereastra de căutare de pe Google, goală, care imploră o căutare.

— AIH. „Alternative & Iubire Helsinki”. E pe Toisella linja, în Kallio. E un spaţiu mic, o singură sală. Dar bine echipat. Pe tip îl cheamă José.

Jessica scrie în fereastra de căutare „AIH Kallio” şi găseşte rapid locul. Brusc, nu mai e niciun mister, există un site şi un număr de telefon sub adresă.

Jessica copiază repede datele într-o agendă electronică.

— Numele Olga Belousova îţi spune ceva? întreabă ea apoi.

Krista tace un moment.

— Nu.

— OK. Dacă ai timp mâine, du-te la un doctor să-ţi ia o probă de sânge. Nu te îngrijora, însă trebuie să ştim exact ce ţi-au dat acolo.

— Venin de broască. Asta e...

— Ştiu, totuşi... O să-ţi trimit un mesaj cu instrucţiuni. Asta e şi pentru binele tău. Nu te stresa. N-ai de ce să-ţi faci griji. Nu ne interesează nimic altceva decât compoziţia acestui *kambo.*

Jessica aşteaptă ca Krista să fie de acord cu propunerea, îi spune „la revedere” şi închide telefonul.

Se uită la ceasul de la mână, e ora zece fără cinci. Are destule dovezi ca să facă o percheziţie la sediul AIH în noaptea asta.

45.

Jami Harjula îşi încleştează degetele pe volanul îmbrăcat în piele al maşinii sale American Rambler. La stopul pe

roşu din intersecţia dintre Meripellontie şi Rusthollarintie pune schimbătorul în punctul mort şi turează motorul V6, care cântă cu forţă, chiar dacă un pic fals. Noaptea de noiembrie din estul Helsinkiului nu pune în valoare timbrul motorului, e făcut să toarcă în serile de vară pline de lumină din Kaivopuisto. Serile în care Merikatu se umple de maşini sport din toate epocile, oamenii stau la coadă la îngheţată şi jet schiurile saltă şi fac slalom gonind între Liuskaluoto şi Sirpalesaari. E uimitor cum poate un oraş să aibă două feţe atât de diferite.

Drumul cu maşina de la casa lui din Vartiokylä până în Aurinkolahti nu durează decât vreo zece minute. Harjula parchează la colţul Pieţei Aurinkolahti, la vreo sută de metri de locul în care a parcat de dimineaţă, după ce i s-a spus de cadavrul aruncat de valuri pe ţărm. Însă nu *Grozăvenia* a fost cea care a răcnit atunci, ci compania Octavia.

Harjula ia lanterna de pe scaunul pasagerului şi iese din maşină. Rafalele de vânt din larg par să-l îmbie la dans. Apa e o câmpie imensă de întuneric, crestele albe ale valurilor îi amintesc privitorului că, în ciuda întregii ei suferinţe, planeta e încă foarte vie.

Harjula se uită în jur. Clădirile albe cu cinci şi şase etaje care se înalţă în toate direcţiile sunt construite la malul apei şi fiecare apartament are un balcon închis cu sticlă. Elegant. Îşi aminteşte foarte bine înfrumuseţarea de care a avut parte zona la schimbarea mileniului. Înainte de asta, Aurinkolahti era numit Mustalahti[30]. Schimbare de nume îndrăzneaţă, dar, se pare, de succes.

În cea mai mare parte a apartamentelor lumina e aprinsă, cu toate că e ora zece şi jumătate. În cartier locuiesc peste opt mii de oameni, şi nici măcar unul n-a venit ca martor în cazul Olgăi Belousova. Dacă s-a fi

[30] „Golful însorit” şi, respectiv, „Golful negru”.

plimbat pe acolo îmbrăcată ca un personaj din desenele animate japoneze, cu siguranţă şi-ar fi amintit cineva. Şi de aceea cadavrul trebuie să fi ajuns acolo din mare.

Harjula se opreşte la malul apei lângă portul de iahturi. Care are patru debarcadere lungi şi peste o sută de locuri de amarare. Acum doar vreo duzină de ambarcaţiuni sunt legate de pasarelă, şi unele par să fie în stare atât de proastă, încât şansa ca cineva să le scoată pe mare iarna este infimă.

Între port şi plajă e un dig solid, lung de vreo trei sute de metri, ceea ce elimină posibilitatea ca trupul Olgăi Belousova să fi fost aruncat de pe o ambarcaţiune ancorată în port.

Harjula se răsuceşte în cealaltă direcţie. La o jumătate de kilometru, la capătul plajei, e un port mai mic, construit într-o radă adăpostită cât de cât de dig.

Felinarele luminează promenada. Harjula începe să traverseze plaja atât de aproape de apă, încât valurile îi ling tălpile pantofilor. Se urcă pe un bloc de granit de la jumătatea plajei şi se uită în jur, de parcă înălţarea cu câţiva metri ar limpezi totul.

Locul în care a fost găsit cadavrul Olgăi Belousova e la vreo zece metri mai departe pe plajă. Urmele de paşi ale echipei de criminalişti şi ale sale încă se văd pe nisipul întărit de îngheţ.

Cum naiba ai nimerit aici, Olga?

Harjula se uită la mica peninsulă acoperită de copaci care se iţeşte între plajă şi al doilea port, apoi îşi scoate telefonul din buzunar. După cum arată *Google Maps*, e lungă de o sută de metri şi lată de cincizeci şi se numeşte Suorttio.

Conform declaraţiilor unui expert, cerute mai devreme, e posibil ca un corp aruncat în apă în afara golfului să ajungă la mal între blocul de granit şi Suorttio, însă, ţinând

cont de curenţi, e improbabil. Acelaşi expert era aproape sigur că acel cadavru a fost lăsat pe mal în locul în care a fost găsit, sau pe aproape, în golfuleţ.

Însă, dacă aşa ar sta lucrurile, cineva trebuia să vadă ceva.

Fir-ar să fie!

Harjula merge mai departe spre capătul plajei şi se opreşte la marginea golfuleţului. La dreapta e Suorttio, care se întinde în mare, şi nu sunt decât vreo zece metri între peninsulă şi pontonul din extremitatea portului mai mic.

Vântul se înteţeşte şi zguduie navele amarate.

Harjula mijeşte ochii. Dacă Olga a fost aruncată în apă de pe peninsula împădurită, nimeni n-ar fi văzut neapărat ceva. Dar mai întâi cadavrul ar fi trebuit să fie dus acolo cu maşina sau să fie lăsat în apă de pe o barcă.

Harjula hotărăşte să exploreze peninsula. Simte sub tălpi stâncă şi e surprins cât de înalţi pot creşte pinii pe un sol atât de pietros. Se fereşte de crengile joase şi înaintează spre vârful peninsulei. La dreapta e apa şi, dincolo de ea, la vreo sută cincizeci de metri, e locul în care a fost găsită Olga. Întunericul deplin dinspre mare şi felinarele de pe promenada Aurinkolahti alcătuiesc un contrast puternic, ca două lumi care se ciocnesc. Acum, că se gândeşte la asta, cadavrul Olgăi Belousova a fost găsit acolo unde se amestecă lumina şi întunericul.

Brusc, Harjula simte sub talpă ceva care nu e nici muşchi, nici piatră.

Ridică piciorul şi vede o cărţulie pe jumătate înfundată în pământul plin de muşchi. Privită mai de aproape, e o agendă.

Harjula scoate din buzunar mănuşi de plastic şi le trage peste mănuşile groase.

Ridică agenda şi o deschide. Filele albe sunt ude şi reci ca gheaţa.

O răsfoieşte de la început până la sfârşit. Câteva pagini din faţă sunt rupte, însă pe prima pagină rămasă sunt trei nume scrise de mână frumos.

46.

E unsprezece fără cinci. Jessica stă în spatele unei dube a poliţiei la colţul dintre Toinen linja şi Castréninkatu. Vântul dansează prin crengile copacilor desfrunziţi de pe terenul de joacă pustiu şi mai departe, dincolo de Ilolanpuisto, se înalţă alb pe cerul cenuşiu închis Teatrul Municipal din Helsinki. Din radioul dubei bubuie hitul de pe locul întâi al topurilor: cântecul care dă numele noului album al lui Kex Mace's, *Spider's Web.*

Versurile îi amintesc Jessicăi de întâlnirea din acea zi de la Căluţul-de-mare cu rapperul cel un pic sfidător şi mult prea sigur pe sine. Deschide pe telefon Instagram şi intră pe pagina lui Kex Mace's. Alături de imaginea de profil şi numele @kexmaces e un mic simbol albastru, marca de autenticitate oferită de Instagram. În numele celor foarte celebri sunt deschise nenumărate conturi false, iar punctul albastru are rolul de a le arăta urmăritorilor că acel profil este autentic.

Sunt aproape un milion de urmăritori. În cont sunt peste o mie de fotografii. De la petreceri, gale, spectacole, vacanţe, piste de jogging, iahturi, elicoptere, acasă. În multe apare un păianjen şi cu un clic pe fotografie afli că e noul lui animal de companie, Escobar. Jessica se întreabă dacă Escobar a fost inspiraţia pentru album, sau tovarăşul cu opt picioare este un truc de PR care să pună temelia lumii noului album.

Jessica derulează mai departe imaginile, dar se opreşte când vede chipul Lisei. Într-o fotografie alb-negru, Kex şi Lisa pozează cu obrajii lipiţi, zâmbind luminos. *Cel mai la modă blogger din Finlanda*! *Urmăriţi-o*! *@thelisayamamoto.* Fotografia a fost făcută în interior, fundalul este un perete gri închis şi se vede colţul unui tablou înrămat. Fotografia a fost pusă pe Instagram în urmă cu două luni, în septembrie.

— Pare un loc liniştit, zice poliţistul în uniformă de pe scaunul şoferului şi rulează între degetul mare şi arătător un pic de tutun de mestecat.

Jessica pune telefonul înapoi în buzunarul canadienei. Părul negru îi este prins la spate în coadă şi are pe cap o şapcă bleumarin cu New York Yankees. Îşi dă seama că arată a poliţistă dură, Kima Greggs din serialul american *The Wire.*

Pe trotuarul celălalt, în diagonală, între un teren cu maşini la mâna a doua şi barul Café23, este o mică vitrină pe care scrie cu litere fistichii „Alternative & Iubire Helsinki”. Câţiva clienţi din Café23 fumează afară, dar în rest strada e pustie.

— Am terminat aici?

— Aşteaptă, zice Jessica şi scoate telefonul.

În acest moment Jusuf, împreună cu altă patrulă, bate la uşa lui José Rodriguez, care se află la doar câteva sute de metri de acolo, pe Alppikatu.

Jessica închide ochii când Jusuf sună, în cele din urmă.

— José Rodriguez nu pare să fie acasă, zice Jusuf cu vocea obosită. Am vorbit cu unul dintre vecini, care zice că l-a văzut ultima dată azi-dimineaţă.

— OK, oftează Jessica.

— Hellu n-a autorizat o percheziţie?

Jessica îşi priveşte încheieturile degetelor, care au acum noi nuanţe de roşu. În zilele astea, justificările pentru

măsuri coercitive cum ar fi percheziţiile trebuie să fie foarte solide, lucru care, presupune ea, este bun când este vorba despre intimitate şi drepturile civile. Totuşi, uneori duce la aşteptare fără rost, chiar şi în situaţii foarte justificate, care necesită intervenţie rapidă.

În acest moment autorizaţia este în aşteptare: lucru destul de surprinzător, în Helsinki există mai multe centre de tratament *kambo,* ceea ce înseamnă că nu există nimic care să lege nemijlocit AIH de Olga Belousova. Totul pare evident, însă pe hârtie pare nefondat.

— Nu, zice Jessica. Încă n-avem autorizaţia.

— Ce ai de gând să faci?

Jessica îşi trage în sus şapca şi se scarpină pe frunte.

— O să aruncăm o privire prin vitrină. Sună-mă dacă se întâmplă ceva, zice Jessica şi închide telefonul.

47.

În căşti urlă „Killing in the Name” al celor de la Rage Against the Machine. Nina Ruska lasă greutăţile pe covorul de cauciuc şi îşi trage răsuflarea. Se uită la oglinda mare din faţă şi se vede în maiou, în mijlocul spaţiului ascetic care e dominat de fier alb, piele neagră şi greutăţi colorate. Muşchii umerilor şi ai pieptului sunt umflaţi şi pielea de pe ei e înroşită. Îşi simte carnea zvâcnind şi vibrând.

În sală nu mai e nimeni. Cei câţiva care trag de fiare seara sunt probabil pe teren sau îşi iau o binemeritată zi de pauză de la sala de sport. Majoritatea colegilor şi colegelor vin la sală dimineaţa, dacă le permite munca. Şi apoi e Jusuf, care vine când se nimereşte, uneori de două ori pe zi. Nina, care de douăzeci de ani trage de fiare în mod riguros, nu poate să-i înţeleagă pe cei care descoperă

dintr-un capriciu ridicarea de greutăţi. Jusuf e un exemplu perfect: un tip evident atletic, al cărui corp reacţionează iniţial la ridicarea de greutăţi prin dezvoltarea rapidă a muşchilor şi care, încântat de rezultatele rapide, pune pe haltere greutăţi mai mari fără să aibă un plan de antrenament rezonabil. Iar când entuziasmul o să i se stingă, muşchii se vor topi la fel de repede cum au crescut. Cu toate acestea, Nina e preocupată de impresia sâcâitoare că, după săptămâna de joacă iresponsabilă, singurul motiv pentru care s-a întors la sală este să dea aici de Jusuf. Ceva din transformarea lui îi atrage atenţia. Poate că are de-a face cu noul lui statut de despărţit de prietenă: poate că ea caută, în subconştient, o pradă rănită.

Nina prinde greutăţile şi se lasă pe spate pe banca reglată la un unghi de patruzeci şi cinci de grade. Greutăţile mari şi ridicările lente îi încing pieptul şi umerii. Ultima serie e cu forţă maximă. *Nouă, zece, unsprezece, doisprezece*...

Nina vrea ca fiecare fibră musculară din trupul său să se încordeze până la limită, fiecare celulă să dea tot ce poate şi nicio fărâmă mai puţin. Când mâinile care ţin greutăţile tremură de oboseală, vede lucrurile mai limpede. Efortul îi goleşte mintea şi alungă tot ce îi abate atenţia. Îi sileşte mintea să se concentreze pe supravieţuire.

Treisprezece. Se vede pe podeaua pivniţei întunecate, neajutorată şi goală, învelită într-un cearşaf alb. În jurul său forfotesc bărbaţii din unitatea specială de intervenţie.

Mâinile i se ridică încet şi durerea minunată, arzătoare, din piept e atât de ascuţită, încât Nina are impresia că o să-i explodeze inima.

Paisprezece.

M-am uitat în ochii tăi, Micke, şi am spus că te iubesc. Şi mi-ai răspuns la fel, cu toate că tu, nemernicule, n-aveai habar ce e iubirea.

Încă o serie. Poate două. La dracu'!

Cincisprezece!

Jessica Niemi. N-am spus niciodată că suntem prietene. Însă eram colege care se presupune că puteau să aibă încredere una în cealaltă. Dracu' să te ia, Jessica. Jessica cea minunată, căreia i se iartă totul, care s-a culcat cu Micke pe la spatele meu şi pe care toată lumea o iubeşte în continuare.

Nina simte cum i se umflă venele de pe frunte.

Trădarea nu e ştearsă de faptul că Micke le-a trădat pe amândouă.

Şaisprezece.

Încă una. Pumnii care ţin greutatea se trudesc să se ridice spre tavan, trupul ei e pe cale să cedeze, aproape că nu mai poate să respire, însă trebuie să termine această ultimă ridicare, fir-ar să fie, dacă a zis că o s-o facă.

Jessica merită s-o încaseze zdravăn. Un pumn în mutră şi pe-aci ţi-e drumul.

Şaptesprezece!

Nina scoate un răget de leoaică. Greutatea cade pe podea şi saltă pe covorul de cauciuc înainte să se rostogolească mai departe.

Nina închide ochii. I se învârte capul. Braţele îi sunt complet amorţite.

Îşi scutură capul, ia telefonul de pe podea şi se fotografiază în oglindă.

Arată groaznic, are faţa roşie şi picură de pe ea sudoarea, pielea îi e presărată cu vinişoare sparte. Însă aşa trebuie să fie. *Cel mai bun antrenament autentic.*

Instagram. Filtru New York. *#antrenamentdenoapte #maximum #leulplajei #lepla01072020*

Nina e pe cale să posteze imaginea, însă degetul tremurător zăboveşte deasupra ecranului. Îi trebuie un moment ca să digere ceea ce tocmai a intuit. E ceva foarte simplu, un lucru pe care încă nu s-a gândit nimeni să-l cerceteze.

— Dumnezeule mare..., şopteşte Nina şi îşi smulge căştile.

48.

Chefliii care fumează urmăresc cu atenţie poliţiştii care traversează strada – doi, în uniformă. Jessica e în fruntea lor, în civil, şi se preface că nu aude mormăielile dispreţuitoare ale celor doi bărbaţi de vârstă mijlocie de pe terasă. În acest loc şi moment al zilei ar fi prosteşte să te aştepţi ca cineva să le aprecieze eforturile pentru siguranţa societăţii.

Jessica şi cei doi agenţi în uniformă se opresc la uşă. Pe ambele părţi ale uşii de sticlă sunt vitrine mari peste care sunt trase în jos storurile albe.

Jessica încearcă uşa, însă e încuiată, aşa cum se aştepta. Clanţa de metal e ca gheaţa sub degetele ei goale. Când a plecat de acasă a uitat să-şi ia mănuşile.

— Poftim, zice agentul chel şi bărbos, care e mai mare în grad, şi îi dă o lanternă lungă.

Jessica prinde tubul de metal rece, plin cu baterii, mişcă raza prin uşa de sticlă şi vede un spaţiu cam cât garsoniera sa din Töölö: plante de interior, câteva fotolii-puf, adecvatele imagini cu broaşte, o tejghea înaltă cu un laptop. Pe podea sunt covoraşe de yoga rulate, lumânări,

cărţi şi câteva găleţi. Pe perete e atârnată o pelerină de ploaie galbenă.

Şi ceva care îi atrage atenţia Jessicăi. E pe podea, ascuns în parte de unul dintre fotoliile-puf.

— Vino să vezi, zice ea. Acela e un telefon?

Agentul aflat cel mai aproape ia lanterna şi mijeşte ochii.

— S-ar putea, zice, cu fruntea lipită de geam.

— Stinge un pic lanterna, zice Jessica şi îşi scoate mobilul.

Găseşte numărul pe care i-l dăduse lui Jusuf în urmă cu o jumătate de oră şi sună. Trec câteva secunde. Apoi forma neagră de pe podea se luminează.

Jessica simte cum pulsul începe să-i galopeze. Ştie că nu există vreun motiv logic ca un telefon să fie pe podeaua unui centru de sănătate *kambo* la ora unsprezece, într-o noapte de miercuri. Mai ales într-un loc atât de vizibil: dacă proprietarul s-ar fi întors să-l caute, l-ar fi găsit imediat.

Jessica bate puternic în uşă, dar nu răspunde nimeni. Aşteaptă un pic şi bate din nou, mai tare.

Nicio reacţie.

Posibilitatea ca José Rodriguez, vânzător de tratamente *kambo,* să fi adormit la centrul său de sănătate la sfârşitul unei zile obositoare începe să pară ireală.

— Trebuie să intrăm, zice Jessica. Aduceţi uneltele.

Agentul mai mare în grad se uită lung la ea, se răsuceşte spre stâlpii de cafenea care îi privesc de la vreo zece metri şi apoi spre încuietoarea uşii. Apoi ridică partea din spate a lanternei. Jessica îl priveşte întrebător.

— Aş putea intra, pur şi simplu, cu asta, zice agentul.

— OK, îmi asum răspunderea, zice Jessica şi se trage deoparte. Dă-i drumul.

Agentul mai mare în grad nu şovăie decât vreo două secunde până să lovească puternic cu dosul lanternei în sticlă. Cei doi care îi urmăresc de pe terasă încep să strige batjocoritor. *Haha*! *Cineva nu şi-a plătit abonamentul la televizor. Porcii dracului*!

Agentul înlătură cu lanterna cioburile ascuţite din ramă, apoi bagă mâna înmănuşată prin gaură şi răsuceşte zăvorul. Descuierea nu declanşează vreo alarmă. Scrâşnetul sticlei sub tălpi e singurul sunet care sparge tăcerea.

Jessica pune mâna pe pistol şi agentul mai mare în grad face la fel. Celălalt poliţist păzeşte intrarea.

Jessica acţionează comutatorul de lângă uşă şi se aprinde lumina. Pluteşte o duhoare neliniştitoare de tămâie şi carne arsă.

Pe peretele din fund sunt trei rafturi cu vase de lut, borcane de sticlă şi alte accesorii al căror rost Jessica nu-l cunoaşte. În încăpere nu e nimic ce n-au putut vedea prin uşă.

Jessica ia cu mâna liberă de pe podea telefonul lui José Rodriguez şi apasă pe butonul *Home.*

12 llamadas perdidas.

12 apeluri nepreluate. Telefonul zace pe podea de ceva vreme.

Jessica face semn cu capul spre o uşă neagră de pe peretele din spate.

— José Rodriguez? zice ea tare, cu toate că pare fără rost. Suntem de la poliţie.

Cu pistolul în mână, agentul pune mâna pe clanţă.

— *Hello, anyone*?[31]

[31] Alo, e cineva acolo? (în limba engleză în original).

Când nu vine niciun răspuns, Jessica încuviinţează din cap şi bărbatul deschide uşa.

Lumina pătrunde imediat în întunericul din toaletă. Ochii bărbatului cu codiţe rasta care stă pe scaunul de WC, complet îmbrăcat, sunt de un albastru strălucitor. Sunt larg deschişi, cu toate că a trecut un timp de când glonţul tras între ei l-a adormit pe vecie şi i-a împrăştiat o parte din conţinutul ţestei pe plăcile de faianţă bleu.

49.

Rasmus Susikoski se uită la ora din colţul din dreapta, sus, al ecranului. Este 00:12 şi pleoapele încep să i se îngreuneze. Nu că miezul nopţii ar fi prea târziu în lumea lui Rasmus, chiar şi în zilele de lucru un joc online poate să continue până la două sau trei dimineaţa. În plan fizic, Rasmus n-a fost niciodată un atlet, nici măcar pe aproape. Însă are o super-putere folositoare: nevoie minimă de somn. În vreme ce mulţi dintre membrii echipei de investigare devin zombi în cazurile grele, în care este nevoie de atenţie douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru, Rasmus poate funcţiona o săptămână fără mai mult de câteva ore de somn pe noapte şi rămâne relativ vioi şi ager. Şi pentru asta n-are neapărat nevoie de băuturi energizante, chiar dacă în general bea litri întregi.

Însă în această seară Rasmus n-a intrat pe *Apex Legends* sau *Call of Duty,* ci pe ecranul său s-a derulat un volum imens de informaţii şi imagini despre broaşte, *kambo,* José Rodriguez şi îmbrăcăminte *manga.*

Mirosul care pluteşte prin camera lui este un amestec de băutură energizantă acră şi ciorbă de cârnaţi care s-a sleit în castron.

Se aude un bip slab în căştile conectate wireless la computer, şi Rasmus intră pe Facebook Messenger. Mesajul e de la Nina.

De la Nina!

Rasmus simte cum i se accelerează pulsul. Dă clic pe fereastra de discuţie.

Nina Ruska: *Treaz*?
Rasmus Susikoski: *Da.* =)
NR: *Am văzut că eşti online.*
Ai auzit de chestia de pe Toinen linja?
RS: *Mda.*
Mi-a trimis mesaj Hellu.
NR: *La fel.*

Rasmus se lasă pe spătar şi ia o înghiţitură din sucul cu maté. Discutarea problemelor de serviciu în reţelele de socializare este strict interzisă, chiar şi în mesajele private. Însă chiar asta sunt aceste mesaje: private, şi nimeni n-are dreptul sau măcar ocazia să le monitorizeze în acest moment.

RS: *Se pare că Jessi şi Jusuf tocmai au plecat. Şi începe investigaţia tehnică.*
NR: *OK.*
Dumnezeule, iar e un caz încâlcit.
RS: *Este.*
NR: *Mă gândeam la Akifumi.*
Numărul.
RS: 2511946?
NR: *La început am crezut că după nume e o secvenţă întâmplătoare de cifre.*
Lungă, ca să se asigure că nimeni nu mai are acel nume. Sunt al naibii de mulţi Akifumi.
Însă pare să fie ceva acolo.

RS: *Ştiu ce zici.*

NR: *Dar apoi mi-a dat prin cap altceva. Grupul nostru de antrenament are propriul* hashtag.

#lepla010720, care înseamnă că până la 1 iulie vom fi cu toţii în formă pentru plajă. Precum leii plajei.

LOL.

RS: *Da*?

NR: *Şi, pentru că toată chestia asta se întâmplă pe Instagram, am hotărât să verific acolo secvenţa numerică.*

RS: *Ce ai găsit*?

NR: Hashtaguri.

#2511946

Sunt aproape douăzeci.

Rasmus simte o împunsătură în inimă. *Hashtaguri*? De ce nu s-o fi gândit la asta?

Deschide imediat alt tab, intră pe browserul Instagramului şi tastează *2511946.*

Sunt optsprezece fotografii cu *#2511946.*

Asta e prea secret ca să discute online. Rasmus ia telefonul şi apelează numărul Ninei. Peste o clipă colega sa răspunde cu voce vioaie.

— Scuze, nu ştiu dacă poţi vorbi…

— M-am gândit eu că o să suni, zice Nina.

— Te-ai uitat la fotografii? întreabă Rasmus şi derulează pagina în jos.

— Da. La prima vedere n-au nimic în comun, sunt făcute în locuri diferite şi postate de utilizatori diferiţi, însă dacă le cercetezi mai bine îţi dai seama că…

— Toate sunt baruri?

— Da, şi restaurante, hoteluri, moteluri. Fără să apară în imagine vreun om. Însă la fiecare apar informaţiile despre adresă.

— Sunt toate...

— În Suedia, zice Nina şi Rasmus simte un strop de dezamăgire.

— Suedia? întreabă el şi îşi înclină scaunul pentru jocuri într-o poziţie mai relaxantă.

— Da. Cele mai multe, în Stockholm, însă şi în Uppsala, Örebro, Helsingborg, Malmö, Göteborg... De la magherniţe la locuri de înaltă clasă. Moteluri sărăcăcioase şi hoteluri de cinci stele. Baruri obişnuite şi cluburi de noapte selecte. Am studiat destul de multă vreme fotografiile şi am încercat să-mi dau seama de ce să facă cineva o fotografie neinteresantă a unei clădiri şi a firmei de pe ea, să marcheze locaţia şi să adauge câteva *hashtaguri,* printre care şi *#2511946.* E întotdeauna ultimul, explică Nina şi apoi face o pauză mai lungă.

— Întotdeauna ultimul... Asta arată clar că e un fel de protocol.

— Exact. E primul lucru la care m-am gândit, că există ceva care leagă între ele aceste locuri şi acesta este motivul pentru care cineva a vrut să le marcheze cu secvenţa numerică. Gândeşte-te, Rasmus. Dacă este adevărat, un utilizator de Instagram poate să caute lista acelor locuri...

— Dacă cunoaşte seria de cifre corectă, zice Rasmus, îşi scoate ochelarii şi în mintea sa misterul ia o formă nouă, verbală. E un termen de căutare.

— Da, spune Nina. E un afurisit de termen de căutare, Rasse!

Rasmus simte cum excitarea i se împrăştie prin gât, apoi în jos până în vârful degetelor. Descoperirea nu dovedeşte, de fapt, nimic, în acest moment locurile

marcate din Suedia n-au nicio legătură cu seria de crime pe care o investighează ei. Şi totuşi, în clipa asta totul pare limpede şi strălucitor.

— Poate că un termen de căutare secret care ar funcţiona şi ca...

— Parolă, continuă Nina propoziţia lui Rasmus.

— Dar pentru ce?

— Ajungem şi acolo. De aici am făcut un pas mai departe.

Nina cea minunată. Nina cea isteaţă, frumoasă, ingenioasă. Nina cea puternică. Nina care vrea să-şi împărtăşească descoperirea cu mine şi numai cu mine.

— Ei bine?

— Mă întrebam de ce Suedia. 18 fotografii de firme suedeze din domeniul hotelier. Şi apoi mi-a picat fisa: patruzeci şi şase.

— Patruzeci şi şase?

— Ultimele două cifre. *2511946.* Patru. Şase. Este codul Suediei. Le-am înlocuit cu 358 şi ia ghici?

Rasmus îşi ţine răsuflarea şi tastează în câmpul de căutare de pe Instagram *25119358.*

Apasă pe *Enter* şi pe ecran apar câteva fotografii: 10, mai exact.

— Formula este aceeaşi, însă aceste adrese sunt în Finlanda. Şi ghici a cărui club de noapte este una dintre ele? zice Nina.

— Fenix.

— Exact.

— Fir-ar să fie! mormăie Rasmus, chiar dacă ştie că nu e cea mai grozavă înjurătură. Şi... şi celelalte coduri ale ţărilor? Fiecare ţară are propriul *hashtag*?

— M-am gândit la acelaşi lucru. Am verificat câteva şi se pare că sistemul funcţionează în ţările nordice, în afară de Islanda. Sunt cinci marcaje pentru Norvegia şi paisprezece

în Danemarca. Acelaşi sistem n-a dat niciun rezultat în Germania, Franţa sau Estonia.

— Nordice... Cum? Are vreo legătură cu *kambo*?

— Practicarea de *kambo* nu-i ilegală în niciuna dintre aceste ţări, din câte ştiu.

— Droguri?

— Totul e posibil, Rasse, zice Nina, şi are perfectă dreptate.

Rasmus se gândeşte la reţeaua TOR, la investigaţiile în care s-a confirmat că poţi căuta orice online, droguri, fildeş, arme sau pornografie infantilă, folosind anumiţi termeni de căutare pe care îi cunosc doar membrii cercului. Şi de aceea poliţiştilor le era greu să dea de urma lor.

— Jessica ştie? Sau Hellu? întreabă Rasmus.

— Încă nu. Am vrut să vorbesc întâi cu tine.

Rasmus simte o căldură în pântece. El este contactul ICE al Ninei. *In case of emergency*[32].

— OK...

— Am vrut mai întâi să-mi fac o idee despre cine este Akifumi. Şi de ce a folosit codul Suediei în numele său de Instagram, zice Nina şi oftează în telefon.

— Poate că este cel care trage semnalul de alarmă? Cineva care a vrut să atragă atenţia poliţiei?

— Dar atunci de ce n-a trimis, pur şi simplu, un mesaj poliţiei, spunându-ne direct? De ce ne-a dat un indiciu atât de obscur, pe care nici nu era obligatoriu să-l putem interpreta corect.

— Nu ştiu. Însă partea bună este că nu trebuie decât să-l găsim pe unul dintre cei care au postat aceste imagini pe Instagram şi să-l silim să ne spună...

— Nu merge, Rasse, zice Nina.

— De ce nu? La urma urmei...

---

[32] În caz de urgenţă (în limba engleză în original).

— Toate conturile sunt false. Şi de pe fiecare cont a fost postată doar o imagine, continuă Nina, şi brusc Rasmus se simte nespus de obosit.

Poate că speranţa l-a ţinut treaz, însă adevărul în care este vârât cu nasul o stinge pe loc. Cu cât intră mai adânc în enigmă, cu atât priveliştea din jur pare mai întunecată.

50.

Jusuf se reazemă de capota maşinii sale şi aprinde o ţigară. O dubă de poliţie e parcată în faţa centrului *kambo* de vizavi şi trotuarul e blocat de banda alb cu albastru a poliţiei. Pe blocurile cenuşii de locuinţe aflate de o parte şi de alta a centrului, care nu are decât parter, fulgeră lumina albastră puternică. De la balcoane privesc în jos feţe curioase.

Jusuf trage nicotină în piept, apoi îşi ţine respiraţia, ca şi cum i-ar da otrăvii o şansă să fie absorbită aşa cum se cuvine în sistemul circulator. Apoi dă drumul fumului pe la colţul gurii, într-o fâşie îngustă.

În ultima vreme Jusuf a fumat mai mult ca de obicei. A renunţat treptat la toate sporturile care implică efort respiratoriu: jogging, *floorball* şi fotbal de sală, şi s-a concentrat pe ridicarea greutăţilor. După despărţirea de iubită, în primăvară, Jusuf a simţit că numai ridicarea greutăţilor îi linişteşte mintea. Muzica în căşti, zăngănitul greutăţilor, norişorul de cretă care i se ridică din palme şi mirosul de transpiraţie. Acidul lactic inundându-i muşchii şi valul de arsură în corp la ultimele exerciţii dintr-o serie lungă de repetiţii. Muşchii umflaţi şi tremurând de efort. Dezvoltare destul de rapidă şi vizibilă. Umflăturile care au apărut pe bicepşi în numai o jumătate de an, care atrag în special privirea femeilor.

Mai mult ca orice, presupune că e vorba de reinventarea sa. Jusuf nu mai vrea să vadă în oglindă acelaşi băiat negru, atletic şi frumos, pe care toată lumea îl place, care marchează trei goluri unul după altul pe teren, apoi merge la duş şi se grăbeşte să ajungă acasă la logodnică. A venit vremea să fie altceva. Vrea mai multă agerime şi credibilitate. Vrea să ştie cum e să fii cel mai tare: cum e să fii în formă atât de bună în vara viitoare, încât femeilor să li se umezească chiloţeii pe ringul de dans de la Mummotunneli.

Şi în acelaşi timp Jusuf ştie: *e al dracului de ridicol.* În ciuda lăudăroşeniei şi a jurămintelor făcute la oglindă, în ultimele luni pe frontul feminin e linişte deplină. Dar acum n-are chef de sex. Iritarea generalizată l-a jefuit de libido.

Jusuf ridică privirea de la pantofi. O camionetă dublă trece încet spre centru, şi când maşina dispare, în cele din urmă, o vede pe Jessica traversând strada spre el.

— În frigider sunt câteva sticle, zice ea după ce ajunge lângă Jusuf şi continuă: Vor fi duse la laborator pentru analize. Poate că vor apărea toate substanţele găsite, fie în amestec cu otrava de broască, fie separat.

— Sunt sigur că vor fi găsite. În afară de cazul în care pistolarul le-a luat deja.

Un tramvai dă colţul şi zdrăngăne leneş pe alături, în drum spre Piaţa Hakaniemi şi staţia de metrou. O duzină de elevi de liceu cu pelerine verde închis chefuiesc în ultimul vagon.

— Ce părere ai? Despre toate astea, întreabă Jessica şi se aşază pe capotă, lângă Jusuf.

Jusuf trage din ţigară şi îşi ridică faţa spre cerul ca antracitul, de pe care norii groşi au furat luna.

— Olga Belousova a venit aici sâmbătă. Poate singură, poate cu cineva. Poate că acel cineva a prins de veste azi că am găsit un cadavru în Vuosaari. A hotărât că trebuie

să fie Olga. Şi că semnele de pe braţul ei vor aduce poliţia aici să pună întrebări, zice Jusuf şi îşi scarpină nasul, ca şi cum fumul ar fi intrat prea departe în el. Şi apoi a venit aici şi l-a lichidat pe tipul cu *kambo,* ca să nu vorbească.

— Fantoma? şopteşte Jessica.

— El trebuie să fie, zice Jusuf şi scoate un mic gunoi de sub unghia arătătorului.

— Dar e ceva care mă deranjează..., începe Jessica, şi Jusuf se răsuceşte spre ea. În maşină am făcut nişte cercetări, am căutat online informaţii despre José. Pare să fi fost un fel de deschizător de drumuri în afacerea cu *kambo.* Cel puţin în Finlanda. Tipul are o grămadă de clienţi mulţumiţi, care insistă că prin *kambo* şi-au îmbunătăţit viaţa.

— Şi?

— N-avea cum să amestece morfină şi buprenorfină cu *kambo* la toţi clienţii. Ar fi fost prea euforici şi ar fi fost prins. În plus, o astfel de doză e foarte scumpă, nu cred că sunt mulţi oameni gata să plătească.

— Aşadar, crezi că a creat amestecul doar pentru anumite persoane?

— Exact. Că avea două clientele diferite.

— Interesant.

— Gândeşte-te, Jusuf. Dacă vrei să faci pe cineva să creadă că trebuie să vină regulat la tratament, metoda perfectă este să amesteci otrava cu ceva care nu numai că amplifică euforia, ci dă şi dependenţă. Dar, cum ziceam, José n-ar fi putut şi n-ar fi vrut să facă asta pentru toţi, zice Jessica, în vreme ce Jusuf aruncă pe jos mucul ţigării.

— Zi mai departe, Jessi. Eşti pe val.

— Trebuie să fie mai multe fete precum Olga Belousova. Poate nu ştiu că sunt dependente, dar sunt. Nu-şi dau seama din cauză că au încredere în *kambo* şi îşi închipuie că unele senzaţii fac parte din ceremonie.

— Aşadar, cineva adaugă ceva în veninul de broască, aşa încât clienţii să revină mereu? Aşa cum fac cei din industria tutunului?

— Exact, zice Jessica şi se uită la locul în care Jusuf tocmai a strivit mucul ţigării.

— OK, zice Jusuf. Cine organizează porcăria asta?

— Cineva care aduce în ţară tinere. Cred că traficanţii au depăşit faza cu „ia-i fetei paşaportul şi îndoap-o cu droguri”. Pe faţa unei femei silite să se vândă vezi disperare şi frică. E o afacere proastă. Şi de aceea Olga Belousova avea la ea actul de identitate. Sunt prizoniere, dar nu-şi dau seama de asta. Ca un fel de închisoare deschisă.

— A cărei celulă deschisă este dependenţa de *kambo*?

— În acest moment probabil că ar trebui să vorbim de o dependenţă de *kambo*-plus, nu?

— Presupun că da.

O dubă albă a tehnicienilor parchează între cele două dube de poliţie.

— Aşadar, crezi că Olga Belousova a suferit un fel de complicaţie? continuă Jusuf, în vreme ce din maşină coboară un bărbat şi o femeie, care încep să-şi pună echipamentul de protecţie alb.

— Aici sau în altă parte. Poate pe vasul de care vorbea Harjula. Oriunde o fi fost, nimeni nu se aştepta. Au încercat s-o resusciteze pe Olga, însă nu puteau s-o ducă la spital, pentru că medicii ar fi vrut să ştie unde a fost îndopată cu medicamente o femeie care era în ţară ilegal. Aşa că au aruncat-o în mare, fără să se gândească, şi peste câteva zile a găsit-o cineva care trecea pe acolo.

— Cum rămâne cu teoria lui Harjula că un *creepster*[33] voia o femeie inconştientă pe care s-o violeze?

---

[33] Combinaţie între *hipster* şi *creep* (ciudat/ticălos) (în limba engleză în original).

— Nu cred în ea. Adică, cred că există în lumea asta bolnavă la cap oameni care ar putea fi interesaţi de aşa ceva, dar, nu ştiu de ce, nu cred că este cazul aici, zice Jessica şi îşi trage mânecile în jos peste degete.

— Bravo, Jessi. O să încheiem acest caz mâine, zice Jusuf şi îşi aprinde altă ţigară.

O vreme stau pe capotă fără să vorbească. Câteva ore de fulguială au aşternut pe asfalt un strat subţire alb. Candelabre şi ornamente în formă de stea strălucesc la ferestrele blocurilor înalte. Însă în acest moment, cu gândurile învârtindu-i-se în jurul bărbatului care stă pe WC în mica lui firmă, lui Jusuf îi vine greu să creadă că e mai puţin de o lună până la Crăciun.

51.

Jusuf opreşte maşina pe Töölönkatu, în dreptul locuinţei ei.

Jessica nu întinde imediat mâna spre portieră, ci îşi lasă capul să cadă pe rezemătoare. E o tradiţie tacită să împărtăşească un moment de tăcere înainte să se despartă. Fac parte din ea hârşâitul cu care Jusuf trage frâna de mână, torsul motorului, ştergătoarele de parbriz care împing deoparte zăpada şi bubuitul dat mai încet al listei de cântece Spotify pe care Jessica n-o poate suferi. Töölö nu i-a fost niciodată în drum lui Jusuf, însă întotdeauna s-a oferit s-o ducă pe Jessica acasă.

Uneori, chiar dacă rar, Jessica se simte prost pentru că a început să considere de la sine înţeles să fie condusă acasă. Faptul că îl lasă să fie şoferul ei a devenit o parte din spectacolul care are rostul de a-i transmite lui Jusuf un mesaj, că Jessica este la fel ca toată lumea: are nevoie

zilnic de un strop de bunătate. *Poţi să-mi împrumuţi o sută*? *Ai putea să mă duci acasă*?

Uneori, poate o dată sau de două ori, Jessica s-a pomenit că se întreabă dacă Jusuf nu şi-ar dori să oprească motorul, să lase maşina pe stradă şi să vină sus.

Jessica însăşi şi-ar dori asta? Nu prea. Jusuf e un prieten bun de multă vreme, şi ea n-are de gând să lase sexul să le primejduiască relaţia. Unul dintre motivele pentru care ei doi s-au înţeles de minune întotdeauna este faptul că nu există între ei niciun strop de tensiune sexuală. Sigur, ar arăta bine împreună în teorie, însă Jessica a observat că îl asociază pe Jusuf cu Toffe, fratele mai mic pe care l-a pierdut demult. Şi apoi, până în primăvară, Jusuf a fost cu Anna. Idila din liceu, care a continuat să înflorească an după an, le-a dat privitorilor speranţa că nu toate relaţiile ajung la discordie. Iar acum castelul din nori s-a năruit şi el.

— Mulţumesc că m-ai adus, zice Jessica.

Ştie că n-o spune destul de des.

— Nicio problemă, răspunde Jusuf şi zâmbeşte obosit. Mâine o luăm de la capăt.

Înainte să închidă portiera, Jessica îl aude pe Jusuf lălăind împreună cu Gasellit, care se trudesc să ajungă la refren. *Hei. Ce caut eu în Málaga*? *Mă simt grozav aici.*

52.

Jessica încearcă apa cu vârful degetelor şi apoi păşeşte peste marginea căzii. Apa aproape clocotită îi mângâie pielea şi îi face firişoarele de păr de pe ceafă să se ridice. Încetul cu încetul, se afundă, lasă fiecare por să se desfete cu gâdilarea apei fierbinţi care o învăluie. Prea curând va trece, ca toate plăcerile: trupul se va obişnui şi ceea ce era

delicios va deveni normal. Căldura dulce pare deja călâie, de aceea trebuie să te poţi bucura de fiecare senzaţie atunci când trăirea este cea mai vie, să trăieşti clipa de faţă. Mai uşor de zis decât de făcut.

Jessica închide ochii şi când îi deschide iar, în cele din urmă, pleoapele par mai puţin grele. Îşi lasă privirea să rătăcească prin baia mare. În urmă cu câţiva ani, pereţii cu plăci de faianţă albe au primit un strat de microciment gri. Jessica îşi aminteşte că Erne a admirat eleganţa simplă a suprafeţei mate texturate când Jessica l-a ajutat să se îmbăieze. Uneori Erne uita cu totul de stresul şi ruşinea de a fi un pacient şi se destindea, îi slăbea nevoia de control. În acele momente îşi lăsa capul pe rezemătoarea moale a căzii şi închidea ochii, în vreme ce Jessica îl spăla pe cap cu şampon cu miros de smoală. Lui Erne îi plăcea mirosul, zicea că îi aminteşte de copilărie, de acareturile clădite din buşteni din Saarenmaa, unde atârnau carcasele mistreţilor de-abia tăiaţi, în dimineţile reci de toamnă.

Jessica închide iar ochii, simte prezenţa lui Erne şi se simte în siguranţă, ca şi cum el ar fi în baie cu ea.

•

— Sunt tare bucuros că ai asta, zice Erne într-o seară, în cadă, şi închide ochii, în vreme ce Jessica îi clăteşte părul cu apă călduţă.

Erne rosteşte vorbele rar şi vocea îi e firavă, dar hotărâtă. Poate că trupul îi moare, însă mintea îi funcţionează ca întotdeauna. La bine sau la rău.

— Ce anume?

— Păi, asta, chicoteşte Erne, îşi roteşte degetul şi are un mic acces de tuse.

Apoi înghite de câteva ori, ca şi cum s-ar asigura că vocea încă i se aude, şi continuă:

— Însă ai putea... poate că ar trebui să te gândeşti să-ţi deschizi casa pentru prietenii tăi adevăraţi. Pentru oamenii

buni, cei în care ai încredere. Jusuf. Sau chiar Rasse... De fapt, Fubu nu ştie...

— Erne..., zice Jessica şi oftează. Mă faci să-mi pară rău că te-am adus aici.

Erne încuviinţează din cap cu părere de rău.

— Scuze. Cu cât îmbătrâneşti, cu atât mai multe sfaturi vrei să dai, ai observat? Sau poate că nu-i doar îmbătrânirea, ci faptul că mori. Cumva, asta te convinge că ai ajuns la înţelepciunea maximă.

Jessica îşi şterge mâinile cu prosopul şi se ridică în picioare. E atâta linişte, că se aud căzând în apa din cadă picăturile din robinetul pe care ea tocmai l-a închis.

— N-ar trebui să-ţi faci griji că nu te vor mai plăcea fiindcă ai toate astea... sau că faptul că ai bani te face un om mai rău. Diferit. Altcineva decât te ştiau...

— Poate că e mai bine să nu afle, zice Jessica.

— Atâta doar că mă tem, Jessi, că eşti singură fără niciun motiv. Mulţi oameni sunt singuri pentru n-au de ales. Pentru că sunt nişte ticăloşi urâţi, scorţoşi şi morocănoşi ca mine. Cu sufletul şi trupul ramolite după o viaţă de secrete şi greşeli adunate... Tu mai ai timp să-ţi deschizi viaţa spre cineva în care ai încredere, Jessi.

— Poate că îmi place să fiu singură în castelul meu de basm, zice Jessica. Poate că îmi prieşte să ţopăi între două lumi. Poate că asta e libertatea.

— Sub camuflaj?

— Nu, ci fiind în stare să alegi cine şi ce eşti. În fiecare zi.

Erne încuviinţează din cap, ostenit, ştie că n-are rost. Jessica se duce la chiuvetă, îşi pune în palme cremă hidratantă şi o întinde pe mâini. Se priveşte în oglindă şi îl vede pe Erne culcat în cadă. Jessica ştie că de-acum e o chestiune de zile, cel mult două săptămâni. Pe moment, Erne e destul de vioi, aproape ca vechea sa personalitate,

însă la sfârşitul scurtei băi va fi atât de sleit, încât nu va putea să-şi ţină ochii deschişi. Jessica ştie că timpul se apropie de sfârşit. Doctorul a spus că Erne, amorţit de analgezicele puternice, spre sfârşit o să fie tot mai obosit, o să doarmă tot mai mult. Până ce într-o zi n-o să se mai trezească. Jessica a început deja să scrie discursul pentru înmormântare. Ţine neapărat să-l audă Erne. El poate să fie publicul de la repetiţia generală.

Jessica îşi pune loţiune pe frunte şi vede în oglindă că faţa lui Erne se crispează.

— Erne? Ce e?

Jessica se răsuceşte brusc.

Faţa lui suptă e strâmbată de plânsul tăcut, de neoprit. Deschide ochii, se uită în ochii ei mai adânc decât oricând.

— Promite-mi că o să ai grijă de tine, Jessi. Altfel va trebui să mă întorc... şi să mor din nou, zice Erne şi îşi şterge lacrimile de la colţul ochilor cu mâna plină de săpun.

Jessica se apleacă să-i şteargă faţa.

Promit, dragul meu Erne.

•

Jessica trage aer în piept, îi dă drumul şi se scufundă în cadă, trupul îi alunecă încet până pe fund. Aude năvala apei în urechi, vede bulele care i se ridică din gură. Părul negru se răsuceşte spre suprafaţă ca tentaculele unei caracatiţe. Îşi ţine respiraţia. Numără secundele până ce gândurile încep să-i rătăcească. Apoi pierde noţiunea timpului. A stat sub apă un minut. Poate mai mult. Simte presiune în plămâni şi trahee. Prin asta a trecut Erne în patul din camera ei de oaspeţi cu o clipă înainte ca plămânii să nu-i mai funcţioneze? A fost inuman să-l vadă cum se sufocă treptat, ca un peşte pe uscat? Poate că un prieten adevărat i-ar fi împlinit lui Erne dorinţa să moară

cât e fără dureri şi fără dezorientarea produsă de neajutorare.

Jessica închide ochii şi vede brusc fotografia alb-negru cu Tim Taussi şi Lisa Yamamoto. Nu-i în ea nimic neobişnuit sau suspect, însă nu şi-o poate scoate din minte. O să-l întrebe despre ea pe Taussi mâine-dimineaţă, la prima oră.

53.

Jessica.

Şoapta pluteşte prin încăpere.

Ceasul rotund din living arată patru fără un sfert. Jessica s-a ridicat de pe canapea în urmă cu un sfert de oră. La trei şi jumătate. Momentul adevărului. Felinarele de pe stradă se leagănă pe sârme mai jos de fereastră şi lumina lor nu pătrunde în clădirea veche. Numai neobosita strălucire a mării de fosfor care este centrul Helsinkiului conturează mobilierul şi celelalte obiecte din cameră şi le împiedică să se topească în întunericul pur.

Mâna Jessicăi se mişcă lin pe hârtie, alcătuind meticulos literele, aşa cum a învăţat-o mama. Însă mama n-a trăit destul de mult ca să vadă cum creşte mâna care ţine stiloul, să audă gândurile ascunse în spatele scrisului frumos al Jessicăi. Jessica matură. Jessica cea care are ceva de spus, e în stare să-şi îmbrace gândurile în fraze care curg fără efort.

Uneori, fata uită cu bună ştiinţă ce i-a făcut el şi îşi aminteşte Veneţia scăldată în soarele de iunie. Zilele dinainte ca degetele puternice ale lui Colombano să i se înfăşoare în jurul gâtului, înainte ca el să-şi lepede masca. Atunci când pieptul lui se ridică şi coboară alături, în vreme ce tăcerea dimineţii face loc sunetelor oraşului care

se trezeşte. Dimineaţa foloseşte ca instrumente oraşul, oamenii şi păsările lui. Pescăruşii care ţipă, vioara unui cântăreţ ambulant. În curţile interioare înfloresc umbrelele şi copertinele care se derulează îşi scutură pe pietrele cubice rouă pe care au adunat-o peste noapte. Bărci cu motor mic străbat canalele, strigătele gondolierilor, pălăvrăgeala turiştilor. Frumuseţea Veneţiei nu se poate compara decât cu cea a iubitului ei, însă când Colombano o priveşte cu dispreţ, norii par să sufoce soarele şi duhoarea canalelor se ridică până la nările ei. Iar când el îi înfige în gât vârfurile crăpate ale degetelor, îi taie răsuflarea şi îşi înfige mâna acolo unde cândva a fost poftit, unde cândva ea a dorit-o, fata simte că ceva din ea moare.

Jessica lasă stiloul pe masă şi aşteaptă.

În ciuda luminii slabe, cerneala albastră se vede clar pe hârtia albă. Trece un moment până ca mama să termine de citit ceea ce a scris Jessica. Sau poate că citeşte de două ori, ca să înţeleagă exact ce spune fiica sa.

Dragă Jessi...

Când mama vorbeşte, pe Jessica o trece un fior, ca şi cum ea ar fi deschis uşa şi s-ar fi oprit acolo, lăsând să intre aerul îngheţat. Jessica îşi strânge mai bine cordonul halatului de baie şi îşi ascunde pieptul gol.

Încă eşti în ghearele lui, nu-i aşa?

Unghiile negre lucioase mângâie rândurile scrise de Jessica, surprinzător de sigure şi drepte, ca şi cum ar fi fost scrise pe hârtie liniată.

Jessica ridică privirea de pe pagini şi o lasă să alunece peste degetele suple în sus pe braţul alb, pe rochia de seară neagră care nu acoperă decât în parte sânii semeţi, pe decolteu şi, în sfârşit, pe faţă, a cărei deformare face să fie aproape insuportabil s-o priveşti. E scăldată în sânge,

pe teritoriul neutru dintre fruntea strivită şi pometii sfărâmaţi nu se văd decât câteva insule de piele albă.

Te credeam mai puternică, Jessi.

Îmi pare rău, mamă.

Un oftat horcăit. Mama ia în mână foaia, degetele îi fojgăiesc pe ea precum picioarele unei insecte mari. O împătureşte în două. Un moment, Jessica crede că mama o s-o vâre în poşeta care atârnă pe spătarul scaunului. Dar brusc hârtia e mototolită în pumnul tremurător al mamei şi dispare în mâna cu vene proeminente. Mama îşi ridică pleoapele şi ochii par să i se mărească prin tot acel sânge.

Uneori felul în care gândeşti mă doare, Jessi. Te-am crescut să fii puternică.

Vocea mamei e rece şi mustrătoare.

Îmi pare rău, mamă.

Du-te la culcare şi uită acel bărbat. Poartă-te aşa cum trebuie s-o facă o von Hellens.

Jessica lasă capul în jos şi se ridică în picioare încet. Scaunul nu hârşâie şi nici podeaua de lemn veche nu scârţâie, aşa cum fac în timpul zilei. Momentul care uneşte tonurile sumbre ale nopţii îşi alege propria lume a sunetelor. Vocea mamei. A sa. Scârţâitul slab al stiloului pe hârtia groasă. Foşnetul hârtiei mototolite.

Jessica se opreşte în faţa scării.

Dar l-am omorât.

Se aude oftatul mamei.

Merita să moară, Jessi.

Vocea mamei e plină de dispreţ.

L-am omorât, mamă.

Jessica închide ochii şi simte că pluteşte spre altă realitate, alt timp şi loc, cu lumină inundând fereastra şi înecând nesfârşita întunecime a iernii. Însă deschide iar ochii, trebuie să joace scena, să-şi rostească toate

replicile. Şi să meargă pe picioarele sale până în patul de sus...

Concentrează-te pe prezent, Jessi. Concentrează-ţi energia pe lucrurile pe care încă le poţi influenţa.

Jessica îşi priveşte mama, care se ridică.

Îţi aminteşti scamatoria cu cărţile de joc pe care tatăl tău o făcea pentru tine şi Toffe? *Iar şi iar.*

Jessica încuviinţează din cap.

Magicianul n-are nevoie să ştie ce carte ai ales, Jessi. Doar cartea de lângă ea.

Jessica îşi simte buzele mişcându-se în vreme ce repetă ceea ce tocmai a spus mama.

Noapte bună, mamă.

Noapte bună, dragă Jessi.

Jessica se uită la canapeaua pe care a aţipit acum câteva ore. Temporizatorul a închis televizorul. Când începe să urce scara spre al doilea etaj al apartamentului său, îşi aude mama plângând. Fiecare treaptă o duce mai departe de copilărie şi mai aproape de momentul prezent. Când Jessica aruncă o ultimă privire spre masa lungă, mama nu mai e acolo. Numai tăcerea ca un nod în gât, stiloul şi scrisoarea. Totuşi, simte mirosul puternic care a trezit-o: lemn ars, care aminteşte un foc de tabără, şi un parfum ca al unui strat de flori.

Magicianul n-are nevoie să ştie ce carte ai ales, Jessi. Doar cartea de lângă ea.

54.

Joi, 28 noiembrie

Plânsul slab al mamei e înecat de tânguirea unei sirene de poliţie.

Jessica simte cum visul se amestecă cu senzaţiile reale: cum oamenii şi sunetele din jur se evaporă, în vreme ce atinge cu obrajii, şoldurile, genunchii şi tălpile cearşafurile de satin.

E dimineaţă. În sfârşit.

Jessica deschide încet ochii. Îşi priveşte mâna. Camera e întunecată, dar se mai vede cerneala uscată pe muchia palmei. Se simte neliniştită şi mahmură, cu toate că aseară n-a băut decât un pahar de vin alb. Acele nopţi pe care le petrece în întregime sau parţial în conversaţii cu mama sa o lasă sleită de puteri: ca şi cum i-ar sorbi puţina energie dată de nopţile de somn neîndestulător cronic.

Jessica se ridică cu grijă în capul oaselor pe marginea patului lat de 180 de centimetri. Obiceiul datează din vremea în care o mişcare bruscă putea să-i stârnească un junghi de durere. Dimineţile erau cele mai rele, călcâiele şi genunchii păreau că s-au umplut noaptea de spini care se rotesc nebuneşte, ca acul unei busole stricate. Durerea care fulgera prin şale, umeri şi încheieturile mâinilor era ca şi cum ar fi străpuns-o mereu o sabie lungă, ţinută de o mână care nu obosea niciodată.

Ar fi imposibil să explice cuiva ce i-a făcut accidentul trupului ei, cum i-a mutilat coloana vertebrală şi nervii. Adesea, după o operaţie grea sau o transfuzie, pe când zăcea pe patul de spital, îşi dorea să fi murit. La fel ca tatăl, mama şi Toffe. De ce a trebuit să fie ea cea care a supravieţuit, şi chiar dacă aşa i-a fost dat, ar fi prea mult să ceară să sufere mai puţină durere? Ca să poată fi măcar în parte recunoscătoare pentru soarta sa.

Şi chiar dacă Jessica va învăţa într-o zi să-şi preţuiască viaţa, conştiinţa faptei sale nu va pieri niciodată. A omorât un om, l-a înjunghiat cu un cuţit şi a privit cum viaţa i se

stinge în ochi. Oare spiritul lui Colombano era mai puţin valoros doar pentru că el era un violator şi un sadic? Oare omorul a fost strict autoapărare sau crimă premeditată? Jessica îşi aminteşte că a luat cu ea cuţitul când a plecat din hotel. A ales să lupte, nu să fugă. Aşa cum a formulat Erne chestiunea corect. Erne n-a vorbit niciodată de răzbunare, însă Jessica ştie că asta a fost datorită tactului.

Ai făcut ce trebuia făcut, Jessica.

Jessica îşi drege glasul şi îşi pune ceasul la mână. E şase patruzeci şi cinci.

Cască, se ridică în picioare şi îşi rulează tălpile de la vârf la călcâi, ca şi cum s-ar asigura că o ţin picioarele. *Totul o să fie bine.*

Ia telefonul de pe noptieră şi, încă dezbrăcată, traversează covorul negru până în baie.

Saltă capacul WC-ului şi se aşază să urineze, cu telefonul în mână. Pe WhatsApp are un mesaj de la Rasmus.

> *Nina şi-a dat seama ce înseamnă Akifumi2511946. Un pas înainte, dar până acum, fundătură.*

Jessica închide ochii. Se gândeşte la noaptea trecută. Discuţia de la masă pare un vis, însă ştie că atunci când o să meargă jos o să găsească pe masa mare din living un stilou şi o foaie de hârtie. Ca întotdeauna, a fost chinuitor de real. Oamenii, mirosurile, timpul şi locul. Inevitabil, a doua zi dimineaţa apartamentul pare o scenă părăsită, presărată cu recuzita lăsată în urmă de actori.

Jessica simte o undă din parfumul mamei.

Trage apa şi afişează pe ecran numărul lui Rasmus.

55.

Din difuzoarele maşinii se aud ştirile de pe YLE[34]. Jusuf îşi lasă capul pe volan şi se preface că sforăie. Ocolişurile produse de lucrările de construcţie de la aeroportul Helsinki-Vantaa fac ca în orele de vârf să fie cozi lungi la „Plecări”. Şirul de maşini înaintează chinuitor de încet. În maşină se aude huruitul avioanelor care decolează şi aterizează.

Jessica se uită la aplicaţia de pe telefon, unde scrie că avionul cu care vin de la Londra părinţii Lisei a aterizat în urmă cu cinci minute. Din fericire pentru ei, exact la timp.

În faţa lor coboară dintr-o maşină un bărbat mai în vârstă şi o tânără. Bărbatul scoate din portbagaj o valiză. Poate tată şi fiică, poate altceva. Jessica îi priveşte cum se îmbrăţişează la despărţire şi mâinile bărbatului zăbovesc un pic pe umerii femeii care plânge.

•

— O să fie bine, zice Erne şi îi strânge uşor umerii.

Jessica are un nod în gât, îi este greu să respire. Tocmai au coborât dintr-un taxi la aeroportul Marco Polo din Veneţia.

— Ai auzit ce-am zis, Jessica. Totul o să fie bine, zice Erne şi priveşte în jur pe furiş.

Doi bărbaţi în uniforme care nu le vin bine stau la altă intrare, mai departe. *Polizia.* Priveliştea care a făcut-o pe Jessica cea de nouăsprezece ani să icnească acum o clipă.

— Ei nu ştiu nimic, şopteşte Erne, apoi face un pas în spate şi îşi aprinde o ţigară.

Jessica adulmecă fumul înţepător. O linişteşte. Aşa cum se întâmplă cu tot ce ţine de estonianul care stă în faţa ei.

---

[34] Suomen Yleisradio (Radiodifuziunea Finlandeză).

— Bărbatul acela nu... Nu era deloc bărbat, Jessica, zice Erne în timp ce fumul îi iese din nări şi se amestecă cu aerul răcoros al începutului de iarnă din nordul Italiei.

— Vreau să mă duc acasă, zice Jessica şi se înfăşoară mai bine în jerseu.

— Bine.

Pe faţa lui Erne apare un zâmbet blând.

— Hai să luăm întâi micul-dejun.

Jessica închide ochii, aude de undeva fâşâitul uşilor automate şi anunţuri în italiană. Simte mâna lui Erne pe umăr.

•

Apoi aude vocea lui Jusuf. *Jessica.*

— Hei, Jessica?

— Ce e?

— Îţi sună telefonul.

Jessica se uită la Jusuf şi apoi la telefon.

Numărul e necunoscut.

— Niemi, zice Jessica.

Tânăra a ajuns la terminal. Bărbatul a dispărut. Coada înaintează cu o smucitură.

— Salut.

— Cine e la telefon? întreabă Jessica, auzind o voce feminină blândă.

— Krista.

Jessica îşi dă seama abia după un moment că la telefon e fiica taximetristei. Se uită la ceas. E încă devreme şi probabil că fata n-a ajuns la laborator.

— Salut, Krista.

— Tocmai mă duc pentru acele analize de sânge.

— Bine.

— Însă am sunat din cu totul alt motiv.

— Da?

— Am spus ieri că Lisa Yamamoto a scos imaginile cu *kambo* de pe Instagram.

— Şi? Ai dat de ceva…

— De fapt, dimpotrivă, zice Krista. Am observat că au fost şterse şi alte imagini.

— Ce imagini?

— N-aş putea spune. Numai că îmi amintesc clar că avea în cont în jur de o mie de postări. Iar acum se pare că nu mai sunt decât vreo nouă sute.

— OK, mulţumesc pentru telefon, zice Jessica, îi urează succes la analize şi închide telefonul.

Rămâne cu ochii aţintiţi înainte.

— Ei bine? zice Jusuf nerăbdător şi opreşte maşina într-un spaţiu de parcare.

— Din contul Lisei au fost şterse de curând o sută de fotografii, zice Jessica rar.

— Nu erau atât de multe postări despre *kambo,* nu-i aşa? zice Jusuf, şi Jessica clatină din cap. Aşadar, au fost şterse şi alte lucruri, continuă Jusuf, lăsându-şi capul să cadă din nou pe volan. Dar ce anume?

— Trebuie să-l întrebăm pe Rasse dacă se pot recupera imaginile şterse de pe Instagram, spune Jessica şi se uită la o femeie în salopetă cu logoul Finavia care împinge spre uşile terminalului un lung şir de cărucioare, care zdrăngănesc ca un miriapod imens. Hai să mergem, zice ea şi Jusuf ridică fruntea de pe volan.

— Spre noi aventuri, spune el, îşi pune o ţigară între buze şi deschide portiera.

Vântul răzbate în maşină când Jessica deschide şi ea portiera. Se îndreaptă împreună spre „Sosiri”. Jusuf trage rapid din ţigară şi îşi închide fermoarul jachetei de piele. Curând va trebui s-o schimbe cu o haină mai puţin bătătoare la ochi, una care chiar să-i ţină de cald.

Jessica aruncă o privire spre Skoda neagră aflată în zona de parcare din faţa terminalului, cu doi bărbaţi pe scaunele din faţă.

— Ce-ţi face mâna? întreabă Jessica în vreme ce intră în clădire.

— Nu cred că voi mai ridica greutăţi o săptămână sau două.

— Bine. Fă alergări între timp, zice Jessica şi îşi face loc printr-un grup de turişti care ocupă toată lăţimea coridorului.

Jusuf rânjeşte.

— Nu m-am simţit niciodată atât de bine, zice el.

Jessica nu răspunde. Crede că nu-i decât o aiureală, însă nu-i treaba ei cum îşi petrece timpul altcineva.

Jessica îşi prinde părul la spate şi se asigură că bluza cu nasturi, în dungi albastre şi albe, e bine vârâtă în blugi.

Se opresc în dreptul uşilor glisante din sala sosirilor, pe unde se scurge un şuvoi nesfârşit de pasageri. Cei care pot fi recunoscuţi ca finlandezi arată odihniţi şi un pic posomorâţi. Concediul s-a terminat. Peste o clipă se vor deschide uşile spre îmbrăţişarea întunecată a nordului. Sunt şi mulţi turişti, probabil se aşteaptă să vadă peisajele înzăpezite promise de ilustrate şi cu siguranţă se simt trădaţi de stratul subţire, dezamăgitor, de zăpadă din noaptea trecută, care se va topi înainte ca soarele să urce pe cer. Cei prevăzători au venit la Helsinki doar ca să sară în următorul avion, spre Levi sau Ylläs sau vreuna dintre celelalte destinaţii de vacanţă aflate mai sus în nord. Unde pot să vadă tărâmul fermecat al iernii. Şi pe Moş Crăciun. Chiar şi Moomini, dacă au noroc.

— Jessi, zice Jusuf încet şi face semn cu capul spre uşile glisante. Uite-i.

Jessica se răsuceşte şi vede perechea a cărei fotografie a salvat-o pe telefon. E un mare contrast între oamenii

care zâmbesc în fotografia făcută împreună cu Lisa şi perechea palidă, vizibil obosită, din faţa lor.

Împreună cu Jusuf, se uită la ei cum îşi târăsc bagajele mari spre uşile terminalului.

— Scuzaţi-mă, spune Jessica după ce ajunge lângă bărbat şi îşi scoate de sub canadiană legitimaţia.

Jusuf face la fel.

O clipă, bărbatul şi femeia doar se uită la ei, uluiţi. Arată storşi de puteri, călătoresc de douăzeci şi patru de ore, fără să ştie ce s-a întâmplat cu fiica lor. Jessica ştie cum e să te uiţi pe hubloul unui avion, ştiind că i-ai pierdut pe cei pe care îi iubeşti cel mai mult. Cât de mic te poţi simţi la o înălţime de zece mii de kilometri, cât de neputincios să influenţezi o serie de evenimente tragice.

Tatăl Lisei încuviinţează din cap reţinut. E un bărbat cu umeri lăţi, faţă mare şi piept enorm. Cămaşa albă, vesta tricotată şi costumul negru poate că nu sunt cele mai comode haine pentru un zbor lung, însă pare genul care nu renunţă la stil nici măcar când călătoreşte.

— Ştiţi unde..., zice mama Lisei – sau mama vitregă – şi dă drumul mânerului valizei.

Privirea îi este nesigură şi îngrijorată. E blondă, minionă şi îmbrăcată vizibil mai puţin protocolar decât soţul.

Jessica îşi strânge buzele şi clatină din cap.

— Încă nu. Dar fiecare oră contează. De aceea am vrea să vorbim cu dumneavoastră imediat. Şi, de fapt, separat, zice Jessica.

În ochii japonezului masiv fulgeră mânia, însă îşi păstrează pojghiţa imperturbabilă.

— Înţeleg. Unde? Aici? zice el.

Are un accent, însă articularea e puternică şi limpede. Înainte să-l audă, Jessica nu reuşise să-şi imagineze cum ar suna finlandeza vorbită de un japonez.

— Nu, nu aici. Cei de la vamă ne lasă să le folosim spaţiul, ca să putem vorbi în linişte, zice Jessica. Vă rugăm să ne urmaţi.

56.

Helena Lappi se uită la telefon, unde aplicaţia pentru sănătate a făcut un grafic al calităţii somnului de noaptea trecută şi al nivelurilor de recuperare. La somn stă bine, cu toate că s-a trezit pe la două, după un vis despre caz şi reacţia Jessicăi Niemi când Hellu i-a spus de dosarul aflat în posesia ei. În vis, Niemi o ia cu totul razna, scoate pistolul şi o ameninţă pe Hellu, furibundă. În cele din urmă, Hellu o doboară pe Jessica pe rogojină cu nişte lovituri de *kung fu* şi îi pune cătuşe pe încheieturile subţiri. În niciun caz un coşmar, dimpotrivă.

Însă, în ciuda somnului bun, rezultatul măsurării recuperării fizice este mic din pricina ritmului cardiac, care a scăzut la niveluri deprimante. *Treisprezece. Ce mama naibii e cu mine*?

— Hellu? zice nerăbdător Harjula, aşezat în faţa ei.

— Scuze.

Hellu îşi concentrează privirea pe carnetul pe care Harjula l-a pus un pic mai devreme pe biroul ei.

— N-am dormit bine.

— Sunt scrise acolo de mână trei nume, spune Harjula şi continuă: Medeia Lazakovici, Miep Loos şi Tamara Jugeli.

Hellu clatină din cap ca să arate că nu ştie despre ce e vorba.

— Am început să cercetez. N-a durat mult. Am căutat pe Google numele şi ghici ce am aflat? întreabă Harjula şi face o scurtă pauză, ca şi cum ar aştepta un răspuns de la Hellu. Văzând că nu primeşte niciunul, continuă: S-a

dovedit că fiecare a ajuns fără să vrea la ştiri. Toate sunt prostituate.

— Şi au ajuns la ştiri...

— Prin moarte, zice Harjula mecanic şi Hellu îşi pune telefonul în buzunar.

— Prin moarte? Ce vrei să zici?

Simte brusc mustrări de conştiinţă pentru că a amânat începerea discuţiei ca să vadă cum a dormit noaptea trecută.

Harjula îşi linge degetul şi pune pe masă trei foi scoase la imprimantă.

— Lazakovici, cetăţenie rusă, 21 de ani. A fost găsită moartă în Sankt-Petersburg pe 12.11.2018, zice Harjula şi dă deoparte prima filă. Loos, 28 de ani, a fost găsită moartă acasă la ea, în Amsterdam, pe 04.02.2019. Şi ultima: Jugeli, 27 de ani, prostituată ucraineană, a fost găsită pe 6 iunie în Lvov, Ucraina. În fiecare caz, o crimă extrem de brutală.

— Şi numele acestor femei erau scrise în carnet? întreabă Hellu şi se uită la articolele printate de Harjula.

Fiecare e însoţit de fotografia unei tinere frumoase, zâmbitoare.

— Cum de nu a fost găsit de dimineaţă? zice Hellu, bătând cu degetul în carnet.

Harjula pare îndurerat.

— L-am găsit acum, Hellu.

Hellu răsfoieşte paginile goale ale carnetului de parcă ar fi ziarul de cu o zi înainte.

— Fie aceste decese sunt cumva legate, fie Olga cunoştea personal aceste femei.

— Nu-i cam acelaşi lucru? zice Harjula sigur pe sine. Acum toate sunt moarte.

— Aceste morţi implică veşminte *manga* sau tratamente *kambo*? întreabă Hellu.

— Nu scrie în articole. Nicăieri în Europa nu sunt dezvăluite presei amănuntele unei anchete, în afară de cazul în care e absolut necesar pentru rezolvarea cazului, zice Harjula serios.

Hellu nu ştie ce să creadă despre purtarea subordonatului său. După tonul cu care vorbeşte pare un pic prea mult profesor şi nu destul de elev.

— Însă trebuie să luăm imediat legătura cu autorităţile care au investigat crimele şi să aflăm, continuă Harjula.

— Bine. Pot să mă ocup de asta. Cu cât e gradul mai înalt, cu atât mai rapid e răspunsul, zice Hellu şi se ridică în picioare. Bună treabă, Harjula. Admirabil devotament. Şi, dacă pot să te rog ceva...

Harjula e deja în picioare, cu mâna pe clanţă ca să plece.

— Ce anume?

— Ţine o vreme pentru tine această descoperire. Sunt acum atâtea părţi în mişcare, încât nu vreau s-o copleşesc pe Niemi. O să văd ce aflăm din străinătate şi după aceea informăm împreună echipa.

57.

Jessica pune pe masă două pahare de carton. Pentru ea a luat de la automat ceai. Tatăl Lisei a cerut apă. *Nu rece ca gheaţa, la temperatura camerei. Mulţumesc.*

Ei doi sunt într-o cameră rezervată pentru interogatoriile luate de vameşi, iar Jusuf discută cu mama Lisei dincolo de hol.

— Vă rog să luaţi loc, zice Jessica şi se uită la paşaportul pe care i l-a cerut tatălui Lisei.

Hirokazu Yamamoto.

Hirokazu îşi mângâie încheieturile degetelor. Pare să fie tot mai agitat, bănuitor şi impulsiv. Însă Jessicăi îi este greu să creadă că o să-şi piardă cumpătul: înfăţişarea lui şlefuită semnalează un caracter complet incompatibil cu afişarea publică a emoţiilor.

— Lisa, zice Hirokazu şi se aşază, iar picioarele scaunului de aluminiu scrâşnesc pe podeaua de ciment neted. Şi-a pus haina pe spătar. Unde e Lisa?

— Vom face tot ce ne stă în puteri ca să...

— Am fost plecaţi două săptămâni, zice Hirokazu, cu mâinile în poală.

Jessica îşi încrucişează mâinile pe masă şi se uită la el.

Hirokazu Yamamoto este cu adevărat o prezenţă intimidantă, şi nu doar datorită masivităţii. Jessica nu poate să nu-şi amintească ce spusese Frank Dominis despre Lisa: că îi este frică de tatăl ei. Ochii lui sunt ca de rechin, morţi, fără suflet. *Ce fel de om eşti, domnule Yamamoto*?

— Ştiu, zice Jessica. Trebuie să vă fie foarte greu.

Hirokazu încuviinţează din cap de câteva ori.

— Este, zice şi îşi scarpină capul ras.

Pe tâmplă se vede o cicatrice lungă, subţire.

— Aveţi idee ce s-a putut întâmpla cu Lisa? întreabă Jessica şi se încordează un pic în aşteptarea reacţiei bărbatului, ce va spune şi cu ce ton.

Hirokazu nu pare să fie iritat de întrebare, doar clatină din cap alene.

— Dumneavoastră sau mama Lisei aveţi duşmani? continuă Jessica.

Hirokazu se uită la Jessica şi îşi trage discret în jos mânecile cămăşii.

— Care s-o fi atacat pe Lisa? întreabă el.

— Nu se poate spune în această fază dacă cineva a fost atacat, răspunde Jessica şi apoi continuă: Însă trebuie să cercetăm...

— Cunoaşteţi o firmă numită SuperServis?

Jessica încuviinţează din cap. S-a familiarizat aseară cu informaţiile găsite despre Hirokazu.

— Spălătorii de haine cu autoservire, zice Hirokazu. Şapte spălătorii. În Helsinki, Tampere, Lahti, Kouvola, Oulu.

Hirokazu numără oraşele pe degetele mâinii stângi. Degete foarte groase.

— Am spălătorii de haine cu autoservire. Spuneţi-mi, cine urăşte proprietarii de spălătorii? continuă el şi îşi desface braţele, semnalând că nu ştie. Vă spun eu, nimeni. N-am duşmani.

Jessica încuviinţează din cap. Acea carte a fost jucată. E vremea să arunce pe masă asul.

— V-aţi mutat în Finlanda în 1998, când Lisa avea trei ani, aşa este? zice Jessica.

Hirokazu încuviinţează din cap încet şi cu hotărâre, într-un fel pe care Jessica l-a văzut pentru prima dată în urmă cu câteva minute şi îl va ţine minte toată viaţa.

— *Kondo,* zice Jessica şi ceva moare în ochii bărbatului.

Se golesc brusc de încredere şi sclerotica capătă o nuanţă roşiatică. Apoi Hirokazu zâmbeşte pentru prima dată de la întâlnirea lor, însă gura îi rămâne închisă.

— Este fostul dumneavoastră nume de familie şi al Lisei, nu-i aşa? zice Jessica.

Bărbatul n-o slăbeşte din ochi pe Jessica, în vreme ce tace în continuare. Mândria îi interzice să se întoarcă într-o parte chiar şi atunci când bătălia e pierdută. Aşa cum bănuia Jessica, Hirokazu nu va da nimănui satisfacţia de a-şi recunoaşte înfrângerea.

— Nu-i aşa? insistă Jessica.

— Ce legătură are asta cu locul în care se află Lisa? zice Hirokazu în cele din urmă şi îşi scarpină încheietura pe sub ceasul de aur.

— Nu ştiu, zice Jessica liniştită. Însă trebuie să eliminăm posibilitatea unei legături, oricât de dureros ar fi. Aşa că aş vrea să-mi răspundeţi la întrebări cât mai sincer posibil.

Hirokazu clipeşte, ca şi cum ochii i s-ar fi uscat în timpul înfruntării îndelungate dintre priviri. Apoi ia paharul de carton şi îl goleşte. Se aude un scrâşnet şi paharul dispare în pumnul mare ca o maşină strivită într-o presă hidraulică.

— Un zbor lung. Două zboruri, zice el şi îşi dezmorţeşte gâtul.

— De ce v-aţi mutat cu Lisa în Finlanda? Şi v-aţi schimbat numele de familie? Aţi avut probleme cu poliţia în Japonia?

Hirokazu nu răspunde. Oricum, Jessica ştie că nu trebuie să aştepte mult un răspuns. Până la prânz vor primi de la poliţia japoneză dosarul lui Hirokazu Kondo. Însă acum contează fiecare minut. Lisa ar putea fi încă în viaţă şi tatăl ei trebuie să ştie asta.

— Domnule Yamamoto. Jessica i se adresează din respect pe numele de familie pe care şi l-a ales el în Finlanda. Singurul scop al acestei cercetări este să ne ajute s-o găsim pe Lisa. Ceea ce s-a întâmplat în Japonia acum douăzeci de ani nu ne interesează deloc pe mine şi pe colegii mei.

Bărbatul nu răspunde. Prin uşa închisă răzbate un anunţ care le cere pasagerilor să-şi supravegheze bagajele. Jessica ia o înghiţitură de ceai, dar e încă prea fierbinte ca să-l poată bea.

Cu cărţile pe masă, Hirokazu Yamamoto.

— I-aţi spus Lisei să nu folosească reţelele de socializare. De ce?

Hirokazu clatină din cap şi mârâie.

— Nu-i adevărat, zice şi saltă un pic bărbia.

— Nu? zice Jessica, apoi lasă privirea în jos spre însemnările sale şi vorbeşte mai apăsat. Aşadar, v-aţi luat fiica şi v-aţi mutat în cealaltă parte a planetei. V-aţi schimbat numele. Următorul lucru a fost să cumpăraţi o casă mare în Järvenpää. Cu tot luxul, însă departe de lumina reflectoarelor. V-aţi căsătorit, aţi deschis o spălătorie de haine cu autoservire. Apoi alta. Aţi stat retras, doar familia şi munca. Fiica a crescut şi s-a mutat la Helsinki. A început să câştige singură din activitatea de influencer. Zece, cincizeci, o sută, două sute de mii de urmăritori. Aţi început să vă îngrijoraţi. De ce? Cred că vă temeaţi că tehnologia informaţiilor are să distrugă tot ce v-aţi trudit atât de mult să clădiţi. Că prezenţa Lisei pe reţelele de socializare o să atragă atenţia asupra dumneavoastră. Că cineva din Japonia o s-o recunoască. Nu faţa, desigur, când a plecat din Japonia Lisa era un copilaş, ci poate că ar pune laolaltă doi şi cu doi. Un blogger de douăzeci şi patru de ani, născut în Japonia. Mutat în Finlanda în 1998. Improbabil? Sigur, foarte. Posibil? De ce nu? Şi de aceea i-aţi spus Lisei să înceteze. De ce să riscaţi? Şi dacă unul dintre sutele de mii de urmăritori era un pericol potenţial...

În acel moment Jessica simte cum masa de aluminiu îi alunecă brusc de sub palme şi peste o clipă se izbeşte de peretele de beton alb. Se aude un zgomot asurzitor şi ceaiul roşu se varsă pe podea ca sângele dintr-o rană de glonţ. Jessica se trage repede în spate, scaunul se răstoarnă şi ea se poticneşte.

Mâna îi bâjbâie după pistol.

— Nu ştii despre ce vorbeşti! strigă Hirokazu.

A făcut un pas înainte şi a ridicat arătătorul gros în faţa Jessicăi.

— Nu înţelegi!

Jessica încearcă să se ridice în picioare, însă umbra bărbatului enorm o face să se îndoiască de şansele sale. Dacă Hirokazu o loveşte acum, dacă mâinile lui uriaşe o prind pe Jessica de gât, ar avea timp s-o stranguleze sau să-i frângă gâtul înainte ca Jusuf sau oricine să se repeadă în ajutorul ei.

— Caut-o pe Lisa şi gata! Caut-o dracului pe Lisa! zbiară Hirokazu un pic stângaci, împroşcând cu salivă.

Însă n-o loveşte. Nici n-o strangulează. Îşi scutură praful invizibil de pe rever, se retrage încet şi înşfacă blazerul.

Apoi, gâfâind ca un taur înfuriat, se duce la uşă, o deschide smucit şi se pomeneşte faţă în faţă cu Jusuf, care dă buzna înăuntru. Jusuf se uită la Hirokazu, apoi la masa răsturnată, la Jessica rezemată de peretele din spate şi la ceaiul vărsat pe podea.

— Ce s-a întâmplat aici? zice Jusuf, şi un moment pare că Hirokazu o să treacă peste el ca un buldozer.

Bărbaţii se uită unul la altul ca doi cocoşi în poiată, gata să se izbească unul pe altul cu clonţurile până la moarte.

— Am terminat aici, Jusuf. Te rog să-l conduci afară pe domnul Yamamoto, spune Jessica şi îşi potoleşte respiraţia.

Şi spoi Jessica observă ceva care îi scăpase înainte: unul dintre degetele groase e mai scurt decât celelalte. Lui Hirokazu îi lipseşte cel puţin jumătate din degetul mic de la mâna dreaptă.

58.

Jessica ridică masa şi o împinge la loc. E singură în cameră, însă starea explozivă persistă. Încă mai simte prin trup valul de adrenalină. Multă *acţiune* brutală într-un timp

scurt. Întâi a fost atacată pe cărarea de jogging, apoi pe scările din Taka-Töölö. Acum a fost ameninţată fizic de un bărbat furios de 140 de kile, un tată care îşi caută fiica şi pe care ea a reuşit să-l scoată din sărite cu întrebările.

Jusuf se întoarce în cameră şi închide uşa. Se reazemă de perete cu braţele încrucişate pe piept.

— Ce naiba, Jessica? Eşti bine? Am fi putut să-l arestăm pentru asta, zice el calm.

— Pentru că şi-a ieşit din fire? Şi ce-i cu asta?

— Ce anume i-ai spus?

— L-am împuns un pic, zice Jessica şi îşi masează tâmplele. Cum e cu mama?

Jusuf clatină din cap.

— N-ai aflat nimic? zice Jessica şi se aşază pe scaun.

— Nu.

Jusuf se apropie şi prinde în mâini spătarul scaunului de vizavi.

Jessica se uită la afişele înrămate care atârnă pe pereţi. Ele informează pasagerii despre ce le este permis să aibă în bagaje şi cantităţile care trebuie să fie declarate. S-ar putea spune că pentru cineva care stă în această încăpere instrucţiunile vin prea târziu. Au dat deja cu oiştea-n gard.

— Hirokazu Yamamoto a fost gangster, zice Jessica brusc, ca şi cum şi-ar fi ţinut răsuflarea.

— Informaţia a venit din Japonia?

— Nu.

Jusuf se încruntă.

— Şi atunci de unde? Vrei să zici că a mărturisit că aparţine mafiei japoneze?

Jessica ridică mâna dreaptă şi arată spre degetul mic. Se preface că îi retează vârful.

— *Yubitsume.* O veche tradiţie printre criminalii japonezi. Dacă cineva din *yakuza* o dă în bară, trebuie să-

şi taie degetul mic. Presupun că nu mai e un procedeu curent, dar sunt sigură că era la sfârşitul anilor ’90.

— Îi lipseşte o parte din deget?

Jessica încuviinţează din cap.

— La început am crezut că fuge de poliţie. Sau de fisc, sau aşa ceva. Părea să aibă o grămadă de bani când s-a mutat aici. Însă poate că le-a tras clapa celor din *yakuza,* zice ea.

Jusuf se aşază vizavi de Jessica.

— Oare Fantoma e gorila trimisă de *yakuza*? Vor să se răzbune pe babacu’, aşa că o răpesc pe Lisa? întreabă Jusuf. Poate că o ţin ostatică pentru ca el să scoată banii?

Jessica încuviinţează din cap.

— Îmi sună plauzibil.

— Fir-ar să fie! zice Jusuf şi zâmbeşte satisfăcut, însă apoi devine serios. Dar de ce a trebuit mai întâi să-i comande Lisei un tablou? Şi s-o sune de mai multe ori? Şi ce legătură are Jason Nervander cu toate astea?

— Sau Olga Belousova. Sau *kambo,* zice Jessica şi îşi îngroapă faţa în mâini, cu coatele pe masă.

— În orice caz, dacă toate astea sunt adevărate... Dacă Fantoma îl vizează într-adevăr pe tatăl Lisei, trebuie să nu-l scăpăm din ochi! Gorila ar putea..., spune Jusuf şi arată cu degetul mare spre uşă.

— Deja o facem, zice Jessica şi ridică privirea.

Jusuf îşi desface braţele întrebător.

— Am ordonat o supraveghere a terminalului de către poliţie, continuă Jessica. Se vor ţine după Hirokazu toată ziua.

Jusuf chicoteşte, impresionat. Apoi scoate din buzunar o cutiuţă şi îşi aruncă în gură câteva pastile de mentă.

— De unde ai ştiut?

— Ce să ştiu?

— Că e ceva dubios cu tatăl Lisei? zice Jusuf şi sparge între dinţi o pastilă. Jessica aude întrebarea, însă nu răspunde. Hei? Ce ţi-a spus ieri craiul ăla?

— Dominis a spus că Hirokazu a încercat s-o silească pe Lisa să renunţe la reţelele de socializare. Părea evident că tipul are ceva de ascuns. După părerea lui, activitatea Lisei era mult prea publică. Şi riscantă, confirmă Jessica şi se ridică în picioare.

Se gândeşte un pic dacă să cureţe mizeria de pe podea înainte ca ea şi Jusuf să le redea camera celor de la vamă.

— Dominis a spus-o? Şi Dominis ştie asta pentru că...

— I-a mărturisit Lisa.

Jusuf bate din palme voios.

— Dominis i-o trăgea Lisei.

— Se pare că nu.

— Nu poţi fi atât de naivă, Jessi.

— Ce-ar fi să uităm de faptul că Dominis şi Lisa şi-o trăgeau sau nu şi să ne întoarcem la muncă? zice Jessica şi se duce la uşă.

Jusuf clatină din cap şi o urmează pe coridor.

— Of, la naiba! Ai trecut de partea întunecată, Jessi. Te-a prins în gheare!

Jusuf râde, însă Jessica nu-l ascultă. A apelat numărul lui Tim Taussi şi a dus telefonul la ureche. După un moment răspunde un bărbat cu voce obosită.

— Sunt Jessica Niemi.

— Ştiu. Ţi-am salvat numărul. Nu răspund la numere necunoscute, zice Tim Taussi şi pare că îşi întinde oasele.

— Întrebare rapidă. Pe Instagram e o fotografie cu tine şi Lisa. Din septembrie.

— Ce-i cu ea?

— Unde a fost făcută?

— Acasă la Lisa.

— În Töölö?

— Da, în camera ei. Ce legătură are asta? Trebuie să-mi chem avocatul? chicoteşte Tim Taussi.

— Mă îndoiesc. Cel puţin nu încă, zice Jessica şi închide telefonul.

Traversează împreună terminalul spre uşi. Jusuf trebuie să grăbească pasul ca să nu rămână în urmă.

— Cine a fost?

— Slim Shady al nordului.

— Kex Mace's? a apărut ceva?

Jessica se opreşte lângă uşi şi se uită la bărbaţii cu veste galbene de afară care dirijează taxiurile.

— Ieri am găsit pe pagina lui de Instagram o fotografie cu el şi Lisa. În imagine par cumva... un pic prea intimi. Nu ştiu de ce mi-a atras atenţia. Voiam doar să-l întreb pe Kex despre ea.

— Jessica, tipii ăia îşi câştigă pâinea pozând. Nu poţi trage vreo concluzie...

— Ştiu, însă rapperul tocmai m-a minţit. A zis că fotografia a fost făcută în dormitorul Lisei, cu toate că pereţii din camera ei sunt albi, nu închişi la culoare, zice Jessica şi îi arată lui Jusuf poza.

El priveşte lung, dar nu pare convins.

— Destul de firav argumentul, Jessi. Ai văzut toată acea vopsea acasă la Lisa şi Essi. Probabil că a zugrăvit de când a fost făcută fotografia, zice el.

Jessica îşi dă seama că e iritată, dar nu prea ştie din cauza cui.

— Rasse poate să-şi facă metamagia şi pe asta, zice ea şi iese pe uşile glisante ale aeroportului.

59.

Sala de şedinţe e plină de tensiune, nu-i niciun strop din spiritul de echipă destins care domnea în vremea lui Erne. Jessica ştie că vina nu este decât în parte a lui Hellu. La urma urmei, să te culci cu iubitul colegei e o modalitate imbatabilă de a otrăvi atmosfera la lucru.

E clar că Jessica va trebui s-o ia pe Nina deoparte şi să discute între patru ochi, însă e greu de găsit momentul potrivit pentru ceea ce va fi, probabil, o întâlnire incredibil de stânjenitoare. Sau poate că Jessica pur şi simplu îşi vâră capul în nisip de câte ori apare unul.

Se uită la Nina, care scoate din rucsac o linguriţă şi două ouă fierte tari învelite în şerveţele de hârtie. O gustare ciudată şi, în acelaşi timp, tipică pentru Nina.

Jessica zâmbeşte aproape imperceptibil când o vede pe Nina punând ouăle pe masă. Faptul că practică judo din tinereţe şi antrenamentele constante sunt evidente nu numai în braţele vânjoase ale Ninei, ci şi în postura ei, în felul în care îşi controlează trupul şi îndeplineşte sarcinile de zi cu zi. Cu toate că fizicul ei o face o adevărată maşină de ucis, Nina a ajuns să aibă probabil munca cea mai puţin solicitantă fizic din unitate: să caute cu lupa surse ale dovezilor.

— Ei bine, domnilor şi doamnelor, zice Hellu şi îşi face de lucru cu lobul unei urechi. E cam ca titlul unui cântec de-al lui Kex Mace’s: *The web is getting tighter.* Plasa se strânge.

Jessica îşi muşcă buza ca să-şi oprească rânjetul. E surprinsă că şefa cea anostă s-a ostenit să memoreze versurile lui Kex Mace’s cu atâta precizie.

În încăpere, în afară de Hellu, Nina şi Jessica, sunt şi ceilalţi din echipă: Rasmus, Jusuf şi Harjula, care poartă blugi decoloraţi şi un pulover pe gât negru. La începutul

şedinţei, Jusuf şi-a jucat rolul în crearea încordării, întrebându-l pe Harjula dacă are de gând să lanseze pe loc un nou iPhone. Pe Harjula n-a părut să-l deranjeze comparaţia cu Jobs, ci a lăsat doar să-i plutească pe buze zâmbetul à la Mona Lisa, de-acum obosit. *Amuzant, Jusuf. Bună poantă.*

— Jessica, te rog. Spune-ne cum stăm, zice Hellu.

Jessica deschide agenda şi citeşte din însemnările făcute.

— Krista Günsberg, cea care a dezvăluit locul unde se fac tratamentele *kambo,* şi-a făcut în această dimineaţă analizele de sânge şi a primit rezultatele. Nu a fost găsit niciunul dintre drogurile identificate la Olga Belousova.

— *Niciunul* dintre ele?

— Păi, canabis, însă n-are legătură cu investigaţia, zice Jessica.

Hellu arată ca şi cum ar crede că e un delict grav, dar se mulţumeşte să ofteze adânc.

— Ceea ce sprijină presupunerea că Rodriguez vindea două feluri de tratamente la centrul lui de sănătate. În acest moment nu se ştie ce vindea şi cui, şi dacă unii dintre clienţi comandau anume cocktailul mai puternic, zice Jessica, îi priveşte în ochi pe toţi cei din jur şi apoi se întoarce la agendă. José Rodriguez, care a fost ucis ieri în centrul de sănătate, are dosarul perfect curat. N-au fost găsite acolo droguri, însă locul a fost scotocit şi e limpede că a fost luat ceva de pe rafturi, în plus s-au găsit urme de droguri în unele pahare şi farfurii, zice Jessica şi dă clic pe o fotografie a locului crimei, ca să vadă toţi. Totul era acolo: telefonul pe podea, portofelul în buzunar şi câteva sute în casa de marcat. Putem elimina posibilitatea unui jaf cu omor.

— Aţi mai găsit şi altceva acolo? întreabă Hellu.

— Nu cine ştie ce. O haină de ploaie galbenă atârna pe perete, cu un spray de curăţare în buzunar.

— Şi asta a declanşat nişte idei? zice Hellu privind-o pe Jessica drept în ochi.

— De fapt, da, pentru că haina de ploaie galbenă nu părea să fie stilul victimei. Şi apoi, acel spray de curăţare arată că Rodriguez – dacă haina e a lui – voia să-şi şteargă urmele. Unde şi de ce... Alt mister.

— Dar nu era şi o cârpă în buzunar? zice Hellu.

Jessica clatină din cap.

— A văzut cineva făptaşul? întreabă Nina, sparge un ou cu latura linguriţei şi începe să-l cureţe.

Jessica îşi priveşte colega surprinsă. Oul fiert îşi leapădă iute coaja între degetele puternice ale Ninei.

— Nu, zice Jessica. Nimeni nu s-a prezentat ca martor şi acolo nu sunt camere de supraveghere. Pe tejghea era un registru în care Rodriguez nota programările...

— Poate că numele ucigaşului e în acel registru, o întrerupe Hellu.

Jessica se uită pe sub sprâncene la şefă şi nu se poate împiedica să nu se gândească la refrenul altui hit de-ale lui Kex Mace’s, „Euthanizing Her Softly”[35].

— Dacă ar fi fost aşa, pistolarul l-ar fi luat cu el la plecare, fără îndoială, zice Jessica atât de diplomatic cât poate, însă eşuează.

Hellu îi aruncă o privire ucigaşă. Îţi poţi imagina că în acest moment gândeşte *La dracu’, să nu îndrăzneşti să mă umileşti în faţa unităţii mele, Niemi.*

Când Jessica a ajuns în această dimineaţă la sediu a izbit-o senzaţia ciudată că s-a schimbat ceva. E sigură că ochii lui Hellu arată acum nu numai dispreţ şi ură, ci şi triumf şi încântare.

---

[35] Eutanasiind-o cu blândeţe (în limba engleză în original).

— Fantoma e pistolarul, zice Harjula şi nimeni nu obiectează.

Însă expresia lui Rasmus spune că ideea îl deranjează.

— Spune, Rasse, zice Jessica.

Rasmus ridică privirea speriat.

— Eu? Nimic.

— Nu, spune, insistă Jessica.

Rasmus vorbeşte puţin, dar ce spune contează. Jessica a învăţat să desluşească situaţiile în care trebuie să-l încurajeze să spună ce gândeşte. Sunt precum ideile care îi vin în cap unui scriitor în toiul nopţii: dacă nu sunt scrise imediat, ar putea fi pierdute definitiv.

Rasmus înghite în sec zgomotos şi se uită la Nina căutând sprijin. Sau poate se uită la oul din care femeia tocmai a mâncat jumătate. Prin încăpere pluteşte un miros neplăcut.

— De fapt, nu ştim mare lucru despre Fantomă, începe Rasmus. Nu ştim decât că luase legătura cu Lisa şi a comandat tabloul cu farul şi...

— Şi asta nu-l face să fie ucigaşul? râde Harjula. Ce ne mai trebuie?

Rasmus nu răspunde imediat, pentru el o scurtă tăcere absoarbe şocul.

— Nu neapărat, continuă el apoi. Hai să o luăm de la început. Dacă Lisa a promovat *kambo* pe reţelele de socializare şi presupunem că Fantoma e răspunzător de dispariţia Lisei... de ce să-l împuşte pe José Rodriguez?

— Poate că Fantoma voia să oprească totul? zice Hellu.

Rasmus pare surprins.

— Adică Fantoma e un soi de filantrop? Un justiţiar...

— Dexter. Batman. Tarzan, zice Jusuf zâmbind.

— La naiba! şopteşte Nina şi îşi îndeasă în gură restul oului.

— Hannu Karpo[36]...

— Linişte! zice Hellu tăios, dar fără să ridice vocea. N-are rost să facem speculaţii. Avem nevoie de mai multe dovezi. Mai e ceva concret?

Jessica încuviinţează din cap, îşi drege glasul şi apoi zice:

— Nina şi Rasmus au făcut ieri o mare descoperire...

— Nina a făcut-o, zice Rasmus încet şi Nina zâmbeşte.

— Identitatea lui Akifumi e încă un mister, însă Nina a găsit logica secvenţei 2511946, zice Jessica şi dă clic, deschizând pe ecran fişierul pe care i l-a trimis Rasmus aseară. E folosit ca *hashtag* pe Instagram. Ultimele cifre din serie sunt codul unei ţări. De exemplu, 2511946 înseamnă Suedia, 2511947 Norvegia şi 25119358, Finlanda. În fiecare caz, *hashtagul* apare pe fotografia unui restaurant sau hotel.

Hellu pare vrăjită.

— De ce acele locuri? zice Harjula.

— Încă nu ştim, dar se leagă cumva de acest caz. Şi nu doar prin profilul de Instagram al lui Akifumi. Una dintre cele zece adrese din Finlanda este Fenix. Mă îndoiesc că e o coincidenţă.

— La naiba! zice Harjula. Directorul ăla cu care aţi vorbit voi...

— Frank Dominis, zice Jessica fără tragere de inimă.

O nemulţumeşte extrem de tare ceva din ideea că americanul cu înfăţişare şmecherească şi reputaţie discutabilă e tipul cel rău din poveste. Şi prea bate la ochi. Jessica refuză să înghită asta pe nemestecate.

Sau poate că Jessica vrea să creadă ceva ce n-ar trebui în niciun caz. Nevinovăţia unui suflet chinuit. A mai făcut-o cândva, în viaţa dinainte. Şi, de ce nu, cu Mikael.

— Frank Dominis trebuie să ştie ceva, zice Harjula.

---

[36] Celebru reporter finlandez.

— O să merg cu Jessica să vorbim cu el, zice Jusuf.

— Şi cum e cu conturile de Instagram care au postat *hashtagurile*? Cine sunt? întreabă Hellu.

— Nina a observat imediat că sunt profiluri false, zice Rasmus. Am putut să confirm că acele conturi au fost create acum câţiva ani într-o fabrică de troli din Ucraina. Desigur, o să încerc să dau de utilizatorul final, care a plătit crearea lor. Dar mă tem că au reuşit foarte bine să-şi şteargă urmele.

— OK, ce se aude de la Facebook? Când putem aştepta informaţiile despre profilul Akifumi? întreabă Jessica.

Rasmus ridică din umeri.

— Nu ştiu. Curând, sper, zice el. Am trimis cererea aseară. La fel şi cu abonamentul telefonic al Fantomei. Încă n-am primit răspuns de la autorităţile japoneze.

Jessica încuviinţează din cap şi afişează pe ecran următoarea imagine.

— În acelaşi timp, încearcă să obţii de la Instagram recuperarea tuturor imaginilor care au fost şterse de curând din contul Lisei. Putem face asta? zice Jessica.

— Dacă îmi amintesc bine, se poate înainte să treacă 30 de zile de la ştergere. Mai fac o cerere, zice Rasmus şi începe să tasteze.

— Şi acesta este al patrulea lucru la care aşteptăm să ne ajute autorităţile străine. În acest caz, Japonia, zice ea, în vreme ce pe perete apare imaginea unui bărbat cu umeri laţi, nas vulturesc şi faţa ca o farfurie mare. Hirokazu Yamamoto, tatăl Lisei, zice Jessica. Născut Hirokazu Kondo. S-a mutat din Japonia în Finlanda împreună cu Lisa în 1998. Şi-a schimbat numele. Mi s-a spus că Hirokazu i-a poruncit fiicei sale să părăsească reţelele de socializare. Pe un ton categoric, chiar ameninţător.

— De unde vine această informaţie? zice Hellu.

Jessica înghite în sec abia auzit. În lumina informaţiilor de astăzi, Frank Dominis s-ar putea să nu fie sursa cea mai de încredere, însă Jessica nu pricepe de ce ar fi născocit povestea despre tatăl Lisei. Şi apoi, declaraţia lui Dominis a fost sprijinită de felul în care a reacţionat Hirokazu la aeroport. *Pregăteşte-te să iei şuturi de la toată echipa.*

— Mi-a spus Dominis, răspunde Jessica şi îşi ia aerul cel mai curajos posibil.

Jami Harjula izbucneşte în râs, şi nici Hellu nu pare prea convinsă.

— Lisa i-a mărturisit lui Dominis. Sunt amici, se grăbeşte să explice Jessica.

— *Amici.* Moşu' cu buzunare pline şi tânăra bloggeriţă, zice Harjula cu tonul plin de sarcasm.

Jessica îi aruncă o privire lui Jusuf, despre care ştie că gândeşte cam la fel. Însă Jusuf nu se alătură zeflemelei. Nu acum, când lucrurile se întorc împotriva Jessicăi. *Mulţumesc, Jusuf.*

— În acest moment cred că putem presupune că Dominis spune adevărul şi că Hirokazu avea un motiv ca să-i spună Lisei să nu mai folosească reţelele de socializare. Cred că se teme că l-ar putea găsi cineva. Cineva din cauza căruia a fugit din Japonia. Şi că acesta este motivul pentru care a dispărut Lisa.

— Spune-le despre degetul mic, zice Jusuf şi soarbe din cafea.

Jessica încuviinţează din cap şi face o mică pauză.

— Lui Hirokazu îi lipseşte o parte din degetul mic, zice ea după ce le-a stârnit curiozitatea.

— *Yakuza*, zice Rasmus încet, şi toţi par să ştie la ce se referă.

Ceea ce nu-i garantat, nici măcar în poliţie: odată, un membru al comitetului director a confundat într-o

conferinţă de presă *yakuza* cu *Jacuzzi,* şi încă se mai vorbeşte despre asta.

— Aşadar, Hirokazu a fost gangster? zice Hellu. Poate că e într-un program de protecţie a martorilor?

Jessica scoate un oftat de uşurare.

— Exact, zice ea. Asta ar explica nemulţumirea lui faţă de activitatea Lisei pe reţelele de socializare. De aceea am cerut ajutor de la Serviciul Securităţii, doi agenţi în civil îl urmăresc cu maşina de la aeroport. Îmi raportează mie şi vor interveni dacă văd ceva suspect.

— Excelent, zice Hellu brusc şi se ridică în picioare. Facem progrese. Bine. Acum am o şedinţă cu cei de mai sus. Ţineţi-mă la curent, bine?

Cum nimeni nu protestează, Hellu iese din încăpere.

Jessica rămâne acolo, aude picioarele scaunelor din jur scrâşnind pe podea, în vreme ce detectivii se ridică şi îşi întind oasele. Numai Nina rămâne aşezată, pe gânduri. La începutul anului Jessica ar fi întrebat-o la ce se gândeşte. Dar acum pare riscantă o astfel de iniţiativă. *Ce mama naibii, comportă-te matur, Jessica.*

— La ce te gândeşti, Nina? zice Jessica cu vocea îngroşată.

Nina îşi mută privirea la Jessica şi cele două se înfruntă din ochi. Dacă privirea ar putea să ucidă, probabil că Jessica ar fi deja moartă.

— Mi-a dat prin cap ceva, zice Nina în cele din urmă, cu vocea de gheaţă. Nikolas Ponsi, pastorul care a raportat dispariţia lui Jason Nervander, a spus că, deşi nu ştie să fi fost Jason vreodată violent, băutura l-a dus adesea la *abateri morale* – care este un termen foarte interesant pentru înşelare.

— Şi? zice Jessica şi ignoră cu bună ştiinţă săgeata îndreptată spre ea.

— Nikolas Ponsi este – pe lângă paroh – sexolog şi terapeut sexual cu diplomă, care consiliază tineri pe probleme legate de sexualitate. Mă întreb de ce au devenit atât de apropiaţi el şi Jason. Un pastor de vârstă mijlocie şi un blogger ateu cu cincisprezece ani mai tânăr, căruia îi place ori să biciuiască pe cineva, ori să fie biciuit.

— E un pic ciudat, dar...

— Când ne-am întâlnit, Ponsi a spus că Jason este activ în munca cu tinerii din parohie şi că aşa au ajuns să se cunoască. Aşa că am dat vreo două telefoane şi am descoperit că da, Jason este activ în munca cu tinerii, însă nu în parohie, ci la FBSH. „Fundaţia pentru Bunăstare Sexuală din Helsinki”. N-are nicio legătură cu biserica. Se pare că Ponsi nu l-a implicat pe Nervander în activităţile cu tinerii ale bisericii decât mai târziu.

— Aşadar, Nikolas Ponsi a minţit despre felul în care s-au întâlnit?

— Poate că a trebuit s-o facă, pentru că nu voia să dezvăluie faptul că s-au cunoscut în contextul terapiei sexuale. Dacă Jason i-a spus lui Ponsi despre predilecţiile sau frustrările sale sexuale? De exemplu, sado-masochismul? Dacă Jason n-are doar un fetiş S&M, ci un fetiş al şcolăriţelor – şi i-a mărturisit pastorului?

Jusuf, care a zăbovit în prag, se întoarce la masă, intrigat.

— Ştiind ce era în debaraua lui Jason, revistele cu gagicuţe şi chiar agăţămintele normale pe Tinder n-aveau cum să-l satisfacă, nu-i aşa? Poate că tocmai de aceea era Jason în Aurinkolahti în noaptea aceea, zice Nina. Pentru că plătise pentru o femeie. Pentru că nu se putea abţine. Însă Olga a avut un atac de cord şi Jason a încercat s-o resusciteze. N-a reuşit. Şi atunci a trebuit să dispară.

— Interesant, zice Jessica încurajator. Însă asta nu explică de ce acel „Odihnească-se în pace” a fost postat pe Instagram.

— Nu, într-adevăr, zice Nina. Însă cred că ar trebui să mai vorbim odată cu Nikolas Ponsi. Poate că a crezut că nu e corect să intre în amănunte. Fiind îndrumător spiritual. Sunt sigură că ştie despre Jason ceva ce nu ne-a spus încă. Şi pariez că e mult mai scandalos decât costumele de latex.

— O să mă duc eu în Kallio. Mulţumesc, Nina, zice Jessica, în vreme ce ecranul telefonului de pe masă se luminează.

Un mesaj de la Essi.

60.

Jessica şi Essi coboară cele câteva trepte până în părculeţul de lângă sediul poliţiei şi se aşază la capetele unei bănci, cu mai mult de un metru între ele. Copacii din jur, cu crengile lor dezgolite, le fac semne liniştitoare şi oferă adăpostul potrivit pentru discuţie.

Fesul de lână al lui Essi e tras până deasupra ochilor mari şi trişti. E mai machiată decât era ultima dată şi pare, cumva, mai bătrână şi mai matură decât tânăra înlăcrimată care şedea pe patul său, jelindu-şi colocatara dispărută.

— Cred că ar fi trebuit mai bine să sun, zice Essi şi se uită în jur.

E limpede că e dezorientată şi înspăimântată. E lucrul cel mai chinuitor în cazurile de dispariţii: nesiguranţa, care lasă prea mult în seama imaginaţiei. Te macină grija pentru persoana dispărută, dar apar şi întrebări despre

propria siguranţă. Dacă i s-a întâmplat ceva groaznic cuiva apropiat de tine, de ce să nu ţi se întâmple şi ţie?

— Însă oricum treceam cu trenul prin Pasila..., continuă ea, îşi scoate mănuşa dreaptă şi bagă mâna în buzunarul trenciului roz.

Jessica se reazemă de spătar şi aşteaptă răbdătoare ca Essi să spună la ce se gândeşte.

— E în ordine, zice ea, în vreme ce Essi scoate ceva din buzunar.

— Toată chestia e tare ciudată, zice Essi, şi Jessica vede un paralelipiped de plastic negru din care iese un fir lung.

Privit mai de aproape, e un încărcător. Un Nokia vechi, din care Jessica nu-şi mai aminteşte să fi văzut în ultimii zece ani. Până şi Erne, care se uita chiorâş la inovaţiile tehnologice, îşi luase un *smartphone* în urmă cu cinci ani.

— Nici nu ştiu de unde să încep, zice Essi, îndeasă încărcătorul în mâna Jessicăi şi oftează adânc. Probabil de la sunet...

— De la sunet?

— Mi-am amintit că auzeam uneori din camera Lisei un bip... ca al unui dispozitiv electronic, care părea nepotrivit în acest moment, în această epocă. Însă nu i-am dat atenţie. Am întrebat-o o dată pe Lisa ce este, însă a zis doar că probabil e e-mailul sau o înştiinţare despre vreo aplicaţie...

— Lisa a avut două telefoane, zice Jessica încet, cu ochii la încărcătorul vechi, nu ca să întreţină conversaţia, ci mai degrabă pentru sine.

Fantoma căuta în camera Lisei al doilea telefon. De aceea scotocea pe acolo.

Jessica simte furnicături în vârfurile degetelor. Ridică privirea şi o vede pe Essi confirmând din cap.

— Şi când tipul ăla era ieri în camera Lisei..., continuă Essi, şi Jessica o vede cum se cutremură: Sunt sigură că acel telefon îl căuta.

— Din ce deduci asta?

— Pentru că l-a găsit.

Jessica se uită la Essi întrebător.

— M-am dus de dimineaţă în camera Lisei. Mă întrebam ce naiba căuta el acolo. O răpise deja pe Lisa şi făcuse... şi totuşi s-a întors.

Jessica vede venind spre ele un bărbat cu un câine. Ceva la el îi aminteşte de atacul de ieri-dimineaţă, răsuflarea râncedă, plină de alcool, şi încheieturile dureroase ale degetelor. *Ajunul Crăciunului.* Jessica îşi aminteşte că pe când zăcea pe pământul îngheţat a auzit cum latră un câine şi cum îl strigă stăpânul. Poliţia încă nu l-a prins pe beţivul nebun şi presa a avertizat lumea despre agresorul care bântuie prin Parcul Central.

— În acel moment nici nu mă gândeam la vreun telefon. Am scotocit o vreme prin lucrurile Lisei, eram un pic isterică şi panicată, mi-am zis că, dacă mi-aş putea da seama că lipseşte ceva, aş putea s-o ajut pe Lisa şi să mă ajut pe mine...

— Şi ai găsit asta...

— Era în spatele unui tablou. Cele mai multe dintre tablouri au fost luate şi au mai rămas doar câteva, cele pe care nu le-a pictat Lisa. Unul era un pic strâmb... pictura unei pisici în stil Andy Warhol, la dreapta cum intri pe uşă. L-am luat de pe perete şi am găsit în spatele lui un ascunziş mic, zice Essi şi scoate din buzunar un pachet de ţigări.

Jessica se străduieşte din răsputeri să-şi ascundă frustrarea şi iritarea. Cum a putut să le scape ascunzătoarea şi ei, şi lui Jusuf, şi echipei de criminalişti?

Jessica se uită la femeia care scoate bricheta şi o duce la ţigara pe care o are între buze. Vârful devine de un roşu strălucitor, ca jarul unui foc de tabără, până ce Essi nu mai trage în piept şi îşi ţine respiraţia.

Duhoarea acră se amestecă repede cu aerul curat.

— O ascunzătoare în care era acest încărcător? zice Jessica, văzând că Essi nu pare să continue povestea din proprie iniţiativă.

— Nu era nimic acolo... doar o gaură făcută în peretele de ipsos. Am găsit încărcătorul în spatele următorului tablou, ceea ce m-a făcut să mă gândesc că un telefon vechi s-ar fi potrivit perfect în acea mică ascunzătoare.

— Aşadar, crezi că bărbatul care a intrat în apartamentul vostru a găsit telefonul şi l-a luat cu el? Dar nu şi încărcătorul.

— Poate că a silit-o pe Lisa să-i spună unde a ascuns telefonul. Şi-a acoperit urmele punând tabloul la loc şi nu s-a gândit să caute încărcătorul în spatele tabloului de alături. Şi apoi, când ne-a auzit intrând... probabil că îţi aminteşti restul, zice Essi un pic stângaci, cu toate că nu încearcă să fie spirituală.

Jessica pune încărcătorul în buzunarul canadienei. Privesc amândouă în tăcere bărbatul care trece cu un câine lup mare, negru.

Jessica oftează. Acum e esenţial să se abţină de la speculaţii în discuţia cu colocatara Lisei. Nu trebuie decât să afle toate lucrurile concrete şi Essi poate să plece.

— OK, zice Jessica şi îşi întinde braţele pe spătarul băncii. Deci, se pare că Lisa avea un Nokia din anii ’90 şi din când în când primea pe el mesaje sau apeluri, presupun că la asta te refereai când ai zis de bipurile pe care le auzeai din camera ei.

— Da, zice Essi.

Frigul i-a înroşit un pic obrajii. Sau poate că agitaţia.

— Şi asta-i tot? N-ai văzut niciodată telefonul?

Essi pare cu gândul în altă parte, ochii ei urmăresc o frunză de arţar mânată de vânt care se zoreşte pe cărarea cu nisip ca un păianjen mare, galben. Apoi se trezeşte, ca şi cum ar fi auzit întrebarea cu un decalaj de câteva secunde.

— Nu, zice şi îşi scoate telefonul. Însă sunt sigură că Lisa m-a sunat de pe el acum o lună.

— De unde ştii că apelul fost făcut pe acel telefon?

— Îşi rătăcise telefonul, era întoarsă pe dos, pentru că toată munca ei se învârteşte în jurul telefonului şi reţelelor de socializare. Până la urmă telefonul a apărut, îl lăsase acasă la un prieten în seara dinainte. Dar îmi amintesc că m-a sunat de la un număr ciudat şi m-a rugat să-i iau telefonul când plec de la lucru, că e mahmură şi simte că se îmbolnăveşte, sau aşa ceva. Şi când am întrebat-o de la ce telefon mă sună, a zis că e al unui prieten, cu toate că ar fi trebuit să fie acasă, mahmură şi bolnavă. N-avea niciun sens. Mi-am dat seama că minte, însă mi-am zis că o fi telefonul vreunui tip şi nu vrea să vorbească despre asta.

— Aşa că nu i-ai mai pus întrebări?

— Nu în acel moment. Dar mă sâcâia chestia asta, în parte şi pentru că tot mai auzeam uneori câte un *ping* din camera Lisei. Aşa că într-o zi am sunat la acel număr. Întâi am ascuns numărul meu, şi de cum a început telefonul să sune am auzit *ping* în camera Lisei. Şi atunci am ştiut că are încă un telefon şi un număr de care, dintr-un motiv sau altul, nu vrea să ştie nimeni. Că m-a minţit tot timpul, zice Essi şi izbucneşte în plâns.

— Ce e? zice Jessica şi, când lacrimile lui Essi încep să şiroiască, se trage mai aproape şi îi pune o mână pe umăr. Acum trebuie să fii tare, sunt toate şansele ca...

— Nu de-aia plâng, zice Essi şi îşi şterge lacrimile cu mâneca.

Ţigara i-a rămas uitată între degete şi în vârf e un centimetru de cenuşă. Essi se uită la el, bate cu arătătorul în filtru, ridică ţigara la gură şi trage din ea până ce vârful devine iar roşu strălucitor.

— Lisa a venit la uşa mea şi părea foarte severă... nu era deloc ca de obicei.

Tocmai m-ai sunat?

Poftim? *Nu. De ce*?

Arată-mi apelurile făcute.

— M-am blocat complet. Mai întâi am zis că e bateria descărcată. Nu ştiu de ce m-a speriat atât de tare... atât situaţia, cât şi Lisa, erau foarte de ciudate. Presupun că mi-am zis de la bun început că telefonul e cumva dubios, că n-ar trebui nici măcar să ştiu de el. Şi că a fost o prostie s-o sun din curiozitate, continuă Essi.

— Şi ce s-a întâmplat apoi?

— Lisa nu-i proastă. Sigur că nu s-a repezit să-mi ia telefonul ca să verifice dacă e încărcat, dar ştia că eu am sunat-o. Îşi dădea seama după reacţia mea, mă cunoaşte destul de bine. Doar a stat acolo, în uşă, fulgerându-mă cu privirea, apoi a venit să se aşeze la picioarele patului şi mi-a pus mâna pe gleznă... Şi a zis că nu trebuie să spun nimănui despre acel număr. Că trebuie să-l şterg imediat, zice Essi.

— Ai întrebat de ce?

Essi clatină din cap.

— Nu ştii ce ciudată era Lisa. Am încuviinţat doar din cap şi mi-am zis că nu mai vreau să ştiu nimic despre asta. Şi apoi Lisa a zâmbit şi a propus să comandăm ceva de mâncare. De parcă nu s-ar fi întâmplat nimic. Şi când m-am gândit mai mult la asta, mi-am zis că nici nu se întâmplase.

— Mai ai numărul în telefon? zice Jessica şi ţine pumnii în gând.

Asta ar putea să fie o chestie importantă.

— Nu, zice Essi, dar l-am notat.

Deschide portofelul şi îi dă Jessicăi un post-it galben pe care e scris un număr de telefon.

Jessica îi trimite discret un mesaj lui Rasmus.

Află tot ce poţi despre acest număr. Prioritate absolută!!!

Apoi blochează ecranul.

— Îmi pare rău că nu ţi-am spus mai devreme despre asta, însă i-am promis Lisei..., se bâlbâie Essi.

— E bine că mi-ai spus acum, zice Jessica, şi vântul care s-a înteţit o face să-şi tragă până sub bărbie fermoarul canadienei. În acest gen de situaţii e greu de spus ce secrete trebuie să dezvălui ca să uşurezi găsirea cuiva dispărut. Dar sunt sigură că Lisa n-o să se supere dacă ne spui ceva care ne ajută să dăm de ea. Sau poate chiar..., începe Jessica, şi pe dată îi pare rău că îi dă lui Essi speranţe neîntemeiate... să-i salvăm viaţa.

— Aşa-i, zice Essi şi aruncă jos mucul ţigării.

Îl îndeasă în pământ cu botul bocancului militar galben. Apoi lasă palmele în jos, încet, se ridică în picioare şi îşi netezeşte tivul trenciului roz. Essi arată ea însăşi ca un blogger de modă, hainele foarte aparte ar putea fi de pe coperta numărului din septembrie al lui *Vogue.* Nu că Jessica ar şti ceva despre asta, de mult nu mai încearcă să fie în pas cu moda. E destul de greu să-şi joace rolul şi fără să-i dea dulapul pe dinafară de haine de firmă.

— Nu cred că mai e ceva de spus, zice Essi.

— Mai am eu vreo două întrebări, zice Jessica şi se ridică de pe bancă.

Essi o priveşte un pic temătoare, ca şi cum nu s-ar fi aşteptat ca discuţia să meargă mai departe.

— Tatăl Lisei, continuă Jessica. Ai zis că ai auzit-o pe Lisa vorbind în japoneză cu tatăl ei.

— Da?

— L-ai întâlnit vreodată? A fost pe la voi?

— Niciodată. Ceea ce e cam ciudat, dacă mă gândesc mai bine. Însă vorbeau la telefon.

— Şi ştii că vorbea cu tatăl ei pentru că...

— ... asta mi-a spus ea.

— Deci, teoretic, putea vorbi cu oricine.

Essi pare nedumerită.

— Presupun că da.

— Şi a spus Lisa vreodată ce crede tatăl despre profesia ei?

Essi clatină din cap.

— Nu... De ce? De ce să se gândească el la asta?

Jessica aruncă o privire peste umăr. Essi nu pare să ştie de ameninţările tatălui. Să fie cu adevărat posibil ca Lisa să-i fi spus lui Frank Dominis, dar nu colocatarei? Cât de apropiaţi erau, de fapt, Dominis şi Lisa?

— OK, şi încă ceva, zice Jessica. Ai auzit vreodată de *kambo*?

— *Kambo*? Chestia cu broasca? zice Essi şi, pentru prima dată, în colţul gurii i se înfiripă un surâs.

— Exact, zice Jessica.

— Lisa vorbea despre chestia asta. Şi a şi încercat-o, zice Essi.

— Tu ai încercat-o?

— Nici vorbă. Suna complet aiurea.

— Ce fel de experienţă era, după spusele Lisei?

— Zicea că e bine. Purificatoare şi tămăduitoare, continuă Essi.

— Ai vreo idee de ce şi-a şters Lisa de curând din blog şi Instagram toate referirile la *kambo*? zice Jessica.

— Poate, începe Essi şi culege cu vârful degetelor o scamă. Presupun că s-a certat cu tipul care are centrul de tratament *kambo,* José.

— Rodriguez? zice Jessica. Pentru ce?

— José n-a plătit-o.

— De ce s-o plătească?

Un moment Essi se uită la Jessica de parcă diferenţa lor de vârstă ar fi mult mai mare decât este şi e silită să-i explice ceva unui adult care nu pricepe.

— Era un parteneriat de afaceri. De câte ori Lisa scria despre ceva, era plătită cu bunuri sau servicii, chiar şi bani. Chestii elementare pentru influenceri.

— Aşadar, José Rodriguez era clientul Lisei, nu invers?

— Da, teoretic. Aşa că Lisa a trimis factura lui José la compania de recuperatori şi a şters toate postările în care era pomenită firma lui.

— Ştii la fel de multe despre toţi clienţii Lisei? zice Jessica.

Essi râde fără veselie.

— Nici vorbă, însă *kambo* ăsta mi-a rămas în minte. Era un pic prea nebunesc pentru mine, zice ea, şi Jessica îşi ridică faţa spre cer.

— Chiar înainte să dispară, Lisa a mai şters şi o mulţime de alte fotografii. Vreo sută. Ai vreo idee de ce? Ce ar fi putut să fie în fotografiile şterse?

Essi clatină din cap uluită.

— Vrei să-mi faci un serviciu, Essi? Fă-ţi un pic de timp astăzi să te uiţi prin fotografiile Lisei şi gândeşte-te dacă e ceva ce iese în evidenţă prin absenţă. E vreo persoană legată de fotografiile şterse, sau poate un obiect sau un loc? Ceva ce Lisa însăşi sau altcineva poate că ar fi vrut ca lumea să uite.

— Pot să încerc. Pare imposibil, zice Essi. Să cauţi ceva prin fotografii... care nu mai sunt acolo...

Jessica mârâie, pentru că îşi dă seama că Essi are dreptate. Cererea e complet absurdă.

— Nu-ţi face griji. Doar uită-te un pic la acele fotografii, zice Jessica şi o trece un fior.

Acum vântul bate mult mai tare.

— Şi ultima chestie, zice ea şi îi dă lui Essi telefonul. După spusele lui Tim Taussi, această fotografie a fost făcută acasă la voi. În camera Lisei. Însă camera Lisei are pereţii albi.

— Lisa a zugrăvit de curând. Luna trecută, zice Essi iute şi îi înapoiază telefonul.

Jessica se uită la Essi şi îşi crănţăne interiorul obrazului, pe gânduri. *Jusuf a avut dreptate. Nu-i nimic ciudat cu fotografia.*

Jessica îşi vâră mâinile în buzunare, ca să le apere de vântul tăios. Se uită la Essi şi se gândeşte ce şocată ar fi dacă ar şti că José Rodriguez zace la morgă chiar în acest moment.

61.

Chiar şi de departe, Jessica îl recunoaşte pe bărbat după descrierea Ninei. Totuşi, nu îi pare atât de scund cât spunea Nina. Are sutană lungă şi pantofi negri cu talpă de cauciuc. Pe braţ are un palton negru.

Ponsi stă în dreptul faţadei sudice a bisericii Kallio, în capul treptelor de granit care se continuă cu o privelişte panoramică în josul străzii şi spre dealul Observatorului, aflat la un kilometru şi jumătate.

— Jessica Niemi, detectiv, zice Jessica şi îi strânge mâna.

— Desigur, data trecută v-am întâlnit colega. Nina Ruska?

— Vă mulţumesc că v-aţi făcut atât de repede timp să ne întâlnim.

— Desigur, cu toate că tocmai trebuie să înceapă o slujbă...

— Nu durează mult, zice Jessica. Şi am nevoie să-mi răspundeţi sincer la toate întrebările, chiar dacă asta ar putea să încalce confidenţialitatea...

Nikolas Ponsi pare stingherit. Se uită la burniţă şi se înfăşoară în palton.

— Despre ce este vorba? zice el şi coboară câteva trepte, ca şi cum ar încerca să se distanţeze de clădirea sfântă.

Poate că în acest fel ceea ce spune el despre treburile particulare ale lui Jason nu va ajunge la urechile Domnului său.

— Noi, detectivii, nu ne bazăm pe zvonuri, de aceea trebuie să întreb direct, zice Jessica şi îl urmează pe trepte în jos. În ce rol l-aţi întâlnit pe Jason? Ca preot sau ca terapeut sexual? Ponsi îşi muşcă buza, cu un aer grav. Ştim că Jason e ateu, zice Jessica.

— În rolul de terapeut sexual, răspunde bărbatul în cele din urmă. Însă în niciun caz nu voi accepta să discut asta mai amănunţit.

— Bine, zice Jessica. Şi dacă se întâmplă să am nevoie de părerea unui sexolog – nu în legătură cu Nervander anume –, ci în general, mă pot baza pe dumneavoastră?

Nikolas Ponsi se uită la Jessica de parcă tocmai i-ar fi întins o capcană.

— Şi apoi, credeam că numai duminica faceţi slujba aici, continuă Jessica şi face semn cu capul spre biserică. Ar fi trebuit să găsiţi o scuză mai bună.

Ponsi pare ruşinat.

— Îmi pare rău, zice în cele din urmă, lăsând capul în piept. Însă simt că fac un lucru rău dacă vorbesc cu cineva de la poliţie despre ceea ce mi-a mărturisit un tânăr...

— Înţeleg. Dar să presupunem că discutăm subiectul la nivel general, continuă Jessica, în vreme ce Ponsi arată spre o bancă din parc.

Se aşază amândoi.

— Ce subiect?

— Fetişurile, răspunde Jessica, şi bărbatul nici nu clipeşte. Vă sunt familiare?

Ponsi confirmă din cap şi se răsuceşte spre un zgomot care se aude de pe stradă. Un boschetar cu barbă lungă zbiară înjurături în intersecţia dintre Siltasaarenkatu şi Neljäs linja.

— Fetişuri. Interesant că întrebaţi despre ele un bărbat care e atât sexolog, cât şi preot. Am un fetiş chiar aici, sub cămaşă, zice Ponsi şi chicoteşte când Jessica se uită la el surprinsă. Cuvântul „fetiş” însemna la origine „talisman sau obiect legat de credinţa cuiva”, ca acesta de aici, zice el şi scoate de sub palton o cruce de aur. Fetişurile sexuale, la care presupun că vă referiţi, implică interese care vizează un obiect anume, cu toate că obiectul unui fetiş poate fi o parte a trupului sau altă caracteristică omenească. Există o gamă uriaşă de astfel de fetişuri.

— Ca tipurile de îmbrăcăminte?

— De exemplu.

— Prin urmare, fetişurile sunt o parte normală a sexualităţii umane? zice Jessica.

— N-aş zice că această chestiune e chiar atât de simplă, răspunde Ponsi şi îşi mângâie barba. Putem vorbi despre lucruri care sunt considerate în general stimulatoare în planul erotic, ca, de exemplu, sânii şi picioarele femeilor, muşchii abdominali şi bicepşii bărbaţilor, însă uneori ţintele fetişismului sunt atât de neobişnuite, încât

majoritatea oamenilor le consideră ciudate. Şi de aceea se întâmplă adesea ca individul care are acel fetiş să-l ţină secret. Un exemplu de fetiş extraordinar, dar foarte des întâlnit, este cel al scutecelor, în care un adult foloseşte scutecul în scopul plăcerii sexuale.

— Şi e des întâlnit? zice Jessica încruntată.

— Dacă aţi şti, răspunde Ponsi.

— Deci, ca terapeut, aţi întâlnit o mulţime de oameni ale căror dorinţe deviază de la cele convenţionale.

Ponsi încuviinţează din cap şi se aşază picior peste picior.

— Cum să zic... „Deviază” nu-i cel mai bun termen. Mi-am luat licenţa în sexologie în 1999. După cum sunt sigur că vă amintiţi, lumea era foarte diferită pe atunci. Minorităţile sexuale continuau să trăiască la marginea societăţii şi o mare parte din munca mea însemna, pur şi simplu, să discut cu tinerii şi să-i conving că nu-i nimic rău cu ei. Că sunt bine aşa cum sunt. Când te gândeşti că în Finlanda fetişismul a fost clasificat drept boală până în 2011, la fel ca sado-masochismul şi travestirea. Oamenii căutau cu disperare leacul pentru ceva care în niciun caz nu necesita tratament. Asta poate fi o povară pentru sănătatea mintală şi imaginea de sine.

Jessica priveşte o clipă în ochii lui Ponsi, dar privirea lui e perfect neutră. Ponsi tocmai a pomenit sado-masochismul, însă nimic din purtarea lui nu arată că a fost o scăpare. Poate că, pur şi simplu, nu e conştient de toate tendinţele lui Jason Nervander. Sau poate că sunt cu totul neimportante din punctul de vedere al acestei investigaţii.

Jessica bagă mâna în buzunar şi scoate o fotografie a desenului şcolăriţei făcut de Lisa Yamamoto.

— Şi asta? zice Jessica.

Nikolas Ponsi ia fotografia şi, pentru o clipă, Jessica are impresia că e copleşit de un gând, de o amintire.

— Ce… Ce e asta? zice Ponsi şi îi înapoiază fotografia.

— Aţi întâlnit în carieră fetişuri *manga*?

— Cred că da.

— Sunt obişnuite?

— Din câte ştiu, sunt mai obişnuite în Asia.

— Şcolăriţele sunt un motiv frecvent în arta *manga.* Asta înseamnă că fetişurile *manga* au un aspect pedofil?

Ponsi priveşte din nou în depărtare. Bărbosul nu se mai vede, însă strigătele lui încă se mai aud slab pe undeva.

— Nu atât pedofilie. Mai degrabă efebofilie, sau atracţia sexuală pentru tineri în pragul maturităţii. Pieţele pentru asta sunt imense, când te gândeşti cât de multă pornografie este vândută şi privită, dacă foloseşti termeni de căutare precum „*young*" şi „*teen*"[37]. S-au făcut multe cercetări interesante pe această temă.

— Şi efebofilii obsedaţi de arta *manga* sunt exclusiv bărbaţi?

Ponsi clatină din cap.

— Majoritatea, cu siguranţă, însă şi femeile au o varietate de preferinţe. După unele estimări, unul din cinci pedofili e femeie.

Jessica digeră această informaţie şi apoi pune fotografia la loc în buzunar.

— Vă mulţumesc pentru timpul acordat, zice ea. Şi vreau să vă amintesc că, în cazul în care ştiţi vreun lucru care ar putea salva o viaţă dacă ni-l împărtăşiţi, sunteţi obligat de lege s-o faceţi.

Nikolas Ponsi se uită la Jessica, zâmbeşte trist şi încuviinţează din cap.

— Ştiu foarte bine, puteţi să mă credeţi sau nu.

Ponsi priveşte în altă parte, ceea ce îi dă Jessicăi ocazia să-i cerceteze faţa ciupită. Cicatricele de pe obraji sunt mici, dar adânci. Pare să fi suferit la un moment dat de

[37] „Tânăr" şi, respectiv, „adolescent" (în limba engleză în original).

acnee sau de vărsat de vânt. Barba e aşa de puţin potrivită cu faţa lui mică, încât trebuie să şi-o fi lăsat ca pe un fel de mască, să acopere cicatricele.

— Acum trebuie să plec.

— Desigur, zice Jessica.

Ponsi se ridică, îşi trage pe cap gluga şi urcă greoi treptele de granit. Jessica se uită după el şi vede pantofii de piele care se ivesc de sub sutană, cu tălpile remarcabil de groase, care poate că au rolul de a-i spori încrederea în sine.

Jessica scoate din buzunar telefonul ca să-l sune pe Rasmus, însă el tocmai o sună.

— Salut, tocmai voiam să te sun...

— Am dat de telefonul Lisei.

62.

Jessica se reazemă de biroul lui Rasmus şi bate cu unghiile în tăblia lăcuită. Pe birou sunt două monitoare şi câteva figurine de plastic, pe peretele despărţitor al cubiculului e tabloul înrămat al unui domn din epoca victoriană din al cărui guler ţâşnesc tentacule în loc de cap. *Ce mama naibii, Rasse*?

— Ai găsit ceva? zice ea nerăbdătoare şi observă că guma de mestecat cu mentă şi-a pierdut aroma.

De obicei nu poate suferi guma, însă în agitaţia sa a luat două bucăţi de la Jusuf când i le-a oferit pe coridor, în urmă cu cinci minute.

— Vrei întâi vestea cea bună sau pe cea rea? zice Rasmus.

— Oricare, Rasse. Zi odată.

— Vestea proastă e că telefonul Lisei nu e deschis. Compania de telecomunicaţii ne poate spune la ce staţie

de bază a fost conectat cel mai recent, însă o să dureze un pic.

— Aceeaşi chestie! Aşteptăm, la dracu', de aproape două zile informaţii de la operatori şi de la Facebook şi..., geme Jessica şi îşi împinge deoparte părul care i-a căzut peste ochi.

— Vestea bună..., zice Rasmus iute, ca şi cum ar fi în faţa unei Cleopatre impulsive, care s-a săturat de scuze, iar el încearcă disperat să nu sfârşească în cuşca leilor, este că numărul preplătit ne-a dat codul IMEI al telefonului, adică International Mobile Equipment Identity. Pe baza lui, este un Nokia 3210 din 1999. Am cerut operatorilor şi o listă cu apelurile primite şi trimise de Lisa. Ar trebui să vină dintr-o clipă în alta.

— Asta e o veste bună, oftează Jessica şi priveşte fotografia unui telefon Nokia vechi pe care Rasmus a pus-o pe ecran.

A avut şi ea cândva unul. Nu l-a avut întreaga ţară?

— Şi asta nu-i tot, continuă Rasmus şi tastează ceva care să-i ducă la următoarea lor destinaţie. Mă gândeam la site-ul Lisei *masayoshi.fi.* Şi că s-a străduit atât de mult să şteargă conţinutul. Că a făcut o treabă atât de bună, încât orice fi fost pe acel site, e imposibil de reconstruit. Însă...

— Ce? zice Jessica şi îşi trage un scaun de la biroul de alături.

— Ah, răspunsul e atât de simplu. Făceam lucrurile să pară mult mai dificile decât sunt. Nu trebuie să reconstruim nimic sau să aducem înapoi informaţiile moarte. Există deja online soluţii pentru astfel de situaţii: un soi de maşini ale timpului, zice Rasmus şi zâmbeşte.

— Maşini ale timpului? zice Jessica, cu genunchii săltând şi călcâiele bătând în podea.

Încordarea îi macină trupul: soluţia pare să fie imediat după colţ.

— Sau mai degrabă albume foto din trecut. Un site numit *archive.org* scanează site-urile şi adună informaţiile din ele în diferite momente. Uite.

Rasmus tastează din nou, introduce *archive.org* şi peste o clipă apar pe ecran cu litere mari cuvintele „Internet archive wayback machine”. Rasmus tastează www.masayoshi.fi în fereastra de căutare.

— Aşadar, acest soft a înregistrat site-ul aşa cum arăta în diferite momente din an? întreabă Jessica.

— Exact. Pot să aleg acest an... iunie, şi văd cum arăta atunci site-ul. Nu contează ce a şters Lisa de atunci încoace. Asta e ca fotografia unui mort, explică Rasmus.

— Internetul nu uită nimic, şopteşte Jessica, impresionată.

Brusc, avertismentul pe care l-a auzit de atâtea ori devine complet concret. *Postează ceva online şi va fi acolo pe vecie.*

— Uite.

Ecranul se umple cu fotografii ale unor tinere.

— Ce naiba..., zice Jessica încet, în vreme ce Rasmus derulează în josul paginii şi apar alte fotografii de femei tinere, în poziţii sugestive, toate îmbrăcate în acelaşi fel: personaje *manga.*

— E un catalog, zice Rasmus şi îşi împinge în sus ochelarii. Iar aceea, a treia din stânga, e Olga Belousova.

63.

— Rasse tocmai a primit informaţia de la compania de telecomunicaţii, zice Jessica şi face o jumătate de tur în jurul mesei.

Tocmai a pus pe ea foi scoase la imprimantă pline de nume şi numere de telefon.

— Ce-i cu aceste numere? întreabă Harjula şi trage spre el una dintre foi.

— Lisa a avut tot timpul un telefon mobil secret. Acestea sunt apelurile pe care le-a primit. Şi a trimis mesaje la un număr, răspunde Jessica. Informaţiile arată că a cumpărat în anul 2010 o cartelă preplătită, pe care a mai încărcat-o în octombrie 2018. Contul a fost activ de atunci încoace, adică de mai bine de un an, explică Jessica.

— Tiparul e întotdeauna acelaşi: Lisa e sunată, nu răspunde, însă de îndată ce primeşte apelul trimite un mesaj, întotdeauna la acelaşi număr, zice Rasmus nerăbdător. De parcă Lisa ar acţiona ca un fel de dispecer.

— Şi nu avem cum să accesăm conţinutul acelor mesaje? întreabă Harjula şi Jusuf neagă din cap.

— Din păcate. N-avem cum să citim acum mesajele, chiar dacă am avea mandat. În afară de cazul în care punem mâna pe afurisitul de telefon, zice Jusuf.

— Acum telefonul e la Fantomă, se pare, şi el s-a dat la fund. Poate că deja a plecat din Finlanda, zice Jessica.

— Un moment, hai să facem un pas în spate, zice Hellu şi se uită la ceasul multifuncţional.

Pare în toane rele, cu toate că există şansa unui mare pas înainte.

— Poţi să mai explici odată ce speri că vor oferi aceste informaţii despre telefon?

— Sunt zece numere de telefon. Şi ce altceva mai apare de zece ori? răspunde Jessica la întrebarea lui Hellu cu o întrebare, ceea ce nu pare să-i îmbunătăţească şefei starea de spirit.

— Pozele de pe Instagram care au ca *hashtag* secvenţa de cifre cu 358 în coadă, zice Harjula.

— Exact, zice Jessica.

— Am mai găsit şi un site de care se ocupa Lisa, *www.masayoshi.fi,* care în urmă cu două luni încă mai

avea un catalog cu fete. Credem că era un site pentru prezentarea de prostituate, zice Rasmus, tuşeşte în pumn şi continuă: însă de atunci conţinutul a fost şters.

— Cam ca site-ul Sihteeriopisto? zice Nina. În Finlanda nu e ilegal să vinzi sau să cumperi sex. Doar proxenetismul este, continuă ea, cu toate că explicaţia e inutilă, toţi detectivii din încăpere cunosc legislaţia.

— Însă pe site nu există informaţii de contact, zice Rasmus şi proiectează pe peretele alb o imagine din laptopul său.

Cei şase detectivi văd tinere în haine *manga,* care flirtează cu aparatul de fotografiat şi pozează seducător.

— Doar nume. Sau, mai degrabă, roluri. Aşa cum vedeţi, prietena noastră ucraineană are numele Miyamoto.

— Fără informaţii de contact? întreabă Hellu încruntată.

— Fără, răspunde Rasmus. Aşa cum a zis Nina: vânzarea de sex nu e un delict, însă asta înseamnă că un site cu prostituate ca acesta ar trebui să aibă numerele directe sau adresele de e-mail ale femeilor care oferă serviciile. Şi dacă pe site apare un singur număr de telefon...

— ... asta implică proxenetism, sfârşeşte Hellu fraza lui Rasmus.

— Însă acest site n-are nici măcar asta, continuă Rasmus şi derulează imaginea în sus şi în jos. E un catalog de pe care nu ai cum să cumperi.

— Ceea ce înseamnă că altul era canalul de comunicare între client şi proxenet, zice Jessica.

Rasmus se uită în tavan, probabil încercând din răsputeri să nu se uite la laptop sau la imaginea proiectată pe perete mai mult decât este absolută nevoie.

— Ha, zice Harjula destul de tare ca să audă toţi cei din încăpere şi îşi întinde braţele.

Acum, cu ele în aer, seamănă mai mult ca oricând cu un urangutan.

Jessica îşi mută privirea de la braţele lui la Hellu şi o surprinde făcând semn cu capul spre Harjula, satisfăcută.

— Se pare că teoria lui Harjula era corectă. Olga Belousova era prostituată, zice Hellu, şi un moment în încăpere e tăcere deplină.

Jessica îşi încrucişează braţele pe piept. Nimeni nu pusese la îndoială profesia Olgăi în niciun moment al investigaţiei. Doar motivul pentru care şi-a pierdut viaţa şi în ce condiţii.

— În orice caz, acum patruzeci şi cinci de minute, Rasmus şi echipa tehnică au început să facă legătura între numerele pe care le vedem pe această listă şi hoteluri şi restaurante. Apelurile n-au fost făcute direct de la telefoanele fixe ale firmelor – o precauţie de înţeles –, însă am găsit deja legături indirecte în patru cazuri. Şi sunt sigură că până mâine vom avea dovezi că au fost făcute apeluri la numărul secret al Lisei de la toate cele zece firme cu *hashtagul* 25119358. De la unele, de mai multe ori, de la altele, o singură dată, aşa cum arată lista, zice Jessica.

— Şi care era rolul Lisei Yamamoto? zice Nina şi îşi masează încheieturile mâinilor de parcă tocmai ar fi fost eliberate din cătuşe prea strânse.

— Se pare că Instagramul era folosit la dirijarea clienţilor spre adresele cu *hashtag* pentru a cere serviciile, de unde i se dădea telefon Lisei, care nu răspundea. Lisa îşi dădea seama după numărul de telefon unde erau cerute serviciile şi îi trimitea un mesaj proxenetului, răspunde Jessica.

— Şi prostituata era trimisă în acel loc? La restaurantul sau hotelul în care o ceruse clientul? întreabă Jusuf după o lungă tăcere. Nu prea are sens, fir-ar să fie! De ce naiba să-ţi dai atâta osteneală – de ce atâta secret – dacă oricum fata urmează să apară la hotel ca o păpuşă în haine

manga? E ca şi cum ai evada din celulă şi le-ai striga paznicilor de la poartă *Acum plec*!

— Dar nu-i nevoie de atâta ghicit, Niemi, intervine Hellu cu vocea ei nazală şi continuă: Acum ştim de unde era sunată Lisa. Să-i întrebăm pe ei.

Jessica încuviinţează din cap. *Ăsta şi este afurisitul de plan.*

— În vreme ce vorbim se alcătuieşte o echipă. Începem acolo de unde s-au făcut cele mai multe apeluri, zice Jessica.

— Unde?

— Localul Fenix.

64.

Jusuf se uită la bărbatul musculos care stă în faţa lui.

— Fumezi? întreabă el, şi Sahib Alem, îmbrăcat în trening roşu cu două benzi laterale, încuviinţează din cap.

Jusuf îi oferă un foc, apoi îşi aprinde şi el ţigara.

— Te superi dacă te întreb de unde te tragi? zice Jusuf, cu toate că ştie că bărbatul are cetăţenie iraniană pe lângă cea finlandeză.

Nu-i prima dată când Jusuf îşi foloseşte fundalul etnic încercând să creeze camaraderie cu cineva pe care îl interoghează.

— M-am născut în Helsinki, zice Sahib sec şi se aşază mai bine pe scaun.

Jusuf rânjeşte şi trage scrumiera mai aproape de mijlocul mesei. Tocmai a fost spălată şi lasă în urmă o dâră udă, ca de melc. În principiu, fumatul nu mai este permis în timpul interogării, însă e greu să găseşti pe cineva care să se plângă de asta. Mai ales de vreme ce fumatul

destinde atmosfera şi, astfel, face să se obţină mai repede rezultatele.

— OK, *cool*. Eu sunt din Söderkulla, zice Jusuf cu ţigara între degete. Din Sipoo.

— Ştiu unde e Södis, zice Sahib pe un ton neutru, ca şi cum ar întâmpina în club al miilea client la rând.

Jusuf chicoteşte.

— OK, OK. Bunelu' e din Etiopia.

— Trebuie să fie un loc frumos, zice Sahib rece şi trage din ţigară.

Cei doi se uită unul la altul în tăcere.

— Bun, cam atât cu flecăreala stimulatoare şi drăguţă, zice Jusuf şi îşi coboară privirea spre teancul de hârtii de pe masă. Dacă îmi spui acum totul, poate că o să scapi uşor. Dar fă-mi un mare hatâr mie, şi mai ales ţie însuţi, şi nu începe să născoceşti.

Sahib Alem pune ţigara într-un şănţuleţ din scrumieră şi îşi încrucişează braţele pe piept. Acum e un pocher cu miză mare, sunt destule dovezi care leagă de el numărul de telefon cu cartelă preplătită, dar numai indirect. Abonamentul nu e pe numele lui Sahib, ci pe al soţului surorii lui. Legătura e prea evidentă ca să fie o coincidenţă, însă prea circumstanţială pentru o arestare.

— Vreau să ştiu de ce şi în ce împrejurări ai sunat la acest număr, zice Jusuf şi împinge pe masă o foaie printată.

Apelurile pe care se presupune că le-a făcut Sahib sunt marcate cu galben, celelalte numere au fost acoperite cu marker negru.

— Sunt mai mult de o duzină de apeluri. Toate făcute în timpul programului de la Fenix, când tu erai la uşă. Am verificat.

Sahib aruncă o privire spre hârtie şi Jusuf nu e sigur ce se citeşte în ochii paznicului. Un pic de tristeţe, poate, chiar amărăciune.

— Dacă nu ştii nimic despre apeluri, Sahib, va trebui să-l aducem aici pe cumnatul tău. Sau poate că a fost altcineva din casa lui...

— Opreşte-te, zice Sahib şi se uită drept în ochii lui Jusuf. N-o băga pe sora mea în asta.

Jusuf se lasă pe spătar şi face o mutră surprinsă. Bărbatul nu trebuie să ştie că tocmai a fost păcălit.

— Atunci vorbeşte, Sahib, spune Jusuf şi îl vede întinzând iar mâna spre ţigară.

S-a stins şi Jusuf îi oferă un foc. E clar că bărbatul cu prezenţă fizică intimidantă nu-i un îngeraş, însă are în ochi căldură. Jusuf e sigur că în adâncul lui nu-i băiat rău, dar, ce-i drept, puţini oameni sunt. Totuşi, cea mai mare greşeală pe care o poţi face într-un interogatoriu este să vii cu propriile interpretări bazate pe sentimente. Adevărul este că Jusuf nu ştie nimic despre Sahib Alem, în afară de ceea ce hotărăşte acesta să dezvăluie despre sine astăzi.

— Dilema prizonierului, zice Jusuf şi trage din ţigară.

Judecând după expresia lui, Sahib a priceput la ce se referă Jusuf.

— Sunteţi mai mulţi şi poţi pune pariu că cineva o să vorbească. Dacă şi când se va întâmpla asta, dacă tu îţi ţii gura, o să pici rău, continuă Jusuf. Serios, dacă te gândeşti că ăsta e un joc, ai mai multe şanse să-l câştigi dacă mărturiseşti acum.

Sahib se uită la Jusuf pe sub sprâncene, mai trage un fum şi răsuceşte mucul pe fundul scrumierei până ce se stinge de tot.

— În Söderkulla, da?

— Da, răspunde Jusuf şi simte o căldură în stomac.

Am câştigat runda. Sahib oftează adânc.

— Teheran. Ai mei, adică, zice el. Însă eu sunt de aici. Mă calcă pe nervi când oamenii nu pricep asta.

Jusuf aproape că aude gheaţa spărgându-se.

— Te înţeleg foarte bine, spune el şi îşi toarnă apă în pahar.

Acum nu mai e nicio grabă.

— OK, zice Sahib în cele din urmă şi muşchii feţei par să i se destindă: şi-a lăsat garda jos. N-am prea multe de spus. Nu ştiu nimic. Am primit instrucţiuni, le-am urmat. Şi am primit ceva bani pentru asta.

— Ce fel de instrucţiuni?

— Mi s-a dat o cartelă SIM. Trebuia să folosesc un model vechi de telefon şi nu trebuia să fie înregistrat pe numele meu. Mi s-a dat un număr la care trebuia să sun. Să las să sune de trei ori şi să închid. *That's it*.[38]

— Când să suni?

— Când venea cineva la uşă şi întreba *dacă James e aici.*

— Cine e James?

— Tipul care mi-a propus toată chestia. La început n-am priceput ce joc este, dar apoi l-am văzut că-l ia cu maşina, un Mercedes SUV negru, pe unul dintre tipii care au venit să întrebe de el. El era la volan.

— Aşadar, acest James îl lua pe cel care întreba de el la Fenix? zice Jusuf şi se uită la reportofon ca să se asigure că lumina roşie încă arde.

Sahib încuviinţează din cap liniştit.

— Şi nu ştii unde era dus cel care întreba de el?

— Nu. E adevărul curat. Primeam două sute pentru fiecare.

— Şi tot ce trebuia să faci era să suni la acel număr, iar un pic mai târziu apărea James în maşina lui.

Sahib confirmă din cap şi îşi şterge fruntea.

— Cum primeai partea ta?

---

[38] Asta-i tot. (în limba engleză în original).

— James venea să mă caute la uşa de jos. De două ori pe lună. Şi îmi strecura un teanc de bancnote.

— Erau multe fete care lucrau la Fenix? zice Jusuf şi îşi trage scaunul un pic mai aproape de masă.

Sahib pare surprins.

— Nu încurajăm aici prostituţia, dacă asta vrei să spui, zice el. Dacă eşti îmbrăcat cum se cuvine, poţi să intri, când păzeşti uşa e greu să te apuci să ghiceşti care-i târfă şi care nu.

Jusuf ştie că Sahib mănâncă rahat: oraşul e mic, paznicii de la cluburi cunosc foarte bine fetele care bântuie prin cluburi în căutare de clienţi. Însă chestiunea nu e relevantă în această investigaţie.

— L-ai văzut pe James cu vreo femeie?

— Niciodată. James era întotdeauna singur şi nu făcea altceva decât să ia clientul.

— Clientul? Aşadar, ştii unde...

Sahib se zbârleşte.

— Ei, la dracu', am zis *client.* Clienţi erau toţi, bine? Eram sigur că nu-i duce la afurisita de brutărie Fazer[39] ca să cumpere o pâine. Însă nu ştiu dacă la celălalt capăt îi aştepta un munte de droguri, o luptă de cocoşi, un pocher ilegal sau un bordel. Nu-i treaba mea, bine?

— Ai văzut vreun client de mai multe ori? întreabă Jusuf repede, fără să-i dea răgaz.

Pune lemne pe foc, tipul începe să se încălzească.

— Am ajuns să cunosc câteva feţe.

— Bărbaţi?

— Da, zice Sahib şi aruncă o privire întrebătoare spre pachetul de ţigări.

---

[39] Una dintre cele mai mari corporaţii din industria alimentară finlandeză.

Jusuf face semn cu capul aprobator şi bărbatul îşi mai ia o ţigară. Se aud paşi pe coridor în vreme ce Jusuf se apleacă să-i aprindă lui Sahib ţigara.

— Cum arăta James?

— Brunet. Tip masiv. M-am gândit că e rus.

— Îl putem vedea pe vreuna dintre camerele de supraveghere? zice Jusuf. Din faţa clubului Fenix?

— Puteţi încerca. Sâmbăta trecută a venit la uşa de jos. Mi-a adus un plic.

— Sâmbătă? Când a fost lansarea?

— Da. Între orele douăsprezece şi unu. Ajutam la pregătiri, zice Sahib şi priveşte fumul care dispare înspre aparatul de aer condiţionat.

Jusuf îşi împinge în faţă buza de jos şi se uită la el, la treningul roşu şi la bicepşii umflaţi. Şi un moment nu se poate împiedica să se întrebe dacă merită, la urma urmei, să ai înfăţişarea unui culturist. Mai ales dacă scopul este să fie o armură, iar sufletul prizonier înăuntru e condamnat la tot atâta nesiguranţă ca a oricui altcuiva. Sahib Alem pare un bărbat care mai întâi şi-a creat înfăţişarea intimidantă şi apoi a început să trăiască la înălţimea ei, nu invers.

— Sahib, o să te mai întreb două lucruri, şi trebuie să continui să răspunzi sută la sută sincer, zice Jusuf.

Sahib pare să cântărească întrebarea câteva secunde şi apoi încuviinţează din cap.

— Sunt sigur că ai ghicit ce implică telefonul şi sosirea lui James. Însă *ştiai* ceva despre asta în afară de ceea ce tocmai mi-ai spus?

— Nu, zice Sahib convingător şi fără nicio şovăială.

— Mai ştia despre asta cineva de la Fenix? Sau de altundeva?

Sahib clatină din cap şi se uită la ceasul său enorm, ca şi cum ar putea să pretindă că e grăbit şi să plece din sediul poliţiei. Dar nu mai e liber să facă asta.

— Numai eu şi James. Nu voiam decât să mai câştig un ban. Asta-i tot.

65.

Rasmus fredonează melodia dintr-un show TV din copilărie şi caută prin contul de Instagram al lui Jason Nervander. Tipul a postat pe profilul său peste o mie de fotografii şi Rasmus s-a uitat deja la ele de câteva ori. Dar tot se poate să-i fi scăpat ceva. Acum o oră le-a cerut din nou celor de la Instagram să recupereze imaginile şterse din contul Lisei Yamamoto.

Rasmus se uită în jur, apoi scoate din buzunar două mingi de golf şi le pune sub tălpi. Trebuie să urmeze neabătut instrucţiunile dacă vrea să elimine blocajele din trupul său.

Ia stai un pic.

Ceva de pe ecran i-a atras atenţia. A văzut doar în treacăt imaginea şi acum derulează înapoi spre ea. Fotografia, făcută în lumina soarelui de iulie, îl înfăţişează pe Jason cel chipeş, cu falca puternică, în pantaloni scurţi şi desculţ, aşezat pe o suprafaţă albă care, privită mai de aproape, pare să fie puntea unui vas. *Ce naiba*? Rasmus îşi aminteşte că a văzut fotografia mai devreme, însă nu i-a dat prea mare atenţie din cauza cadrajului strâns. E imposibil să spui ceva despre vas, dacă asta este cu adevărat.

Jason nu are un vas. Am verificat deja.

Rasmus dă clic pe comentarii. Sunt zeci, şi sunt pline de inimioare şi emoticoane zâmbitoare. Mesaje universale,

trimise probabil de oameni care nu-l cunosc personal pe Jason, sau cel puţin nu sunt foarte apropiaţi de el.

Însă un comentariu se deosebeşte de celelalte prin tonul personal.

Ce zi grozavă! *Trebuie s-o mai facem.*

Rasmus dă clic pe profilul celui care a postat comentariul şi descoperă, uşurat, că nu e privat. Îi aparţine unui tânăr care, judecând după numărul de imagini, îşi petrece mult timp pe reţelele de socializare. Derulează în jos fotografiile până ce găseşte imaginile postate în iulie.

Please, please[40]. *Fii acolo. Fii*...

Rasmus îşi roade unghia degetului mare, rulează mingile de golf tot mai tare sub tălpi, şi apoi o vede. O fotografie făcută în portul pentru ambarcaţiuni mici Katajanokka din centrul Helsinkiului. O barcă cu motor mare, cu un grup de tineri pe punte.

— Harjula! strigă Rasmus.

Bărbatul cel înalt înalţă capul din cubiculului său, aflat la doar câţiva metri.

— Ce e?

— Uită-te la asta. Tu te pricepi la maşini şi bărci..., zice Rasmus, şi Harjula vine în spatele lui, cu braţele încrucişate. Ce fel de barcă e?

Harjula priveşte monitorul lui Rasmus.

— E singura fotografie?

— Deocamdată.

Urmează un moment de tăcere. Rasmus simte cum se răspândeşte prin el dezamăgirea. Pur şi simplu, fotografia nu-i destul de detaliată.

— Înţeleg, dacă unghiul nu e...

— Aquador 28C de nouă metri. Aş spune din 2006, zice Harjula şi îi apasă umerii lui Rasmus. O bijuterie.

---

[40] Te rog, te rog (în limba engleză în original).

66.

Jessica lasă să picure în cana de plastic apă rece ca gheaţa din distribuitor, duce cana la buze şi simte cum răceala îi sfredeleşte tâmplele. *Brain freeze*.[41] Îl vede pe Jusuf venind printre cubicule.

— Cum e? întreabă ea.

— Alem a recunoscut că a sunat la acel număr de câte ori a întrebat cineva de James. Era plătit să sune şi neagă că ar şti orice altceva despre aranjament.

— Un mare rahat, zice Harjula ieşind din toaleta bărbaţilor, şi continuă: Ar trebui să arestăm tot personalul clubului pentru că întreţine o reţea de prostituţie.

— Eu îl cred pe portar, zice Jusuf, şi Jessica îi aruncă o privire cu înţeles. Aşa lucrează cel mai bine astfel de organizaţii. Slugile şi soldaţii de rând nu ştiu nimic despre operaţiune, doar ceea ce e nevoie. Orice altceva e riscant.

— Şi altcineva de la Fenix? zice Jessica şi o tulbură nota de speranţă şi de teamă din vocea sa.

— Sahib Alem susţine că nimeni altcineva nu ştie, răspunde Jusuf, şi Jessica se simte uşurată.

Nu numai pentru că ar fi arătat prost dacă se dovedea că Frank Dominis, a cărui credibilitate ca sursă a susţinut-o ea, face parte din aranjament. Ci pentru că i-a plăcut de el din clipa în care l-a văzut şi speră că intuiţia n-o s-o trădeze de această dată. Aşa cum s-a întâmplat în trecut.

— Şi îl crezi? zice Jessica cu ochii lipiţi de ecran, prefăcându-se indiferentă.

— Îl cred. James ăsta n-avea nevoie decât de un contact la Fenix. Cineva care să fie tot timpul acolo. Ar fi fost un risc prea mare să implice directorul, care, în cel mai rău

[41] Îngheţul creierului (în limba engleză în original).

caz, ar fi putut să pună capăt operaţiunii, zice Jusuf şi îşi trage un scaun lângă ea.

Frank e absolvit de bănuială.

Jessica ridică privirea spre Harjula, care nu pare deloc convins.

— Alem a fost dus la parter, în aşteptarea altor întrebări, continuă Jusuf. Rasse et Co. cercetează celelalte numere. Se pare că au mai fost confirmate două.

— Şase din zece, şopteşte Jessica.

— Şi oamenii sunt aduşi la sediu de îndată ce dăm de ei. Dar, cumva, am impresia că niciunul dintre ei nu ştie mai multe decât Sahib Alem.

— Am aceeaşi impresie, zice Jessica şi se uită la Jusuf.

— Portarul a putut să-l descrie pe James? zice Harjula.

— Se pare că arată ca Wladimir Klitschko. Poate rus.

— Klitschko e ucrainean, spune Harjula şi zâmbeşte enervant.

— *Motherfucker*[42], zice Jusuf iritat. Crezi că asta dă peste cap investigaţia?

— Terminaţi, intervine Jessica aspru şi se ridică în picioare. Apare James pe camerele de supraveghere, de vreme ce se pare că a fost la Fenix?

Jusuf încuviinţează din cap apăsat.

— Se pare că a fost acolo cu vreo şase ore înainte de lansarea lui Kex Mace’s. Propun să cercetez înregistrările, zice Jusuf. Cred că am deja în computer întreaga zi de la Fenix.

— Bine, zice Jessica, îşi desface cocul şi îşi lasă părul să cadă pe umeri. Şi vreau ca toată lumea să se gândească la un lucru în vreme ce îşi vede de treburi: ce ar trebui să înţelegem din toate astea? Adică reţeaua de contacte, zice ea şi trage aer în piept înainte să răspundă la propria întrebare: Totul a început de la Akifumi. Un personaj ciudat

[42] Nenorocitul (aprox., vulgar) (în limba engleză în original).

cu mască ne-a dat pontul *hashtagului* de pe Instagram pentru identificarea adreselor şi pontul site-ului *masayoshi.fi.*

— Aşadar, la ce vrei să ne gândim? zice Harjula.

— La cine naiba e Akifumi şi de ce ni s-a dat această informaţie în forma acelui comentariu la postare! zice Jessica cu un aer grav.

În acel moment, tânăra trimisă să-l ajute pe Rasmus la prelucrarea informaţiilor apare de după un perete despărţitor. Pare că şovăie, aşa cum ar face orice asistent fără experienţă silit să întrerupă şedinţa colegilor de rang mai înalt. Trebuie să fie ceva extrem de important.

— Ce e, Riikka? zice Jessica.

— Au sunat cei de la Serviciul Securităţii, au încercat să dea de tine.

Jessica simte un junghi în piept şi îşi aminteşte că telefonul său are sunetul închis. *La dracu*'! Bărbaţii care îl supravegheau pe tatăl Lisei au încercat să ia legătura cu ea.

— Hirokazu Yamamoto? zice Jessica şi asistenta confirmă din cap.

— În Järvenpää... Se pare că a încercat să se sinucidă.

67.

Jessica îşi aruncă pe ea haina groasă şi se repede spre ascensor pe urmele lui Jusuf, când aude în spate vocea lui Rasmus.

— Jessica, o strigă Rasmus.

— Nu acum, Rasse. Avem o problemă.

— Dar e important, insistă Rasmus. Jason avea la dispoziţie o barcă. Una mare.

Jessica şi Jusuf se opresc şi se uită la Rasmus întrebător.

— Am sunat la Traficom şi e singurul Aquador 28C înregistrat la Helsinki, pe numele unei fundaţii în care Jason este foarte activ.

— Ce fundaţie?

— Cea despre care vorbea Nina mai devreme. FBSH, „Fundaţia pentru Bunăstare Sexuală din Helsinki”. Ajută oamenii care au probleme cu propria sexualitate...

— Şi au o barcă pentru activităţile fundaţiei? întreabă Jusuf, nevenindu-i să creadă.

— Barca a fost donată de fondator acum mai bine de zece ani. În orice caz, am sunat la fundaţie şi mi-au spus că Jason Nervander este cel care se îngrijeşte de barcă, adică se ocupă de întreţinere, depozitarea pe timp de iarnă şi alte aranjamente necesare.

— Şi e depozitată în Vuosaari? zice Jessica. În portul din Aurinkolahti?

Rasmus neagă din cap.

— În Lauttasaari. Însă fundaţia are o dană şi în Aurinkolahti. Ia gândeşte-te, Jason e singurul care ştie cu adevărat cine a folosit barca şi în ce scop.

— E al naibii de ciudat că nimeni nu şi-a dat seama de asta mai devreme, zice Jessica.

— Preşedinta fundaţiei mi-a spus la telefon că s-a supărat pe Nervander în dimineaţa zilei în care el a dispărut. Barca le fusese promisă pentru o activitate cu donatorii, însă Jason Nervander nu ştia unde este. A zis că a împrumutat-o cuiva... A zis că o să se ocupe de asta.

— Acum chiar trebuie să ajungem în Järvenpää. Rasse, află tot ce poţi despre barcă. Inclusiv unde naiba e acum.

68.

Jessica iese din maşină şi se uită la proprietatea întinsă din faţa sa, cu grădina de legume în mijloc şi casa mare, de un galben pal, aflată dincolo de ea. O zonă pentru grătar, o seră şi o piscină cu apă caldă. Totul sub o pătură subţire de zăpadă, care e mai spectaculoasă decât stratul ca o foaie de hârtie din oraş.

Se aud două bufnituri slabe când închid amândoi portierele aproape deodată.

— Se pare că afacerea cu spălătoriile umple buzunarul, zice Jusuf şi, credincios viciului său, îşi aprinde o ţigară. Uite de ce merită efortul.

— Până îţi vâri ţeava unei puşti în gură? zice Jessica şi păşeşte într-o parte ca să se ferească de fumul ţigării.

Aerul din zona depărtată de ţărm e mai uscat şi mai rece, şi are un miros mai curat decât cel din Helsinki. Dinspre casă se aude clinchetul unor clopoţei de vânt şi priveliştea are frumuseţea unei ilustrate de Crăciun, însă motivul vizitei lor strică atmosfera.

— Aţi ajuns repede, se aude o voce din spate.

Un bărbat a coborât din duba de poliţie parcată pe cealaltă parte a străzii. Jessica vede un pic mai departe maşina Serviciului Securităţii. E ironic faptul că bărbaţii din ea n-au ştiut ce se întâmplă până când au venit la faţa locului echipajele de la urgenţă.

— Agent Teppo Kajo, zice bărbatul mustăcios, un pic gârbovit, şi întinde mâna.

La gât îi atârnă ecusonul de la secţia de poliţie Järvenpää.

— Soţia e înăuntru, continuă el şi îşi suflă nasul cu zgomot într-o batistă albastră.

Pare să fie răcit, însă i se pare că e în ordine să le strângă mâna. Jessica îşi şterge discret palma pe poalele

canadienei. Pielea de sub nasul bărbatului e uscată şi crăpată de atâta frecare.

— E în viaţă?

— Da. Însă starea îi este critică, zice Kajo şi se încruntă, boţindu-şi şi mai mult fruntea.

Jessica şi Jusuf intră în livingul mare, ale cărui ferestre imense dau spre grădină şi spre maşinile parcate pe stradă. Pereţii din buşteni sunt plini de carpete, obiecte decorative, piei de animale şi capete de animale împăiate. Paula Yamamoto stă pe canapea, sub capul ameninţător al unui lup. Priveliştea pare de un simbolism straniu.

— Hirokazu e în viaţă, zice Jusuf liniştitor şi face un pas spre ea.

— Ar trebui să fiu acolo, zice femeia cu voce tremurătoare şi se uită ţintă la unghiile date cu ojă albastră.

Jusuf clatină din cap şi se apropie încet de ea. El e cel care a interogat-o pe Paula la aeroport, îi cunoaşte vocea blândă.

— Acum nu puteţi face nimic pentru el, zice Jusuf.

Jessica se uită la femeia care ridică privirea uimită, tristă, de la podea şi o îndreaptă spre Jusuf fără să pară convinsă, însă nu protestează.

— Îmi pare rău, zice Jessica destul de tare ca să fie sigură că femeia a auzit-o. Trebuie să văd camera în care...

Camera în care soţul tău s-a împuşcat în cap, îşi zice Jessica şi speră că nu va trebui să-şi rostească gândul.

Femeia încuviinţează din cap şi arată o uşă de lângă bucătărie.

Jessica trece pe lângă bucătărie şi simte mirosul mării. Vede un peşte golit de măruntaie pe o planşetă, a cărui preparare a fost evident întreruptă de împuşcătura care s-

a auzit din birou. Pe pereţii din buşteni sunt tablouri, însă, contrar aşteptărilor, sare în ochi absenţa picturilor Lisei.

La capătul holului e o uşă deschisă.

Jessica scoate din buzunar o pereche de botoşei de plastic albaştri, şi-i trage peste pantofi şi intră în birou. Sângele împrăştiat pe covorul miţos aproape că pare la locul lui acolo, ca şi cum ar fi o parte din tiparul ornamental. Pe podea, la dreapta biroului, e o puşcă de vânătoare, la prima vedere o Sako Bespoke sau Prestige. Lucrul cel mai remarcabil din scenă, poate, este faptul că Hirokazu, care, ca fost gangster, ar fi trebuit să fie familiarizat cu armele, a băgat ţeava în gură, a apăsat pe trăgaci şi a supravieţuit.

Jessica merge pe podeaua goală, ocolind covorul, ca să nu calce pe sângele scurs din capul bărbatului. Paramedicii n-au fost aşa de grijulii, însă ăsta nu e un motiv ca Jessica să fie neglijentă. *Nu-ţi poţi permite să fii neglijentă, Jessica.* Asta spunea Erne întotdeauna.

Pe biroul solid de stejar e un vraf gros de corespondenţă. *O călătorie de două săptămâni în Brazilia.* Plicuri desfăcute şi teancuri de facturi. În mijlocul lor, deasupra, sunt o hârtie pentru scrisori şi un plic negru care a fost desfăcut.

Jessica ia hârtia şi o despătureşte.

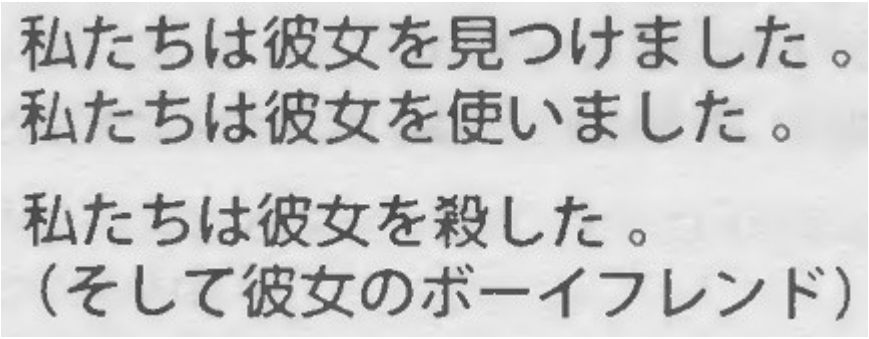

Jessica o fotografiază imediat şi i-o trimite lui Rasmus. *Traducerea imediat, please*!

Aşteaptă confirmarea că Rasmus a văzut mesajul, apoi îşi strecoară telefonul la loc în buzunar. Se uită la caracterele care, date fiind împrejurările, presupune că sunt japoneze. Simbolurile de un albastru închis sunt un pic mânjite pe alocuri, ca şi cum ar fi venit în contact cu apa. Şi apoi Jessica îşi dă seama că lacrimile au întins cerneala. Suferinţa lui Hirokazu a dat scrisului viaţă.

69.

Hellu strânge în pumn receptorul. Firul spiralat e întins la maximum pe pieptul ei. Aparatul e din cu totul alt timp şi loc, şi senzaţia pe care i-o dă plasticul solid lipit de ureche îi aduce aminte lui Hellu de copilărie. Lungi discuţii la telefon cu prietenii şi veşnicele porunci ale tatălui să închidă telefonul ca să poată vorbi şi alţii.

— *Hello*? zice în engleză o voce de femeie.

— *Yes*?

— Vă cer scuze că v-am făcut să aşteptaţi. Urmăm un protocol strict în privinţa împărtăşirii informaţiilor. Luna trecută, un reporter de la un ziar important a reuşit să facă rost de amănuntele unei investigaţii dându-se drept un asistent din biroul procurorului de aici, din Amsterdam... Desigur, asta a provocat un scandal de tot rahatul, fie-mi cu iertare, o grămadă de oameni au luat şuturi în fund...

— Înţeleg, zice Hellu şi bate nerăbdătoare cu pixul în mousepad.

E al treilea apel, şi ultimul. În cursul discuţiilor, suspansul s-a transformat într-o vagă teamă.

— Dar, ca să revin la subiect, răspunsul la întrebare este da, zice vocea. Dienst Landelijke Operationele

Samenwerking confirmă că atunci când a fost găsită, Miep Loos purta haine care corespund descrierii dumneavoastră.

Hellu înghite ca să-şi umezească gâtul.

— Pot să vă rog să-mi trimiteţi fotografii de la faţa locului? Vi le trimitem bucuros pe ale noastre, zice Hellu.

— Desigur.

— Şi vă sugerez să luaţi legătura cu departamentul criminalistic din Lvov şi Sankt-Petersburg. După ce încheiem convorbirea o să vă trimit un mesaj codificat cu informaţiile, însă bănuim că Miep Loos nu este nici prima, nici ultima victimă a ucigaşului.

Când pe circuit se lasă liniştea, Hellu priveşte pe fereastră şi oftează adânc. Dacă pereţii ar putea să vorbească, şi poate să-şi facă însemnări, ar putea să povestească într-o bună zi cum un comisar-şef foarte neliniştit stătea în acest birou, într-o după-amiază de noiembrie.

70.

Jessica se întoarce în living cu scrisoarea în buzunar. Mirosul de peşte din bucătărie pare să fi devenit mai puternic în minutele scurse, simţurile Jessicăi sunt ascuţite la maximum. Paula Yamamoto vorbeşte încet şi Jusuf îşi notează.

— Vă cer scuze, zice Jessica. Plecăm curând. Am înţeles că vine cineva să stea cu dumneavoastră.

— O prietenă, zice Paula şi îşi şterge o lacrimă de pe obraz. Întâi dispare Lisa, acum asta... Nu vreau să fiu singură.

Jessica se îndreaptă liniştită spre canapea şi observă că acum în şemineu arde focul. Jusuf trebuie să-l fi aprins, ca

să aducă un pic de căldură în încăpere. Numai un băiat de la ţară, din Sipoo, ar fi putut să convingă lemnele să se aprindă aşa de repede.

Jessica simte în buzunarul de la spate greutatea scrisorii. Nu e sigură că Paula a observat-o când şi-a găsit bărbatul pe podeaua biroului. Sau, în cazul în care a observat-o, dacă a citit-o sau a înţeles ce scrie. Câtă vreme conţinutul rămâne un mister, nu-i timp de tatonare.

— Am notat esenţialul, zice Jusuf şi se ridică în picioare.

— Înţelegeţi limba japoneză? o întreabă Jessica pe Paula şi pe faţa Jusuf se iveşte o expresie întrebătoare.

Paula Yamamoto îşi îndreaptă spre Jessica privirea nedumerită.

— Poftim?

Jessica nu repetă întrebarea şi nici nu oferă vreo explicaţie. Urmează o scurtă tăcere, apoi Paula răspunde cu vocea tremurată:

— Nu. N-o vorbesc. Hiro vorbea întotdeauna în finlandeză... Mai mult în engleză la început, desigur, însă... Niciodată în japoneză. Nu-i place s-o vorbească. Face parte din trecutul pe care nu vrea să şi-l amintească.

— Ce fel de relaţie avea Hirokazu cu Lisa? întreabă Jessica, şi un moment Paula Yamamoto se uită la ea cu ochii mari, ca şi cum n-ar fi înţeles întrebarea.

Femeia îşi coboară privirea spre mâini, care încă îi tremură în urma şocului. Şi apoi e o schimbare în purtarea ei, ca şi cum s-ar fi răzgândit brusc.

— Nu foarte bună. De-abia îşi vorbeau. Aveau conflicte pe care nu le-am înţeles niciodată, răspunde Paula Yamamoto.

— Aţi spus că nu vorbiţi japoneza, zice Jessica şi scoate scrisoarea din buzunar. Aşadar, nu înţelegeţi ce e aici.

Paula Yamamoto se uită la caracterele *kanji* trasate pe hârtia albă şi pare nedumerită.

— Nu. Ce e asta?

— Am găsit-o pe biroul soţului dumneavoastră. Ştampila poştei arată că a fost expediată alaltăieri. Hirokazu trebuie s-o fi citit după ce aţi ajuns acasă.

— Ce scrie? zice femeia încet. Vocea ei tulburată devine îngrijorată. Şi apoi mâinile încep să-i tremure mai tare. Spuneţi-mi, vă rog, ce scrie?

— Încă nu ştim, zice Jessica. Însă mă tem că se leagă cumva de încercarea de sinucidere a soţului dumneavoastră...

În clipa aceea simte cum telefonul de sub haină scoate un *ping.* În vreme ce vârâ mâna în buzunar, se uită la doamna Yamamoto, care în urmă cu o secundă a făcut în minte o socoteală cu rezultatul nefericit, chiar dacă evident. *Hirokazu a primit veşti rele.* Aşa de rele, încât a vrut să-şi pună capăt zilelor în după-amiaza din Järvenpää, care începe să se întunece.

Jessica deschide mesajul.

E de la Rasmus.

Şi, cu toate că Jessica ştie deja de câteva minute, doar acum, când priveşte durerea Paulei Yamamoto, devine concret.

Am găsit fata.
Am folosit fata.
Am omorât fata.
(*Şi pe iubitul ei.*)

71.

— Cazul e mult mai complicat decât am fi putut să prevedem. Mult, mult mai complicat, zice vocea lui Hellu din difuzoarele maşinii. Dar, în loc să pară încordată, vocea ei este nefiresc de calmă. Harjula a găsit ieri o

agendă în locul în care a fost descoperit cadavrul Olgăi Belousova. În ea erau scrise trei nume de femei. Am dat nişte telefoane şi am descoperit că femeile erau prostituate ucise brutal în Rusia, Ucraina şi Olanda în ultimii doi ani şi – la fel ca Olga Belousova – erau îmbrăcate cu haine *manga.* Se pare că avem de-a face cu un ucigaş în serie sau cu un cult ciudat... N-a fost făcută până acum legătura între cazuri din cauză că autorităţile din acele jurisdicţii n-au comunicat între ele aşa cum ar fi trebuit. Jessica şi Jusuf se uită unul la altul. În ce priveşte teritoriul nostru: tocmai am vorbit cu Oranen. Cazul începe să se contureze, continuă Hellu. E clar că avem de-a face cu o reţea internaţională de traficanţi de carne vie, care foloseşte coduri de Instagram ca să-şi întindă tentaculele în ţările nordice, precum şi, din câte ştim în această conjunctură, în Rusia, Ucraina şi Olanda. Şi ceea ce s-a întâmplat în Järvenpää – scrisoarea şi încercarea de sinucidere a tatălui Lisei – confirmă că bănuielile tale erau corecte, Niemi. Trecutul de care încerca să scape fostul gangster l-a prins din urmă.

— Dar asta nu..., încearcă Jessica să intervină, însă Hellu îşi drege glasul ca s-o oprească.

— Ştiu că mai trebuie să fie rezolvate multe lucruri. Totuşi, în această fază pare clar că Lisa Yamamoto a fost silită să coopereze cu reţeaua traficanţilor şi că criminalii voiau să-i exploateze statutul de influencer, continuă Hellu.

— Cred că rămân prea multe întrebări fără răspuns ca să..., începe Jessica, însă Hellu o întrerupe iarăşi, de data asta cu un oftat adânc, care pârâie în difuzoarele maşinii.

În cele două secunde de tăcere care urmează, Jessica ghiceşte ce vrea să spună Hellu în continuare. Cu toate astea, cuvintele îi străpung inima ca un scuipat în faţă pe coridorul şcolii elementare.

— Cazul este transferat la KRP[43].

— Ce mama dracului? fornăie Jusuf de la volan, iar Jessica îşi îngroapă faţa în palme.

— O să vină mâine aici, continuă Hellu. Cazul a luat o amploare care depăşeşte capacitatea unităţii Crime Violente a poliţiei din Helsinki. N-ar trebui nici măcar să încercăm.

— Deci, eşti de acord? Că te depăşeşte cazul? şuieră Jessica.

Hellu nu răspunde, pare să treacă peste remarcă fără nicio sancţiune, ceea ce o înfurie şi mai rău pe Jessica. Nemernica pasează cazul acum, când a fost făcută munca preliminară excelentă. Sigur că-i convine lui Hellu. De ce să se lupte să păstreze cazul? Fiind comisarul-şef care răspunde de investigaţie, din acest punct încolo n-are decât de pierdut dacă echipa, în ciuda strădaniilor, rămâne cu mâinile goale. Hellu ştie asta, în adâncul ei e un politician care îşi pune în aplicare planul cincinal. N-are nevoie să prindă Fantoma sau să afle unde sunt îngropaţi Lisa şi Jason. Nu-i pasă decât ca Jens Oranen să-i întindă mâna mare şi păroasă şi s-o felicite pentru că i-a pus investigaţiei o temelie atât de solidă.

— Ştiu că pentru voi e o dezamăgire. Însă Europolul a luat deja legătura cu KRP. Şi se prea poate să ne coopteze...

— Să ne *coopteze*? zice Jessica.

— Să ia caimacul, mormăie Jusuf, în vreme ce Hellu îşi continuă monologul pe fundal:

— ... am vorbit deja cu toţi din echipă şi planul este să continuăm munca normală, iar mâine-dimineaţă vom vedea ce rol ni se atribuie.

---

[43] Keskusirkospoliisi - Biroul Naţional de Investigaţii din Finlanda, cu competenţă în crima organizată.

— Hellu! N-are importanţă câte cadavre sunt în Rusia sau Olanda! Avem patru crime chiar aici, la Helsinki. Nu contează, şi n-ar conta nici măcar dacă ar fi amestecat în asta vreun program spaţial secret sau asasinarea preşedintelui SUA.

— Cum ziceam, îţi înţeleg frustrarea. Însă decizia e definitivă, zice Hellu cu răceală.

Şi tocmai când Jessica îşi întoarce privirea spre câmpurile cenuşii care fulgeră pe alături, tocmai când îşi zice că lucrurile n-au cum să se înrăutăţească, Hellu continuă cu o voce şi mai mecanică şi ternă:

— Şi, Niemi, vreau să vii în biroul meu de cum ajungeţi la sediu.

72.

Jessica închide uşa în spatele său. Micul birou al lui Hellu e azi mai cenuşiu şi mai apăsător decât oricând. Poate din cauză că ticăloasa pe al cărei teritoriu de cincisprezece metri pătraţi tocmai a pătruns Jessica pare suspect de sigură pe sine. Purtarea i s-a schimbat: lipseşte agresivitatea alimentată de nesiguranţă care Jessicăi îi părea incredibil de enervantă, şi totuşi, cumva, liniştitoare. Însă acum fiecare por de pe faţa senină a lui Hellu strigă ceva ce Jessica nu poate desluşi, ochii căprui scânteiază de triumf, şi pentru prima dată buzele sunt rujate: s-a dichisit pentru gala de premiere.

— Mi-ai cerut să vin, zice Jessica şi se aşază în faţa lui Hellu.

Hellu nu răsfoieşte dinadins hârtii şi nici n-o face pe Jessica să aştepte. Stă comod pe scaunul ei, cu mâinile încrucişate pe masă, şi o priveşte pe Jessica drept în ochi.

— Avem o problemă, începe Hellu pe un ton neutru.

Spre deosebire de purtare, vocea ei nu semnalează răutate sau voioşie.

— Ce fel de problemă? zice Jessica şi îşi îndreaptă cu bună ştiinţă spatele.

— După evenimentele din primăvară au ieşit la suprafaţă chestiuni vechi. KRP şi Serviciul Securităţii au cercetat trecutul lui Mikael Kaariniemi, ca să înţeleagă cum e posibil ca un detectiv de la unitatea Crime Violente să fie în secret membru al unui cult deviant, ucigaş. În acelaşi timp, voiau să se asigure că Mikael Kaariniemi e singurul de această teapă şi să descopere dacă altcineva ar mai fi putut să-i cunoască înclinaţiile... şi problemele de sănătate mintală, zice Hellu şi desface capacul unei sticle de apă minerală.

Jessica observă acum că pe masă au fost puse două pahare. Însă numai atunci când Hellu îi oferă apă îşi dă seama că ceva nu-i deloc în ordine. Apa gazoasă cu aromă de lămâie nu-i un semn de solidaritate, ci ultima cină cu cotlet sau trabucul unui prizonier condamnat la moarte. Fără îndoială, Hellu are de gând s-o lege pe scaunul electric.

— Nu, mulţumesc, zice Jessica încet.

— Şi în cele din urmă, *grand finale*[44], Serviciul Securităţii voia să afle de ce cultul vrăjitoarelor te-a luat în vizor pe tine anume, *Niemi,* zice Hellu.

Felul în care pronunţă Hellu numele de familie al Jessicăi pare să semnaleze ghilimele. Inima Jessicăi face un salt.

— Trebuie să existe un motiv, nu-i aşa? Cu toate că, după spusele tale, n-ai nicio idee, continuă Hellu.

Jessica o înfruntă cu privirea pe şefă. Femeia pe care n-a vrut-o ca şefă, pe care n-ar fi ales-o niciodată pentru această funcţie. Se străduieşte să vadă făptura umană de dincolo de acea privire chiorâşă, cu propriile presiuni şi cu

[44] Finalul apoteotic (în limba engleză în original).

propriul şef nemernic pe cap. Făptura umană pe care a comparat-o în ultimele săptămâni cu Erne, uneori în mod nedrept. Şi totuşi, în ciuda urii care clocoteşte în ea, Jessica înţelege că asta nu vine de la Hellu, ci de mai sus. Hellu este cea care predă ştafeta. Însă Jessica ar fi în găleată indiferent de cel în al cărui birou ar sta acum.

Se privesc în ochi îndelung şi aprig. Hellu ştie că Jessica ştie că ea ştie. Nu există scăpare. Nu există decât ruşinea adâncă.

Hellu îşi linge degetul şi deschide un dosar de pe masă. Scoate un teanc de hârtii şi îl împinge spre Jessica.

Jessica îşi coboară privirea spre documente, observă data, titlul cu litere îngroşate şi rândurile evidenţiate cu marker galben. Simte că încordarea înăbuşitoare se preface în greaţă fizică. Îşi adună fiecare fărâmă de curaj, vrea să rămână puternică, să fie ea însăşi cea directă, cea care ridică ochii de pe pagină cu indiferenţă şi o întreabă pe Hellu: „Şi ce-i cu asta?” Însă nu poate. Gaura săpată de Hellu, sau, de fapt, de viaţa însăşi, e prea adâncă, şi prin tăcerea sa şi-a semnat deja mărturisirea.

Hellu duce paharul la buze, îşi umezeşte gâtul şi îi dă Jessicăi un răgaz. Şi asta face ca situaţia să fie aproape insuportabilă. Ca Hellu să abordeze situaţia cu o delicateţe revoltătoare. Nu vrea s-o lovească atunci când e la pământ.

— Ce ai face în locul meu, Niemi? zice ea în cele din urmă.

— Cine a văzut asta? zice Jessica.

Vocea i-a devenit răguşită.

Hellu clatină din cap.

— Aproape nimeni, zice, şi continuă: Şi nici nu-i nevoie să mai vadă cineva. Apoi se ridică în picioare şi face doi paşi spre fereastră, ca şi cum ar vrea să dea momentului mai mult dramatism. Asta nu-i ceva personal, zice Hellu, şi

Jessica ştie că e pe jumătate adevărat. Însă rareori se întâmplă să ai şansa să ajungi la o posibilă rezolvare atât de favorabilă pentru toate părţile ca aceea pe care o avem aici. Şi sper că putem profita împreună de această şansă.

73.

Jessica aşteaptă să se închidă uşile liftului.

Trebuie să plece. Spre garaj.

La etajul doi intră în lift doi bărbaţi din administraţie şi pluteşte înăuntru mirosul proaspăt de gel de duş. Unul are un sac de sport negru. Părul îi este ud.

Telefonul Jessicăi sună în buzunar.

Hotărârea de a-ţi da demisia îţi aparţine. Şi dacă ţi-o dai, aceste documente n-au fost găsite niciodată. Nu există.

Jessica îşi păstrează expresia neutră.

Bărbaţii coboară la parter. Mirosul de săpun zăboveşte în cabină, ca şi umezeala de la pielea proaspăt ieşită de la duş.

Liftul ajunge în parcare.

Uşile se deschid.

Jessica traversează micul hol, deschide uşile de sticlă şi merge cu paşi mari printre maşini spre rampa de ieşire.

Îşi simte pulsul în urechi. Pe frunte îi apar broboane de sudoare rece.

Nu fugi, Jessica. Nu fugi.

Ce este ea, dacă nu poliţistă? Ce o să facă, dacă nu această muncă?

Nu eşti decât o puştoaică răsfăţată, bogată, care nu-i întreagă la cap.

Telefonul sună.

Respiră.

E pe cale să-şi piardă întreaga lume: brusc, îi vin în minte mirosul prăjiturilor din sala de şedinţe, cafeaua proaspătă şi ceaiul de măceş, deodorantul lui Jusuf, hanoracele pe care le poartă Nina, cu mirosul salonului de bronzare, ţigările lui Erne, duhoarea dulceagă de praf de puşcă din poligon şi tuburile metalice din palmă, calde încă, transpiraţia lui Rasmus şi odorizantul din toaleta femeilor. Sângele împrăştiat pe podea, cadavrul care a putrezit luni întregi într-un şopron, urină şi fecale uscate.

Jessica vede uşa rampei şi lumina care răzbate prin ea.

Aşteaptă să vină durerea. E sigură că o să vină, că o să-i bumbăcească trupul din creştet până-n tălpi şi o s-o azvârle pe podea, o s-o facă să se zvârcolească la fel ca o căprioară rănită aşteptând să vadă ţeava puştii vânătorului care s-o elibereze, s-o conducă în lumina albă şi în pacea supremă.

Aşteaptă să audă vocea mamei.

Însă durerea nu vine, nici mama nu apare în spatele său, nimeni n-o prinde de umeri.

Nu e lumină albă. Nu e pace.

Şi apoi Jessica îşi dă seama că e amorţită cu totul.

Înţelege că e cu totul singură.

Plânge, dar nu i se umplu ochii de lacrimi.

Acum Jessica aude o voce, însă nu e a mamei, ci a sa. Şi zice că Jessica tocmai a pierdut totul, că ar fi trebuit să-şi asume durerea, ca măcar să simtă că e încă vie.

74.

Jusuf merge cu paşi mari pe coridorul care pare să nu se mai sfârşească. Adidaşii cu tălpile de cauciuc ude de la lapoviţă scârţâie la fiecare pas. Peste câteva clipe se opreşte în spatele mesei de lucru a lui Rasmus. Care, cu

căştile la urechi, nu-i observă sosirea şi pare că răsuceşte sub tălpi o minge de golf. Când îl observă pe Jusuf, tresare şi împinge mingea sub masă. *Ciudat tip.*

— Unde-i Jessica? întreabă Jusuf, gâfâind. Nu răspunde la telefon.

Rasmus ridică din umeri, tulburat, şi se încalţă la loc.

— Credeam că voi tocmai...

— Da, s-a dus să vorbească cu Hellu şi acum n-o găsesc nicăieri, zice Jusuf şi se aşază cu fundul pe masa de lucru a lui Rasmus.

— Care-i problema?

— Am primit un telefon când eram afară la o ţigară, zice Jusuf şi îşi şterge gura cu mâna. Avem o martoră la asasinarea lui Rodriguez. Cineva din blocul vecin care se uita la televizor şi într-o pauză pentru reclame a ieşit pe balcon să fumeze când a fost împuşcat José Rodriguez. A observat o izbucnire de lumină în vitrina centrului de sănătate, ca declanşarea unui bliţ.

— Flacăra de la gura pistolului? mormăie Rasmus.

— Nu i-a dat prin cap pe moment, desigur, însă spune că a ieşit un bărbat îmbrăcat în negru şi a tras de clanţă ca să se asigure că uşa e încuiată. Şi căra două sacoşe, în care trebuie să fi fost substanţele şi proviziile pe care le căutam noi, zice Jusuf.

Rasmus pare uluit.

— Nu s-a uitat bine la acel bărbat, însă şi-a dat seama că nu e foarte înalt. Poate chiar scund. Balconul ei e la etajul cinci, era întuneric şi tipul purta o haină neagră cu glugă, zice Jusuf.

— Scund... Aşadar, pistolarul ar putea fi o femeie? zice Rasmus.

— Am pus aceeaşi întrebare, însă ea crede că era bărbat, zice Jusuf şi se ridică în picioare.

Din capătul coridorului se aud hohote de râs. Boşorogul care a investigat timp de douăzeci şi cinci de ani fraudele de la asigurări îşi sărbătoreşte azi ultima zi de muncă şi se împart tort şi cafea, flori şi îmbrăţişări.

— Şi eu am două lucruri. Trebuie să aibă legătură cu acea scrisoare. M-a sunat un expert în limba japoneză şi în *kanji,* căruia i-am trimis textul la tradus. A zis că atunci când s-a uitat mai bine la ideograme a observat că sunt destul de bine executate tehnic, însă e clar că nu-i sunt familiare autorului. De obicei, ideogramele *kanji* sunt scrise într-o anumită ordine. Trăsătură cu trăsătură. Scrisul este analizat stabilind locurile în care stiloul a zăbovit cel mai mult, lăsând pe hârtie o urmă mai întunecată, mai mare. Multe trăsături din această scrisoare au fost desenate într-o ordine neobişnuită, ca şi cum autorul ar fi folosit un tipar.

— Vrei să zici că persoana care a trimis scrisoarea nu ştie cu adevărat să scrie în japoneză?

— Expertul era sigur că aşa este.

— Ce mama naibii...

— Şi încă ceva, Jusuf, zice Rasmus. Uite.

Jusuf se lasă pe vine lângă Rasmus şi se uită la monitor, unde este pregătită pentru vizionare imaginea de la o cameră de supraveghere.

— Scrisoarea către tatăl Lisei a fost scrisă pe o hârtie specială bleu de 220 de grame, din care n-am mai văzut niciodată. E un filigran Paper Poetry în colţul din dreapta, jos. Şi plicurile negre sunt destul de rare.

— Vrei să zici că poate fi găsită sursa articolelor de papetărie?

Rasmus încuviinţează din cap.

— Se pare că hârtia şi plicul au fost cumpărate marţi dimineaţă cu bani gheaţă de la un magazin pentru arte manuale aflat în Itäkeskus Mall din Piaţa Tallinn.

— Putem afla cine le-a cumpărat?

— Nu, zice Rasmus, şi Jusuf se încruntă. Însă e o cutie poştală chiar lângă magazinul cu papetărie. Ştim că scrisoarea a fost expediată în aceeaşi zi şi putem verifica imaginile camerei de supraveghere aflate chiar deasupra. Dacă făptaşul s-a dus undeva să scrie scrisoarea şi apoi a pus-o în cea mai apropiată cutie poştală. Cutia e golită la ora 14:00 în zilele de lucru, aşa că scrisoarea trebuie să fi fost pusă acolo înainte.

— Rasmus, chiar dacă aceea este cutia poştală, nu ştii după cine să te uiţi. Câţi oameni au pus ceva în acea cutie marţi dimineaţa? O sută?

— Plicul negru, zice Rasmus cu faţa strălucind de speranţă.

Jusuf rânjeşte.

— Adevărat. Se vede culoarea plicului din acel unghi? zice el.

— Da, zice Rasmus şi arată o bătrână care vâră în deschizătură un plic alb.

Jusuf îi prinde de umeri pe Rasmus şi îl apasă blând.

— Bună treabă, Rasse. Să sperăm că ai dreptate. Încerc să dau de Jessica.

75.

Jessica urcă spre uşă cu cheia în mână. A intrat pe ea ani în şir, a păşit pe coridorul strâmt şi în liftul mic, neîncăpător, care o duce la garsoniera sa de la etajul cinci. Garsoniera a fost o faţadă şi intrarea de pe strada lăturalnică a fost poarta spre lumea în care voia să creadă toţi ceilalţi. Dacă ar fi urmărit-o cineva sau s-ar fi nimerit s-o vadă intrând pe cealaltă uşă, asta ar fi spulberat iluzia?

Oare ea este magicianul de care vorbea mama? Sunt uşile scărilor două cărţi de joc, una dintre ele având rostul de a distrage atenţia?

Jessica umblă la inelul cu chei şi scoate altă cheie. La fel ca prima, are capul negru, însă e marcată cu un inel de plastic galben în loc de unul albastru.

Se răsuceşte, coboară treptele de piatră şi îşi continuă drumul spre colţul dintre Museokatu şi Töölönkatu. Dă colţul pe latura din dreapta a clădirii triunghiulare. Cheia intră în broască şi peste o clipă i se deschide în faţă o scară pe care n-a mai văzut-o de mulţi ani, dar al cărei miros ca de muzeu nu l-a uitat.

Nu mai e nevoie să te prefaci, Jessica. Pentru nimic şi pentru nimeni, draga mea.

Uşa se închide cu o bufnitură şi Jessica păşeşte şovăielnic, ca şi cum ar intra într-o biserică medievală în care o forţă nevăzută pare să supravegheze fiecare pas.

Nimeni de pe această scară n-ar recunoaşte-o, cu toate că deţine cel mai mare apartament din clădire, precum şi garsoniera alăturată. Este misterioasa Jessica von Hellens, care de ani întregi e reprezentată de un avocat la şedinţele de bloc.

Gata cu furişarea prin intrarea laterală. Gata cu garsoniera.

Jessica deschide uşa ascensorului de modă veche.

Telefonul sună iar, Jusuf a sunat-o deja de patru ori.

Trebuie să răspundă, Jusuf trebuie să audă de la ea.

— Salut, Jusuf, zice Jessica, şi când vorbeşte senzaţia că are un nod în gât e şi mai mare.

— Unde te-ai dus, Jessica?

Jessica aude cum Jusuf suflă fumul de ţigară spre microfon.

— Acasă. Am venit acasă, Jusuf, pentru că...

— Acum o oră m-a sunat o martoră care zice că a văzut pe cineva îmbrăcat în negru, nu prea înalt, plecând din centrul de *kambo* al lui José Rodriguez cam în jurul momentului în care credem că a avut loc crima...

În timp ce ascultă vorbele entuziasmate ale lui Jusuf, Jessica se uită la modelul de pe peretele de marmură al holului, care arată ca şi cum câteva picături de cerneală neagră s-ar fi prelins în apă limpede.

Închide ochii.

— Jusuf...

— Ascultă, Jessi, la naiba! Rasse tocmai a văzut pe imaginile unei camere de supraveghere pe cineva punând un plic negru într-o cutie poştală din staţia de metrou Itäkeskus marţi la douăsprezece şi un sfert. Hanorac negru cu glugă, pantaloni largi şi bocanci milităreşti...

— Jusuf...

— Faţa nu e vizibilă. Însă are 1,65 m. Suplu...

— Jusuf! se stropşeşte Jessica.

Vocea ei ricoşează în jurul ascensorului, în care pot să încapă mai multe persoane. Şi acum Jusuf amuţeşte, în sfârşit. Jessica îşi imaginează faţa lui surprinsă.

— Am plecat de la sediu pentru că nu mă mai ocup de acest caz, zice Jessica şi îi ascultă un moment respiraţia.

— Ce tot spui acolo, Jessi?

— Îţi povestesc mai încolo.

— Cum adică nu te mai ocupi de caz? Ţi-a dat Hellu altceva de făcut?

— S-ar părea că nu mai sunt poliţistă, Jusuf, zice Jessica cu voce tremurată.

Apoi trage adânc aer în piept, îl ţine acolo şi apasă pe butonul ascensorului. Trebuie să-şi vină în fire.

— Ce vrei să zici că nu...

— Nu spune încă nimănui. Vreau să le spun eu însămi celor din echipă mâine, zice Jessica şi închide telefonul.

Îşi şterge ochii. Jusuf merită o explicaţie mai bună. Merită să audă tot adevărul. Poate că o să i-l spună după ce doarme o noapte.

În vreme ce ascensorul se opreşte la etajul cinci, Jessica îşi dă seama că, oricât de tare ar durea, acum e în sfârşit liberă. Nimeni nu mai poate să-i spună ce să facă sau să-i controleze acţiunile. E liberă, însă acum e mai singură ca oricând.

În niciun caz nu poate dormi în apartamentul său adevărat, pentru că acum îi aminteşte prea mult de Erne, de imensul gol pe care moartea lui i l-a lăsat în inimă.

Ascensorul porneşte în jos. Jessica se uită la apelurile primite de curând şi alege numele singurei persoane care ar putea acum să-i liniştească gândurile.

76.

— Măi, da’ chipeş mai eşti azi, zice Jessica atunci când Frank Dominis se apropie de masă, cu paltonul pe braţ.

Are cămaşă albastră, costum negru şi cravată. Jessica îşi simte inima bătând aşa cum n-a mai bătut de nici nu mai ştie când.

Frank Dominis pare exagerat de surprins şi îşi scoate haina de la costum.

— Hei, aşa mă îmbrac ori de câte ori e deschis clubul, zice el. E uniforma mea.

— Aşa-i... Cu toate că ai zis că e prima ta seară liberă... De cât timp, doi ani?

— Vin de la o întâlnire cu proprietarii lui Fenix. Au de gând să mai deschidă două restaurante, în Helsinki şi Turku. Şi vor să mă ocup eu de amândouă, zice Dominis zâmbind, îşi scoate butonii şi îşi suflecă mânecile. Se pare că mă pricep.

— Felicitări, Frank, zice Jessica şi îi face semn chelneriţei. Încă un motiv de sărbătorire.

— Încă unul?

Jessica îi aruncă o privire ca şi cum ar fi lăsat să-i scape ceva.

— Păi, hai să zicem doar că am rezolvat ceva la muncă.

— Ce vrei să zici? Ai rezolvat cazul? Lisa e...

— Frank. Se pare că nu mai fac parte din echipa de investigaţie, zice Jessica.

Dominis încuviinţează din cap şi îşi încrucişează mâinile, pe masă. Mânecile suflecate lasă la vedere încheieturile cu păr negru acoperite de tatuaje.

Jessica comandă vin alb sec, Frank Dominis, o coca-cola. Din difuzoarele restaurantului se aude „My Place” a lui Nelly, despre care Jusuf a zis cândva că e unul dintre cele care „îl fac să i se scoale”, stricând totul.

— Hai să nu vorbim despre asta. Să sperăm că Lisa o să fie găsită, indiferent cine investighează, zice Dominis.

— Azi am avut vreo două ore în care să chibzuiesc. Două lucruri m-au luat prin surprindere, zice Jessica.

— Ce anume?

— Mai întâi, că am avut nevoia asta ciudată să te sun. Să ne întâlnim ca să stăm de vorbă.

Dominis zâmbeşte duios.

— Sunt flatat, *detective.*

— Celălalt lucru... Implică, de fapt, cuvântul pe care tocmai l-ai rostit.

— Că sunt flatat?

— *Detective,* zice Jessica şi îşi dă ochii peste cap.

Din felul în care se uită la ea Dominis îşi dă seama că el înţelege implicaţiile.

— *Iisuse,* zice el. Vrei să zici... Îmi pare rău, bine?

— N-are importanţă. Nu ştiu dacă mai vreau să fiu investigator, sau măcar poliţistă, dacă-i pe-aşa.

Frank Dominis pare intrigat. Chelneriţa le aduce băuturile şi aprinde lumânarea de pe masă. Jessica se uită în jur şi vede că ard şi lumânările de pe mesele învecinate. Aşadar, gestul nu semnalează că femeia ar fi dedus ceva despre natura relaţiei dintre ei doi.

— De ce nu mai vrei să fii poliţistă?

— Am pierdut un prieten în primăvară. Un fel de mentor. Cancer.

— Condoleanţe, zice Dominis şi îşi toarnă încet cola peste gheaţa din pahar, fără să-şi ia ochii de la Jessica.

— Şi el era poliţist, o ancoră pentru mine în această lume. Şi acum, că nu mai este, nu ştiu dacă am avut vreodată chemare pentru această muncă. Sau dacă era doar felul de a-mi ţine aproape familia. Şi prin familie înţeleg colegii, pentru că..., zice Jessica, apoi se controlează, ca să nu pară proastă făcută grămadă, şi simte cum o copleşeşte un talaz de autocompătimire. Ei sunt singura familie care mi-a rămas.

— Gândeşte pozitiv, Jessica, zice Dominis încurajator. E grozav că eşti apropiată de colegi.

— *Am fost.* La trecut. Exact despre asta vorbesc, Frank. Despre motivul pentru care e vremea să plec, presupun, zice Jessica.

De la bar se aud râsete stridente. *Putem primi OZN-uri*? *Nu*? *Atunci fernet. Azi o facem latră* like never before[45].

Frank Dominis rânjeşte: înregistrează hărmălaia, însă nu-i dă atenţie. În universul său, zarva beţivilor e zgomotul de fond care arată că totul e aşa cum trebuie. Tăcerea profundă e ceea ce-l face să se întrebe dacă ceva nu e în ordine.

— OK, nu mai eşti poliţistă. De aceea ai avut curajul să mă suni, zâmbeşte Dominis din spatele paharului.

— Ce vrei să zici?

---

[45] Ca niciodată (în limba engleză în original).

— Dacă ai investiga încă un caz şi ai simţi cu adevărat că le datorezi ceva şefilor tăi, nu m-ai fi invitat la o băutură. N-ai fi crezut că se cuvine.

— Nu te umfla în pene, Frank. N-ai fost interogat decât ca posibil martor, zice Jessica, şi Frank Dominis izbucneşte în râs.

— Chiar şi aşa. Ştiu colegii tăi – sau foştii tăi colegi, presupun – că eşti aici cu mine?

Jessica nu răspunde. Se uită în ochii lui, în care vede sensibilitate şi receptivitate. Poate că Frank Dominis e cel care şi-a greşit profesia. Jessica şi-l poate imagina cu paleta în mână, în faţa pânzei, cu o cămaşă albă ca zăpada, împestriţată cu stropi din universul care se alcătuieşte acolo.

— Nu, răspunde ea în cele din urmă şi îl răsplăteşte pe Frank cu un zâmbet.

— Aşadar, am dreptate, zice Dominis.

— Vrei să zici că în subconştient m-am recuzat eu? Doar ca să te pot privi cum sorbi dintr-un suc într-o seară de joi?

— Mintea omenească e minunată, zice Dominis, ştergându-şi colţurile gurii cu şervetul roşu închis, şi continuă: Sunt sigur că eşti un poliţist excelent. Însă cred şi că ai fi excelentă în orice ţi-ai pune în gând să faci, Jessica.

Jessica a văzut şi a trăit prea multe ca să se lase îmbrobodită de linguşiri. Însă ceva din cuvintele lui Frank sună cinstit, sincer. Iar în seara trecută Jessica a avut senzaţia copleşitoare că Frank nu e interesat de jocuri: că poate cândva era satisfăcut de cuceririle sale, însă acea vreme a trecut.

— Ia stai, Frank, zice Jessica şi încearcă să frâneze un pic, arătându-se plictisită. Cred că e prima dată când mi-ai spus pe nume.

Dominis îşi slăbeşte nodul cravatei şi îşi încrucişează braţele pe piept. Pe lângă bar trece în viteză o ambulanţă cu sirena urlând. În vreme ce ascultă vaierul care se îndepărtează, Jessica nu se poate împiedica să-şi spună că îşi aude viaţa dinainte stingându-se în necunoscut.

— *Gone detective.*[46]

Jessica priveşte buzele care pronunţă engleza americană apăsată, perii aspri de pe faţă şi părul negru, des, care încărunţeşte la tâmple. Între Frank şi Erne e cu siguranţă ceva asemănător, au carismă, sunt un pic neşlefuiţi şi aproape de aceeaşi vârstă. Şi, cu toate că între Erne şi Jessica n-a fost niciodată vreun strop de romantism, ea vede înăuntrul său ceva care ar putea să devină cu timpul afecţiune adevărată. Aşa cum i s-a întâmplat cu Erne, Jessica are impresia că l-a întâlnit pe Frank de mult, că se cunosc dintotdeauna.

— Sunt sigură că am nevoie de încă unul, zice Jessica şi îşi coboară degetul spre buza paharului.

77.

Jessica deschide uşa garsonierei şi se descalţă sub cuier.

— Confortabil, zice Frank Dominis.

Stă încălţat în pragul camerei şi se uită în jur.

— Crezi? Am văzut şi locuri mai confortabile, zice Jessica şi se duce la frigider. Am aici două beri..., zice, apoi îşi dă seama şi duce mâna la frunte. Scuze. Am uitat...

Frank Dominis râde cu căldură şi îşi flutură mâna.

— Nicio problemă, Jessica. Nici nu ştii de câte ori am comandat în ultimii ani un scotch dublu, însă mi-am amintit realitatea şi l-am oferit altcuiva.

— Apă minerală?

---

[46] A dispărut detectivul. (aprox.) (în limba engleză în original).

— Da, mulţumesc, zice Frank şi îşi lasă pantofii de piele maro alături de ai Jessicăi.

Jessica scoate din bufet două pahare şi toarnă în amândouă apă minerală. Îl ridică pe al său şi îl goleşte iute. *Nu, acum am nevoie de ceva mai tare.*

— Totuşi, aş bea o tărie, dacă nu te deranjează, zice Jessica.

Frank clatină din cap zâmbind. S-a dus spre Jessica şi a luat paharul cu apă.

— Frumoasă privelişte a curţii, zice Frank impresionat, ia o înghiţitură şi arată spre fereastră.

Jessica mârâie uşurel, flecăreala asta nu foloseşte nimănui. De douăzeci de ani, de când Frank Dominis e gazda elitei din Helsinki, cu siguranţă a fost prin cele mai selecte locuri pentru VIP-uri, acele *penthouse* din Eiranranta şi vile din Kulosaari. Dominis probabil că a zburat cu avioane particulare ale celebrităţilor şi a fost la petreceri pe iahturi în Monaco, chiar dacă a făcut-o fără să bea, aşa cum susţine.

Nimic din această garsonieră modestă nu l-ar putea impresiona. *Confortabil. Frumoasă privelişte a curţii.* Rahat pe băţ. O parte din Jessica vrea să-l înşface pe Frank de încheietura mâinii şi să-l târască prin uşa din spate pe scară şi dincolo, în apartamentul luxos estimat la patru milioane de euro. Să-i arate că şi poliţiştii ştiu să trăiască pe picior mare: să-l ducă prin livingul uriaş şi pe lângă obiectele de artă foarte valoroase până la scară, să-l dirijeze prin livingul de sus spre dormitorul cu covor negru, apoi să-l călărească zdravăn în patul uriaş. I-ar plăcea să vadă şocul de pe faţa regelui vieţii de noapte din Helsinki când e pus în faţa bogăţiei despre care nimeni n-ar crede că-i aparţine Jessicăi Niemen.

De ce nu? De ce să nu-i dezvăluie adevărul acum, când cariera sa în poliţie s-a sfârşit? La ce îi mai trebuie faţada?

Însă în adâncul său Jessica ştie că nu poate. Şi-a jucat rolul atâta timp, încât va fi nevoie de mai mult decât o toană ca să ardă decorul. Va trebui să-l demonteze cu eleganţă şi mare băgare de seamă, la fel de grijuliu cum a construit şi a întreţinut minciuna atâţia ani.

E smulsă din gânduri când Dominis pune paharul pe pervaz şi îşi coboară mâna spre umărul ei.

— Jessica, nu sunt sigur... Nu vreau să crezi..., începe Dominis şi îşi scarpină uşurel cu mâna cealaltă ţepii de pe faţă.

— Ce vrei să zici? îl întrerupe Jessica.

Cuvintele răsună în încăpere mai dur decât voia ea. Dominis pare surprins şi înalţă o sprânceană.

— Ce...

— Bine, continuă Jessica, cu un aer crispat, însă vocea îi este mai calmă. De ce vorbeşti despre curţi drăguţe şi ce vrei sau nu vrei? Ce nu vrei să cred?

Frank râde, nevenindu-i să creadă.

— Uau, zice el, dezvelindu-şi dinţii drepţi.

— Nu-s o afurisită de fâşneaţă de douăzeci de ani pe care ai cules-o din bar.

— Jessica...

— Ce Jessica? Credeam că o să mă scuteşti de tot rahatul ăla unsuros.

Frank ia mâna de pe umărul Jessicăi şi face un pas în spate.

— *Sorry.* Mă gândeam doar că...

— *Sorry, sorry. Sorry*! Unde mama dracului e Domnul Dominis, cel mai vestit fustangiu din oraş? Cel care le-o trage la nouă din zece?

Dominis stă un moment cu mâinile în şolduri şi se uită la Jessica. Apoi fornăie şi se îndreaptă spre uşă.

— Vrei să plec, da?

— Nu pleci nicăieri, zice Jessica şi îl înşfacă de gulerul cămăşii. O să mi-o tragi chiar acum în garsoniera asta îmbâcsită. O să i-o tragi unei viitoare foste poliţiste care nu vrea să fie singură la ora nouă, ci vrea să fie una din nouă, zice Jessica şi fraza se sfârşeşte într-o şoaptă umedă.

Frank Dominis pare alarmat: ca şi cum reputaţia lui de amant feroce n-ar fi decât un zvon, o născocire care se vrea împlinită.

— Eşti o nebunatică, Jessica, zice Dominis şi o cuprinde cu braţele.

Bărbatul şi-a revenit într-o clipă din zăpăceală şi în ochi îi luceşte din nou încrederea în sine nonşalantă.

Dintr-odată, Jessica nu-şi poate stăpâni zâmbetul, se lipeşte de el şi îşi ridică faţa spre a lui, deschide gura şi îşi strecoară limba printre dinţii drepţi.

Şi Dominis începe, în sfârşit, să dea semne încurajatoare. Jessica simte pe ceafă degete sigure, iar peste o clipă el îi descheie primii nasturi şi o ajută să-şi tragă bluza peste cap.

I se face pielea de găină. Simte limba lui plimbându-i-se pe pielea gâtului şi scoate un strigăt de plăcere. Sutienul se desface lin şi cade pe podea, apoi bărbatul o ia pe sus şi o aruncă pe pat.

Dominis îşi scoate cămaşa, dezvelind un piept plin de tatuaje şi o cicatrice mare pe burtă. Tăria tinereţii i-a dispărut de mult din muşchi, însă, la fel ca faţa, fizicul lui radiază experienţă şi acel gen de siguranţă pe care îl are doar un trup care le-a văzut pe toate şi care şi-a primit partea de lovituri date de lume şi a supravieţuit. Frank e ca o întrupare de arome, sunete şi senzaţii, venit de pe altă planetă, care a ales-o pe Jessica să fie a lui aici şi acum. Nimic altceva nu contează. Orice altceva rămâne pe mâine.

Jessica îi simte capul alunecând în jos pe stomac şi chiloţii ei dispar, făcând loc gurii lui. Limba moale, udă, se învârte şoptind în jurul clitorisului ei şi e însoţită de degete aspre dar blânde care se înfig adânc în ea iar şi iar. Jessica îşi dă seama că trupul îi este pregătit pentru orgasm mai repede decât s-a întâmplat de multă vreme.

— Oh, Dumnezeule, şopteşte ea în vreme ce degetele bărbatului se mişcă tot mai repede. O să-mi dau drumul...

— Ba nu, încă nu, zice Dominis şi se opreşte din lins. Nu fără mine.

Se aruncă peste Jessica iute ca o panteră, cu buclele negre căzute peste ochi. Şi ea simte îndată cum Frank Dominis se înfige, îi prinde genunchii, îi desface larg picioarele şi începe izbiturile ritmice, niciuna la fel ca cealaltă. Dominis îşi testează limitele, schimbă ritmul, şi tot timpul degetul lui mare continuă mişcarea acolo de unde a plecat limba.

— Să nu te mai opreşti, bine? şopteşte Jessica, simţind cum se apropie orgasmul.

Care o izbeşte, arzător, pornit din măduva spinării, şi se rostogoleşte peste trupul ei ca o durere ciudată, cu deosebirea că ar vrea să nu se mai sfârşească ceea ce simte acum.

78.

Jusuf se uită la fotografia alb-negru, înrămată, care atârnă deasupra distribuitorului de apă. De pe perete, comisarul-şef estonian zâmbitor, în uniforma de paradă, se uită la foştii – şi, de ce nu, actualii – subordonaţi. Asta a spus Jessica atunci când a pus pe perete fotografia lui Erne, pe la sfârşitul verii.

Jusuf şi Rasmus stau la computer. Jusuf îşi încreţeşte nasul, deodorantul lui Rasmus l-a lăsat iar de izbelişte şi porii lui difuzează o sudoare cu miros înţepător.

Jusuf e rezemat de spătar, în vreme ce Rasmus e atât de gârbovit peste ecran, încât pare că în orice moment poate să-i plesnească şira spinării. Pe ecran se derulează fişierele video de la camerele de supraveghere ale clubului Fenix.

— Sahib n-a putut să-ţi dea un interval de timp mai mic? Dimineaţa? zice Rasmus.

— Se pare că între douăsprezece şi unu. La uşa din spate, răspunde Jusuf.

Dintr-odată, Jusuf se prăbuşeşte cu pieptul pe birou, îşi îngroapă faţa în palme, de parcă s-ar fi pierdut cu totul cu firea.

— Fir-ar să fie, Rasse! zice cu năduf şi îşi aude vocea înăbuşită de pânza cămăşii.

— Ce e? zice Rasmus, dă clic pe un nou fişier şi restrânge căutarea la acel interval.

— Ce rost are să stăm aici până noaptea târziu? Oricum ticăloşii ăia de la KRP vor veni dimineaţă şi vor arunca totul în aer, zice Jusuf şi îşi culcă obrazul pe dosul mâinilor.

Se uită la imaginea mereu schimbătoare de pe ecran. Baxuri de băuturi şi alte mărfuri sunt cărate înăuntru pentru petrecerea de lansare.

— Te înţeleg, zice Rasmus şi îşi încrucişează braţele pe piept. E o situaţie urâtă... Însă nu te interesează să afli adevărul? La urma urmei, nu de aceea facem asta?

— Păi, sigur nu pentru cât ne plătesc, zice Jusuf. Atâta doar că ar fi fost plăcut să ajungem singuri la adevăr, în loc să ne uităm peste umărul fratelui mai mare.

— Nu ştim cum vor fi împărţite rolurile mâine-dimineaţă. Poate că ne vor lăsa să lucrăm în continuare la caz, zice Rasmus, însă acum atenţia lui Jusuf e atrasă de monitor.

Jusuf simte că i se taie respiraţia.

— Uite, zice.

Ecranul este împărţit în patru, fiecare fereastră arătând imagini din ziua în care şi-a lansat discul Kex Mace’s. Ceasul digital din colţul din dreapta sus arată douăsprezece şi şase minute. Jusuf şi-a apăsat degetul pe fereastra care arată intrarea de la parterul clubului, din Piaţa Narinkkatori. Şi când şi-l trage deoparte, se vede un bărbat cu palton negru, lung. Jusuf îi aruncă o privire lui Rasmus, care arată de parcă a văzut o stafie.

— Este...

— Fantoma, zice Jusuf încet, ia mouse-ul din mâna lui Rasmus şi îngheaţă imaginea.

Îl studiază amândoi pe bărbatul asiatic, care se apropie de intrarea în Fenix şi se opreşte la câţiva metri. Aşa cum avea să facă mai târziu, la petrecere, aşteaptă acolo răbdător, fără să se clintească. Minutele se scurg fără să se întâmple nimic. Apoi îşi ridică bărbia şi se uită în jur. În cele din urmă, privirea îi poposeşte pe camera de supraveghere şi un moment e ca şi cum s-ar uita drept în ochii lui Rasmus şi Jusuf.

— Ce mama naibii face? zice Jusuf încet.

— E ca şi cum ar vrea să fie văzut, răspunde Rasmus.

Mai trec două minute, apoi pe uşa din spate iese cineva îmbrăcat în hanorac. Dă mâna cu japonezul şi se duc într-o parte. Faţa celui cu hanorac nu se vede în imagine, însă, judecând după corpolenţă şi îmbrăcăminte, e un bărbat de vârstă mijlocie.

Rasmus măreşte imaginea, dar rezoluţia scade. Fantoma pare să-i înmâneze celuilalt ceva, însă e cu neputinţă să vezi ce anume.

— Cine naiba-i ăla? zice Jusuf încet.

— Prea slab ca să fie Sahib Alem.

Bărbaţii par să discute. Trece un minut. Apoi încă unul. Şi apoi Fantoma se uită brusc în stânga, spre uşa clubului şi maşinile parcate. E clar că vede ceva, pentru că îşi întoarce faţa şi iese repede din raza camerei.

— A şters-o. De ce s-a speriat? zice Jusuf aţâţat. Pune imaginea din faţa clubului.

Rasmus dă clic pe alt unghi al imaginii. La început nu se vede decât duba albă a clubului, care stă acolo de o vreme. Însă apoi trage lângă ea un Mercedes SUV negru.

— Uite, zice Jusuf. *It's James*.[47]

Din maşină coboară un bărbat musculos cu costum şi palton negre, cu maxilar puternic şi nas mare. *Chiar că seamănă cu Klitschko.*

— Şi pariez că următoarea persoană care intră în imagine este Sahib Alem... A tunat şi i-a adunat, zice Jusuf.

— Fantoma n-a vrut să-l vadă James.

— Du-te înapoi la prima cameră de supraveghere.

Jusuf scoate din buzunar un pachet de gumă de mestecat. Fălcile mestecă deja, în aşteptare.

Rasmus dă clic pe unghiul precedent, bărbatul care vorbea cu Fantoma stă acolo nemişcat, cu mâinile în şolduri, şi se uită după el.

— Întoarce-te să vedem cine eşti, bulangiule, zice Jusuf şi îşi aruncă în gură câteva bucăţi de gumă. *Hai odată*...

Şi atunci bărbatul se răsuceşte şi porneşte înapoi spre uşă. Gluga îi aruncă pe faţă o umbră, dar tot se poate vedea că e foarte tulburat.

— Fir-ar să fie..., zice în gând Jusuf şi se uită cum bărbatul intră înapoi în club. Sun-o imediat pe Jessica!

---

[47] E James. (în limba engleză în original).

79.

Trece un moment până ce Jessica îşi dă seama că sunetul vine de la telefonul său, care e încă în buzunarul blugilor lepădaţi pe podea lângă pat.

— Jusuf... Ţi-am spus...

— Dormeai?

Vocea lui Jusuf e agitată.

Jessica crapă pleoapele şi se uită la ceas, al cărui cadran de-abia se zăreşte în camera întunecată.

— Da, de ce?

— Dominis!

Numele răzbate puternic din telefon, şi Jessica dă iute volumul mai încet.

— Ăăă... Aşteaptă, zice ea şi se dă jos cu grijă din pat.

Frank Dominis înalţă capul de pe perna lui.

— De la serviciu, îi şopteşte Jessica bărbatului culcat în pat, apăsând pe piept telefonul.

Păşeşte pe vârfuri spre baie şi închide uşa.

Dominis ştie că ea nu mai e poliţistă.

Jessica se priveşte în oglindă, cu telefonul la ureche. Inima îi bubuie în piept ciudat, sălbatic.

— Ce ai spus? îi zice lui Jusuf, nesigură dacă el tocmai a spus la telefon *Dominis.*

Jessica speră din toată inima că s-a înşelat. Sau că Jusuf a sunat doar ca să o tachineze.

— Afurisitul de Frank Dominis, Jessi, repetă Jusuf, şi degetele Jessicăi se înfăşoară şi mai strâns pe telefon.

— Ce... Ce-i cu el?

— S-a întâlnit cu Fantoma, zice Jusuf. Am ştiut că e băgat în rahatul ăsta... Şi s-a făcut că nu-l recunoaşte când i-am arătat fotografia. Ştia că întoarcem oraşul cu susul în jos căutându-l!

Jessica simte cum se prăbuşeşte. Fiecare celulă din trup îi este în stare de alertă.

Nu-i cu putinţă. Minciunile.

Un moment, Jessica e furioasă pe Jusuf, pentru că el e cel care a trezit-o după o seară perfectă ca să-l calomnieze pe bărbatul care nu poate să fie amestecat nicidecum în dispariţia Lisei. La urma urmei, asta a fost confirmat deja.

— M-ai auzit, Jessi? S-au întâlnit. Sâmbăta trecută, în ziua cu lansarea discului lui Kex Mace’s, la ora 12:06, în faţă la Fenix. M-am gândit că trebuie să ştii, cu toate că...

— Stai un pic, zice Jessica şi deschide robinetul.

Speră că sunetul apei o să-i acopere vocea, să n-o lase să răzbată până în camera de alături.

Creierul său obosit prelucrează ceea ce i-a spus Jusuf în urmă cu numai o clipă. Însă pare aşa de absurd, pur şi simplu nu poate fi adevărat.

— Ce tot spui acolo, Jusuf? Ce ai...

— Ne uităm chiar acum la imaginile camerelor de supraveghere. Fantoma şi Dominis împreună pe stradă. Nu încape îndoială. Bulangiul ăla ne-a tras-o pe la spate în tot acest timp, ştie exact cine e Fantoma şi de ce s-a dus la petrecerea lui Kex Mace’s, zice Jusuf, şi inima Jessicăi se opreşte un pic. Şi ştie şi Sahib Alem. Nu am găsit Fantoma pe lista cu invitaţii pentru că nu era pe ea! Dominis i-a spus lui Sahib să-l lase să intre fără să-i pună vreo întrebare. Am revăzut imaginile împreună cu Rasse, momentul în care Fantoma ajunge la garderobă: Sahib doar se face că bifează pe listă un nume. De-abia la următorul invitat apasă pe butonul pixului. E un amănunt căruia nu i-am dat atenţie înainte.

— Fir-ar să fie! zice Jessica cu vocea tremurând.

Simte cum baia mică începe să se învârtă ca un carusel.

— Vrei să trimit un echipaj să-l ia pe Dominis de acasă...

— Jusuf, zice Jessica încet şi îşi duce mâna la frunte.

Adevărul e în acelaşi timp îngrozitor şi jenant. Teama depăşeşte ruşinea.

— Ce-i?

— E aici.

Jessica îşi vâră mâna dreaptă sub robinet. Apa caldă îi face să vibreze pielea îmbrobonată de emoţie.

Jusuf tace, pare să-şi ţină respiraţia.

— Ce?

— E aici. La mine, în Töölö, şopteşte Jessica şi încuie uşa.

— Ce mama naibii, Jessica...

Jessica îşi aude vuietul sângelui. Se gândeşte la bărbatul din patul ei, cu care tocmai a împărtăşit un moment de plăcere intimă.

Jessica se gândeşte la încheieturile degetelor lui tatuate, părul bogat, buzele care au gustul vieţii trăite din plin. Totul se întâmplă din nou. Colombano e din nou în patul ei. *Voglio fare l'amore con te, Zesika*.[48]

Dintr-odată, hotărârea de a se întâlni cu Frank pare de neînţeles. Nici măcar nu-şi mai aminteşte clipa în care a hotărât să se culce cu el. E ca şi cum i s-ar fi rupt filmul. Amnezie totală.

— Vino, Jusuf, zice Jessica. *Please.* Acum.

— OK, Jessi.

Jessica închide robinetul, se reazemă de chiuvetă şi îşi cercetează faţa în oglindă. Agitaţia face ca asta să se întâmple fulgerător, ca şi cum inima i-ar ţine ritmul metamorfozei care se petrece înăuntrul său: rimelul i se prelinge pe obraji, dârele negre desenează vârtejuri pe pielea ei netedă. Faţa i se albeşte şi mai tare şi irisurile nu se mai văd deloc, într-o clipă ochii îi sunt complet albi. Şi în acel moment Jessica îşi dă seama că lichidul care i se scurge din ochi nu e rimel diluat, ci ceva mult mai gros. Şi,

[48] Vreau să fac dragoste cu tine, Zesika. (în limba italiană în original).

ca de atâtea ori înainte, simte pe limbă gustul de fier al sângelui.

Ţi-am spus, Jessica, însă n-ai vrut să asculţi.

Ce mi-ai spus?

Magicianul n-are nevoie să ştie decât cartea de lângă cartea ta.

Acum mama stă chiar în spatele ei şi face ce îi plăcea atât de mult Jessicăi în copilărie: îşi coboară degetele pe umărul gol al Jessicăi. De la piele la piele trec energie, căldură şi iubire.

Jessica aude parchetul scârţâind de cealaltă parte a uşii. Frank s-a dat jos din pat şi traversează camera. E închisă uşa bufetului din bucătărie.

Întrebarea e cine a chemat magicianul şi de ce.

Care magician, mamă? *Despre ce vorbeşti*?

Magicianul este cel care te face să te uiţi în altă parte când ar trebui să te uiţi la el. La mâinile şi degetele lui, la ce face cu cărţile.

Jessica închide ochii şi, când îi deschide, mama a tras perdeaua duşului.

Nu se mai văd la marginea ei decât degetele slabe, osoase, şi unghiile negre şi zdrenţuite.

Jessica îşi priveşte o vreme mâinile tremurătoare.

Ridică ochii înapoi spre oglindă, unde se vede aceeaşi Jessica, cea care s-a dat jos din pat un pic mai devreme. Rimelul i s-a scurs un pic şi are ochii înroşiţi.

Jessica îşi muşcă buzele şi îşi adună gândurile: ar putea să stea în baie. Să deschidă duşul şi să aştepte, însă ceva din ea o împiedică să se ascundă. *Nu-i cu putinţă.* Dacă a avut destul curaj ca să aibă încredere, trebuie să aibă curajul să înfrunte tot adevărul, oricât de dureros ar fi.

Jessica oftează adânc şi descuie uşa.

Răsuceşte clanţa şi iese din baie cu grijă, ţinându-şi răsuflarea.

Are impresia că garsoniera s-a umplut de electricitate în cele câteva minute pe care le-a petrecut în baie. I se pare că aude un zumzet gros, ca o muscă enormă sau sunetul televizorului care se deschide. *Totul e în capul tău, Jessica.*

Frank Dominis nu mai e culcat în pat, ci stă îmbrăcat doar cu boxerii la măsuţa de lângă fereastră. În lumina galbenă care vine pe fereastră, faţa lui încruntată arată aproape ca o pictură în încăperea în rest întunecată. Expresia lui e oricum, numai senină nu.

Jessica vede cum mâna lui se înalţă spre faţă, capul lui se lasă pe spate şi apoi paharul înalt se loveşte de masă cu o mică bufnitură. Dominis ia sticla şi îşi mai toarnă o porţie. Sticla de whisky e deja pe jumătate goală. Jessica a primit-o anul trecut de Crăciun de la Fubu şi a lăsat-o neatinsă în bufetul din bucătărie.

— Frank, zice Jessica încet.

Şi apoi observă pe masă tocul pistolului său şi arma în mâna lui Frank.

80.

— Aseară, când ai întrebat..., zice Dominis şi face să se rotească în pahar băutura. Da. Am fost.

— Ce ai fost?

— Militar. În Alaska. Demult, zice el şi pune pistolul pe masă.

Apoi bea dintr-o răsuflare alcoolul.

Se uită o vreme la paharul gol din mână şi zâmbeşte euforic, ca şi cum s-ar fi întâlnit cu un prieten pierdut de mult. Şi se pare că asta se întâmplă. Câţiva decilitri din otrava brun-aurie au fost cu siguranţă de ajuns ca să-i dea trupului o stare de imponderabilitate. Jessica se uită la uşă: dacă e iute, ar putea să ajungă pe scară şi să fugă

înainte ca el să ochească şi să tragă. Sau poate că el ar avea timp să tragă, dar să n-o nimerească.

— *4th Brigade Combat Team, 25th Infantry Division, Ma'am,* zice Frank încercând un accent din Midwest, însă Jessica nu ştie pe cine sau ce imită el.

Jessica se îndreaptă un pic, aproape imperceptibil, spre uşă, însă Dominis pune mâna pe pistol, tăind aripile iluziilor.

— Nu pleca, Jessica, zice el.

Cuvintele sună mai degrabă a rugăminte decât a poruncă.

Jessica trage aer în piept. Ochii i se deprind cu întunericul şi acum poate să vadă mai bine în lumina slabă care vine pe fereastră faţa lui Frank şi pieptul gol tatuat.

— Ce anume ai făcut, Frank? zice Jessica. Ai fost implicat în...

— M-am gândit eu că e doar o chestiune de timp până să-mi explodeze totul în faţă, ca o grenadă reală pe care o crezi falsă, zice Dominis şi umple paharul de pe masă, de data asta până la buză.

Pistolul rămâne neclintit în mâna lui stângă.

— Vino şi aşază-te, Jessica, zice Dominis şi, văzând că Jessica nu reacţionează imediat, repetă rugămintea un pic mai apăsat, dar o încheie cu un „Fii amabilă".

Jessica aruncă o privire spre uşă şi îşi dă seama că situaţia e disperată. Şi în clipa aceea înţelege că la telefon a pus în primejdie viaţa lui Jusuf. Dacă Frank Dominis o împuşcă, fără îndoială o să facă la fel cu Jusuf când o să încerce să intre. Aşadar, n-ar fi mai bine să sfârşească pe loc toate astea, ca să nu mai fie nimeni vătămat?

— O să vină, nu-i aşa? zice Dominis şi se strâmbă.

Tocmai a dat pe gât o treime din pahar.

Jessica încuviinţează din cap şi se apropie încet de masă.

— Viaţa nu se sfârşeşte aici, Frank, zice Jessica. Nu-i nevoie să se sfârşească.

Bărbatul râde neîncrezător şi se uită la pistolul din mână.

— Walther P99. O armă care are, într-un fel, încredere în mâna care o ţine: nu are siguranţă exterioară, zice Dominis şi ridică ţeava pistolului spre tavan.

Apoi arată cu capul spre scaunul din faţa lui, făcându-i semn Jessicăi să se aşeze.

— M-ai auzit, Frank? continuă Jessica şi se aşază la masa mică.

În ciuda încordării, mişcările îi sunt lente şi stăpânite.

— Spune-mi tot. Pot să te ajut...

— Uită-te la mine, Jessica, zice Dominis şi ridică paharul. Opt ani, cinci luni şi trei zile. O să mai trăiesc destul ca să pot spune din nou asta? Voi fi încă liber... în 2028?

— Acum trebuie să...

— Să ce? Să-ţi dau arma? Să mă trezesc mâine-dimineaţă într-o celulă, cu mahmureala mahmurelilor? Ştiind că vor trece ani până să văd iar lumina zilei? continuă Dominis şi goleşte paharul dintr-o înghiţitură. Faţa i se boţeşte într-o grimasă care arată o plăcere năucitoare. Îţi aminteşti că ţi-am spus că am venit la Helsinki în căutarea întunericului, acelaşi întuneric cu care am crescut în Anchorage? Ei bine, cu siguranţă am căpătat ce căutam. Am văzut noaptea în cel mai adevărat înţeles al cuvântului. Mi-am vândut sufletul diavolului, ori cum vrei să-i zici mai elegant. M-am amestecat în lucruri în care n-am vrut niciodată să mă amestec. Şi pentru ce? Numai şi numai pentru bani. Şi, ăsta, Jessica, e afurisitul de întuneric.

— Spune-mi, şopteşte Jessica şi îşi pune pe masă mâinile care tremură.

O vreme, Frank Dominis se uită în ochii ei înlăcrimaţi. A făcut ceva rău, însă în adâncul lui nu este rău. Jessica e încă sigură de asta. Frank nu-i la fel cu Colombano sau cu zecile de sociopaţi fără inimă pe care i-a aruncat ea după gratii în timpul serviciului. Faţa lui Frank Dominis spune o sută de poveşti. Îi aminteşte tot mai mult de Erne. Erne, care era ca o comoară de secrete. Erne, care a făcut-o pe Jessica să înţeleagă că o viziune a lumii în alb şi negru nu-i un privilegiu oferit tuturor. E un lux pe care şi-l pot îngădui doar cei care au primit totul de-a gata. Şi nici măcar ei întotdeauna.

Jessica ia cu grijă paharul lui Frank, îşi toarnă un strop şi îl dă pe gât. N-a mai pus gura pe whisky de un veac, aroma de fum şi turbă o face să icnească.

Frank Dominis rânjeşte, probabil pentru că interpretează asta ca semn de solidaritate. *Hai să bem împreună.*

— Când l-am întâlnit pe japonezul ăla... Am ştiut că lucrurile sunt pe cale să se ducă dracului, castelul meu din cărţi de joc o să se prăbuşească, zice Frank şi îşi linge buzele.

Pune pistolul pe masă, însă nu-l lasă din mână.

— Ajută-mă să înţeleg. Şi promit să te ajut.

— Presupun că n-aveam cum să ies cu faţa curată... Şi că în asta chiar e ceva poetic. Faptul că eu am venit, scuze, noi am venit aici, la tine, că am făcut dragoste... Poate că, în subconştient, voiam să mă predau în seara asta. Cine ştie? zice Dominis, se sprijină de masă şi se ridică încet în picioare.

— Spune-mi, Frank, zice Jessica.

El se duce la Jessica şi o mângâie pe obraz cu dosul mâinii. Pe faţă îi fulgeră un zâmbet duios, seducător şi totodată patern.

— Tu nu eşti una din nouă, Jessica. Eşti una dintr-un milion, spune Frank încet, ia sticla de whisky şi se

îndreaptă spre uşă, cu pistolul Walther P99 al Jessicăi în cealaltă mână. Mersul îi este sigur, otrava brun-aurie n-a avut timp să dea efectul dorit, în ciuda cantităţii.

Jessica simte un nod uriaş în gât.

— Frank, zice ea, cântărind înnebunită opţiunile.

Bărbatul pune mâna pe clanţă. Jessica trebuie să facă ceva.

Frank Dominis ia o înghiţitură lungă şi păşeşte în chiloţi în întunericul de pe scară. Se aude zăngănitul cunoscut când cablurile grele se pun în mişcare. Peste o clipă apare liftul, ca soarele ridicându-se de după un munte.

— Frank, ce faci..., zice Jessica, se ridică şi porneşte spre el.

Liftul se opreşte şi Dominis deschide uşa. Jessica iese pe scară, însă el închide grilajul de fier şi stă acolo, uitându-se la ea.

Jessica nu mai simte nicio spaimă, doar o inexplicabilă tânjire.

— Frank..., zice ea.

— De câteva zile sunt al naibii de fericit. Pentru că la începutul săptămânii am hotărât să părăsesc această lume. Şi de atunci plutesc. Iar asta, zice Frank Dominis şi arată cu pistolul întâi spre el, apoi spre Jessica. Asta a fost ceva adevărat.

Apoi ridică la buze sticla şi apasă butonul pentru parter.

Liftul îşi începe coborârea lentă, şi peste o clipă privirea intensă, însă tristă, nu se mai vede.

— Frank! Aşteaptă! strigă Jessica, înhaţă un palton din cuier în care să se înfăşoare şi se repede după el.

Tălpile ei goale lipăie pe trepte tot mai repede, simte marmura rece şi aude păcănitul şi zdrăngănitul liftului vechi pe când coboară spre parter.

— Frank!

Strigătele ei răsună puternic pe casa scării.

Un vecin de la etajul trei deschide uşa când Jessica trece în goană. *Ce Dumnezeu se întâmplă*...?

Jessica aude sticla căzând pe podeaua liftului şi acum goneşte ca vântul în jos pe scări.

Când ajunge la etajul doi zăreşte un pic din interiorul liftului, aproape că l-a ajuns din urmă.

Apoi aude ecoul asurzitor al unei împuşcături pe casa scării sumbră. Câini speriaţi încep să latre înverşunat dincolo de uşi.

În vreme ce coboară ultimele două etaje, mintea Jessicăi se goleşte cu totul. Paşii îi încetinesc, brusc nu se mai grăbeşte.

În cele din urmă ajunge la parter, simte sub tălpi mocheta roşie aspră. Deschide grilajul şi uşa liftului, îl vede pe bărbatul aproape gol zăcând fără viaţă pe podea, rezemat pe jumătate de perete şi cu o gaură neregulată în tâmplă. Oglinda e mânjită cu sânge şi în mijlocul ei e Jessica, cu faţa ca o mască a disperării.

Simte o mână pe umăr. Degetele sunt osoase şi reci.

Uită-te în oglindă, Jessica.

Cineva aprinde lumina pe scară şi mâna de pe umărul ei dispare. De afară răzbate sunetul sirenelor. Jusuf a adus ajutoare.

În acel moment o atacă durerea. Acele mărunte îşi încep drumul din partea de sus a şirei spinării, pe toate traseele nervilor şi pătrund în organele interne, în mâini şi picioare, trudindu-se să ţâşnească afară prin toate degetele. Şi peste o clipă simte podeaua sub obraz şi întâlneşte privirea senină a lui Frank, care pare să-şi ceară iertare.

81.

A trecut o jumătate de oră de când Frank Dominis a apăsat pe trăgaci, însă în lumea Jessicăi timpul pare să se fi oprit, încă aude ecoul împuşcăturii şi simte mirosul greu al prafului de puşcă. Priveşte pe fereastră şi ţine în mână un pahar care are pe fund câteva picături de whisky. Poate vedea în fereastră faţa lui Frank Dominis, ochii strălucitori şi trişti care se amestecă cu întunericul din curte. Luminile albastre ale vehiculelor de intervenţie parcate pe stradă pătrund prin galeria exterioară, licăresc în ferestrele de la etajele inferioare ale curţii.

Jusuf stă pe pat, cu mâinile în poală.

Au trecut mai multe minute de când n-a vorbit niciunul dintre ei. Uşa garsonierei e închisă, dar răzbat de pe scară sunete nedesluşite: corpul lui Frank Dominis e dus din lift în vehiculul care îl va încredinţa lui Sissi Sarvilinna.

Jessica parcă ar avea un bolovan pe piept, de parcă tocmai a terminat o alergare lungă, răsuflă cu greu. Nu jeleşte bărbatul pe care nu-l cunoştea aproape deloc. Jeleşte pentru sine, pentru că a călcat încă o dată pe aceeaşi mină, s-a lăsat cucerită de un monstru, în ciuda faptului că i-a promis lui Eme că n-o s-o mai facă niciodată. E ceva defect în ea. E rea, şi de aceea caută răutatea. Răutatea din Jessica făcut-o pe mama ei să-şi ucidă familia. Iar faptul că Jessica l-a ucis pe Colombano, i-a înfipt un cuţit în gât, dovedeşte că asta e adevărat. Jessica e un păianjen veninos care îi înfăşoară pe alţii în pânzele ei. Întocmai ca în cântecul lui Kex Mace’s.

Numai moarte, Jessica.

Jessica nu reacţionează, nu vrea să asculte mustrările mamei, însă mama îşi apropie gura, aşa încât aerul rece curge în urechea Jessicăi.

Tu o cauţi cu lumânarea, Jessica...

— Taci! strigă Jessica, izbeşte de perete paharul de whisky gol şi cioburile zuruie pe podea.

Jusuf ţâşneşte de pe pat ca un cal speriat.

— Ce mama dracului, Jessica? zice el cu mâinile la urechi, apoi îşi dă seama cât de ridicol arată şi le lasă brusc să atârne. N-am zis nimic!

Jessica simte că o năpădeşte o sudoare rece, inima îi bate sălbatic, îşi aude gâfâitul.

Sunt smintită, Jusuf. Sunt sărită de pe fix.

— Scuze, nu am..., zice Jessica, însă înţelege că n-are cum să-i explice lui Jusuf totul.

Poate că vor veni momentul şi locul, însă nu acum.

— Jessica, ce se întâmplă? întreabă Jusuf şi face câţiva paşi spre ea.

Cioburile paharului scrâşnesc sub pantofii lui. Jessica e încă desculţă, paltonul negru de lână e singurul lucru care îi acoperă trupul gol.

— Toţi cei de la sediu ştiu acum, Jusuf, zice ea încet. Şi reputaţia mea s-a dus pe apa sâmbetei.

Jusuf se opreşte şi clatină din cap, însă nu se grăbeşte să răspundă. Jessica simte cum i se strânge stomacul, îi vine să vomite. Bărbatul se lasă pe vine şi ia de pe podea două cioburi mari.

— Nu-i aşa? insistă Jessica.

Nu e sigură ce ar face-o să se simtă mai bine: dacă Jusuf ar nega sau dacă ar tăcea, confirmând ceea ce ea ştie deja.

— Nimeni nu gândeşte asta, Jessi. Sigur că nu, zice Jusuf oftând şi se ridică în picioare.

Pune pe blatul bucătăriei cioburile, apoi se duce la fereastră şi se aşază la masă. Pe scaunul pe care cu mai puţin de o oră înainte Frank a deschis sticla de whisky. Ultima porţie de otravă înainte să pună în fapt verdictul pe care şi l-a dat singur.

— Ştiu că m-ai prevenit..., începe Jessica încet.

— La dracu' cu ce am spus, Jessi. Ce mama naibii ştiu eu... Ce treabă am eu să dau sfaturi cuiva despre lucrurile astea? N-am mai fost cu o femeie de luni întregi. Şi apoi, ce am spus se referea doar la reputaţia de fustangiu a lui Dominis. Nu m-am gândit niciodată că era... amestecat în chestia asta perversă...

— Ar fi trebuit să ştiu, zice Jessica şi se uită la Jusuf.

— Ştii o mulţime de lucruri, Jessi. Dar nu eşti oracol. Ori Nostradamus.

Jessica se uită la pat, unde în urmă cu câteva ore se zvârcolea de plăcere sub cearşafuri. Sub care a adormit alături de un bărbat şi de sub care s-a furişat în baie cu telefonul în mână. *Dominis.* Aşa a început Jusuf la telefon. Trebuie să fi fost singurul lucru pe care Frank l-a auzit în liniştea din cameră. Trezit de sunetul numelui său, s-a dat jos din pat, s-a gândit dacă să-şi tragă pantalonii şi să dispară în noapte sau dacă acum ar fi momentul perfect să-şi pună în aplicare planul de sinucidere. Poate că a văzut pistolul Jessicăi şi a avut nevoie de curaj ca să-l folosească. Sau poate că a dat întâi peste sticlă. Înlănţuirea evenimentelor e un mister. Tot ce pot să facă acum e să ghicească.

Jessica ascultă sunetele de pe scară: nu-şi dă seama ce sunt, însă în capul său aude ţăcănitul bliţurilor fotografilor, discuţiile criminaliştilor şi sunetele telefoanelor mobile. Îşi imaginează pielea lui Frank albăstrindu-se. Frank, al cărui trup cald l-a simţit lipit de ea acum câteva clipe şi a cărui privire a simţit-o poposind pe pielea sa.

Jessica se uită la telefon. Ciudat că Hellu n-a sunat. Poate că e logic, dat fiind că, în esenţă, ieri a dat-o afară în şuturi pe Jessica din unitate. Însă, pe de altă parte, dacă vaca aia nu sună, pierde ultima şansă de a o umili pe Jessica.

Şi tocmai în clipa aceea telefonul începe să sune pe masă. Însă cel care sună nu e Hellu, ci Rasmus.

— N-ai de gând să răspunzi? întreabă Jusuf când vede că Jessica se uită ţintă la telefonul de pe masă, care semnalizează neobosit.

Jusuf probabil că n-are habar ce întrebare excelentă a pus. Jessica chiar nu are niciun motiv valabil ca să răspundă. Dar încă nu le-a spus celor din echipă că pleacă. Ar fi bine să facă ce trebuie.

— Alo? zice Jessica, obosită.

— Eşti bine, Jessica? Am auzit că...

— Sunt, Rasse. De aceea ai sunat?

— Poftim? Nu... Chestia e că... Am găsit al doilea telefon al Lisei Yamamoto, zice Rasmus. Nu-l avem, însă am putut să-i dăm de urmă...

Jessica simte că i se limpezeşte mintea. În ciuda faptului că mai devreme în acea noapte şi-a acceptat soarta şi a recunoscut că nu mai este implicată, brusc e din nou în miezul anchetei.

— Ei bine? Unde e?

— Asta-i ciudăţenia mare, zice Rasmus şi Jessica aude o uşă închizându-se. Apoi el continuă: Operatorul mi-a dat un link ca să pot monitoriza în direct amplasamentul. Cu alte cuvinte, pot să văd în orice moment unde se află telefonul, cu o precizie de vreo douăzeci de metri. Acum e în Konala...

— Da?

— La adresa Hellenei Lappi.

82.

Hellu selectează programul de bază şi închide maşina de spălat vase. Aude apa curgând prin ţevi, aparatul o trage

înăuntru. Şi maşina începe zumzetul mecanic care o să ţină următoarea oră şi jumătate. Asta o să-i dea lui Hellu destul timp ca să deretice prin bucătărie, poate că nu atât de amănunţit cum i-ar plăcea, însă cu siguranţă destul ca să arate un pic mai bine.

Hellu udă cârpa, pulverizează detergent în chiuvetă şi o mai şterge o dată. Se gândeşte la Jessica şi că mâine va trebui să abordeze altfel controlul asupra subordonaţilor săi. *Dezbină şi stăpâneşte.* Momentul e perfect pentru o mutare tactică: Jessica n-are mulţi prieteni în unitate în acest moment, adepţi fideli pe care să-i întristeze plecarea ei şi care să înceapă să pună întrebări stupide, să suspecteze o conspiraţie. Nu, va fi limpede pentru toată lumea că Jessica Niemi a hotărât să plece de bunăvoie. Şi, da, pe şefa unităţii, Helena Lappi, o surprinde hotărârea, dar, în acelaşi timp, ştie că Finlanda este o ţară a libertăţii şi nimeni n-o poate sili pe Jessica să lucreze în continuare la poliţie dacă nu vrea. Aşa o să se vadă din afară şi aşa trebuie să apară. Iar când Hellu o să treacă pe coridor pe lângă Jens Oranen, el o s-o privească mulţumit, o s-o cheme în biroul lui şi o să-i strângă mâna. *Bună treabă, Lappi,* va zice Oranen, şi cariera ei va fi propulsată la un nivel şi mai înalt.

Hellu tresare când simte ceva pe şold.

— Acum plec, îi spune Hanna la ureche.

A încolăcit cu braţele mijlocul lui Hellu.

Trece un moment până ce Hellu pricepe ce zice Hanna.

— Azi? Schimbul de noapte? zice ea surprinsă şi se răsuceşte ca s-o privească în ochi.

Hanna pare amuzată.

— Eşti un pic stresată? Nu-ţi stă în obicei să uiţi programul meu. De obicei îl ştii pe de rost, zice Hanna şi îşi apasă buzele peste ale ei.

Hellu simte cum i se aprind obrajii.

Hanna e frumoasă, mult mai frumoasă decât ea. Şi e şi mai frumoasă de aproape, când se sărută. Când se ating. Când ochii jucăuşi ai Hannei râd în vreme ce îi muşcă buza de jos, o atinge pe Hellu, îi oferă plăcere.

— Atunci ne vedem dimineaţă, zice Hellu.

Degetele Hannei îi mângâie în continuare gâtul.

— Poate că într-o zi vom avea o seară liberă. Sau o dimineaţă.

În acel moment se aude soneria.

— Aştepţi pe cineva? întreabă Hanna zâmbind. I-ai spus amantei să vină cu o oră mai devreme?

— Logică impecabilă. Nici măcar nu mi-am amintit că lucrezi în noaptea asta, râde Hellu şi lasă cârpa în chiuvetă.

— O să-i dau drumul în casă când plec, zice Hanna.

Şi-a pus paltonul, nu şi încălţările, şi îşi atârnă pe umăr o geantă de pânză bleu.

— Pe curând, zice ea şi-i face semn cu ochiul, trece din bucătărie în living şi coboară scara spre uşa de la intrare.

Hellu se reazemă de blat, îşi şterge mâinile şi rămâne nemişcată ca să asculte. Uşa se deschide şi aude voci slabe. *În engleză.*

Se furişează în capul scării, vede spinarea Hannei, care se încalţă fără să se aşeze. Dincolo de uşă vede pantofi de piele maro şi o parte din pantalonii negri.

— Hellu, a venit cineva la tine, strigă Hanna.

Şi apoi Hellu simte mirosul puternic de aftershave dulceag.

83.

Jusuf intră pe banda autobuzelor ca să treacă de camionul de gunoi, apoi trece înapoi pe banda din stânga

atât de brusc, încât maşina aproape că zgârie lumina de semnalizare a autobuzului din faţă.

Girofarul de pe bord le dă de ştire celorlalţi şoferi de pe drum că acesta nu este un Volkswagen Golf obişnuit, ci o maşină de poliţie fără însemne care goneşte spre primejdie în timpul serviciului.

— Nu răspunde? întreabă Jusuf şi schimbă într-o treaptă de viteză inferioară, turând motorul la maximum.

Jessica lasă jos telefonul. Nu, Hellu nu răspunde, însă ar putea să fie mai multe motive pentru asta.

— Dă-mi telefonul tău, zice ea.

Jusuf îşi scoate telefonul din buzunar şi i-l dă. Jessica selectează numărul lui Hellu, duce telefonul la ureche şi după o vreme obţine acelaşi rezultat – nu răspunde. *Ce mama naibii se petrece*?

— Fir-ar să fie! înjură Jessica şi pune amândouă telefoanele pe bord.

— De ce ar vrea Hellu să ascundă faptul că telefonul mobil al Lisei e în posesia ei? Ne-au ieşit peri albi tot căutându-l, zice Jusuf şi trece în viteză pe galben.

Jessica înţelege de ce Hellu n-a informat-o pe ea, însă e logic ca cineva din echipă să ştie, deoarece este foarte important pentru o investigaţie în curs. Informaţia ar fi trebuit să ajungă la Jusuf, sau cel puţin la Rasmus, care, probabil, reprezintă un soi de teren neutru.

Caroseria saltă pe amortizoare când roţile ajung pe o porţiune de drum cu gheaţă. Jessica se agaţă de mânerul portierei. N-ar trebui să fie aici, stând într-o maşină în crucea nopţii, în drum spre casa şefei unităţii – să sune la uşă şi apoi – ce? Să întrebe? Să caute blestematul de telefon?

Şi totuşi, Jessica simte că este exact unde trebuie, gonind spre un nou mister alături de Jusuf. Brusc, îşi dă

seama că durerea paralizantă care a lovit-o pe casa scării a dispărut.

În acest moment, când Jusuf mână maşina printr-o intersecţie aglomerată şi mai departe spre Vihdintie, e bucuroasă că i-a răspuns lui Rasmus. Nu ştie ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi hotărât să stea acasă singură.

— Jessica? zice Jusuf şi îşi reazemă braţul stâng de geam. Crezi că Hellu e amestecată cumva în acest caz?

Jessica se uită la fulgii de zăpadă care zboară pe lângă parbriz, vede cum peisajul urban face imediat, ca printr-o vrajă, loc pădurilor desfrunzite.

— N-aş şti să spun, Jusuf. Poate că ea a găsit telefonul Lisei. Sau a găsit-o pe Lisa. Sau Fantoma i-a făcut o vizită lui Hellu.

84.

Jusuf opreşte maşina pe marginea drumului. Un pic mai devreme a stins farurile. Zece metri mai încolo începe o alee asfaltată care trece printre două şiruri de case roşii. În dreptul casei din capăt, o Toyota Prius gri e conectată la o staţie de încărcare. La etaj arde lumina.

— E hibridul lui Hellu, zice Jusuf şi îşi aruncă în gură o gumă de mestecat.

Jessica se uită în jur, apoi la ceas. E douăsprezece şi jumătate.

— De ce naiba nu răspunde? mormăie ea şi se uită iar la telefon.

— Chestia asta începe să pută, Jessi, spune Jusuf şi opreşte motorul.

Stau acolo, uitându-se la curtea şi la aleea scăldate în lumina slabă a felinarelor. Nu-i nici ţipenie de om. Şi într-una dintre celelalte case e lumină. Luna se iţeşte sfioasă

de după nori. Tufele desfrunzite se zbuciumă în vânt ca nişte arici tremurători.

E un loc idilic, ideal pentru familii cu copii. Pe unul din două praguri zac jucării şi echipament sportiv. Trotinete, lopăţele, crose de hochei, porţi de plastic. Boburi şi săniuţe rotunde şi clasice, care până acum n-au prea fost folosite în iarna asta.

— Să sunăm la uşă? zice Jusuf.

— Şi ce să zicem? „Bună, Hellu, scuze că mă înfiinţez la uşa ta la unu noaptea, mai ales că m-ai scos din anchetă, dar nu cumva e aici telefonul secret al Lisei Yamamoto, şi dacă da, de ce n-ai spus nimănui?”

— E aici, fir-ar să fie! Tocmai ne-a spus Rasse! insistă Jusuf şi bate cu degetele în volan.

— Chiar dacă este, nu prea putem să-i cerem lui Hellu să se justifice.

Jessica îşi masează fruntea.

În clipa aceea vede mişcare la fereastra de la etaj.

— Uite, zice ea, chiar dacă nu e sigură că e Hellu sau altcineva. Uite-o.

Jusuf îşi îndreaptă privirea spre fereastră. În acel moment se aprinde lumina la parter.

Peste o clipă se deschide uşa casei.

Jessica îşi ţine respiraţia.

— Iese cineva. E Hellu?

— Nu, zice Jessica.

E cineva cu hanorac negru şi un fel de pălărie.

Persoana trece de Priusul gri şi se îndreaptă spre drum şi spre maşina în care sunt Jessica şi Jusuf.

— Cine naiba e? şopteşte Jusuf şi fălcile i se opresc din mestecatul gumei.

— E bărbat.

Bărbatul merge încet, dar hotărât. Are mâinile în buzunare, priveşte în jos. Faţa îi este umbrită de borul pălăriei. *Nu poate să fie*...

— Lasă-te în jos, zice Jessica, şi alunecă amândoi pe scaune până nu se mai văd.

Vântul înşfacă pălăria bărbatului şi trebuie s-o ţină cu mâinile ca să nu-i zboare.

— Ce mama naibii...

Apoi ridică privirea şi se uită în jur. Ca o gazelă care e atentă la prezenţa prădătorilor din savană, pare să simtă că ceva nu-i în ordine. Paşii îi încetinesc, apoi se opresc.

Dă drumul borului pălăriei şi ridică bărbia ca să vadă mai bine.

— O să ne observe, zice Jusuf şi pune degetele pe cheia de contact.

Jessica aude vorbele lui Jusuf, însă e prea prinsă în propria realitate ca să răspundă. Acum vede mai bine faţa luminată de felinarele din curte şi îşi dă seama că a mai văzut-o de multe ori. Pometii albi, ascuţiţi, gura strânsă într-o linie crudă.

Frigul străpunge trupul Jessicăi, de parcă mama i-ar fi pus o mână pe pielea goală.

Bâjbâie după armă, însă îşi aminteşte că un bărbat tocmai s-a sinucis cu ea şi a fost dusă la sediu pentru testare.

Totul e neclintit, nu aude nici măcar răsuflarea lui Jusuf.

— Fantoma, e Fantoma, şopteşte Jessica.

Şi în secunda aceea bărbatul îi vede, vede că îl văd şi ei, face un pas înapoi şi se răsuceşte pe călcâie. Poalele paltonului lung, negru îi acoperă picioarele, şi silueta alunecă peste curtea albă, ca o stafie.

85.

Jusuf şi Jessica ţâşnesc din maşină, şi Jusuf îndreaptă pistolul spre spatele care se îndepărtează.

— *Stop*! urlă el în engleză, însă Fantoma merge mai repede, apoi o ia la fugă.

— Opreşte-te! strigă Jessica şi se repede după el, pe urmele lui Jusuf.

Se simte dezbrăcată fără pistol, dar n-are niciun rost să stea pe loc. De data asta el n-are cum să scape.

Gândurile îi roiesc prin minte. Îl urmăresc pe bărbatul care a fost tot timpul în miezul cazului. Fantoma ştie ce i s-a întâmplat Lisei. Şi lui Jason. Poate că l-a împuşcat şi pe José Rodriguez.

— Stai! strigă Jusuf şi mai tare.

O zonă cu zeci de case e ultimul loc în care să tragi cu arma, fie un foc de avertisment, fie pentru a împiedica fuga. Jusuf e pistolar de frunte în poligon, dar cunoaşte destul de bine realitatea ca să nu facă nimic necugetat.

Paltonul Fantomei flutură în vânt, aleargă spre uşa lui Hellu, apoi schimbă brusc direcţia şi sare peste un gard jos, îndreptându-se spre mijlocul curţii şi cadrul pentru bătut covoare de acolo.

— Opreşte-te! strigă Jessica.

În clădirea vecină se aprinde lumina.

Ce naiba căuta Fantoma acasă la Hellu? A omorât-o? Şi de ce?

Jessica sprintează, şi-a pus adidaşii când a plecat de acasă şi alegerea încălţărilor s-a dovedit norocoasă. Nisipul îngheţat scrâşneşte sub tălpi, Jessica pândeşte lucirea bălţilor îngheţate care o avertizează de capcană. Un pas pe suprafaţa lor alunecoasă ar putea însemna sfârşitul urmăririi.

Îl vede pe Jusuf ridicând pistolul spre cer, probabil ca să tragă un foc de avertisment. Şi dintr-odată bărbatul pe care îl urmăresc dispare: de parcă l-a înghiţit pământul.

— Ce mama dracului? zice Jusuf şi încetineşte paşii, cu pistolul încă aţintit spre cer.

Aud în întuneric un geamăt, dar e învăluit imediat de şuierul vântului.

— Unde...? zice Jessica, dar în clipa aceea bărbatul apare de după o ladă cu nisip.

Încearcă să stea în picioare, dar se prăbuşeşte, ţinându-se de gleznă.

— Ai grijă, Jusuf, continuă Jessica.

Poate e o capcană. Bărbatul e cu siguranţă înarmat.

— *Freeze*[49], zice Jusuf cu încântare, ca şi cum ar fi aşteptat întreaga viaţă să dea ordinul în engleză.

Jessica vede sârma de rufe de lângă cadrul pentru covoare. O instalaţie mortală şi aproape invizibilă în întuneric. Jessica n-ar fi deloc surprinsă să afle că Hellu, care nu poate suferi distracţia, a pus-o acolo ca pe o capcană pentru copiii care fac prea multă gălăgie în curte.

— *Wait,* zice Fantoma când Jusuf se apropie de el. *I can explain*.[50]

Jessica se uită în jur. În casa lui Hellu e încă aprinsă lumina la etaj. Ea şi Jusuf ştiu din experienţă că bărbatul care se ţine de gleznă e extrem de periculos. L-a azvârlit pe Jusuf peste o masă de sticlă şi a lăsat-o pe Jessica fără răsuflare cu un pumn în plexul solar. Şi a fugit. Şi a tot fugit, iar acum, în sfârşit, e în ghearele lor.

— Vezi asta, nenorocitule? întreabă Jusuf în engleză şi ridică mâna bandajată. Ai de dat nişte explicaţii.

---

[49] Nu mişca! (în limba engleză în original).

[50] Aşteaptă. [...] Pot să explic. (în limba engleză în original).

Îşi desprinde de la centură cătuşele şi i le aruncă Jessicăi.

— *Let me explain... Your boss*[51], zice Fantoma şi se strâmbă de durere.

Trebuie să fi făcut un salt pe cinste când s-a izbit de sârma de rufe şi apoi a căzut cu toată greutatea pe picior.

— Ce-i cu ea? întreabă Jusuf.

Jessica trece pe lângă Jusuf şi se pregăteşte să-i pună bărbatului cătuşele.

Inima îi bate în piept nebuneşte.

— Ai grijă, Jessi, zice Jusuf când Jessica îl prinde pe bărbat de încheietură.

Şi apoi aud în spate o voce cunoscută. Tonul e ferm, dar reţinut.

— Aşteptaţi, zice Hellu oftând.

Uşa casei e deschisă şi ea se apropie. Jusuf se uită la ea, dar nu lasă în jos pistolul. Un moment pare că are de gând să-l îndrepte spre ea.

— Ce dracu', Hellu? zice Jusuf.

— Înţeleg că pare ciudat, zice Hellu şi se uită în jur stingherită. Hai să mergem înăuntru şi veţi putea auzi întreaga poveste.

Jessica se trage într-o parte. În ce naiba s-a băgat Hellu? Se luminează tot mai multe ferestre.

Hellu trece între Jusuf şi Fantomă, şi Jusuf păşeşte într-o parte ca să nu scape din ochi Fantoma.

— Ascunde pistolul ăla până nu sună cineva la poliţie, şuieră Hellu.

— Să sune cineva la poliţie, mormăie Jusuf, ţintind în continuare Fantoma. Suntem deja trei aici.

— Nu, patru, oftează Hellu şi continuă: Lasă pistolul. E un ordin.

---

[51] Lasă-mă să explic... Şefa voastră... (în limba engleză în original).

86.

Jessica şi Jusuf stau pe canapeaua maro din livingul de la etaj al casei lui Hellu şi se uită bănuitori dincolo de măsuţa de cafea rotundă la bărbatul care are o compresă rece pe glezna umflată. Fruntea îi e brăzdată de o julitură roşie.

Jessicăi nu-i vine să creadă. Imaginea Fantomei este de ieri încoace în centrul panoului din sala de şedinţe. Erau siguri că acest bărbat e în spatele dispariţiei Lisei Yamamoto şi a lui Jason Nervander şi, probabil, e amestecat în organizarea afacerii cu prostituate.

— Aşadar, aţi dat de urma celui de-al doilea telefon al Lisei, zice Hellu şi pune pe măsuţa de cafea o tavă cu pahare hexagonale şi o sticlă cu apă minerală.

Camera e plină de mirosul dulceag de aftershave al Fantomei, pe care ea şi Jusuf l-ar recunoaşte şi în somn.

— Rasmus i-a dat de urmă, zice Jusuf fără chef şi continuă: Acum vrei, te rog, să ne spui cine-i individul ăsta?

Hellu se aşază şi oftează.

— Probabil că ar fi politicos să vorbim într-o limbă pe care o înţelege toată lumea, zice ea în engleză, şi face semn cu capul spre Fantomă.

Fantoma trage aer în piept, şi când vorbeşte, în cele din urmă, vocea îi este complet diferită de ceea ce se aşteptau: e un pic răguşită, groasă şi, spre surprinderea lor, are accent britanic.

— Numele meu este Nathan Reddick. Lucrez la Europol, investigând traficul uman la nivel internaţional, zice el şi îşi umezeşte buzele. Motivul comportamentului meu misterios e simplu, sunt la Helsinki sub acoperire.

Jessica şi Jusuf se uită unul la altul sceptici.

— E adevărat. Am primit azi confirmare de la Haga, zice Hellu serioasă şi toarnă apă în pahare.

Nathan Reddick îşi încrucişează braţele şi faţa lui împietrită se încreţeşte într-un zâmbet împăciuitor.

— Aşadar, investighezi fetele *manga*? zice Jusuf.

— Da. Şi de aceea a trebuit să am mare grijă, să mă comport ca un delincvent, zice Reddick şi arată pe rând spre Jessica şi Jusuf. Am recurs la forţă. Îmi pare rău pentru suferinţa şi neplăcerile cauzate, însă pentru a rezolva acest caz era de cea mai mare importanţă să nu mă dau de gol.

— Ai fi putut să explici, zice Jessica. Nu era nevoie să mă laşi fără suflare în mijlocul străzii. Sau să-l dobori pe Jusuf...

— Chiar aş fi putut să explic? M-aţi fi ascultat acum câteva minute dacă şefa voastră n-ar fi locuit la o aruncătură de băţ? În cel mai bun caz, explicaţia ar fi irosit timp preţios, zice Reddick.

Apoi expresia amabilă dispare, făcând loc alteia, mai aspră şi arogantă.

— Cum ziceam, vă cer iertare... Nu ştiu dacă aţi lucrat vreodată sub acoperire, dar se aplică alt set de reguli. Dacă vrei să joci credibil rolul unui delincvent, trebuie să gândeşti ca un delincvent, să te porţi şi să acţionezi ca un delincvent. Până la un punct. Chiar dacă rişti să încasezi un glonţ în cap.

— OK, zice Jessica, se aşază picior peste picior şi se lasă pe spătarul canapelei. Spune-ne ce ai descoperit.

Nathan Reddick se apleacă în faţă şi o priveşte enigmatic pe Jessica.

— Azi Europolul a informat poliţia din Helsinki despre operaţiune. Mulţumirile pentru rezolvarea cazului sunt în primul rând pentru echipa ta, Niemi.

— Mă faci tot mai curioasă, zice Jessica şi înalţă o sprânceană cu un aer plictisit.

Nathan Reddick scoate un hohot de râs sec şi se răsuceşte spre Hellu căutând sprijin, însă ea nu-i oferă decât o ridicare din umeri. *Asta-i pacostea de Niemi.*

Reddick se întinde, ia un pahar şi îl umple din sticlă.

— E o poveste lungă şi o să încerc s-o scurtez cât pot de mult. La bază este organizaţia bielorusă Sinija Skarpijony[52] – o grupare criminală care, spre deosebire de multe mafii din estul Europei, s-a concentrat numai pe prostituţie. Sinija Skarpijony are oameni extrem de inteligenţi şi influenţi. Întreaga organizaţie criminală este construită pe reţelele de socializare şi tehnologia de ultimă oră, şi segmentul ţintă este strict definit, zice Reddick şi răsuceşte paharul în mână. Hebefili sau efebofili cu venituri mari din ţările nordice, care au fantezii *manga* şi tendinţe sadice.

— Stai un pic... Pedofili? întreabă Jusuf.

— Nu tocmai, pedofilia este orientată spre copiii care încă n-au ajuns la pubertate. Hebefilii sunt interesaţi de copii abia ajunşi la pubertate, iar pe efebofili îi interesează adolescenţii mai mari, de la 17 la 19 ani.

Jessica ascultă vorbele lui Reddick şi îşi aminteşte cum era la nouăsprezece ani, cum se simţea adultă, cu toate că nu era decât un copil naiv, pe care un psihopat iscusit la vorbe l-a violat într-un apartament igrasios de pe malul unui canal veneţian.

— Ce vă vine în primul rând în minte, pe baza celor spuse de mine? zice Reddick.

Jessica şi Jusuf se uită unul la altul.

— Segmentul este, într-adevăr, bine definit, zice apoi Jessica.

---

[52] Scorpionii albaştri (în limba ucraineană).

Acum, Reddick zâmbeşte pentru prima oară arătându-şi dinţii.

— Exact, Niemi. Şi ce anume face posibilă definirea clientelei cu atâta precizie? Jessica se gândeşte. Cum reuşesc companiile prezente online să-ţi ofere exact ceea ce se întâmplă să-ţi doreşti? zice Reddick.

— Internetul culege informaţii despre mine.

— Întocmai. Sinija Skarpijony este o organizaţie cu fonduri mari care acţionează pe fundalul unor operaţiuni perfect legale, vânzare cu amănuntul de materiale de construcţii, dezvoltare de aplicaţii, chiar un incubator de afaceri. Foloseşte o armată de hackeri şi dezvoltatori care creează platforme nu numai pentru afacerile legale, ci şi pentru cele ilegale. Şi aşa a adulmecat prima dată Europolul această reţea de prostituţie construită foarte inteligent şi grijuliu.

— Ce vrei să zici?

— S-a întâmplat ca oamenii noştri de la supravegherea cibernetică, *hackeri iscusiţi,* să observe că au fost instalate softuri maligne pe aproape toate serverele care găzduiesc site-uri mari de pornografie. Pescuiau termeni de căutare şi informaţii despre tipul de pornografie urmărit de la adresele IP. Imaginaţi-vă că cineva care intră pe site, chiar şi neînregistrat, priveşte ore întregi pe an pornografie folosind termeni de căutare precum *manga, tânăr, adolescent, sufocare, pedepsire, bătaie, minionă* – sunt cele mai obişnuite, din cât îmi amintesc – şi caută online materialele respective, iar hackerii de la Sinija Skarpijony creează declanşatori online care găsesc adresa IP de îndată ce sunt îndeplinite anumite condiţii. Şi, dat fiind că numai oamenii avuţi sunt ţinta dorită, bogăţia lor este confirmată prin supravegherea altor cumpărături online, taxelor de membri şi reţelelor de socializare. Restul e floare la ureche. Banda a identificat mii de astfel de

oameni şi i-a contactat prudent, tatonând, fără să dezvăluie prea mult. Şi s-a ales cu sute de cumpărători interesaţi, zice Reddick şi bea restul de apă din pahar.

Jessica se uită la Hellu, care bate cu degetele în braţele fotoliului pe care stă.

— Desigur, la început n-am ştiut cum funcţionează. Nu ştiam decât că cineva din Bielorusia culegea informaţii despre preferinţele legate de pornografie, zice Reddick.

— Cum aţi început să progresaţi?

— Operaţiunea sub acoperire a început în momentul în care am închiriat un apartament în Helsinki şi...

— Ai început să te uiţi la pornografie? zice Jusuf, şi pe faţă îi fulgeră un surâs. Există şi munci mai neplăcute.

— Oficial, am venit la Helsinki din Tokyo, prin Haga, în calitate de consultant la fuziunea a două companii de comerţ online. În realitate, mi-am petrecut timpul făcând căutări de pornografie cu acei termeni. Multe şi rapide. De asemenea, am făcut zeci şi zeci de căutări care implicau un salariu mare: am închiriat o proprietate sezonieră, am descărcat PDF-uri cu liste de preţuri pentru automobile de lux, am deschis un cont pentru speculaţii la bursă. Am creat un cont de Instagram şi am urmărit produse costisitoare, zice Reddick şi se uită la glezna bandajată. Alţi doi detectivi ai Europol făceau acelaşi lucru, unul la Stockholm şi celălalt la Göteborg.

— Însă au muşcat momeala ta? zice Jessica.

Reddick încuviinţează din cap.

— La numai opt zile de la venire am primit un mesaj personal de pe Instagram, din cele pe care le poţi citi o singură dată, apoi dispar. Însă i-am făcut o captură de ecran, zice Reddick, tastează un moment pe telefon şi i-l întinde Jessicăi.

Jessica răsuceşte ecranul spre sine.

— Ne-am făcut luntre şi punte să dăm de acest telefon, zice ea.

— Acum ştii de ce n-aţi putut, zice Reddick.

Jessica ţine telefonul în aşa fel încât să vadă şi Jusuf.

Ştiu ce îţi doreşti, barosanule.
masayoshi.fi
#25119358
Arată-te acolo îmbrăcat elegant şi întreabă de James.

Jessica îi înapoiază telefonul.

— Cine ţi-a trimis mesajul?

— După cum ghiceşti, probabil, o tânără frumoasă în haine *manga,* cu indicativul Aluna25119358, zice Reddick, priveşte pe ferestrele înalte din living şi apoi îşi aşază mai bine, cu amândouă mâinile, piciorul vătămat. Şi, aşa cum ştiţi, când tastezi pe Instagram acel *hashtag* numeric, apar zece imagini. Două hoteluri, câteva restaurante. Clubul de noapte Fenix.

Jessica încuviinţează din cap.

— Ce s-a întâmplat după aceea? întreabă ea.

— Mi-am pus un costum şi m-am dus la micul hotel din fruntea listei. Am întrebat de James. Era clar că recepţionerul nu ştia la cine mă refer, dar mi-a spus să aştept în barul hotelului. A trecut o jumătate de oră şi apoi a apărut în faţa uşii un Mercedes SUV mare. M-a luat din bar bărbatul de la volan, care vorbea engleza cu accent est-european. A spus că el e James. În maşină mi-a cerut numele profilului de Instagram, ca să se asigure că sunt cu adevărat eu: că ei m-au găsit pe mine, nu invers. Apoi mi-a spus că pot să aleg o fată din catalog, care era identic cu cel de pe *masayoshi.fi.*

— Catalogul era în maşină? zice Jessica.

— Da. Legat în piele, tot tacâmul. Ţinta lor era un concept cu adevărat exclusivist, lux pentru puţinii aleşi, răspunde Reddick. Unele dintre fetele din fotografii, îmbrăcate aproape identic, erau asiatice, însă cele mai multe erau europene. Lângă fotografie era numele. La început am ales o fată pe nume Kasumi, însă mi s-a spus că nu mai este disponibilă. Până la urmă am ales-o pe Miyamoto... Şi ea este cea pe care aţi găsit-o pe plaja din Vuosaari.

— Olga Belousova..., zice Jusuf. Ce i s-a întâmplat?

Reddick ridică un deget, cerându-le să aibă răbdare.

— James mi-a spus preţurile. Tariful de bază era o mie de euro. Asta însemna o oră cu fata. Însă pentru douăzeci de mii puteam să păstrez fata şi camera cinci zile. Şi în a cincea zi puteam să fac ce vreau cu ea. Şi ei aveau să facă curăţenie în urma mea, zice Reddick, şi arată înfierbântat, ca şi cum ar asculta povestea în loc s-o spună el însuşi.

— Ce voia să spună cu asta bărbatul de la volan? Că vor face curăţenie după tine..., şopteşte Jessica. Vrei să zici...

Reddick priveşte pe fereastră.

— Da. Că pot s-o bat. S-o sugrum. Să-i tai gâtul. S-o omor, zice Reddick, şi peste încăpere se aşterne o tăcere adâncă.

87.

Jessica îşi stropeşte faţa cu apă rece. Povestea lui Nathan Reddick a îngreţoşat-o.

Baia e albă şi strălucitoare. Fiecare suprafaţă luceşte imaculat, ceea ce nu-i surprinzător, cunoscând-o pe Hellu. Jessica îşi şterge faţa şi mâinile şi se întreabă dacă soţia lui Hellu e la fel, obsedată să controleze totul. Sau complet

diferită? Şi, oricum, de ce ar vrea cineva să trăiască cu o ticăloasă care te înjunghie pe la spate ca Helena Lappi?

Jessica deschide uşa şi se întoarce în living. Pe pereţi atârnă serigrafii colorate, probabil ca să mai îndulcească severitatea militară a casei. Însă tablourile au fost puse într-un fel calculat, meticulos, arătând că n-au fost achiziţionate pentru că i-au plăcut cumpărătorului, ci pentru că erau ceea ce se presupune că trebuie să pui pe pereţi.

— Scuze. Să continuăm, zice Jessica şi se aşază pe canapea lângă Jusuf.

— Ştiu că e greu de ascultat, zice Reddick.

Jessica se uită lung la agentul din Europol. *Am auzit, văzut şi trăit o mulţime de lucruri grele, bulangiule.*

— Continuă, te rog, zice ea pe un ton neutru.

— De cum am urcat în maşină am văzut conectat la bord un dispozitiv de anti-poziţionare echipat cu antenă, din cele care blochează semnalele GPS, şi mi-am dat seama că nu trebuie să ştiu unde mergem. I-am spus lui James că vreau două ore, că o să mă gândesc mai târziu la perioada mai mare. James mi-a acceptat fără vorbă hotărârea şi mi-a spus regulile. Că trebuie să-mi închid telefonul şi să-l las la el pe durata drumului. Apoi mi-a dat o pereche de ochelari de soare cu protecţie laterală. Nu puteai vedea nimic cu ei. Reddick îşi scoate bufonii şi-şi suflecă mânecile până la coate. Drumul a durat o jumătate de oră. La început ne-am oprit mereu. Apoi am parcurs o porţiune mai lungă cu viteză un pic mai mare, şi m-am gândit că ieşeam din centru. În cele din urmă, James a oprit motorul şi mi-a spus că pot să-mi scot ochelarii. Eram într-o parcare subterană fără ferestre. Nu era prea mare, vreo două-trei sute de metri pătraţi. Dincolo de portieră auzeam huruitul unui motor puternic şi scrâşnet de cauciucuri mari. James mi-a deschis portiera şi m-a condus

la un lift de marfă. Înăuntrul liftului mi-a spus să mă las percheziţionat şi m-am supus. Am coborât la etajul următor, apoi am mers pe un coridor scurt până la o uşă neagră. James a bătut în ea şi uşa a fost deschisă de un bărbat care, după înfăţişare şi accent, era finlandez. A zis că îl cheamă Sam. Mi-a arătat apartamentul, care era mare, în jur de şaizeci de metri pătraţi, şi bine utilat. Bucătărie luxoasă, baie, bar, televizor, pat mare, însă în spatele draperiilor nu erau ferestre. Sam a zis că e disponibil serviciul în cameră douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru: meniul e lângă televizor. Când sunt gata de plecare nu trebuie decât să apăs pe butonul de lângă uşă. Şi dacă vreau să sun pe cineva pot să folosesc telefonul fix. Mobilul avea să-mi fie înapoiat la plecare.

— Ce s-a întâmplat apoi? întreabă Jusuf.

— Sam m-a privit în ochi şi m-a întrebat dacă sunt de acord să respect regulile casei. Am încuviinţat din cap. Şi apoi mi-a zis: *Petrecere frumoasă, domnule Watanabe.* Am înţeles ameninţarea implicită din această formulă aparent politicoasă: *Îţi ştim numele. Ne alegem clienţii. Ştim totul despre tine.*

— Watanabe? zice Jessica.

— E numele meu sub acoperire, pentru care Europolul a creat cu mare grijă o biografie, zice Reddick şi îşi face de lucru cu inelarul stâng, pe care poate că în condiţii normale poartă inel. Oamenii ăştia n-ar accepta niciodată un client despre care n-au destule informaţii. Vor nume, adresă, fotografii, locul de muncă, numele copiilor şi grădiniţa la care merg... Aşa se asigură că nimeni nu vorbeşte cu poliţia.

— Cu toate că clienţii nu rămân cu nicio dovadă a schemei, zice Jessica.

— Exact. Şi totuşi, zice Reddick şi îşi îndreaptă spatele.

O vreme pare că, dacă ar putea, s-ar ridica în picioare şi ar umbla prin încăpere.

— Te-ai întâlnit cu Miyamoto. Adică Olga, zice Jessica, în vreme ce Jusuf mai scoate o gumă de mestecat din pachet.

Reddick încuviinţează din cap.

— M-am întâlnit, zice el privind-o pe Jessica în ochi, şi pentru prima dată pare cumva vulnerabil.

E clar că înţelege încotro bate Jessica.

— Nu există instrucţiuni clare pentru astfel de situaţii. Înainte de a începe sunt trecute în revistă împrejurările neprevăzute, diferite scenarii... Pentru că trebuie să facem ce se cuvine gândindu-ne la tabloul general. Succesul misiunii. Ce se va întâmpla cu femeile dacă va trebui să plecăm de acolo şi misiunea eşuează.

Jessica lasă să-i scape un mârâit şi clatină din cap.

— Te-ai culcat cu Olga, zice ea.

Urmează o scurtă tăcere, în care Reddick se uită pe rând la ei. Hellu nu pare surprinsă, a auzit deja povestea.

— Trebuia să mai vin, Niemi. Tocmai pusesem piciorul în prag. Altfel ar fi ghicit că sunt poliţist...

— Olga le-ar fi spus traficanţilor că n-ai vrut să te culci cu ea? intervine Jessica.

Reddick ridică arătătoarele şi face semn la nimereală în jur.

— Gândeşte-te! Au construit acel loc special în acel scop. Chiar crezi că ticăloşii ăia nu-mi înregistrau fiecare mişcare cu camere video şi microfoane? Pentru că adevăratul model de afacere al bandei – după cum am aflat mai târziu – este centrat pe supraveghere.

— Cum adică? zice Jessica.

— Voiau douăzeci de mii de euro pentru plăcerea de a bate femeia, dacă voiam. Sau, în cel mai rău caz, s-o omor. Douăzeci de mii nu-i mult, dacă te gândeşti de câţi

bani şi efort e nevoie ca să găseşti o prostituată şi s-o aduci în Finlanda. Ca să nu mai vorbim de pierderea profitului dacă femeia moare. N-ar fi mai inteligent să te mulţumeşti cu tariful de o mie de euro pe oră şi să uiţi de restul? Dacă aranjamentul ar fi cu adevărat ceea ce pare?

Jessica simte cum inima îi stă în loc.

— Doar dacă..., zice ea încet.

— ... afacerea lor principală nu-i prostituţia, ci şantajul.

88.

— Aşadar, e o capcană unsă cu miere ca să atragă psihopaţi bogaţi. Tariful de o mie de euro pe oră e destul ca să sperie clienţii care nu sunt destul de setoşi de sânge ca să meargă mai departe. Nu trece mult şi ocazia se furişează, presiunea devine prea mare. Un nenorocit sadic care a plătit o căruţă de bani are şansa să-şi trăiască fanteziile cele mai perverse fără să fie prins. Tot secretul, faptul că le încredinţezi telefonul, că eşti dus cu maşina în acel loc... Nu înseamnă doar precauţii, ci îi creează clientului iluzia că ceea ce se întâmplă în acea încăpere rămâne acolo.

— Cu toate că adevărul este exact opus, zice Jessica.

— Întocmai, oftează Reddick.

Jessica se uită la Jusuf, care e scufundat în gânduri. Fantoma, adică agentul Europol Nathan Reddick, le-a oferit o mulţime de informaţii, însă cele mai mari întrebări rămân fără răspuns.

— Da, m-am culcat cu Olga Belousova, zice Reddick. Nu-s mândru de asta, dar trebuia să păstrez în minte tabloul general. Trebuia să las deschisă uşa din spate, ca să mai pot pătrunde în acel loc.

— Dar trebuia cumva să-ţi dai seama unde te-au dus? întreabă Jusuf.

— M-am gândit la mai multe variante. M-am gândit să iau legătura cu poliţia din Helsinki şi să cer întăriri. De exemplu, echipajele voastre ar fi putut să urmărească maşina folosită de James ca să mă ducă acolo.

— Nu pare o idee proastă. De ce n-ai făcut-o? zice Jusuf.

— M-am gândit mai bine şi am ajuns la concluzia că banda a luat în calcul posibilitatea, cu siguranţă. Şi că eşecul operaţiunii ar pune în pericol viaţa femeilor. Aşa că am hotărât să încerc pe cont propriu: am închiriat o maşină, am pândit la hotel şi am aşteptat să apară Mercedesul negru al lui James. Au trecut câteva zile şi eram pe cale să renunţ. Apoi într-o după-amiază l-am văzut pe James oprind în faţa hotelului.

— James a intrat să ia un client? zice Jessica.

— Eram prea departe ca să văd clientul. Dar nu încăpea îndoială unde se duc.

— Continuă, zice Jessica.

— Când am intrat în trafic, un SUV uriaş a trecut pe lângă mine. Un Chevrolet Suburban din ultimul deceniu. Eram sigur că e vehiculul al cărui motor l-am auzind huruind în afara parcării subterane. Mi-am dat seama că sunt două maşini, şi rolul celei de-a doua era să depisteze şi să împiedice pe oricine ar încerca să-i urmărească.

— Aşa că ai renunţat?

— Aş fi fost prins, şi asta ar fi însemnat sfârşitul operaţiunii.

— Dar plăcile de înmatriculare? Le-ai notat? întreabă Jusuf.

— Maşinile sunt înmatriculate în Finlanda, însă aparţin unei companii ucrainene. Europolul a făcut cercetări şi n-a găsit nimic. Nu era nimic solid de urmărit acolo.

— Dar ţi-ai continuat investigaţia, oricum? zice Jessica.

Reddick încuviinţează din cap.

— M-am întors la hotel, zice el. Am folosit aceeaşi frază. Am aşteptat o jumătate de oră. James a venit să mă ia. Însă de această dată s-a schimbat ceva.

— Ce?

— Am urcat în maşină. Am spus că vreau o oră. James mi-a amintit opţiunile. Că nu pot trece la *nivelul următor* decât cumpărând fata pentru cinci zile.

— Pricepeţi despre ce este vorba aici? intervine Hellu, care nu mai vorbise de mult, şi se uită sever la Jessica şi Jusuf. Omul de la volan le vâră pe gât clienţilor pachetul de douăzeci de mii de euro. Tot restul n-a fost decât apetitivul: momeala.

— Mă prefac interesat, continuă Reddick, însă rămân pe poziţii. *Poate data viitoare*, zic. Şi peste câteva minute sunt înapoi în cameră cu Olga.

— Care era planul tău?

— Să obţin informaţii. Genul de informaţii care să nu trezească bănuieli dacă şi când suntem ascultaţi.

— Cum ar fi? zice Jessica nerăbdătoare.

Încă îi este greu să aibă încredere în Fantomă, mai ales de vreme ce pare să se fi întors la locul faptei cu o mie de euro, însă fără vreun plan real.

— Ştiam că dacă nu scot din asta ceva folositor n-o să treacă mult până să...

— ... trebuiască să plăteşti prostituatele din propriul buzunar? zice Jessica şi ia o înghiţitură de apă.

Reddick pare încurcat. Hellu arată ca şi cum ar fi pe cale să se repeadă la Jessica.

— ... va trebui să anunţ la Haga că nu fac niciun progres. Că cea mai bună dintre câteva opţiuni proaste ar fi să-l urmărim pe James şi să-l aducem la interogatoriu. Şi că, probabil, asta n-ar da rezultate. Şi anume, am observat că James zicea ceva la telefon când maşina pornea şi când

ajungeam în parcare. Orice abatere de la rutină ar fi fost observată imediat, zice Reddick, îşi umezeşte buzele cu limba şi continuă cu mai multă energie. Dar am observat şi ceva ce nu văzusem prima dată. Pentru că nu erau acolo, presupun...

— Urmele de arsură de la cot? zice Jusuf, şi Reddick confirmă.

— Am întrebat ce-i cu ele, însă Olga a zis că nu vrea să-mi spună. Gândindu-mă la context şi la modelul de afaceri al bandei, la început am presupus că au fost făcute de un client sadic, însă, după ce m-am gândit mai bine, mi-am dat seama că n-are sens în schema generală. Nu poţi abuza de fete decât dacă le cumperi. Aşa că în acel moment pentru mine chestiunea era un mister.

— Şi cum ai continuat?

— Am înţeles că trebuie să fac rost de numărul la care suna recepţionerul ca să ia legătura cu James. Era singurul capăt de care puteam să trag ca să încep să destram pânza de păianjen, însă n-aveam cum să ajung la el. Dacă furam telefonul recepţionerului, ar fi fost alertată banda şi şi-ar fi oprit operaţiunile. Eram într-un punct mort. Aţi auzit de cutia creată de Leonardo da Vinci, care era asigurată cu un cod numeric şi conţinea un pergament valoros? Puteai s-o deschizi cu forţa, însă atunci o fiolă cu oţet pusă în cutie se spărgea şi distrugea pergamentul. Asta era o situaţie identică. Era nevoie de o mare delicateţe ca să ajungi în miezul cazului.

— Dar cum ai dat de Lisa? zice Jessica.

— *Masayoshi.fi,* răspunde Reddick. Administratorul site-ului fusese mascat cu iscusinţă folosind o reţea TOR, însă nu le-a trebuit mult experţilor noştri IT ca să descopere că AnalyticsID-ul site-ului fusese folosit la alt URL...

— *Thelisayamamoto.fi,* zice Jessica.

Reddick confirmă din cap şi se apleacă în faţă.

— Descoperirea era ciudată. Arăta că unul dintre cei mai populari bloggeri din Finlanda e, cumva, amestecat în acest caz.

— Aşa că ai abordat-o?

— Am văzut pe reţelele de socializare că nu e doar blogger, ci şi o artistă talentată. Am luat legătura cu ea şi i-am propus o afacere. M-am prefăcut că reprezint o galerie de artă din Japonia, i-am spus că plătim generos şi că vreau să-i văd lucrările. M-am gândit că nu strică faptul că amândoi avem rădăcini japoneze. Cei de la Haga mi-au creat în mai puţin de douăzeci şi patru de ore o biografie credibilă, în cazul în care faptul că am abordat-o ar crea suspiciuni. Am contactat-o prin Instagram.

— Şi Lisa a muşcat momeala şi te-a invitat la ea acasă? zice Jessica.

Piesele se aşază la locul lor, poate chiar prea bine.

— Exact. M-am întâlnit cu Lisa acasă la ea, în Taka-Töölö, pe 20 noiembrie, un pic după ora cinci după-masa. Ne-am înţeles să picteze un tablou pentru mine. Aveam să-i plătesc cinci mii de euro. Şi că putem colabora în continuare.

— Farul, cu şcolăriţa în faţă? sugerează Jusuf, şi Reddick confirmă din cap.

— Lisa a sugerat asta, zice el.

— Dar care era, de fapt, planul tău? zice Jessica bănuitoare.

— Am pus un microfon sub biroul Lisei, răspunde Reddick şi îşi desface larg braţele. Bine. Recunosc că metodele mele nu sunt ireproşabile.

— Povestea abia a început şi te-ai culcat deja de două ori cu o victimă a traficului de persoane, apoi ai instalat un dispozitiv de ascultare în apartamentul Lisei Yamamoto fără mandat de la tribunal. În plus, nu eşti autorizat să desfăşori operaţiuni în Helsinki, zice Jessica. Dar spune mai

departe, vreau să aud până la capăt. Ţi-a făcut Lisa laba în toaleta de la Fenix? Şi asta a fost important pentru investigaţie? întreabă ea, şi Reddick pare acum, pentru prima dată, să-şi piardă răbdarea.

— Care mama naibii e problema ta? Suntem de aceeaşi parte! Fără mine aţi fi avut mult mai puţine...

— Potoleşte-te! strigă Hellu atât de aspru, încât Reddick pare surprins.

Privirea i-a devenit, cumva, goală, aşa cum Jessica îşi aminteşte că a văzut-o în imaginile camerelor de supraveghere.

— Aşadar, am pândit hotelul şi am sperat să aud telefonul sunând în camera Lisei.

— Şi l-ai auzit?

— L-am auzit. Nu era iPhone-ul Lisei, ci unul mai vechi. La început am crezut că e un mesaj, pentru că n-am auzit-o pe Lisa răspunzând.

— A sunat de trei ori, zice Jusuf.

Reddick confirmă.

— Şi apoi ai aşteptat să apară James în faţa hotelului, zice Jessica.

— Nu s-a întâmplat asta, ceea ce, desigur, nu însemna că m-am înşelat. Dar în seara celei de-a doua zile de pândă James a oprit în faţa hotelului. La numai douăzeci de minute după ce am auzit telefonul sunând în camera Lisei. A fost un moment extraordinar. Întreaga schemă fusese de la bun început atât de trasă de păr, încât părea incredibil că piesele se aşază la locul lor. Îmi amintesc că am strigat de încântare. Lisa Yamamoto era vârâtă până peste cap în traficarea acelor femei, zice Reddick.

— Dar de ce tocmai Lisa?

— Am pornit de la prezumţia că Lisa fie n-a fost conştientă de la început în ce se bagă, fie banda a folosit şantajul ca s-o facă să coopereze. Cred că banda voia să

implice un influencer tânăr, a cărui prezenţă pe reţelele de socializare să o poată exploata într-un fel sau altul.

89.

Jessica ridică privirea spre spoturile îngropate în tavan, care alcătuiesc două linii paralele. Dacă s-ar stinge unul, nu încape îndoială că Hellu l-ar înlocui cât ai clipi.

— În seara în care s-a confirmat că, într-adevăr, cel de la hotel o suna pe Lisa, am luat legătura cu ea. Era vineri, zice Reddick. Am pomenit de proiectul tabloului şi i-am cerut să ne întâlnim din nou. Aveam de gând să dau cărţile pe faţă şi s-o fac să vorbească.

— V-aţi întâlnit? zice Jessica.

Reddick oftează.

— Într-o cafenea din Piaţa Töölö, unde nu mai era nimeni altcineva. I-am arătat legitimaţia şi i-am spus că ştiu de *masayoshi.fi* şi că e amestecată în asta. Că multe vieţi omeneşti sunt în joc şi nu trebuie să-şi facă griji dacă mărturiseşte tot ce ştie.

— Cum a reacţionat?

— S-a făcut că nu ştie nimic. Apoi s-a ridicat de la masă şi a dat să plece... În acel moment am fost sigur că am călcat pe o mină şi am făcut o greşeală cumplită. Că ar fi trebuit să cer ajutorul poliţiei locale şi să obţin un mandat de arestare a Lisei Yamamoto. Că ea avea să-l sune imediat pe James şi să spună bandei că poliţia i-a dibuit şi... totul s-ar fi sfârşit. Ei le-ar fi omorât pe toate femeile.

Reddick oftează adânc şi se uită în ochii Jessicăi. Dintr-odată pare obosit.

— Am fugit după ea, am ajuns-o la uşă şi i-am spus că nu vrea să aibă pe conştiinţă toate aceste vieţi. Că ar

trebui să mă sune când îi vine mintea la cap, zice el. Iar ea mi-a spus că nu-s în toate minţile şi a plecat.

— Strategia ta îndrăzneaţă s-a întors împotriva ta, zice Jusuf.

— Eram sigur că Lisa e şantajată. Însă n-aveam habar cu ce anume. Până ce comisarul-şef Lappi mi-a spus în seara asta că tatăl Lisei a fost gangster. Dintr-odată, avea sens. I-au spus Lisei că o să-i omoare tatăl dacă nu joacă aşa cum îi cântă ei, zice Reddick.

— Dar n-ai renunţat în acel moment, intervine Jessica. Ai reuşit să te strecori la lansarea lui Kex Mace’s.

— Am continuat s-o ascult pe Lisa. În zilele următoare am auzit-o pomenind de mai multe ori în engleză lansarea. S-a dovedit că vorbea cu directorul clubului Fenix, zice Reddick, şi Jessica simte un junghi.

— Te-ai întâlnit cu el, zice ea.

— Sâmbătă dimineaţa. Am tras concluzia că doar unii angajaţi ştiau de James. Altfel ar fi fost inutil de riscant. Am pornit de la presupunerea că directorul nu era implicat în schemă. Era întărită de faptul că Lisa nu i-a pomenit directorului faptul că am abordat-o. Dacă Dominis ar fi făcut parte din bandă, sunt sigur că n-ar fi pălăvrăgit fără grijă la telefon cu el, zice Reddick, şi Jessica e copleşită de uşurare.

Ca şi cum i s-a luat de pe umeri o povară uriaşă. Însă nu poate să nu se întrebe de ce a recurs Frank la o măsură atât de drastică dacă n-a jucat niciun rol în schemă.

— Vrei să spui că Frank Dominis nu era implicat în activitatea bandei? îl întreabă Jusuf pe Reddick şi se răsuceşte să se uite la Jessica.

Reddick clatină din cap, calm.

— Nu cred că era.

— Atunci de ce te-ai întâlnit cu el sâmbătă dimineaţa?

— Aveam nevoie să intru la lansare. Aveam nevoie de încă o ocazie să vorbesc cu Lisa. Nu-mi mai răspundea la telefon şi mi-am închipuit că e pe cale să se facă nevăzută.

— Şi exact asta s-a întâmplat, zice Jessica, şi Reddick încuviinţează.

— Eram în legătură cu Frank Dominis şi am stabilit să ne întâlnim sâmbătă dimineaţă. Înainte de asta, le-am cerut celor de la Haga să cerceteze trecutul lui Dominis. A reieşit că a fost sergent de infanterie în Alaska. O investigaţie într-o reţea internaţională de contrabandă şi distribuţie a dus drept la uşa clubului Fenix. Era clar că şeful e implicat. Când ne-am întâlnit, i-am spus lui Dominis că trebuie să particip la lansarea lui Kex Mace’s. Altfel va fi arestat imediat.

Jessica se uită la el cu ochi sticloşi.

Îi vine să arunce paharul în mutra lui Reddick, dar se mulţumeşte să strângă cu degetele tremurătoare braţul canapelei. *Frank n-a fost monstrul care ai crezut o clipă că este, Jessica. Însă a fost un delincvent care ştia că o să ajungă la închisoare pentru multă vreme.*

90.

— Tocmai când încheiam discuţia cu Frank Dominis, James a oprit maşina în faţa clubului. Ştiam că mă va recunoaşte, aşa că am plecat imediat. Dar am zăbovit după colţ ca să văd ce se întâmplă şi l-am văzut pe James dându-i portarului ceva. Atunci mi-am dat seama că Alem era contactul din Fenix, zice Reddick.

Jessica îşi întoarce privirea spre fereastră. A ascultat înregistrările interogatoriului lui Sahib Alem şi poveştile se potrivesc în toate privinţele.

— Şi în seara aceea te-ai dus la petrecere? zice Jusuf.

Reddick încuviinţează din cap.

— Am ajuns primul.

— De ce nu te-ai dus direct la uşa Lisei?

— Nu pricepi? Încercam s-o fac să se comporte ca o informatoare. Nu voiam doar s-o silesc pe Lisa să vorbească, ci şi să fim văzuţi împreună. Voiam ca Lisa să ştie că discuţia noastră e înregistrată de camerele de supraveghere. Şi că oricine o fi cel care conduce banda, n-o să vadă asta cu ochi buni.

— Aşadar, acesta era felul tău de a o ameninţa pe Lisa?

— Da, zice Reddick şi îşi ia acelaşi aer rece şi analitic pe care Jessica şi Jusuf îl recunosc din imaginile camerelor de supraveghere.

— Însă n-a mers, zice Jusuf.

— I-am spus Lisei că o să aştept să mă sune a doua zi dimineaţă. Şi sunt convins că s-a gândit serios la asta.

— Dar apoi a dispărut, zice Jessica.

Atmosfera din încăpere a devenit încordată. Toţi cei de faţă par să se gândească la acelaşi lucru.

— Jocul riscant ţi-a explodat în faţă, Reddick, zice Jessica.

— Nu putem fi siguri de asta.

— Ce vrei să zici? râde Jessica. Ai vrut ca Lisa să fie văzută cu tine în public, ai crezut că o s-o convingi să vorbească. Dar lucrurile s-au petrecut exact aşa cum ai ameninţat-o. Şi-au dat seama că eşti poliţist, Reddick. Şi au ucis-o pe Lisa.

— Asta-i doar o presupunere...

— Pe dracu’ e! zice Jessica şi se ridică în picioare. Ce mama naibii credeai că o să se întâmple? Te duci la o petrecere unde sunt cei mai tari tipi din Helsinki, unde bârfa călătoreşte mai iute decât pupăturile pe obraz! Ce-o fi fost în capul tău?

— Niemi..., zice Hellu încet.

— Ia nu mă mai tot „Niemi”, Hellu, fir-ar să fie! zice Jessica în finlandeză şi continuă: Îţi poţi închipui un caz mai sfruntat de purtare incorectă decât cel de care se face vinovat tipul ăsta? Şi când mai pui la socoteală şi că s-a întors în camera Lisei, a luat de acolo dovezi şi a atacat doi poliţişti, cum dracu’ mai poţi să-i ţii partea bulangiului?

Hellu pare enervată. Se ridică şi se duce la fereastră. Pe pervazul cafeniu închis stau o duzină de plante mici – fiecare într-un ghiveci alb.

— Sunt de acord cu sergentul Niemi, zice Hellu în cele din urmă în engleză, cu mâinile în şolduri. Te-ai purtat nechibzuit, ceea ce se pare că i-a costat viaţa pe Lisa Yamamoto şi Jason Nervander. Banda a fugit din oraş şi, în drum, l-a omorât pe José Rodriguez, ca să-şi acopere urmele.

— După război mulţi viteji s-arată, zice Reddick.

— Şi e o întrebare esenţială la care n-ai răspuns, zice Hellu.

Jessica simte o neaşteptată satisfacţie că şefa e pentru prima dată de partea ei.

— Dacă Lisa a dispărut duminică dimineaţa devreme şi n-ai habar unde este... cum ai pus mâna pe cheile pe care le-ai folosit ca să deschizi ieri uşa locuinţei sale? Colocatara ei încuiase yala.

O vreme, peste încăpere domneşte o tăcere deplină, şi Jessica se întreabă cum de nu s-a gândit ea la asta.

— I le-am luat din poşetă la Fenix, zice Reddick.

— Poftim? Acum minţi, zice Jusuf.

— Sunt îndemânatic. Lisa s-a răsucit pentru o clipă să vorbească cu cineva şi mi-am strecurat mâna în poşeta ei. Cred că veţi putea confirma asta pe imaginile camerei de supraveghere, dacă vă uitaţi cu destulă atenţie.

— Ai crezut că Lisa n-o să-şi dea seama că lipsesc decât când ajunge acasă?

— Desigur.

— De ce ai aşteptat până miercuri?

— N-am aşteptat. Am încercat să mă duc la Lisa direct de la Fenix. Însă când am deschis un pic uşa, am auzit pe cineva fredonând sub duş. Atunci mi-am dat seama că acolo locuiesc două femei.

— Pe la cât era? zice Jessica.

— Nu ştiu. Poate pe la zece.

— Essi a zis că a auzit ceva în seara aceea, îi spune Jessica lui Jusuf.

— Am închis încet uşa şi m-am întors în maşină, pe care o parcasem un pic mai în jos pe stradă, ca să fiu sigur. Am căutat pe reţelele de socializare ca să văd cum arată colocatara Lisei. Şi am găsit-o pe această Essi. Am aşteptat în maşină ca Essi să plece de acasă, doar era sâmbătă şi noaptea abia începea.

— Însă Essi a rămas acasă, observă Jessica.

— Da. N-a ieşit nimeni pe uşa principală toată noaptea. Cred că am aţipit. Când m-am trezit, în faţa uşii stătea o femeie cu păr negru. Trebuie să fi fost după ora trei.

— Era Lisa?

— La început n-am fost sigur, dar când am văzut-o scotocind prin poşetă am înţeles că îşi caută cheile. Ştiam că interfonul e stricat, dar m-am gândit că o să-şi sune colocatara să vină să-i deschidă.

— Ce s-a întâmplat?

— Lisa s-a uitat la telefon, dar nici măcar n-a încercat să sune. Eu ieşeam deja din maşină – nu puteam s-o las pe Lisa să îngheţe de-a binelea în rochia ei de seară –, însă ea a pornit spre scările de pe latura clădirii...

— Unde m-ai pocnit în plex, zice Jessica.

— M-am grăbit să cobor din maşină şi să o urmez. Avea un avans de vreo sută de metri, însă nu părea grăbită. Dar când am ajuns la scările laterale dispăruse.

— Dispăruse?

— Da, o maşină tocmai pleca şi am presupus că a urcat în ea.

— Ai văzut numărul de înmatriculare sau...

Reddick clatină din cap.

— În următoarele zile am pândit clădirea. Şansa nu s-a ivit decât miercuri, când colocatara a ieşit, în sfârşit, din casă.

— Ziua când ne-am întâlnit prima dată, zice Jessica şi se reazemă de pervaz.

Ea şi Hellu schimbă o privire discretă.

— Ştii ce s-a întâmplat cu fata ta, Olga Belousova? întreabă Jessica.

— Nu, răspunde Reddick repede.

— Unde ai fost între seara de sâmbătă şi duminică dimineaţa devreme? continuă Jusuf ca şi cum ar fi citit gândurile Jessicăi.

Reddick pare şocat.

— Doar nu..., începe el.

— Răspunde la întrebare, te rog, zice Hellu.

— Aşa cum spuneam... Eram în maşina mea, pândind clădirea Lisei. Am aţipit şi am aşteptat să plece măcar un pic colocatara...

— Poate cineva să-ţi confirme povestea?

— Verificaţi datele telefonului meu, zice Reddick furios.

— Fii pe pace, o s-o facem, zice Jessica, în vreme ce o lumină puternică străpunge încăperea slab luminată.

Jessica priveşte pe fereastră şi vede o dubă de poliţie oprind în faţa casei lui Hellu.

91.

Vineri, 29 noiembrie

E opt dimineaţa. Jusuf încheie convorbirea şi pune telefonul pe birou. Jessica stă lângă el şi se uită drept înainte, fără nicio expresie.

— Era administratorul. Există o intrare pe Topeliuksenkatu dinspre rastelul bicicletelor. Iar după câteva cotituri ajungi de acolo şi la spălătorie, zice Jusuf. Spălătoria pe care, după tabelul cu semnături, n-a folosit-o nimeni săptămâna trecută în afară de locatarii apartamentului A23.

— A23 e apartamentul Lisei?

— Da. Poate că au o grămadă de rufe de spălat.

Jessica închide ochii şi oftează adânc.

— Deci, din spaţiul bicicletelor poţi să ajungi la spălătorie şi de acolo, la scară?

— Da. E un coridor lung între ele, cu două uşi masive.

— Aşadar, în noaptea aceea Lisa n-a urcat într-o maşină pe Topeliuksenkatu, ci a intrat pe la rastelul bicicletelor, zice Jessica şi subliniază clătinând din cap, nevenindu-i să creadă. Reddick i-a pierdut urma Lisei, iar ea era chiar în clădire.

— Administratorul a zis că îţi trebuie cheie ca să intri pe acolo. Probabil că Lisa n-o ţinea împreună cu celelalte.

— Însă, dacă a ajuns pe scară de acolo, de ce n-a sunat la uşă? Essi era acasă, dormind, i-ar fi deschis.

— Poate că o aştepta cineva în spaţiul bicicletelor, zice Jusuf.

Amândoi tac o vreme, adunându-şi gândurile.

— Ştii ceva, Jusuf? zice Jessica în cele din urmă. Îmi pare rău.

— Pentru ce? întreabă Jusuf.

O lacrimă aproape nevăzută se rostogoleşte pe obrazul Jessicăi.

— O să rezolvi acest caz fără mine.

— Dar...

— După această şedinţă nu mai particip la investigaţie, zice Jessica, se ridică de pe scaun şi porneşte spre sala de şedinţe.

92.

Jessica se uită la echipa care aşteaptă în faţa sa.

— Aşadar, e limpede că ceea ce Europolul şi Reddick au iniţiat de capul lor a determinat banda să-şi facă bagajele şi să pună capăt operaţiunilor. Tot ce avem este o faţă înregistrată video, un Mercedes SUV aparţinând unei companii străine, câteva numere de telefon relevante pe care tehnicienii le cercetează în acest moment şi zece acoliţi care, aşa cum reiese din interogatoriile preliminare, n-au habar care este adevărata natură a operaţiunii. Unul dintre ei este Sahib Alem de la Fenix, zice Jessica şi se uită pe rând în ochii fiecăruia.

Rasmus este singurul care stă la masă, Jusuf, Nina, Harjula şi Hellu se sprijină de peretele din fund, cu braţele încrucişate pe piept. Lângă ei stă agenta de la KRP care până la prânz va prelua responsabilitatea investigaţiei, al cărei nume Jessica nu l-a auzit. În cadrul uşii stă Jens Oranen, care s-a îmbrăcat cu uniforma de gală.

— Pe baza dovezilor pe care le-am adunat, precum şi a declaraţiilor martorilor, avem motive să credem că Lisa Yamamoto a fost silită să colaboreze cu cei din bandă.

Probabil că şi Jason Nervander a fost constrâns cumva să lucreze cu ei. Cu toate că n-au fost găsite cadavrele lor, se presupune că amândoi bloggerii au fost uciși de așa-numita „bandă *manga*”, continuă Jessica. Fiind influenceri, au slujit la ademenire şi convingere, tinerelor femei fiindule uşor să se identifice cu ei. *Kambo* a fost promovat ca tratament miraculos şi am presupus de la început că, atunci când a fost combinat cu droguri, le-a împiedicat să evadeze. După spusele lui Sissi Sarvilinna, o singură doză din acel cocktail ar fi fost şocant de capabilă să creeze dependenţă.

— Aşadar, femeile se mişcau în voie prin Helsinki?

— Aşa credem. Probabil că toate locuiau laolaltă, de unde erau duse la bordel.

— Avem idee unde se află bordelul? întreabă Nina.

— Din păcate, Reddick n-a reuşit să afle. Tehnicienii verifică dacă firma care deţine automobilul a semnat vreun contract de închiriere de proprietăţi în zona Helsinkiului, zice Jessica.

— Aşadar, acele femei au fost aduse la Helsinki ca să fie măcelărite..., începe Harjula, şi Jessica clatină din cap.

— Nu arată prea bine.

— Cum rămâne cu Akifumi? continuă Nina. Fără Akifumi n-am avea nimic. Chiar n-am aflat încă cine naiba e în spatele acestui nume?

— Aşa cum ai spus, Nina, începe Jessica, comentariul lui Akifumi ne-a dus la multe informaţii utile. Oricine o fi, trebuie să fi vrut ca banda să fie prinsă. Pe baza declaraţiilor lui Nathan Reddick, presupunem că duminică la ora trei dimineaţa Lisa stătea în faţa clădirii în care locuia. Reddick a pierdut-o din vedere pe Topeliuksenkatu, unde ea fie a urcat într-o maşină, fie a intrat în clădire prin spaţiul pentru biciclete. Administratorul s-a dus astăzi acolo şi n-a găsit urme de luptă, zice Jessica. Colocatara e

sigură că nimeni n-a sunat şi n-a bătut la uşă în timpul nopţii.

Jessica pune pe masă însemnările şi se trage deoparte. Când vede că nimeni nu mai are nimic de adăugat sau de întrebat, Hellu se îndepărtează de zid şi se duce spre capul mesei.

— Interogarea lui Nathan Reddick continuă astăzi. Şeful lui şi persoana răspunzătoare de operaţiunea sub acoperire vor lua următorul avion spre Helsinki ca să ia o hotărâre. Aşa cum ştiţi cu toţii, înainte de asta, KRP programase o şedinţă comună în care să fie atribuite roluri celor care vor rămâne în echipa de investigaţie. Dacă aveţi nemulţumiri sau întrebări, vă rog să luaţi legătura cu mine.

O tăcere plină de aşteptare se lasă peste încăpere. Apoi Hellu se aşază la masă, ca şi cum ar da un semnal stabilit.

Jessica tuşeşte în pumn, dregându-şi glasul.

— Aţi auzit toţi ce s-a întâmplat ieri. Frank Dominis..., începe Jessica şi simte o durere în umăr. Motivul pentru care Dominis era la mine acasă este personal.

— Stai un pic, ce vrei să zici? L-am interogat, zice Nina.

Jessica se uită la colegii săi, ale căror priviri curioase se agaţă de ea ca nişte scaieţi. Jens Oranen îşi dezvăluie rolul în schemă prin faptul că îşi scoate telefonul şi dispare din uşă. Şi Jusuf ştie ce urmează şi pare incredibil de trist.

— Aseară am informat-o pe comisarul-şef Lappi că îmi dau demisia. Singurul motiv pentru care mă aflu aici astăzi este ca să vă dau această informaţie, zice Jessica şi simte cum se umflă nodul din gât.

— Poftim? zice Rasmus şocat.

Harjula şi Nina par uluiţi, pe niciuna dintre feţe nu apare bucuria pe care Jessica se aştepta s-o vadă.

— Motivele mele sunt personale, zice Jessica şi îşi închide laptopul.

Peste încăpere s-a lăsat o tăcere de moarte.

— Ştiai asta? îi zice Nina lui Jusuf, care răspunde la întrebare lăsând privirea în jos.

— Jessica, dar... Cazul e încă deschis, se bâlbâie Rasmus.

— O să vă descurcaţi foarte bine.

Jessica îşi şterge o lacrimă de pe obraz.

— Îmi pare rău, crezusem că va fi mai uşor, zice ea şi iese din sală.

93.

Joi, 5 decembrie

Pentru prima dată de săptămâni întregi, cerul e senin şi Golful Töölö se deschide spre imensitatea neagră a spaţiului, pe care este proiectată jumătatea de lună galbenă. Jessica stă pe o stâncă chiar la marginea apei, lăsându-şi privirea să se odihnească pe lichidul ca o cerneală care îi plescăie la picioare. Pe malul opus se înalţă vile maiestuoase din secolul al XIX-lea, care oftează cu romantismul veacurilor trecute. Rafale scurte de vânt vin dinspre larg, salutări trimise de întunericul care însoţeşte cele mai scurte zile din an. De câteva seri, Jessica vine să stea lângă apă, să bea vin alb sec din termos şi să cugete la anul scurs şi la oamenii care au jucat un rol în evenimentele lui. Lisa Yamamoto. Olga Belousova. Jusuf, Erne, Rasmus, Nina, uneori chiar Hellu. Şi, desigur, Frank.

Frank a primit locul său separat printre amintiri, pentru că, spre deosebire de ceilalţi, Jessica nu-l poate aşeza în niciun alt şir. Sau măcar timp ori loc. Frank n-a existat pentru ea decât un moment din noiembrie, la Helsinki,

însă Jessicăi i se pare că a fost acolo dintotdeauna, cel puţin într-un anumit fel. Pentru ea.

Am văzut noaptea în cel mai adevărat înţeles al cuvântului.

Jessica vede faţa brăzdată a lui Frank şi îi simte pieptul aspru, păros, lipit de al său.

Asta a fost adevărat.

Închide ochii.

Gândurile i se desfăşoară şi rătăcesc, dar întotdeauna duc la ultima sa anchetă ca poliţistă.

S-a sfârşit, Jessica.

Jessica ştie acum că profilul Akifumi de pe Instagram a fost creat în Helsinki în vară. Acest lucru a fost confirmat vineri, întocmai aşa cum a prezis Rasmus. Jusuf a sunat-o imediat să-i spună vestea, probabil din obişnuinţă şi pentru că voia să discute cu ea descoperirea. Însă Jessica nu voia să ştie. I-a spus lui Jusuf să n-o mai sune. Peste două zile el i-a trimis prin e-mail un fişier cu imaginile şterse din contul de Instagram al Lisei. A adăugat explicaţia că majoritatea sunt selfie-uri şi fotografii ale tablourilor *manga* ale Lisei.

Jessica încearcă să-şi alunge cazul din minte. Ştie că KRP a preluat cazul, că nechibzuitul Nathan Reddick a zburat înapoi în Olanda, mustrat de superiori. E tot ce trebuie să ştie Jessica despre asta. Nu mai este poliţistă. Ar putea fi orice de acum înainte, dar nu asta. Lumea e deschisă larg în faţa sa, însă cuşca pare să fie mai strâmtă decât oricând.

Uneori, Jessica pierde noţiunea timpului la malul apei. Amurgul se preface în întuneric şi cei care aleargă pe mal devin siluete ameninţătoare care mişună fără rost. Jessica aude un fluierat, chemări sugestive, râsete de tineri beţi. Dar nu-i este frică. Ştie că e în siguranţă aici, contopită cu

parcul fără zăpadă care, la fel ca ea, ascunde o droaie de taine.

Jessica trage pe nări mirosul de stuf, pe care vântul rece îl împrăştie pe plajă. Vârfurile tulpinilor se leagănă pe apă, dar curând o să vină îngheţul, urmat de zăpadă, şi vor fi încremenite luni în şir. Golful Töölö încă n-a îngheţat în iarna asta.

94.

E târziu. Jessica stă în faţa televizorului privind conferinţa de presă înregistrată. Este una dintre ştirile de vârf ale zilei. În faţa unui şir de microfoane, prinşi în fulgerările bliţurilor, stau Helena Lappi, Jens Oranen şi un ştab chel de la KRP. Toţi repetă pe rând aceleaşi lucruri, *bandă internaţională, manga, crime, serie de omucideri, reţea de prostituţie rinki* şi *Europol.* Jessica aude, dar nu ascultă. Vede proiectate pe ecran desenele *manga* şi închide ochii. Poliţiştii şi-au dat pe faţă cărţile. Acum magicianul ştie ce ştiu şi ei, chiar dacă nimeni nu poate spune care a fost trucul.

Trezeşte-te, draga mea.

Jessica deschide ochii şi simte pe piept o greutate. E ca şi cum o făptură mică i-ar sta pe sâni.

Vreau să-ţi arăt ceva, Jessica...

Mâna osoasă îi face semn să se ridice de pe canapea. Mama prinde cu degetele albe spătarul scaunului, ca o pasăre care înfăşoară cu ghearele ascuţite o balustradă.

Jessica se ridică în capul oaselor şi simte în braţe greutatea copilaşului.

Părul castaniu creţ i se lipeşte de obraz. Băieţelul i-a pus braţele pe după gât şi îşi reazemă bărbia de umărul ei.

Jessica nu-i vede faţa, dar ştie fără umbră de îndoială că iubeşte din toată inima copilul din braţe.

Vino încoace.

Senzaţia de sufocare i se ridică în gât cu iuţeală paralizantă. Îi vine să plângă, simte trupuşorul de cinci ani, moale, lipit de ea. Aude răsuflarea şuierătoare, adulmecă mirosul părului curat. *Mi-a fost tare dor de tine, Toffe.*

Toffe cel frumos, al cărui trupuşor a fost strivit sub scaunul şoferului în vreme ce mama lui era la volan.

Bine, copii, haideţi încoace.

Vocea e de bărbat. E a tatălui? Oare cum sună vocea tatălui lor?

Jessica nu poate să vadă faţa lui Toffe. Însă când se uită în jos spre canapea, observă că se furişează ceva sub ea. Ceva care are o gaură neagră în locul feţei. *Akifumi*...

Jessica aude sforăitul lui Toffe. *O să am grijă de tine, Toffe.*

Uită-te la ei, Jessica.

Mama se trage într-o parte şi acum Jessica vede că fiecare scaun de la masă e ocupat. Fiecare faţă e acoperită cu masca unui politician japonez. În spatele măştilor vocile şoptesc. În urechile Jessicăi asta se aude ca nişte picioruşe de insecte care fojgăiesc pe podea, înăuntrul pereţilor, pe tavanul izolat.

Livingul e schimbat. De pe pereţi lipsesc tablourile şi zugrăveala albă e acum albastru închis.

Nu sunt eu, zice un personaj şi îşi scoate masca. Faţa lui Frank e albă, şi pe tâmpla stângă se vede gaura prin care a ieşit glonţul.

Nu, n-ai fost tu.

M-am uitat tot timpul la cartea de joc greşită, zice o femeie şi îşi scoate masca. Jessica n-o recunoaşte imediat, umerii plini de vânătăi şi faţa umflată se îmbină cu beregata vineţie şi gâtul rupt.

Prestidigitaţie, zice altă femeie.

Stai un pic, cine...

În acel moment Jessica înţelege de ce stau la masa din livingul său în crucea nopţii, de ce i-a invitat aici mama sa. Îşi mută privirea la figura înaltă din capul mesei, al cărei păr alb îi cade pe umeri pe sub mască. Şi acum îşi scoate şi ea masca de plastic.

Nu sunt Akifumi. Am fost amăgită, la fel ca voi toţi.

Smocuri de păr i-au fost smulse de pe cap. Faţa i-a fost izbită cu un obiect bont. Poate că un pumn.

Nu vezi, Jessica? zice mama, iar carnea şi oasele care se văd de sub pielea sfâşiată pleoscăie în ritmul vorbelor.

Magicianul nu e magicianul. A fost o iluzie.

Gândeşte-te încotro vrea Akifumi să priveşti. Şi apoi priveşte în direcţia opusă.

Jessica aude din nou fojgăitul de sub canapea. Şi, dintr-odată, simte cum copilul din braţe îşi pierde rotunjimea, greutatea liniştitoare devine uşoară ca moartea, braţele moi şi calde se prefac în oase.

Toffe!

Jessica încearcă să ţipe, însă vocea îi rămâne în gât.

Apoi aude soneria insistentă care o târăşte din livingul înnoptat în lumină şi în acelaşi timp în singurătatea deplină. În lumină nu are pe nimeni.

95.

— Cât e ceasul acolo? întreabă Sissi Sarvilinna.

În telefon se aud râsete şi pe fundal un soi de muzică ambientală vioaie. Jessica se uită la ceas şi cască.

— Patru dimineaţa, zice ea şi se uită la pereţii albi ai camerei, cu capul pe pernă şi telefonul la ureche.

Tablourile atârnă din nou la locul lor. Tricoul transpirat i s-a lipit de spate. Încă mai aude în cap gângăniile fojgăind.

— Nu mai spune, zice Sissi muşcând din ceva. Aici luăm deja micul-dejun. Trebuie să spun, când călătoreşti singur, cum fac eu, un personal competent e aur curat. Tocmai am avut cea mai plăcută conversaţie cu chelnerul despre mierea de pe aici...

— Ora patru. Dimineaţa, Sarvilinna, zice Jessica sec şi îşi acoperă ochii cu cotul.

— Desigur, ah, trebuie să fie întuneric pe acolo. Ha ha. Păi, în orice caz, Niemi, ţi-am spus înainte să plec că acel caz din Aurinkolahti m-a intrigat profund. De aceea l-am rugat pe înlocuitorul meu să-mi trimită toate informaţiile legate de moartea Olgăi Belousova. Am făcut aici multe cercetări despre *kambo* şi efectele lui asupra sănătăţii şi nu...

— Sarvilinna, zice Jessica şi îşi masează fruntea. Presupun că nu ţi-a spus nimeni că eu nu...

— Nu te ambala, Niemi. Eşti deja trează, aşa că poţi să asculţi ce am de spus. Îţi aminteşti că în ziua aceea, în biroul meu, am spus că am găsit ceva pe degetele şi sub unghiile Belousovei. Ei bine, se pare că a fost un soi de eroare, dar am plecat în concediu când lucrurile erau încă în lucru şi, evident, nimeni n-a reuşit să dea de tine...

— Motivul pentru care nimeni n-a reuşit să dea de mine este că eu nu...

— Dar, în orice caz, substanţa a fost analizată. E spumă poliuretanică cu celulă închisă, o întrerupe Sissi Sarvilinna.

Jessica se pregăteşte să repete, să spună că nu mai este implicată în investigaţie, dar hotărăşte să nu complice lucrurile. Telefonul medicului legist i-a stârnit curiozitatea.

— Poliuretan?

— O spumă poliuretanică. Dacă iei în calcul decolorarea degetelor şi palmelor şi faptul că poliuretanul apare sub

unghii, aş zice că victima a ţinut strâns volanul unui vehicul cu motor. Unul nu prea nou.

Jessica se ridică în capul oaselor.

— Volan de maşină?

— Aş zice că de barcă, continuă Sissi.

Jessica închide ochii şi, când îi deschide, dintr-odată vede totul limpede.

Se gândeşte la visul pe care l-a avut. *Oare cum suna vocea tatii*?

Azvârle pătura şi se repede pe scară în jos.

96.

Bărbatul a închis de mult televizorul, însă ştirile de seară continuă să-l bântuie. Pune jos paharul, care chiar şi gol are aromă de fum.

Închide ochii strâns şi vede pe retine feţele lor îngrozite, femei tinere în uniforme de şcolăriţe, cu topoare răsărind din stern, cu braţele şi picioarele tăiate. Cuie bătute în cranii şi limbi smulse din guri. Torsuri spânzurând din tavan şi potop de sânge.

Cum am putut...

Îşi îngroapă faţa în mâini.

Apoi se ridică în picioare, se înfăşoară în palton şi se încalţă cu pantofii cu talpă de cauciuc. Şi când deschide uşa se mai uită o dată la sculptura unui bărbat bărbos care atârnă pe o cruce, având o cunună de spini pe cap.

97.

Jessica deschide laptopul. Dă clic pe e-mailul trimis de Jusuf pe la începutul săptămânii şi descarcă fişierele cu fotografii recuperate de pe Instagram. Le deschide pe

rând. Sunt, într-adevăr, selfie-uri făcute de Lisa, şi chiar dacă nu-i chiar rezoluţia originală, calitatea e destul de bună.

Jessica îşi roade degetul mare şi se gândeşte iar la visul pe care l-a avut. În el, culoarea pereţilor livingului era schimbată, nu mai erau albi, ci albastru închis. Aduce pe ecran selfie-ul făcut de Kex Mace's acasă la Lisa. În fotografie peretele e albastru închis şi nu-i niciunul dintre tablourile *manga* care umpleau pereţii când au fost acolo ea şi Jusuf.

Deschide multe dintre postări, precum şi alte materiale care n-ar trebui de fapt să mai fie în posesia sa: desenele pe teme *manga* ale Lisei Yamamoto şi fotografii de la locul crimei ale prostituatelor ucise. Aceleaşi femei care şi-au scos măştile în visul de mai devreme.

Medeia Lazakovici... născută în 1998, cadavrul a fost găsit în cartierul Vasileostrovski din Sankt-Petersburg pe 12 noiembrie 2018... purta uniforma unei şcolăriţe japoneze.

Miep Loos... 1992... Amsterdam, februarie 2019...

Tamara Jugeli... Lvov, Ucraina, 6 iunie 2019.

A mai văzut-o undeva pe Tamara cea blondă şi superbă. Jessica deschide pe telefon Instagramul şi începe să caute prin postările Lisei Yamamoto. S-a mai uitat la fotografii, însă nu-i sigură că îşi aminteşte corect. Pantofi, unghii, poşete, restaurante, apusuri şi selfie-uri. Nesfârşite selfie-uri de la sala de sport, jogging, pe canapea, cluburi de noapte, ascensoare, pe stradă, cinematografe, avioane... Şi, în sfârşit, e acolo. Un grup de tinere pozând într-o piaţă din Europa Centrală, cu o clădire bogat decorată în spate.

Cu legenda: Opera Naţională din Lvov, 6 iunie 2019. *Petrecerea fetelor dinaintea nunţii lui Jenny. #Ocean's13 #viitoaremireasă.*

Jessica ridică încet ochii de la telefon spre fişierul cu fotografii şi informaţii despre Tamara Jugeli.

Şase iunie... Ce naiba, Lisa?

Datele se potrivesc, însă niciuna dintre femeile din fotografie nu-i Tamara Jugeli.

Jessica continuă să caute. Fotografii retuşate îi fulgeră prin faţa ochilor. Şi apoi: 5 februarie 2019. Casa Annei Frank, Amsterdam. *#nuuitaniciodată #holocaust*

Două din trei.

Jessica simte că i se pune un nod în gât.

Nu, nu poate fi adevărat...

În fotografie Lisa pozează cu cinci tinere. În stânga fotografiei este Jason Nervander.

Jessica atinge ecranul şi imaginile gonesc iarăşi.

Şi în cele din urmă, după ce merge înapoi cu câteva luni, Jessica vede postarea...

Strelka Vasilievskogo Ostrova, Sankt-Petersburg. 10 noiembrie 2018.

Trei crime, Lisa. Care s-a nimerit să se petreacă în oraşele în care călătoreai tu.

Şi apoi Jessica îşi dă seama unde a mai văzut-o pe Tamara Jugeli.

98.

E douăsprezece şi jumătate. Jessica l-a sunat pe Jusuf de trei ori şi acum, când a răspuns în sfârşit, cuvintele ţâşnesc din gura ei ca apa dintr-un zăgaz spart.

— Ce s-a întâmplat...?

Pe fundal se aude o voce de femeie. Jusuf îşi vede, în sfârşit, de viaţa lui şi şi-a găsit pe cineva.

— Scuze că te deranjez...

— E cam prost ales momentul, Jessi. Şi apoi telefonul meu e aproape descărcat...

— Jusuf, ascultă. Treaba e-mbârligată rău. În primul rând: mi-ai spus chiar tu – femeia care fuma pe balcon a zis că a văzut pe cineva scund care purta hanorac ieşind din centrul de sănătate al lui José Rodriguez în jurul orei la care a fost ucis. În al doilea rând: imaginile camerei de supraveghere arată clar o persoană cu fes şi hanorac – care, după corpolenţă, ar putea fi Lisa – punând o scrisoare într-o cutie poştală pe 26 noiembrie. Şi, cu toate că faţa nu se vede, haina şi pantalonii negri largi îi aparţin Lisei. Poartă exact aceleaşi haine într-o postare destul de recentă pe Instagram. Tocmai am văzut-o când m-am uitat din nou la fotografii.

Un moment e tăcere. Apoi aude cum Jusuf închide uşa.

— Vrei să zici că Lisa l-a omorât pe Rodriguez şi i-a trimis scrisoarea tatălui...

— Exact! Gândeşte-te un pic: Lisa şi Essi erau colocatare de un an şi jumătate şi, după spusele mamei Lisei, în acea perioadă n-a vorbit cu tatăl ei. În plus, ţii minte ce a spus mama Lisei, că soţul ei refuză să vorbească japoneza? Când Essi a auzit-o pe Lisa vorbind la telefon japoneza, Lisa a spus că vorbea cu tatăl său.

— *Yakuza*? zice Jusuf.

— Nu cred că mafia japoneză are de-a face cu asta. *Fake news*! Era felul Lisei de a face să pară că e silită să colaboreze, dacă poliţia descoperea activitatea bandei, zice Jessica şi îşi aude vocea devenind agitată.

De săptămâni întregi nu s-a mai simţit atât de plină de viaţă.

— Dar Akifumi...

— N-ai priceput, Jusuf. Lisa Yamamoto e Akifumi, zice Jessica, şi un moment se lasă tăcerea adâncă.

— Aşadar, Lisa a scris ea însăşi scrisoarea de la *yakuza* şi i-a trimis-o tatălui, ca să-şi însceneze moartea?

— Exact, Jusuf! Lisa nu era doar o parte a organizaţiei, ci consumatoare activă de servicii sexuale. Gândeşte-te la toate acele tablouri de pe pereţi: Lisa Yamamoto avea un fetiş *manga* puternic, pe care îl putea trăi prin intermediul reţelei. Nikolas Ponsi a reacţionat ciudat când l-am întrebat de *manga.* Trebuie să fi auzit de la Jason despre tendinţele Lisei. Jason era tulburat şi îngrijorat de comportamentul Lisei.

— Da, asta ar explica...

— Şi ascultă: tabloul din camera Lisei de la care nu-mi puteam lua ochii miercuri... Modelul era o femeie pe nume Tamara Jugeli. Era prostituată şi a murit strangulată la Lvov, Ucraina, pe 6 iunie. Purta haine *manga* când a fost găsită.

— Ce mama naibii?

— Şi dacă te uiţi la fotografiile de pe Instagram ale Lisei din iunie, o să vezi că era la Lvov, la o petrecere a fetelor dinaintea nunţii, în momentul în care Tamara Jugeli a fost ucisă. Tu crezi în coincidenţe, Jusuf?

— Iisuse..., şopteşte Jusuf.

— Cred că fiecare dintre tablourile *manga* pictate de Lisa are un model viu, sau, de fapt, mai degrabă mort. Pariez că Lisa le-a pictat pe toate prostituatele pe care le-a omorât. Cel puţin Belousova, Lazakovici, Loos şi Jugeli au avut onoarea să fie imortalizate pe pânză. Poţi să te duci să le admiri portretele în sala cu probe de la sediu.

În telefon se aude ceva care sună ca şi cum Jusuf s-ar scărpina în cap energic. Sau s-ar spăla pe dinţi.

— Asta n-are niciun sens, fir-ar să fie! Lisa e..., zice Jusuf.

— O femeie tânără? Ponsi a zis că douăzeci la sută dintre pedofili sunt femei. De ce n-ar putea o tânără ca Lisa să facă parte dintre sadicii care îşi află plăcerea când domină şi agresează femei? E un obicei costisitor şi poate că Lisa a colaborat cu banda doar pentru beneficiile suplimentare.

— Nu ştiu, Jessi. Totul pare prea aiurea ca să fie adevărat, zice Jusuf.

— Gândeşte-te, Jusuf, am fost făcuţi să credem că singurul motiv al implicării Lisei era că o şantajau. Că n-avea de ales. Însă acest fel de presupuneri se răzbună întotdeauna, zice Jessica şi îşi pune canadiana. De asemenea, sunt sigură că, într-un fel sau altul, Jason a mirosit ceva acum un an. Şi că Lisa a trebuit să se asigure că Jason n-are nicio credibilitate în cercurile sociale din Helsinki. Aşa că a născocit povestea că o bate şi le-a spus tuturor. Ca să nu existe vreo şansă să-l creadă cineva.

— OK, Jessica. Să zicem că ai dreptate, oftează Jusuf. Prin urmare, Lisa a creat profilul Akifumi ca să dea la iveală toată schema? *Hashtagul* şi site-ul *masayoshi.*

— Întocmai. Comentariul despre *masayoshi* al lui Akifumi era un indiciu subtil pentru noi. Rostul lui era să ne ajute să ne dăm seama ce s-a întâmplat cu Lisa fără ca vreo persoană importantă din bandă – inclusiv James – să fie prinsă. Chiar dacă ar fi fost, n-aveau cum s-o implice pe Lisa. Voia să dispară fără să-şi mai facă duşmani, zice Jessica. Şi de aceea i-a propus lui Reddick să-i picteze o fată stând în faţa unui far. Lisa ştia că Reddick e poliţist, iar tabloul, împreună cu postarea aproape identică pe Instagram, aveau să întărească ideea că s-ar putea ca ea şi Jason să fi fost aruncaţi în mare la Söderskär, continuă ea.

Jusuf nu răspunde, pe fundal se aude femeia care râde, iar Jusuf mormăie. *Stai un pic, trebuie să termin convorbirea.*

— Jusuf?

— Da, scuze, zice Jusuf şi pare să deschidă un robinet. Deci, crezi că Lisa e în viaţă şi a fugit din ţară.

— Da. De la farul din Söderskär, cu barca fundaţiei, care era folosită şi la transportarea femeilor între Helsinki şi Söderskär. Jason îi împrumuta Lisei barca de câte ori avea ea nevoie, fără să îndrăznească să pună întrebări, atât de mare era puterea Lisei asupra lui. Olga a adus pe insulă în toiul nopţii membrii bandei şi femeile, şi cineva i-a luat şi i-a dus în Rusia sau Estonia. Lisa a rămas în Helsinki, l-a omorât întâi pe Jason şi apoi pe Rodriguez.

— Stai aşa... De ce l-a omorât Lisa pe Rodriguez?

— Cred că Olga Belousova pilota barca în noaptea de sâmbătă. Era îmbrăcată pentru a-şi juca rolul, crezând că merge la muncă, însă a trebuit să facă altceva. M-a sunat Sissi Sarvilinna şi a zis că sub unghiile şi pe degetele Olgăi Belousova a fost găsit poliuretan, care e folosit, printre altele, la volanul bărcilor. De exemplu, la Aquador. Pe pagina de Facebook a Olgăi sunt o mulţime de fotografii cu ea navigând pe Marea Neagră, la Odessa. Lisa cunoştea toate fetele din bordel, ştia că Olga are destulă experienţă de marinar ca să ducă toată echipa la Söderskär. Harjula a spus că marea era agitată în noaptea aceea, aşa că Olga a avut mult de furcă şi a strâns cu disperare volanul ca să ajungă întâi la Söderskär şi apoi la Vuosaari. Cam o oră în ambele direcţii. Când s-a întors, în cele din urmă, în Aurinkolahti, într-un fel sau altul a ajuns în apă. Şi după trei zile a fost găsită moartă la distanţă de o sută de metri, pe plajă.

— Dar cine a încercat s-o resusciteze pe Olga? zice Jusuf. Ăsta-i singurul lucru pe care nu-l pricep.

— Trebuie să fie persoana care a dus barca din Vuosaari, pentru că miercuri dimineaţa nu era acolo nicio barcă asemănătoare.

— Poate că mai era cineva în barcă? Cineva care voia ca Olga să trăiască...

— Exact, zice Jessica. Şi acum ajungem la întrebarea de ce l-a omorât Lisa pe Rodriguez. Mă gândeam la asta când am găsit în centrul de sănătate pelerina de ploaie şi spray-ul de curăţat. Rodriguez era pe barcă, poate că supraveghind-o pe Olga. Olga a făcut o criză şi Rodriguez a încercat s-o resusciteze. Ea a murit, totuşi, şi Rodriguez a aruncat-o în mare. Apoi a dus barca înapoi şi şi-a şters amprentele din cabină.

— Dar şi Jason a fost în noaptea aceea în Vuosaari, zice Jusuf.

Jessica îşi apasă pe tâmple degetul mare şi cel mijlociu.

— Sau poate că n-a fost el, ci telefonul lui, pe care Lisa..., zice Jessica şi închide ochii ca să se concentreze.

Încă nu vede concluzia care i se conturează în minte, însă firele separate par să se adune, ţesându-se mai strâns. Gândurile îi sunt ca nişte foi de hârtie goale zburătăcite de un vânt tot mai puternic.

Spaţiul bicicletelor, spălătoria... Cărămizi decorative. Ipsos.

— Jusuf...

— Ce e?

— Îţi aminteşti ce tare se auzea maşina de spălat în apartamentul Lisei când ne-am dus prima dată să vorbim cu Essi?

— Da...

— Dacă au o maşină de spălat în stare de funcţionare, de ce naiba folosea Lisa spălătoria?

Jusuf nu răspunde.

— Ia gândeşte-te, Jusuf. Jason voia s-o vadă pe Lisa, însă Lisa a aşteptat momentul potrivit, voia ca Jason să dispară în acelaşi moment cu ea. S-au întâlnit duminică dimineaţa în spaţiul bicicletelor, unde Lisa l-a ucis. Acum, ce faci cu un cadavru în centrul Helsinkiului, mai ales dacă te pricepi să mânuieşti unelte... Alo? zice Jessica, dându-şi seama că nu mai aude zgomotul apei.

Apoi aude trei piuituri. *Bateria lui Jusuf e moartă.*

Jessica pune telefonul pe masă.

Lisa e îndemânatică. Nişte cărămizi luate din apartament. Ipsos. Se duce la spălătorie. Zgomotul pe care l-a auzit vecinul în toiul nopţii. Lisa a pregătit totul ca Jason să poată să dispară fără urmă. Undeva unde nu s-ar gândi nimeni să-l caute... Şi apoi a dispărut ea...

Jessica se ridică în picioare. Nu poate să stea acolo aşteptând apelul lui Jusuf. Trebuie să acţioneze imediat.

99.

Silueta scundă, gârbovită trece pe lângă uşa de metal adâncită în zid, plină de graffiti, apoi urcă treptele care duc din Topeliuksenkatu până la blocul de locuinţe verde pal de pe colţ. Pe lespezile de granit de pe laturile scării a fost scris cu spray *CHUCK,* orice o fi însemnând asta. O burniţă îngheţată biciuieşte gluga pe care bărbatul şi-a tras-o peste părul rar.

Priveşte un moment strada Messeniuksenkatu, pustie, al cărei asfalt ud luceşte ca spinarea unui delfin, şi unde rafalele de vânt fac să joace felinarele rare pe sârmele lor încordate.

Bărbatul se duce la uşa clădirii, se uită la chipul său oglindit în geam. Barba deasă şi urmele nemiloase de vărsat. Şi o pereche de faruri orbitoare care se apropie

dinspre centru, spintecând strada care acum o clipă era pustie.

El aşteaptă ca maşina să treacă, însă nu trece. Vede în geam că e un taxi care a oprit la vreo zece metri. Când se uită peste umăr, recunoaşte femeia cu păr negru care coboară. *Fir-ar să fie*! Acum o să aibă nevoie de isteţime şi curaj de felul celor pe care le avea Witold Pilecki. Se răsuceşte şi îşi scoate ţigările din buzunarul paltonului.

100.

Jessica sare din taxi. Strada e pustie, în afara unui tip cu glugă de lângă uşă, care fumează şi, din cât aude ea, vorbeşte la telefon.

Din interfonul de pe Messeniuksenkatu se aude un pârâit şi Jessica deschide uşa smucit. Se duce la lift şi pe coridor dă nas în nas cu Essi, care coboară treptele de marmură în capot, târând după ea barosul pe care l-a folosit Lisa ca să demoleze zidul dintre bucătărie şi living.

— Am adus asta, cum ai cerut, dar..., zice Essi nedumerită.

Jessica ştie că n-are dreptul să trezească femeia în miezul nopţii şi s-o pună să deschidă spălătoria, nu mai este poliţistă. Însă Essi nu ştie asta acum, şi poate că nici nu-i nevoie să ştie.

101.

Un şobolan se repede la un ambalaj de hamburger aruncat în rigolă.

Bărbatul duce telefonul la ureche şi se preface că vorbeşte. Aude interfonul şi uşa din faţă deschizându-se. Jessica Niemi intră pe scară şi bărbatul face iute câţiva

paşi după ea, îşi strecoară piciorul în cadrul uşii chiar înainte să se închidă. Apoi se încovoaie, ca să nu poată fi văzut din clădire.

Aude voci pe coridor. Se uită prin geam şi o vede pe Jessica ţinând un baros uriaş. O tânără blondă stă în faţa ei. *Ce naiba*?

Apoi cele două femei pornesc în jos pe scări, spre subsol.

Bărbatul răsuflă adânc şi întredeschide uşa doar cât să se strecoare pe scara întunecată.

102.

Essi îşi vâră mâinile în buzunarele capotului şi se uită la Jessica nesigură.

— Ce se întâmplă? întreabă ea cu vocea un pic răguşită.

— Nimic de care să fii îngrijorată. Însă trebuie să arunc o privire rapidă prin spălătorie. Poţi să-mi deschizi?

Jessica arată spre scara care se răsuceşte în jos în spatele puţului liftului. Essi îi dă barosul, care e surprinzător de greu. Tânăra se uită la Jessica ameţită. Cheile îi alunecă dintre degetele subţiri şi zăngănitul răsună pe scară. Essi ridică cheile şi îşi continuă drumul în jos pe scara scurtă. Când ajunge jos, vâră cheia în încuietoare.

Jessica o urmează pe Essi până la uşa de metal solidă. În uşă, Essi o lasă pe Jessica să treacă în faţă. Merg una după alta pe coridorul lung cu tavan jos până la uşa spălătoriei, aflată în capăt. Aud cum se trânteşte uşa solidă. Luminile fluorescente sunt aşezate la intervale egale între găurile de ventilaţie şi mănunchiurile de cabluri de pe tavan, scăldând coridorul în lumina lor slabă.

Jessica deschide uşa spălătoriei, îndreaptă lanterna telefonului spre zidul de cărămidă şi găseşte repede comutatorul. Spaţiul nu miroase a vopsea proaspătă, însă Jessica vede pe peretele din fund o porţiune pătrată pe care zugrăveala albă e un pic mai strălucitoare decât pe ceilalţi pereţi. Acolo a renovat Lisa.

— Nu veni mai aproape, Essi, zice Jessica şi se duce spre porţiunea de perete alb, târând după ea barosul.

103.

Jessica balansează barosul şi el se înfige în zid ca un cuţit în unt topit. Nori de ipsos cenuşiu se înalţă când cărămizile cad pe podea.

— Stai în spate! strigă Jessica şi îi face semn lui Essi să se îndepărteze.

Când praful se aşază, Jessica vede că unele dintre cărămizi au fost azvârlite în gaura din zid. Însă n-au căzut pe podea, ci au poposit pe ceva aflat la înălţime de circa un metru. Şi în acelaşi timp încăperea se umple de un miros pe care Jessica l-ar recunoaşte şi în somn: moarte.

E Jason.

Jessica prinde cu amândouă mâinile coada de lemn şi ridică din nou barosul, de data asta cu mai mare grijă să nu izbească în ceea ce presupune că e un cadavru, şi loveşte în marginile găurii până ce o lărgeşte.

Îşi şterge de pe faţă praful gros şi vede înăuntru un sac de plastic negru, pe care s-a aşezat un strat subţire de praf de cărămidă şi ipsos.

Lasă barosul pe podea, îşi plimbă mâna peste plastic, simte praful şi porţiunile moi şi tari de dedesubt.

Jessica îşi acoperă gura şi luminează cu lanterna telefonului sacul, care are pe mijloc un fermoar. Cu cât îl

priveşte mai mult, cu atât e mai sigură că atunci când o să-l desfacă va vedea faţa unui bărbat mort. Scalp, frunte, nas şi obraji. Trage adânc aer în piept şi cercetează gaura din zid. Sacii pentru cadavre negri sunt o raritate în zilele astea: au fost înlocuiţi cu cei albi, care sunt mai uşor de văzut de către investigatori. Culoarea neagră tinde să se confunde cu orice. Cadavrul acesta n-a fost învelit de autorităţi. Cadavrul acesta n-a fost destinat cercetării de aproape.

— Nu veni aici, îi zice lui Essi, care e tot lângă uşă.

Jessica tuşeşte, prinde din nou barosul şi îl ridică în aer pentru ultima oară. Acum loveşte mai jos, izbind zidul la înălţimea de o jumătate de metru. Se aude o bufnitură înfundată şi fărâme de cărămidă răpăie pe podea.

Jessica prinde cu amândouă mâinile un colţ al sacului şi încearcă să-l tragă din perete. Se încordează, se opinteşte şi, în cele din urmă, încărcătura grea se lăţeşte pe podea. Jessica se aşază alături, trăgându-şi sufletul, apoi îşi şterge sudoarea de pe frunte şi prinde fermoarul. *Momentul adevărului.*

Se uită la faţa vânătă a unui bărbat tânăr. Ochii sunt larg deschişi şi gura căscată, şi arată ca şi cum ar fi murit de frică. *Îmi pare rău, Jason. N-am putut face nimic pentru tine.*

Cadavrul lui Jason Nervander, care a zăcut două săptămâni în sacul etanş, a început să se descompună, în ciuda mormântului rece, şi duhoarea e cumplită. Unele studii au arătat că mirosul unui cadavru constă din peste 400 de elemente; e înţepător şi rânced şi, după ce l-ai mirosit, nu mai poţi să-l uiţi sau să-l confunzi cu altceva. Jessica îşi înăbuşă în scobitura cotului reflexul de vomă şi îşi întoarce ochii năpădiţi de lacrimi spre Essi, care e încă în cadrul uşii, cu un aer confuz. Jessica n-ar fi trebuit s-o aducă aici.

— Întoarce-te pe scară, Essi! Sună la urgenţă, zice Jessica, însă tânăra nu se clinteşte. Probabil e în şoc. Nu-i nevoie să vezi asta...

Jessica închide fermoarul şi se ridică în picioare. Trebuie s-o sune imediat pe Hellu, sau pe Jusuf, însă în acel moment vede în zid ceva ciudat... *Ce mama naibii*...

Jessica face un pas spre gaura pe care a făcut-o în zid şi acum observă că mai e ceva sub cărămizi. Ridică telefonul şi se lasă pe vine ca să se uite înăuntru. *Încă un sac pentru cadavre.*

Jessica loveşte cu picioarele în cărămizile slăbite ca să ajungă la al doilea sac. Va trebui să dărâme partea de jos a zidului ca să-l poată scoate, însă înainte s-o facă ar putea încerca să identifice cadavrul.

Vede fermoarul şi îl prinde cu mâna în care nu ţine telefonul. Praful l-a înţepenit şi nu se deschide, însă Jessica îl zgâlţâie până se deschide şi din sac iese la iveală altă faţă. O faţă care nu mai seamănă decât vag cu cea din sutele de fotografii pe care le-a văzut Jessica. Şi totuşi, nu încape nicio îndoială că este ea. Jessica îşi dă seama că a făcut o greşeală îngrozitoare. E faţa pe care nu se aştepta în ruptul capului s-o găsească aici. Îi aparţine Lisei Yamamoto.

104.

Rasmus bate la uşa biroului Hellenei Lappi şi, când nu aude răspuns, apasă pe clanţă şi uşa se deschide. O vede pe Hellu stând la masa de lucru, cu faţa spre fereastră, cu mâinile încrucişate în poală. Hellu nu dă niciun semn că e conştientă de prezenţa lui.

— Te deranjez? întreabă Rasmus cu sfială. Hellu oftează şi închide ochii. Hellu?

— Nu mă deranjezi, răspunde Hellu în cele din urmă şi continuă să privească afară, în întuneric. Ce cauţi aici la ora asta, Susikoski? Du-te acasă.

— KRP a reorganizat echipele, voiam doar să-ţi spun că nu mai lucrez la cazul cu banda *manga*... Dar probabil ştiai deja, zice Rasmus, intră în cameră şi închide uşa.

Hellu se încruntă. Clatină din cap şi îşi coboară privirea spre ceasul multifuncţional.

— Ei nu-mi spun nimic, zice încet, abătută.

— Dar, ca directoare a investigaţiilor, eşti...

— M-ai auzit, Susikoski? Mă ţin în întuneric. Totul s-a dus dracului în clipa în care au poposit aici vulturii ăia hoitari..., zice Hellu.

Rasmus n-a mai văzut-o niciodată în halul ăsta. Pe masa de lucru sunt trei ceşti de cafea goale şi platoul cu prăjituri de ieri, lucru care n-o caracterizează deloc pe Hellu cea pedantă.

— Oricum, am dat peste ceva care necesită o reacţie urgentă, zice Rasmus şi se apropie de Hellu. Şi nu ştiu pe cine să informez. Mai ales la aşa oră târzie...

— Să informezi despre ce? zice Hellu şi îşi întoarce fără chef capul şi umerii spre Rasmus.

— Îţi aminteşti că acum o săptămână am verificat metadatele despre fotografia cu farul a Lisei Yamamoto?

— Îmi amintesc, zice Hellu şi îşi masează fruntea. OnePlus 4 sau ce-o fi...

— OnePlus 5. Şi am spus că nu putem afla decât informaţiile tehnice, nu şi proprietarul.

— Da. Ceea ce făcea toată metaanaliza inutilă...

— ... în afară de cazul în care izbuteam cumva să dăm de telefon prin altă metodă şi să comparăm metadatele cu cele pe care le aveam deja.

Dintr-odată, Hellu pare interesată. Rasmus simte cum îi asudă palmele. Nu ştie cum să interpreteze descoperirea sau dacă este măcar posibil în vreun fel. Aşa e de aiurea.

— În finlandeză, Susikoski, zice Hellu, dar nu răutăcios.

— Am făcut o metaanaliză pe fotografiile Lisei Yamamoto. Cele mai multe sunt făcute cu telefonul ei, însă unele sunt făcute cu altul. Presupun că e destul de firesc ca alţi oameni să facă fotografii pentru un blogger şi să i le trimită ca să fie prelucrate şi postate.

— Şi?

— M-am hotărât să mă concentrez pe fotografiile făcute în Sankt-Petersburg, Amsterdam şi Lvov. Lisa a făcut tone de postări pe Instagram din fiecare călătorie. Şi toate fotografiile acelea în care apare Lisa – în afară de selfie-uri, desigur – au fost făcute cu acelaşi OnePlus 5 ca imaginea cea mai recentă postată pe contul de Instagram al Lisei, zice Rasmus. Cea cu farul.

— Stai un pic, zice Hellu. Vrei să zici că persoana care a fotografiat farul a fost în acele călătorii cu Lisa? Că a făcut fotografiile cu Lisa şi ceilalţi?

— Da, zice Rasmus. De exemplu, fotografia din Lvov, de la petrecerea fetelor dinainte de nuntă. A fost făcută cu acel telefon. În fotografie sunt douăsprezece femei, cu Lisa cu tot. Însă *#ocean's13* semnalează că erau treisprezece.

— Una lipseşte din fotografie, zice Hellu încet. Pentru că e cea care a făcut-o.

— Exact. Am verificat la compania aeriană care a făcut rezervarea...

— Şi? Cine este?

— Asta-i lucrul cel mai aiurea, Hellu... E cineva pe care, cine ştie de ce, l-am trecut complet cu vederea.

105.

Jessica se uită la chipul de ceară al Lisei Yamamoto. Părul negru e căzut peste ochii deschişi. Gura e căscată, şi Lisa pare că încercă să se trezească ţipând dintr-un coşmar veşnic. Amestecul de frumuseţe şi moarte nu-i este necunoscut Jessicăi, trecutul n-o lasă să uite cum arată împreună. Amestecul o urmează în fiecare zi în oglindă şi în fiecare noapte în vise.

Jessica simte cum o străbate o adiere îngheţată şi ştie că mama e acum cu ea în încăpere.

Am încercat să te previn, Jessica.

Jessica îşi simte inima bătând sălbatic.

Magicianul n-are nevoie să ştie ce carte ai ales, Jessi. Doar cartea de lângă ea.

Şi apoi toate se aşază la locul lor. *Prestidigitaţie.*

— Ar fi trebuit să dispară pentru totdeauna, zice Essi.

Jessica îşi aude telefonul sunând în buzunar.

— Poftim? zice cu vocea răguşită şi se răsuceşte spre tânăra pe a cărei faţă dezorientarea s-a transformat în hotărâre.

Jessica simte cum frigul urcă din genunchi pe spate, pe gât, şi îi face inima să bubuie.

— Essi…, zice Jessica încet şi tuşeşte în pumn.

— Lisa şi Jason. Nimeni nu trebuia să-i găsească, zice Essi.

Şi acum Jessica observă că tânăra a luat barosul de pe podea şi îl ţine cu amândouă mâinile.

Într-o fracţiune de secundă îşi aminteşte că n-a venit aici în calitate de poliţistă şi n-are la ea pistolul.

— Cum de te-ai gândit să-i cauţi aici? zice Essi încet şi se apropie de ea.

Lămpile fluorescente de pe tavan zumzăie din ce în ce mai tare.

— Lisa nu era Akifumi..., murmură Jessica şi se ridică în picioare încet.

Essi clatină din cap.

— Lisa n-avea nimic în cap, zice Essi, şi gura i se arcuieşte într-un zâmbet sfios. Făcea tot ce-i spuneam eu. Crezi că avea vreo treabă cu *manga*? Nu, eu aveam. Eu sunt pictoriţa.

— Dar de ce...?

— Am ştiut întotdeauna că-i ceva rău în mine, Jessica. Sigur că e, zice Essi. E atât de uşor să scape de sub control. Un lucru duce la altul. E ca un drog... Trebuie să măreşti doza ca să păstrezi extazul. Şi dintr-odată îţi dai seama că nu-i destul să desenezi, nici măcar să-ţi umileşti partenera. Că te uiţi în jos la târfa legată de pat şi îţi dai seama că nu vrei să-ţi iei mâinile de pe gâtul ei... Dimpotrivă, vrei să strângi mai tare şi să vezi cum se stinge viaţa din ochii ei, zice Essi şi mai face un pas spre cadavre şi spre Jessica.

Strânge mai tare barosul, încheieturile degetelor i se albesc. E ca şi cum ar canaliza furia care se învolburează în ea în barosul al cărui cap de oţel se leagănă ameninţător.

— Tu ai fost tot timpul? Akifumi...

— N-ai idee ce importantă este anonimitatea în această afacere, zice Essi.

— José Rodriguez, scrisoarea către tatăl Lisei... site-ul *masayoshi.fi.* Dispeceratul pentru banda *manga*...

— Desigur. În niciun caz Lisa n-ar fi ştiut să folosească o reţea TOR. Am ajutat-o pe Lisa cu tot ce ţinea de computer. Am ajutat-o să monitorizeze traficul pe blogul său. Şi asta m-a ajutat să adaug *masayoshi.fi* la acelaşi Analytics ID.

— Deci, ai făcut asta anume?

Essi încuviinţează din cap.

— Nu-i deja evident? Cred că a fost o modalitate iscusită de a face poliţia s-o bănuiască pe Lisa. Însă voi aţi crezut că Lisa a născocit schema asta pe la spatele bandei. Că s-a răzvrătit şi a vrut să evadeze. Nu, toate operaţiunile bandei sunt structurate, dovezile adunate de poliţie nu vor fi suficiente nici măcar pentru o arestare. În ultimele şase luni am găsit o grămadă de clienţi bogaţi ale căror fantezii violente au fost înregistrate şi i-au făcut ţinte perfecte pentru şantaj, zice Essi şi studiază un moment reacţia Jessicăi, pe faţa căreia nu se vede surprindere. Apoi rânjeşte superior. Ia stai un pic, Jessica. Aşadar, ai descoperit asta. Felicitări, sunt impresionată. N-aş fi crezut. Dar asta nu schimbă nimic.

Telefonul din buzunarul Jessicăi începe din nou să sune.

— Aşadar, Lisa a fost...

— Lisa a fost paratrăsnetul. Totul trebuia să arate exact aşa cum arată. Şi trebuie să rămână aşa, de aceea nu poţi să răspunzi la telefon, Jessica, zice Essi şi se mai apropie cu un pas.

Între ele a mai rămas abia un metru şi Jessica îşi cântăreşte febril următoarea mişcare. Barosul arată ameninţător în mâinile lui Essi. Mai ales când femeia e o ucigaşă sadică şi şi-a omorât deja doi dintre prieteni.

Jessica înghite în sec. Trebuie să câştige timp. Dar cât i-a mai rămas? Un minut, două? Şi apoi? Nu ştie nimeni că e aici. De data asta n-o să se năpustească în încăpere Jusuf, Erne sau bărbaţii din echipa de intervenţie rapidă.

— Dar cum e cu telefonul? Tipul de la Europol l-a găsit în camera Lisei...

— Pentru că nu era camera Lisei. Ci a mea, zâmbeşte Essi. De fapt, n-am făcut ascunzătoarea decât în dimineaţa în care aţi venit să mă interogaţi. Am scobit zidul. Eram în criză de timp, mă aşteptam să-l găsiţi pe loc.

Acum Jessica îşi aminteşte ce a spus bătrânul pe care l-au văzut la intrare.

Aţi venit din cauza zgomotului? *Cineva bubuia iarăşi în pereţi.*

Jessica înţelege că Kex Mace’s n-a minţit în privinţa fotografiei. Chiar era în camera Lisei. Dar Reddick n-a ştiut care cameră e a Lisei, ci a presupus, luându-se după tablouri şi articolele pentru pictură.

— Acum câteva luni, Lisa şi cu mine am căzut de acord să prezentăm lucrările mele ca ale ei, pentru că faima ei ar fi putut să aducă nişte cumpărători, continuă Essi. Am zis că, dacă cineva cumpără, împărţim banii pe din două, şi Lisa a fost de acord. Fireşte, eu nu voiam decât ca poliţia să se concentreze pe investigarea obsesiei pentru *manga* a Lisei. Aşa că, în loc să car toate lucrurile dintr-o cameră în alta după moartea Lisei, am hotărât să fie a mea camera ei şi invers. Desigur, i-am mutat în camera mea lucrurile personale, cosmeticalele, fotografiile, şi am schimbat cearşafurile. Mi-am zis că un mic truc ca ăsta va fi greu de dibuit. De ce naiba ar minţi o colocatară în privinţa împărţirii camerelor?

— Şi de aceea ai şters fotografiile făcute de Lisa în camera sa.

— Da.

Jessica vede cum degetele lui Essi se înfăşoară în jurul cozii barosului.

Simte pe umăr o atingere îngheţată şi răsuflarea rece a mamei în ureche.

Trage de timp, draga mea Jessica. Amână moartea secundă cu secundă. Nu s-a terminat până nu s-a terminat.

— Ai omorât acele femei în călătoriile pe care le-aţi făcut împreună? zice Jessica, încercând să rămână calmă.

Essi zâmbeşte de parcă ar fi dat peste o amintire care îi încălzeşte inima.

— Da. Chiar şi înainte. Aşa am dat de bandă. I-am convins că aveau un model de afacere care le-ar permite să-şi taxeze de două ori clienţii. Şi că a doua taxare avea să fie de zece ori mai mare decât prima. Dacă vom crea condiţiile care să-i îngăduie clientului să se relaxeze. Să fie el însuşi.

Provoac-o un pic. Nu mult, doar suficient.

Fă-o să-ţi explice. Fă-o să-ţi spună.

— Te-ai gândit vreodată că...

Acum faţa lui Essi se schimonoseşte de furie şi din ochii mari dispare orice urmă de simţire. Şi Jessica înţelege că tot restul a fost faţadă, că Essi e cu adevărat o psihopată în ochii căreia e întuneric fără o fărâmă de suflet.

— Dacă crezi că nu ştiu cum e... să ţi se întâmple ţie... Viol, umilire. Te înşeli, Jessica. Ştiu foarte bine. Am trecut prin asta. Mi-au fost făcute de multe ori, la dracu'!

Şi Essi e o victimă, Jessica.

Telefonul vibrează din nou, şi Jessica îşi strecoară mâna în buzunar.

— Essi, acum tu trebuie...

— Nu mai trebuie să fac nimic!

Şi Essi face doi paşi repezi spre Jessica. Leagănă barosul şi îl repede cu toată puterea spre capul ei. Jessica n-are timp să se ferească. Zbiară îngrozită, ridică iute mâna stângă ca să se apere şi simte cum capul de oţel al barosului îi loveşte dosul mâinii şi îl striveşte. Se împleticeşte şi cade, telefonul se rostogoleşte până la perete. Durerea explodează în umăr. Jessica urlă ţinându-şi încheietura.

— Stai locului, Jessica, zice Essi şi lasă barosul să atârne, ţinându-l cu mâna stângă.

Jessica îşi priveşte mâna înroşită, ale cărei degete atârnă fără viaţă, strivite, şi pare că mâna i-a fost înlocuită cu o mănuşă goală.

— Hai să nu facem asta să fie mai greu decât trebuie.

— Opreşte-te, Essi! ţipă Jessica şi îşi foloseşte mâna nevătămată ca să se tragă deoparte. Ajutor!

— N-are rost să ţipi. Până acum doi ani aici a fost sala de repetiţii a unei trupe de muzicieni şi acest subsol a fost izolat fonic cum nu se poate mai bine. Până dimineaţă acel perete va fi reparat. Şi turturelelor ălora afurisite li se va alătura o poliţistă care le-a tulburat odihna, şuieră Essi şi se pregăteşte să legene iar barosul, de data asta peste umăr, aşa încât Jessica să nu aibă nicio şansă să-şi apere faţa de forţa lui ucigătoare.

Turturelele alea afurisite...

— Aşteaptă! ţipă Jessica.

— Ce-i? zice Essi, imitând vocea panicată a Jessicăi.

— Aţi fost... Tu şi Jason?

Essi îşi opreşte mişcarea şi un moment aproape că pare întristată.

— Jason n-ar fi trebuit să fie aici în noaptea aceea...

106.

Valuri mari izbesc în prova vasului Aquador 28C şi Essi îşi simte stomacul răscolit. Drumul de la Söderskär înapoi la Aurinkolahti a durat deja o oră şi jumătate. Olga a vomitat peste bord de patru ori şi Essi a fost silită să ia volanul. Însă greaţa Olgăi nu-i provocată de marea agitată, ci de tratamentul kambo *pe care l-a făcut mai devreme. Cât de afurisit de prost trebuie să fii ca să laşi pe cineva să-ţi bage în vene venin de broască*? *Dar sunt norocoşi să-l aibă pe José Rodriguez, care a avut ideea să amestece în*

kambo *opiacee şi să facă păpuşile dependente de tratament – şi de ei.*

Essi se uită la ecranul de pe bord, unde se vede acum la margine o masă neagră. Uscatul.

Essi încetineşte, n-a mai pilotat niciodată o barcă, însă a văzut-o pe Olga făcând-o de câteva ori în drumurile la Söderskär ca să aducă păpuşi noi. Prova se lasă în jos şi barca se balansează violent pe valurile care se încrucişează.

Essi ştie că n-o să-i mai vadă niciodată. Sam, James şi cele cinci păpuşi care încă mai respiră, pe care tocmai i-au dus la Söderskär, de unde vor fi luaţi în zori şi duşi la Sosnovîi Bor, la vest de Sankt-Petersburg.

Uneori, Essi se întreabă cum de niciuna dintre păpuşi n-a bănuit ceva, cum se face că au crezut cu adevărat că unele dintre fete s-au întors acasă. Poate că în adâncul lor au ştiut adevărul, dar n-au vrut să-l accepte.

Huruitul motorului s-a stins şi peste şuierul vântului Essi o aude pe Olga cum varsă tot din ea iar şi iar. Tot mai violent. Vede mişcările convulsive ale Olgăi, care se apleacă peste bord.

Ceva nu-i în ordine.

José ia avertizat în urmă cu câteva luni că veninul de broască poate să provoace complicaţii grave dacă este combinat cu opiacee. Totuşi, probabilitatea nu era mare. Şi apoi, să vomiţi după un tratament kambo *e absolut firesc. Numai că n-ar trebui să dureze aşa de mult.*

— Eşti bine? *zice Essi fără să se uite la ea.*

Olga e singura dintre fete care vorbeşte aproape la perfecţie engleza.

Acum nu-i răspunde, doar se opinteşte iar, cu toate că deja nu mai pare să-i fi rămas ceva de dat afară.

— Trebuie să ne duci la ponton, zice Essi şi dă drumul volanului.

Vasul alunecă spre luminile din Aurinkolahti. Oraşul arată ca o oază răsărind din întuneric.

— M-ai auzit, trebuie să pilotezi barca asta până la afurisitul de ponton, Olga!

Femeia se răsuceşte spre Essi. Are faţa albă ca varul. Ochii par să-i iasă din cap.

— Nu mi-e bine, zice Olga şi îşi şterge fruntea.

Poate că e transpiraţie, poate că e spuma valurilor. N-are importanţă.

— O să faci ce ţi se spune, zice Essi şi se îndepărtează de volan, făcându-i loc târfei în uniformă de şcolăriţă.

107.

Peste zece minute barca se leagănă pe loc şi Olga o amarează la ponton.

Essi se duce pe punte şi priveşte în jur. Portul e pustiu, ca de obicei la ora asta din noapte. Tot ce le-a mai rămas de făcut este să ia restul lucrurilor din apartament şi să le încarce pe vas. Apoi Olga o să se întoarcă la Söderskär, o să scufunde vasul şi o să aştepte să fie luată de lângă far. Ceea ce se va întâmpla apoi cu Olga n-o interesează pe Essi.

— Akifumi, zice Olga şi se sprijină de balustrada de aluminiu a bărcii.

Pleoapele îi sunt grele.

— Haide odată, zice Essi nerăbdătoare.

Masca de plastic i s-a lipit de obraji şi e transpirată.

— Essi?

Nu e vocea Olgăi, ci a unui bărbat.

Essi simte că-i sare inima. Numai membrii bandei îi cunosc numele adevărat. Pentru păpuşi e Akifumi, care întotdeauna poartă mască. Masca a călătorit cu ea de

multă vreme şi a văzut prin deschizăturile pentru ochi multe vieţi stingându-se.

Essi se răsuceşte şi vede un bărbat care stă la capătul pontonului.

Jason.

— Essi? Ce naiba...?

— Aşteaptă, strigă Essi.

— Ai promis că aduci barca de dimineaţă... Ce naiba...?

Olga s-a ivit pe punte. Ochii i se plimbă de la Essi la Jason şi apoi se prăbuşeşte fără cunoştinţă.

Acum Jason aleargă spre ele.

Essi se uită la femeia lungită pe punte, cu ochii larg deschişi spre cerul fără stele.

Se întoarce spre mare şi îşi scoate fesul şi masca.

— Essi, ce naiba...

Jason a ajuns. Se uită lung la Essi şi apoi se lasă pe vine lângă Olga, care zace pe punte.

— Cine e...? Tocmai a leşinat, zice Jason panicat.

Apoi o aşază mai bine pe spate şi începe să-i apese pieptul.

— Jason...

— Nu respiră! Sună la urgenţă...

— Ai venit singur, Jason? zice Essi şi se lasă pe vine lângă el.

Jason nu răspunde, o priveşte nevenindu-i să creadă şi continuă să apese ritmic pieptul Olgăi, aşa cum trebuie să fi învăţat dintr-un afurisit de manual de prim-ajutor.

Jason continuă, gâfâie tare şi peste o clipă din pieptul Olgăi se aude un scrâşnet groaznic. Jason priveşte panicat, apoi îşi smulge telefonul din buzunar.

— Jason..., zice Essi încet, în vreme ce el caută numărul de la urgenţe, lasă telefonul.

— De ce?

— O să-ţi explic ce se întâmplă.

— Trebuie să sunăm...

Essi îl loveşte peste mână, telefonul se arcuieşte spre mare şi dispare în adâncul apei întunecate.

— Ce naiba, Essi? strigă Jason.

Essi se uită în jur şi se asigură că nu mai vede vreo pereche de ochi în întuneric.

— Ascultă, Jason. Ascultă-mă o clipă, fir-ar să fie! O să-ţi explic totul. Şi apoi, dacă tot mai vrei, poţi să suni la poliţie, zice Essi. Însă acum asta poate să aştepte. E clar că e moartă şi nu putem face nimic pentru ea.

— Cine e? suspină Jason.

— Îşi explic într-o secundă. Dar întâi am nevoie de ajutorul tău, zice Essi şi şterge o lacrimă de pe obrazul lui Jason. Cadavrul nu trebuie să fie găsit pe barcă. Pentru că o să ajungi la puşcărie.

108.

Essi stă cu mâinile în şolduri şi se uită în jos la Olga Belousova, care zace fără viaţă pe ţărmul micii peninsule Suorttio. Cu siguranţă o va găsi cineva, dar nu până dimineaţă. Poate abia peste câteva zile. Târfuliţa blestemată a murit tocmai când totul mergea bine.

Essi pune mâna pe umărul lui Jason, care boceşte aşezat pe pământ. Apoi deschide rucsacul Olgăi, care are pe fund o folie de Subutex. Acum Essi îşi dă seama ce a ucis târfa, interacţiunea drogurilor despre care îi prevenise José. În rucsac e şi o agendă. Essi rupe cele câteva file pe care Olga a mâzgălit ceva în ucraineană şi scrie nişte nume de care poliţia va fi imediat interesată. Un adaos improvizat la plan, care n-are cum să strice acum, când Olga e moartă. Fiecare pas pe care îl face Essi trebuie s-o aducă spre un singur ţel. S-o facă pe Lisa să pară vinovată.

— Eşti bine, Jason? întreabă Essi şi lasă agenda să cadă într-un loc în care cu siguranţă o va găsi cineva.

— Asta-i crimă, suspină Jason.

Essi clatină din cap.

— Nu-i. Olga a făcut un atac de cord.

— Dar ar fi trebuit s-o ajutăm... Cred că i-am rupt sternul sau aşa ceva...

— Aşa că n-are rost să sunăm la urgenţă, nu-i aşa? zice Essi şi se aşază lângă Jason. Ce faci aici? De ce ai venit la barcă?

— Trebuia s-o înapoiez azi... Lisa a promis că mi-o aduce ieri. N-am ştiut că ţi-a împrumutat-o ţie...

— Linişteşte-te.

— Şi voiam să vorbesc cu Lisa, zice Jason şi apoi tace o vreme. Aş vrea să fim iar împreună, continuă el apoi.

Essi ridică privirea spre mare şi simte cum diafragma îi pâlpâie de revoltă. Jason e nevolnic. În toate privinţele. Era nevolnic când s-a culcat cu el fără ştirea Lisei, în urmă cu câteva luni. Pentru Essi, toate chestia a fost un test psihologic. Clasic. Dacă poate să-l facă pe iubitul colocatarei să o pătrundă. De fapt, Jason a fost ultima persoană cu care Essi s-a culcat fără să poarte masca. În rolul Essi, nu ca Akifumi. Cu toate astea, nu s-a gândit niciodată să-i facă vreun rău lui Jason. Nu făcea parte din plan. Însă împrejurările s-au schimbat.

— Ştiu unde e Lisa, zice Essi şi îşi pune mâinile pe umerii lui Jason.

— Poftim?

Jason ridică privirea.

Essi îi oferă zâmbetul ei brav, de simpatie, care aproape că îi umple faţa de durere.

— Hai să mergem. Ştiu un tip care poate să ducă barca în Lauttasaari, o să-i las cheile. Mergem la mine acasă şi o să poţi vorbi cu Lisa. Să vă lămuriţi.

Îl bate uşurel pe obraz.

— OK, zice Jason plin de nădejde, însă chipul i se întunecă iar când vede cadavrul zăcând în apa de lângă mal.

Era prevăzut ca Lisa să dispară în noaptea aceea. Dar Jason şi-a pecetluit singur soarta venind pe doc în această noapte de noiembrie întunecată.

109.

Lisa Yamamoto simte că i se învârteşte capul. Bărbatul care a apărut la petrecere a tulburat-o şi a fost nevoie de câteva pahărele şi două linii de cocaină ca să-i revină cheful de petrecere. Se uită în jur, lucrurile au luat-o razna, sacourile sport şi papioanele au fost aruncate, fetele dansează desculţe pe mese. Lisa îl vede şi pe Kex cum se urcă pe o masă, ţinând în braţe ca pe un prunc o sticlă de votcă de mărimea unui stingător de incendiu. Strigătele devin mai puternice. Apoi alcoolul se revarsă în gurile căscate ale celor care asediază masa.

Lisa se uită la telefon. Mesaj de la Essi.

> *Lisa, eşti în pericol.*
> *Închide imediat telefonul.*
> *Ia un taxi şi vino în spaţiul pentru biciclete.*
> *Ai grijă să nu te urmărească nimeni.*
> *Essi*

110.

Essi îi deschide Lisei uşa solidă de metal.

— Care-i problema? întreabă Lisa cu limba împleticită. Vreau să mă duc la culcare...

— Intră. O să-ţi spun, zice Essi şi cercetează de la un capăt la celălalt strada pustie.

Lisa intră în spaţiul pentru biciclete, cu şireturile adidaşilor Superstar albi atârnând desfăcute. A venit pe jos din Narinkkatori până în Taka-Töölö. La început şi-a zis că o să ia un taxi de lângă staţia de metrou Kamppi, dar nu şi-a găsit portofelul cu cardurile. În drum spre casă şi-a dat seama că e în buzunarul paltonului. Însă cheile tot nu le găsea, aşa că n-a putut să intre pe uşa principală.

— Mi se pare că am sărit un pic peste cal, zice Lisa încet şi răsuflă adânc. Cred că o să vărs...

Essi merge cu paşi mari pe coridorul cenuşiu, cu Lisa împleticindu-i-se pe urme.

— Ce naiba se întâmplă? zice Lisa în cele din urmă, când ajung la ultima uşă, cea care dă în spălătorie.

— Ai făcut exact ce ţi-am spus, Lisa? Ai închis telefonul şi...

— Îhî, zice Lisa obosită. E în legătură cu japonezul ăla? A venit...

— Poate, zice Essi. Important e că nu te-a văzut venind acasă.

— De aceea suntem în spaţiul pentru biciclete? Crezi că e afară, pândind clădirea? râde Lisa şi îi scapă un râgâit înăbuşit.

Lisa e beată de-a binelea, însă, cine ştie de ce, simte că ceva nu-i în ordine cu Essi. Şi pentru o clipă îi pare rău că a venit acasă, ar fi preferat să fie înconjurată de lume la petrecerea de după lansare, acasă la Kex Mace's.

Essi deschide uşa spălătoriei şi o îndeamnă pe Lisa să treacă pragul. Şi apoi Lisa îl vede pe Jason, care stă pe un uscător cu un aer trist.

— Ce...? zice Lisa şi se răsuceşte spre Essi.

— Lisa, te rog..., suspină Jason.

— Tăceţi amândoi o secundă, se stropşeşte Essi, şi Lisa tresare.

Acum Essi scoate din buzunarul paltonului negru un pistol mic, care are înşurubat pe ţeavă un amortizor. Lisa simte cum îi sare inima.

— Essi...

— Vreau să ştiţi amândoi că problemele pe care le-aţi avut... Toate acele zvonuri şi minciuni care au ajuns la urechile voastre. Eu am fost, zice Essi.

— Ce vrei să...?

— N-am crezut niciodată că o să-mi pese de aşa ceva. Dar presupun că am fost un pic invidioasă pe ceea ce era între voi. Şi apoi, totul se potrivea în imaginea de ansamblu.

— Ce naiba de imagine de ansamblu? Ce tot spui acolo, Essi? Ce-i asta? întreabă Lisa, însă Essi o amuţeşte ridicând arma.

Lisa simte un nod în gât şi, când se uită la Jason, îşi dă seama că nici el nu pricepe nimic. Că amândoi au intrat în această încăpere fără să aibă habar ce îi aşteaptă.

— Essi? zice Lisa, şi vocea i se frânge.

Şi o clipă Lisei i se pare că vede în ochii mari ai lui Essi căldură, o fărâmă de omenie. Însă apoi îşi dă seama că sclipirea nu e produsă de lumina fluorescentă care se reflectă într-o pojghiţă de lacrimi. Essi arată excitată.

111.

Jessica simte cum şocul se estompează şi durerea creşte în mâna rănită. E o arsură, ca şi cum şi-ar ţine-o până la încheietură în apă clocotită.

— Cred că l-aş fi putut omorî pe Jason oricând şi oriunde. Chiar şi în noaptea aceea, în Vuosaari. Însă pe

Lisa voiam neapărat s-o îngrop aici. Era ceva frumos în asta. Mi se părea amuzantă ideea că întreaga Finlandă o caută, în vreme ce e zidită la mai puţin de zece metri de locuinţa ei. În orice caz, hotărârea mea să-i zidesc pe amândoi aici... Avea ceva poetic. Acum turturelele pot să fie împreună cât poftesc, zice Essi.

Şi tocmai când Jessica e pe cale să zică ceva, barosul izbeşte din nou. Capul îi zgârie un pic coapsa şi loveşte podeaua, făcând gaură în ciment. Jessica scoate un geamăt şi îşi strecoară în buzunar mâna nevătămată. *Îl are întotdeauna la ea.*

Essi lasă jos barosul şi bagă mâna în buzunarul capotului. Şi în cele două secunde de care are nevoie ca să scoată pistolul, Jessica se răsuceşte pe genunchi şi o stropeşte în faţă cu sprayul cu piper. Pistolul se descarcă, împuşcătura răsună asurzitor în încăperea mică şi mohorâtă, însă glonţul trece pe lângă Jessica.

Sprayul n-a ajuns în ochii lui Essi, care îşi flutură palma şi ridică mâna ca să-şi acopere faţa.

— Târfa dracului... Ce încerci să faci?

Jessica îndreaptă iar sprayul spre Essi şi trimite un jet lung, dar e înlăturat de mâna lui Essi. Jessica scapă sprayul şi urlă de durere – simte cum i se fărâmiţează oasele din mâna strivită în vreme ce se ridică cu greu în genunchi şi se repede la Essi. *Asaltul final.*

Essi n-a tras din nou, se pare că o parte din spray a ajuns totuşi la ţintă: îşi şterge ochii cu mâneca şi Jessica o doboară pe podea şi cade peste ea.

— Târfa dracului, te omor! strigă Essi.

Expresia ei e una pe care Jessica a mai văzut-o, acum multă vreme. E lipsită de orice sentiment.

Jessica se rostogoleşte cu toată greutatea pe mâna în care Essi ţine pistolul. Apoi o înşfacă de păr şi o izbeşte din răsputeri cu capul de podeaua de ciment. Braţul de sub ea

se zvârcoleşte şi Jessica izbeşte capul de ciment iar şi iar. Tocmai când crede că ţeasta lui Essi n-o să mai reziste aude o împuşcătură şi are impresia că umărul i-a explodat. *S-a sfârşit.*

În secunda de după împuşcătură Jessica simte cum oboseala i se răspândeşte în trup, apoi simte podeaua de ciment sub ceafă. Vede cum silueta cu părul vâlvoi din faţa ei se ridică încet în picioare. Capotul alb e plin de sânge şi un şuvoi se revarsă din fruntea lovită. Jessica are timp să-şi spună că faţa schilodită, însângerată, pare desprinsă din visele ei, că exact aşa i se arată cei dragi. Şi că aşa era menit să se termine totul.

— Bună încercare, poliţisto, zice Essi şi scuipă sânge pe faţa Jessicăi.

Şi apoi îndreaptă arma spre ea. Jessica priveşte adânc în ţeava pistolului şi îşi ia în gând rămas-bun de la lume.

Dar în loc de împuşcătură se aude o bufnitură surdă când barosul care se leagănă în aer izbeşte pieptul lui Essi. Tânăra se prăbuşeşte ca un sac cu nisip lângă Jessica, din gură îi iese un horcăit slab. Apoi Jessica îl vede pe Nikolas Ponsi. Bărbatul îngenunchează lângă ea.

— Am sunat la urgenţă. Vine ajutorul! zice el şi îşi rupe o fâşie din haină, cu care înfăşoară rana Jessicăi.

112.

Vineri, 13 decembrie

Nikolas Ponsi are mâinile împreunate pe masă şi capul aplecat. Nina nu se poate împiedica să-şi spună că el se roagă în tăcere.

— Cum se simte? zice Ponsi încet. N-am vrut s-o lovesc tare, însă.

— Aţi făcut ce trebuia să faceţi. Aţi salvat viaţa unui poliţist. Şi probabil multe alte vieţi, zice Nina.

Nikolas Ponsi ia o înghiţitură de cafea şi se scarpină pe faţă. Judecând după pungile de sub ochi, n-a dormit nicio clipă.

— Vreţi să continuăm? întreabă Nina, şi Ponsi încuviinţează.

Degetele Ninei se întind spre reportofon şi îl pornesc.

— Spuneţi-mi din nou totul, cu propriile cuvinte.

Nikolas Ponsi îşi îndreaptă privirea spre zidul alb, imaginându-şi, poate, că vede fotografia lui Witold Pilecki.

— Acum patru ani Jason mi-a cerut să mă întâlnesc cu vechea sa prietenă Essi, pentru care, de o vreme, îşi făcea griji. Se părea că ea suferă de un fel de criză existenţială, depresie... Ne-am întâlnit la o cafea şi mi-am dat seama imediat că, deşi e bine integrată în societate, această tânără emite o apatie de un fel neobişnuit.

— Puteţi preciza? zice Nina.

— Am avut impresia că Essi îşi recunoaşte problemele, însă n-o interesează cu adevărat să facă ceva în privinţa lor. Cu alte cuvinte, ceea ce prietenul ei, Jason, a interpretat ca depresie sau un fel de criză era frustrare pură.

— Frustrare în ce privinţă?

— După acea primă întâlnire m-am văzut cu Essi o dată pe săptămână la terapie. Doream cu adevărat s-o ajut, însă mi-era greu să ajung la miezul problemei. N-a trecut mult până să-i propun să meargă la un psihiatru. Însă ea şi Jason erau convinşi că eu sunt o opţiune mai sigură, dat fiind că am lucrat cu mulţi tineri. Jason avea încredere în mine, şi presupun că de aceea şi Essi se simţea în siguranţă cu mine. Treptat, am ajuns să înţeleg că natura

frustrărilor ei era sexuală. Că, la fel ca mulţi oameni care îşi tăinuiesc orientarea sexuală, era frustrată din cauză că nu putea să-şi satisfacă liber nevoile. Era ca şi cum ar fi trăit în interiorul unei oale sub presiune.

— Şi aţi început să desluşiţi adevărata natură a nevoilor lui Essi?

— Da. Odată mi-a arătat desenele ei, zice Ponsi şi clatină din cap. Essi chiar ştia să deseneze şi să picteze. Foarte talentată. Însă în acel moment am înţeles că s-ar putea să fie bolnavă.

Nina deschide un dosar aflat pe masă şi îl răsuceşte, astfel încât Ponsi să poată vedea ce conţine.

— Îi arăt martorului Nikolas Ponsi fotografii ale desenelor găsite în locuinţa suspectei, zice ea la microfon, apoi se întoarce spre Ponsi. La acest gen de desene vă referiţi?

Ponsi îşi duce mâna la gură şi se uită la fotografii. Apoi confirmă din cap.

Nina nu mai vrea să vadă imaginile, deja s-a uitat o dată. Dar când închide dosarul, zăreşte în treacăt uniforme de şcolăriţe pline de sânge, membre retezate şi capete tăiate, cuie înfipte acolo unde ar trebui să fie ochii.

— N-aţi crezut că Essi îşi va pune în practică fanteziile?

O lacrimă se prelinge pe obrazul lui Nikolas Ponsi şi şerpuieşte printre semnele de vărsat, apoi dispare sub bărbie.

— Tinerii. Vin la mine. Neliniştiţi, speriaţi, tulburaţi. Crearea încrederii e un proces lung, vulnerabil. Am pus mâna pe telefon să sun la poliţie, însă nu m-am putut împiedica să-mi spun că desenele lui Essi nu sunt altceva decât desene, frânturi de conştiinţă, o modalitate de a-şi canaliza durerea... Şi că, dacă mă înşel, preţul va fi foarte mare.

— Ce s-a întâmplat după aceea?

— Acum doi ani, Essi a încetat să vină la mine. Jason a spus că ea se simte mai bine. El nu ştia cum stau lucrurile în realitate şi, desigur, nu puteam să vorbesc cu el despre asta. Însă l-am rugat să o supravegheze pe Essi şi să-mi spună dacă lucrurile încep să meargă mai rău.

— Şi Jason n-a mai vorbit despre asta.

— Niciodată. Uneori îl întrebam ce mai face Essi, dar părea că nu mai ţin legătura prea strâns. Şi apoi... acum câteva săptămâni, Jason a dispărut.

— Continuaţi, vă rog.

— Aseară, când mă uitam la ştiri, am văzut fotografiile de la poliţie despre hainele *manga.* Şi atunci am înţeles că n-are cum să nu fie o legătură între dispariţia Lisei Yamamoto şi fanteziile violente, obsesive, ale colocatarei. M-am uitat pentru prima dată pe pagina de Instagram a Lisei Yamamoto şi am văzut desenele *manga.* Fireşte, imaginile nu seamănă cu cele pe care le-a desenat Essi acum câţiva ani, însă nu încăpea îndoială. Picturile şi desenele nu erau făcute de Lisa, ci de Essi...

— Deci, v-aţi dus la Essi?

— Eram şocat. N-aveam un plan, însă trebuia s-o văd pe Essi înainte...

— De ce n-aţi sunat la poliţie?

Nikolas Ponsi îşi coboară privirea din tavan şi se uită la Nina indignat.

— Cum aş fi putut? N-am sunat la poliţie acum doi ani. Şi n-aveam s-o fac acum, înainte să aud din gura ei. Voiam s-o aud că spune... Că nu eu am fost cel care a încălcat încrederea dintre noi, ci ea. M-am gândit că fac ceea ce se cuvine. Că sunt curajos. Însă când am coborât treptele în acel subsol şi am auzit-o pe Essi cum îi mărturiseşte totul Jessicăi Niemi... am încremenit şi am plâns în tăcere. Atunci mi-am dat seama că am făcut o greşeală imensă. Şi apoi... apoi am sunat, în sfârşit, la poliţie.

113.

Luni, 16 decembrie

Fosta şefă a Jessicăi zbârnâie de un nou fel de energie, cu ochii plini de speranţă şi jacheta ajustată pe corp pare renăscută. Trece o clipă până când Jessica observă că, pe lângă celelalte, Hellu s-a vopsit, castaniul te duce cu gândul la un iepure care a hotărât să-şi lepede camuflajul din iarna fără zăpadă. Cealaltă schimbare importantă este dispariţia de la mână a ceasului multifuncţional masiv. Poate că durerea de a şti prea multe s-a dovedit insuportabilă.

— Informaţiile date de Essi ne-au ajutat, zice Hellu şi ciuguleşte cu degetele ceva de pe birou. Un bordel creat într-un spaţiu de depozitare subteran. În apropierea terenului de golf din Vuosaari, de fapt, parţial sub el. Nathan Reddick a confirmat pe baza fotografiilor că este acel loc.

— Au găsit pe cineva acolo? zice Jessica.

Hellu neagă din cap.

— Însă acum ştim numele companiei care l-a închiriat, precum şi numele câtorva furnizori intermediari care au participat la renovare. Nu ştiu dacă va fi destul ca să se facă ceva, însă cazul nu mai este în mâinile noastre şi nici măcar în ale celor de la KRP.

— Şi Essi…

— Face o serie de teste psihologice. Dar e clar că e, în termeni profani, dusă cu pluta, zice Hellu şi ridică privirea de la birou la Jessica.

Pentru că tot vorbim despre cei duşi cu pluta… pare să gândească, dar n-o spune.

— Lucrurile se schimbă aici, la sediu, Niemi. Jens Oranen pleacă. O poziţie de conducere în sectorul privat. Asta schimbă lucrurile.

— Vrei să zici că o să fii noul director-adjunct al poliţiei? zice Jessica.

Hellu scoate un fornăit fără veselie şi neagă vehement din cap.

— E înghesuială mare pe postul acela, iar eu abia am început munca în unitate, zice Hellu şi se apleacă mult peste birou spre Jessica. Însă plecarea lui Oranen îmi permite multă libertate de acţiune în unele chestiuni.

— Cum ar fi? zice Jessica, şi Hellu răspunde uitându-se lung şi cu înţeles în ochii ei.

Jessica îşi dă ochii peste cap, nevenindu-i să creadă.

— Vorbeşti serios?

Hellu se strâmbă, semănând o clipă cu un personaj dintr-o comedie.

— Ascultă, Niemi.

— Cel puţin zi-mi Jessica, fir-ar să fie!

Hellu refuză clătinând din cap.

— Mi-a trebuit o vreme până să-mi dau seama că eşti căpitanul echipei.

— Şi tu eşti...

— Antrenorul, probabil. Iar Oranen era directorul.

— OK, zice Jessica şi aşteaptă, cu braţele încrucişate pe piept.

Hellu scoate din sertarul biroului un dosar al cărui conţinut Jessica l-a văzut o dată.

— Aş vrea să ştiu cum toate astea... chestiile astea din dosar... Cum se manifestă? zice Hellu criptic, ca şi cum nici măcar n-ar şti prea bine ce încearcă să întrebe.

Jessica o priveşte în ochi şi e tot mai convinsă că nu e una dintre glumele, testele sau capcanele speciale ale lui

Hellu. Oricât de ciudat ar părea, se pare că şefa îi întinde o ramură de măslin.

— De-a ce te joci, Hellu? zice Jessica, neputând să se stăpânească.

Însă atitudinea împăciuitoare a şefei nu dispare.

— Nikolas Ponsi va regreta tot restul vieţii că n-a raportat la poliţie bănuielile despre Essi. Şi dacă e să-mi asum un risc care e măcar un pic comparabil... La naiba, Niemi! Nu vreau decât să înţeleg. Cred că am acest drept, zice ea. Asta-i tot.

Jessica o priveşte drept în ochi. Poate că e vremea să înceapă să fie sinceră şi să vadă ce iese din asta. La urma urmei, nici măcar nu-i sigură că mai vrea să fie poliţistă.

Tăcerea e spartă de huruitul unui elicopter care se roteşte pe aproape.

— Uneori văd lucruri pe care alţii nu le văd, zice Jessica după ce chibzuieşte un pic.

Hellu rămâne netulburată şi răsfoieşte alene raportul pe care l-a citit, probabil, de zeci de ori.

— Ţi-e greu să le deosebeşti? Ce e real şi...

— Nu, zice Jessica repede şi se uită la hamul de pe umărul stâng, în care e pus ghipsul.

Apoi clatină din cap şi continuă mai încet, ca şi cum ar vrea să corecteze o afirmaţie pripită.

— Însă acea zi ar putea să vină. Când îmi va fi greu să fac deosebirea.

— Promiţi să-mi spui când se va întâmpla?

Jessica chicoteşte încet.

— Crezi că o să ştiu atunci când se va întâmpla?

Hellu se uită la Jessica o vreme ca şi cum ar vrea să-i poruncească să nu mai facă pe deşteaptă. Apoi izbucneşte în hohote de râs la care Jessica nu s-ar fi aşteptat nici în închipuirile ei cele mai nebuneşti.

— *Touché*[53], Niemi.
— Zi „Jessica”.
— Niemi.

114.

Jessica se uită în vitrina restaurantului Căluţul-de-mare şi dă de un meniu de prânz laminat.

Supă de mazăre şi clătite.

Un motor puternic se trezeşte la viaţă pe aleea alăturată. Jessica face câţiva paşi spre arcada care duce în curtea clădirii vechi de un secol.

Aude huruitul regulat al motorului care se apropie, şi peste o clipă botul albastru-închis al unui Mercedes Benz G500 apare în pasajul strâmt.

Jessica aşteaptă să iasă cu totul portiera din faţă, apoi o deschide cu o smucitură şi sare pe locul pasagerului.

— Ce mama dracului? răbufneşte Tim Taussi, aflat la volan, şi opreşte maşina înainte să ajungă de pe trotuar pe piatra cubică de pe Kapteeninkatu.

— Uşile nu se blochează automat până ce nu ajungi la douăzeci de kilometri pe oră, nu-i aşa? zice Jessica şi închide portiera.

Alarma care răsună în interiorul capitonat cu piele bej se opreşte.

Rapperul se reazemă de portiera maşinii de lux ca să fie cât mai departe posibil de Jessica. Apoi o recunoaşte.

— E greu să dea omul de tine, Tim, zice Jessica şi îşi plimbă degetele pe bordul proiectat impecabil.

Maşina miroase a piele nouă şi aftershave.

— Cum să sari, pur şi simplu, în...?

---

[53] Punct ochit, punct lovit. (în limba franceză în original).

— Maşina ta de fiţe? E marfă, trebuie să recunosc. Cât costă aşa o maşină? Trei sute de mii?

— Cu toate opţiunile astea, cam aşa, da, zice Taussi.

— Ai cumpărat-o nouă?

— Fireşte.

Jessica rânjeşte fără veselie.

— Poate că o să-mi iau şi eu una, spune ea, iar Tim Taussi izbucneşte în râs.

— Cum să nu! Bună idee.

— Nu crezi că un poliţist poate să aibă nişte bani puşi deoparte?

— Ce vrei? Mă grăbesc.

Jessica ridică din umeri. În realitate, ar putea să cumpere o sută de astfel de maşini şi să-l vadă pe Kex Mace's cum rămâne cu gura căscată. Ar fi grozav.

— Aş vrea să ştiu de ce au fost transferate de curând din contul tău două sute de mii în contul unei companii ucrainene, zice Jessica.

Tim Taussi se albeşte la faţă, dar încearcă să-şi ascundă panica sub un rânjet fals.

— Ce?

— M-ai auzit, zice Jessica şi îşi scoate legitimaţia, ca să-i amintească cine pune întrebările.

— A fost o investiţie.

— Grozav. Acum eşti rapper şi înger investitor. Un adevărat Dr. Dre. În ce?

— În ce, ce?

— În ce ai investit două sute de mii?

— N-o să mă apuc acum să explic...

— În ce domeniu? A fost o companie nouă? Fabrică de bere? Un nou Cernobîl?

Tim Taussi răpăie cu degetele în volan şi se uită în jur.

— Acum trebuie să plec, zice el.

— Du-te. Însă dacă ai brusc impresia că, la urma urmei, n-a fost o investiţie grozavă, probabil ai dreptate. Vezi tu, ştim că tu şi mulţi alţii aţi fost şantajaţi. Şi fiecare dintre voi a hotărât să dea exact acea sumă fără să zică nimic. Ne întrebăm la sediul poliţiei ce anume ar merita două sute de mii? zice Jessica şi deschide portiera. Trebuie să fie o taină foarte adâncă. Din cele care, odată scoase la lumină, ţi-ar lua totul. Cariera, reputaţia şi libertatea.

— Pleacă dracului de aici, zice Tim Taussi şi îşi coboară pe ochi ochelarii de soare enormi, care fuseseră pe frunte.

— Sigur. E maşina ta. Deocamdată.

Jessica scoate piciorul din maşină, dar apoi se răsuceşte înapoi spre el.

— Cum te simţi aşezat la volan, de data asta? Umblă zvonul că preferi bancheta din spate, cel puţin când e vorba de Mercedesuri SUV.

Jessica iese din maşină şi închide portiera. Maşina intră în trafic şi goneşte în sus pe Korkeavuorenkatu.

— Eşti în rahat până la gât, ticălos sadic, şopteşte Jessica în vreme ce maşina dispare.

Se uită la ceas, e ora prânzului. Supa de mazăre şi clătitele nu sună rău deloc.

115.

— Jusuf? zice Jessica şi îşi dă deoparte de pe ochi o şuviţă.

— Da?

— Vreau să-ţi arăt ceva.

Pune pe masă doza de bere golită şi îi face semn lui Jusuf, care stă pe canapea, s-o urmeze. Trec prin uşa din bucătărioară şi ajung pe scară.

Jessica se asigură că uşa garsonierei e închisă bine. Apoi scoate din buzunarul blugilor un inel cu chei şi bagă una dintre ele în broasca uşii învecinate.

— Unde suntem...? şopteşte Jusuf şi se uită la scara fără ascensor.

Treptele de piatră duc în jos, la etajul patru, şi în sus, la pod.

Jessica nu răspunde. Deschide uşa masivă din lemn şi formează o serie de cifre pe tastatura alarmei. Consola şuieră scurt şi luminile se aprind automat.

Jusuf mijeşte ochii în strălucirea zecilor de lumini îngropate în tavanul holului. Contrastul cu lumina slabă din garsonieră e imens.

— Jessica..., mormăie el nedumerit.

Jessica a văzut pe faţa lui Jusuf zeci de emoţii, însă nimic care să semene cu asta. Poate că este un amestec de uluire şi amuzament. Chiar un strop de teamă. Pare să întrebe: Cine naiba eşti tu, Jessica Niemi?

— Descalţă-te, zice Jessica.

Nu-i doar o cerere pentru a păstra curăţenia locului, ci un răspuns cuprinzător la întrebarea pe care Jusuf a lăsat-o nerostită. *Da, asta îmi aparţine.*

Jessica pune cheile pe scrin şi îl urmează pe Jusuf, care arată rătăcit, în living, unde ferestrele arcuite ale bovindoului oferă o privelişte panoramică spre Golful Töölö, Palatul Parlamentului şi, dincolo de el, centrul Helsinkiului.

Jessica îi aruncă o privire lui Jusuf, care se răsuceşte să privească tablourile de pe perete.

— Edelfelt... Este original?

— Este, zice Jessica liniştită şi se opreşte la poalele scării spiralate albe de lângă perete.

— Ei, ia stai, mai e un etaj?

— Da. Mai sunt o sută cincizeci de metri pătraţi sus.

— Al cui... Adică... Zici că e locuinţa ta?

— Casa. Asta e casa mea, Jusuf. Adevărata mea casă, zice Jessica şi observă că i se strecoară în minte regretul.

Toată chestia asta, să-l aducă pe Jusuf aici după atâţia ani, s-ar putea să fie cea mai mare tâmpenie pe care a făcut-o de multă vreme. E ca şi cum ar sări dintr-un avion fără paraşută, aruncându-se în cădere liberă, sperând că o să scape cu viaţă. Însă izbirea de pământ n-o mai înspăimântă. Şi de aceea a hotărât să-l aducă pe Jusuf în lumea ei secretă.

Urcă scara, Jessica deschide pe rând uşile şi Jusuf se uită în toate camerele. Îşi plimbă degetele pe pereţi şi canaturi, adulmecă mirosul de lemn tăiat şi vopsea proaspătă din camerele nelocuite, ca şi cum ar fi un posibil cumpărător care a venit să vadă casa.

Jessica şi Jusuf trec prin toate camerele fără să zică nimic, şi Jessica simte cum se naşte în ea o căldură: anii de tăinuire vor cădea de-a binelea doar dacă spune tot adevărul. Jusuf pare că nu prea ştie cum să interpreteze ceea ce vede, dar în acelaşi timp e limpede că e impresionat. Adevărul e că Jessica n-are habar ce gândeşte el.

Se opresc un moment în uşa dormitorului Jessicăi, apoi trec la următorul dormitor, aproape la fel de mare, care dă spre părculeţul de lângă Muzeul Naţional. Jessica n-are nevoie să spună nimic, Jusuf înţelege acum că Erne a fost singurul care a ştiut. I-a fost îngăduit să moară în această încăpere, îngrijit de Jessica.

— De ce n-ai spus nimic? zice Jusuf după o lungă tăcere.

Are vocea un pic răguşită. Şi, ca de obicei, întrebările lui Jusuf par îndreptăţite şi inteligente. Chiar şi atunci când sunt atât de simple.

— Tu ce crezi? zice Jessica.

— Dar, dacă Erne...

Jessica îi atinge degetele lui Jusuf.

— Iartă-mă.

Aude răsuflarea lui tremurătoare, simte cum răbufneşte durerea îndelung înăbuşită, care face să se rostogolească o lacrimă pe obrazul lui Jusuf.

— Dar mi-e dor de Erne, Jessi, zice Jusuf şi îşi şterge lacrima.

Şi atunci Jessica înţelege că nimic din ce a văzut Jusuf în ultimele zece minute nu schimbă ceva. În bine sau în rău. Vederea patului pe care a murit Erne e singurul lucru care l-a mişcat. La urma urmei, lucrul pe care Jessica l-a ferit ani în şir de ochii celorlalţi nu înseamnă absolut nimic.

— Şi mie, zice Jessica. Al dracului de tare.

Jusuf se întoarce cu spatele, ca să-şi ascundă emoţia care se învolburează în el. Jessica nu se grăbeşte să-l aline, ci îl lasă să-şi revină singur.

— A fost un an greu. Mi-e dor de Anna... Nu ştiu..., zice Jusuf şi îşi şterge ochii cu mâneca. Îmi pare rău, nu ştiu ce m-a apucat.

— E în ordine, Jusuf, zice Jessica.

— Şi asta..., continuă Jusuf, arătând în jur, şi tace un pic ca să-şi cântărească următoarele vorbe.

Bărbatul se uită prin încăpere, îşi aţinteşte ochii înroşiţi asupra Jessicăi şi e imposibil de ştiut cum va evolua situaţia. Poate că Jusuf e cumva şocat de luxul pe care îl vede, cât de departe este de lumea înjunghierilor sângeroase, a scenelor crimei mirosind a praf de puşcă, a cadavrelor care se descompun şi a scuzelor de beţivi cu care au ei de-a face zilnic. Sau poate e doar dezamăgit că Jessica n-a avut destulă încredere în el ca să-i spună mai demult.

— Presupun că acest apartament nu-i întreaga poveste..., zice Jusuf în cele din urmă.

— Nu. Mai e mult. Mult mai mult.

— Eşti o Kirsti Paakkanen[54].

— Da, zice Jessica încet. Întotdeauna am fost. Am moştenit toate astea când eram minoră.

— OK.

Jusuf clatină din cap.

— E în ordine? Eşti ofticat?

— Sunt. Că până acum am stat în cutia aia jalnică. În vreme ce am fi putut să facem aici petreceri pe cinste, zice Jusuf, şi pe faţă îi apare zâmbetul lui frumos.

116.

Ajunul Crăciunului

Helena Lappi îşi pune paltonul şi se uită la ceasul mecanic de la încheietură. Gata cu ceasurile multifuncţionale. Gata cu informaţiile inutile. Cu cât mai puţine informaţii, cu atât mai puţin stres. Oftează, se duce la masa de lucru şi se mai uită o dată la cadavrul ars, înnegrit. A fost găsit în Parcul Central, într-un cerc alcătuit din pietricele. Bărbatului ars atât de tare, încât nu poate fi identificat, îi lipsesc doi dinţi din faţă. Avea în sânge o cantitate imensă de alcool. Harjula o să-şi informeze echipa mâine, la prima oră.

117.

Trezeşte-te, Jessica.

[54] Celebră femeie de afaceri finlandeză.

Jessica deschide ochii şi simte că nu poate să respire. Nu vede decât întuneric. Are impresia că încearcă să tragă aer în piept printr-o pernă mare şi moale care îi este apăsată pe faţă.

Încearcă să strige după ajutor, însă sunetul care îi iese din gât îi sună slab în urechi. E ca şi cum încheieturile mâinilor şi gleznele i-au fost prinse în cătuşe îngheţate, imobilizându-i membrele.

Eşti trează, draga mea.

Şi apoi ceva i se ia de pe faţă şi întunericul ca smoala se preface în amurgul unei nopţi de vară.

Jessica vede cum mâinile reci ale mamei i se descleştează de pe încheieturi.

Peste faţa mamei atârnă păr negru, năclăit de sânge, precum algele negre care sunt curăţate de pe fundul unui heleşteu plin de vegetaţie. Oasele pometilor ascuţiţi sunt zdrobite şi fac gura mamei să pară schimonosită într-un rânjet pervers. În locul unui ochi e un terci roşu şi în locul nasului e un crater.

Răsuflarea rece, umedă, care pluteşte peste faţa Jessicăi pare să îngheţe pe pielea transpirată. Brusc, Jessica e scuturată de fiori.

Ridică-te în capul oaselor.

Jessica nu-şi încordează muşchii stomacului, nici nu observă că se ridică. Dar, dintr-odată, e aşezată pe marginea canapelei. Ceasul de pe modern arată trei şi jumătate.

Fără ca ea să fi observat, mama s-a ridicat de pe canapea, s-a aşezat la masa lungă, cu spatele la Jessica, şi se piaptănă. Mişcările mâinilor sunt sacadate şi mecanice.

Ceva şuieră în urechea Jessicăi.

Simte că ceva îi strânge gleznele goale. Se apleacă în faţă să se uite sub canapea şi vede că o ţine o siluetă de dedesubt care n-are faţă. Doar întuneric.

De ce ai făcut-o, Jessica?

Voiam să ştie cineva. Pentru că Erne nu mai e aici.

Jessica vede faţa lui Erne fulgerând în uşa bucătăriei. Poate că Erne i-a privit în tot acest timp, însă acum ea nu vede decât spatele unui bătrân dispărând în bucătărie.

Vreau să te ajut, Jessica. Suntem aici pentru tine.

Jessica se uită lung la silueta de sub canapea. Degetele înfăşurate în jurul gleznelor sale sunt lungi şi osoase. Ca ghearele unui vultur.

Dă-mi drumul.

În acel moment, Jessica simte cum panica îi năvăleşte în fiecare celulă a trupului, ca un talaz care inundă un labirint. *Întotdeauna am vrut să vă protejez. Pe tine şi pe Toffe. Şi acum strici totul.*

Mama s-a ridicat de pe scaun şi se furişează spre bucătărie, în rochia ei neagră.

Spune că îţi pare rău.

Îmi pare rău.

În acel moment se ridică toţi în picioare. Siluetă după siluetă se ivesc din întuneric, ca nişte plante înalte care răsar din pământ şi se ridică spre cer.

Mama se opreşte la uşă şi îşi întoarce privirea spre Jessica.

Ziua de care te temi cel mai tare.

Ce vrei să zici?

Mama zâmbeşte duios.

Uită-te pe fereastră.

Jessica se duce încet spre fereastră. Îşi lipeşte fruntea de geam. E rece.

Vede cum se leagănă în vânt felinarele de pe stradă, ale căror raze mătură asfaltul negru. Câteva siluete merg pe mijlocul străzii pe care nu-i nici ţipenie de om, privind spre fereastra de la etajul cinci. Jessica vede feţele cenuşii ale animalelor şi coarnele rămuroase care le ies din frunte.

Dintr-odată, mama e lângă ea şi zâmbeşte duios.

Jessica simte cum i se taie răsuflarea şi oasele mamei sunt lipite de pielea sa.

Ajunul Crăciunului.

MA
SEE

virtual-project.eu